DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ULUSLARARASI BESTSELLER

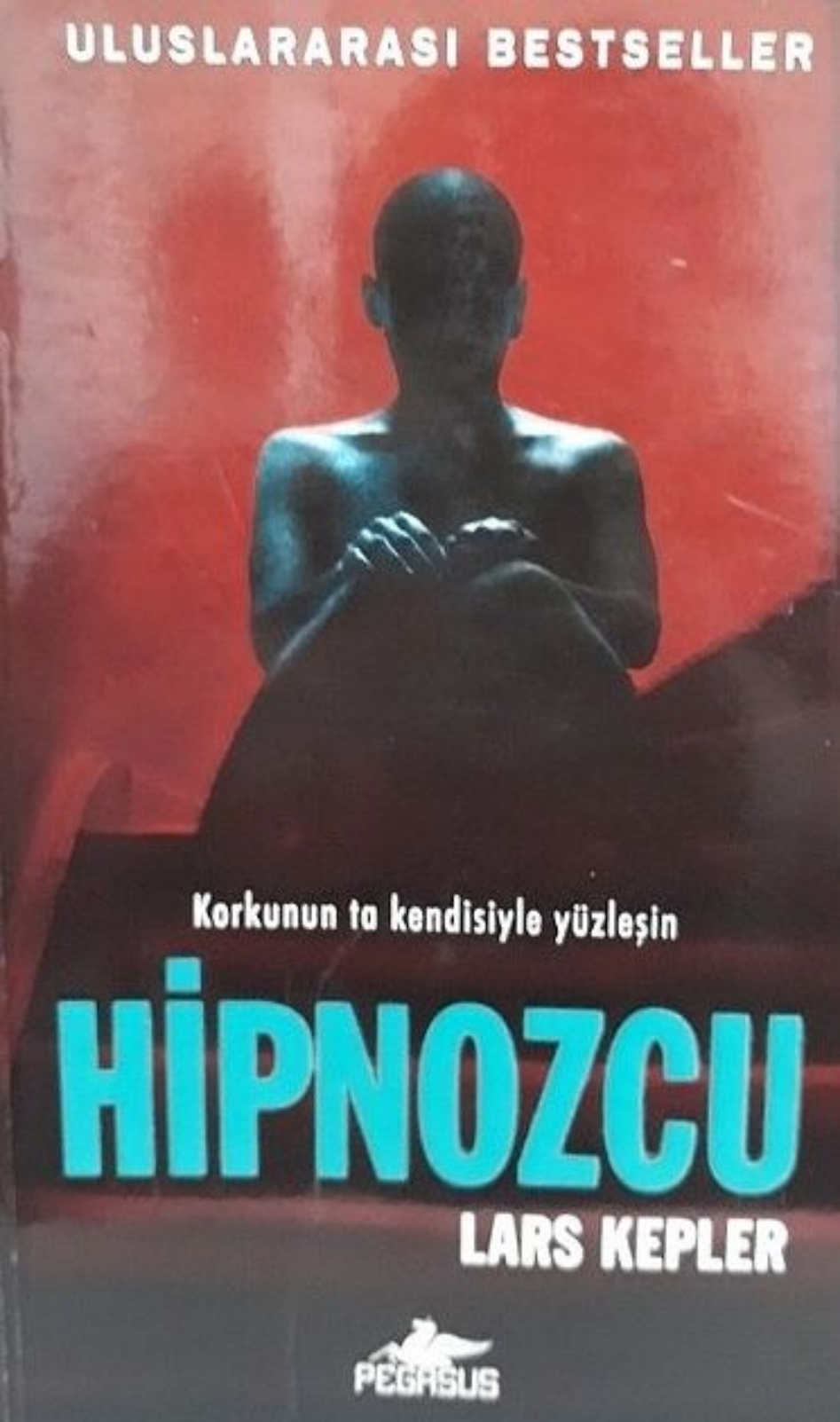

Korkunun ta kendisiyle yüzleşin

HİPNOZCU

LARS KEPLER

PEGASUS

BİR CANİNİN BİLİNÇALTINA YOLCULUK

Stockholm'deki bir spor salonunda, vahşice öldürülmüş bir adamın cesedi bulunur. Çok geçmeden adamın karısı ve kızı da aynı şekilde hunharca öldürülmüş biçimde bulunurlar. Görünüşe bakılırsa, katil tüm aileyi yok etmek istemiştir. Ancak adamın oğlu ağır yaralı olarak kurtulur.

Müfettiş Joona Linna ailenin bir üyesi daha olduğunu öğrenince, onu katilden önce bulması gerektiğini anlar. Müfettiş, doktor ve hipnozcu Erik Maria Bark'la bağlantıya geçer. Niyeti, Bark'ın komadaki çocuğu hipnotize etmesi ve böylece onu sorguya çekebilmektir. Ancak Doktor Bark, bir daha hipnoz yapmamaya karar vermiştir. Ama şimdi bir hayat kurtarması gerekmektedir. Sonuçta çocukla iletişim kurmayı başarır. Fakat öğrendikleri kanını dondurur...

"Bir klasiğin tüm özelliklerini taşıyor...
Gerilimli, zekice kurgulanmış; olay içinde olay var...
Şeytanice yazılmış bir cinayet romanı."
Marie Claire

"Dünya genelinde bütün gerilim romanı okurlarının listesinde bulunacak."
Booklist

"Gerçekten tüyler ürperten bir yapıt...
İnsanı ele geçiriyor ve dehşete düşürüyor."
The Independent

Pegasus Yayınları: 602
Bestseller Roman: 248

HİPNOZCU
LARS KEPLER
Özgün Adı: HYPNOTISÖREN

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Kemal Küçükgedik
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2013
ISBN: 978-605-343-029-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Lars Kepler, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Bonnier Group Agency'den alınmıştır.

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti
Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusvayinlari.com / info@pegasusvayinlari.com

LARS KEPLER

HİPNOZCU

İsveççeden *Çeviren:*
ALİ ARDA

PEGASUS YAYINLARI

Ateş gibi, tıpkı bir ateş. Hipnoz altındaki oğlanın dudaklarından dökülen ilk kelimeler bunlardı. Ölümcül yaralarına (yüzündeki, bacaklanndaki, göğsündeki, topuklarındaki, ensesindeki ve başındaki sayısız bıçak yarasına) rağmen, nelere tanık olduğunu öğrenebilmek umuduyla hipnotize edilmişti.

"Gözlerimi kırpmaya çalışıyorum," diye mırıldandı. "Mutfağa gidiyorum ama tuhaf bir şeyler var, sandalyelerin arasında bir çıtırtı dolaşıyor, parlak kızıl bir ateş yayılıyor zemine."

Bitişik nizamlı evlerden birinde, cesetlerin yanında bulduklarında onu da ölü sanmışlardı. Çok kan kaybetmişti, tıbbi açıdan şoktaydı, ancak yedi saat sonra büinci yerine gelmişti. Hayatta kalan tek tanıktı.

Cinayet Masası Komiseri Joona Linna, oğlanın önemli bir ipucu vereceğinden emindi, belki katilin kim olduğunu bile söyleyebilirdi. Katil, evdeki herkesi öldürmeyi planladığından, büyük ihtimalle yüzünü saklamaya gerek duymamıştı.

Eğer koşullar böylesine istisnai olmasaydı, hipnozcuya başvurmayı akıllarından bile geçirmezlerdi.

Yunan mitolojisinde Tanrı Hipnoz, elinde haşhaş kapsülleri tutan kanatlı bir erkek çocuğu olarak tasvir edilir. Hipnoz uyku demektir. Karanlığın ve gecenin oğlu, tanrı Thanatos'un yani ölümün ikiz kardeşidir.

Hipnoz terimi modern anlamda ilk defa 1843 yılında, İskoçyalı cerrah James Braid tarafından kullanıldı. Braid bu terimle; keskin bir dikkat ve sağlam bir duyarlılığın bir arada bulunduğu uyku benzeri bir durumu anlatıyordu.

Neredeyse herkesin hipnotize edilebileceği artık bilimsel açıdan kanıtlanabilse de hipnozun geçerliliği, güvenilirliği ve zararlarına dair fikir birliği yok. Hipnoza karşı gösterilen bu farklı tutumlann nedeni, büyük ihtimalle sahtekârlar, şarlatanlar ve gizli ajanlar tarafından kötüye kullanılmış olması yüzündendir.

Bir insanı hipnotik bilinç durumuna sokmak, teknik açıdan epeyce kolay bir şey. İşin zor tarafı süreç boyunca hastaya eşlik etmek ve elde edilen sonucun analiz edilip kullanılabilmesidir. Derin hipnoza girmiş birini kontrol altında tutabilmek çok büyük bir tecrübe ve yetkinlik gerektirir. Dünyada, bu tür bir tıbbi deneyime sahip çok az sayıda doktor var.

8 Aralık Salı, Gece

Telefon çalınca, Erik Maria Bark gördüğü düşten irkilerek uyandı. Tam olarak uyanmadan önce gülümseyerek kendi kendine, "Balonlar ve konfetiler," dediğini duydu.

Kalp atışları hızlanmıştı. Bu kelimelerle ne demek istediği hakkında bir fikri yoktu, gördüğü düş de aklından çıkıp gitmişti.

Simone'yi uyandırmamak için parmaklarının ucuna basarak yatak odasından çıktı, kapıyı kapatıp telefonu cevapladı. Arayan Joona Linna adlı bir cinayet masası komiseriydi, anlatacağı önemli bilgileri değerlendirebilecek kadar uyanık olup olmadığını soruyordu. Komiseri dinlerken, Erik'in düşünceleri hâlâ rüyasından geriye kalan o karanlık boşluğa dökülüyordu.

"Akut travma tedavisinde çok iyi olduğunuzu duydum," dedi Linna.

"Evet," dedi Erik uzatmadan.

Komiseri dinlerken, bir ağrı kesici aldı. Komiser bir tanığın sorgulanmasından bahsediyordu. On beş yaşında bir oğlan çocuğuydu; iki cinayete tanık olmuştu. Ağır yaralıydı. Durumu kritikti, tıbbi açıdan şoktaydı, bilinci yerinde değildi. Geceleyin Huddinge'deki nöroloji bölümünden Karolinska Üniversite Hastanesi'nin beyin cerrahisi bölümüne nakledilmişti.

"Sorumlu doktor kim?" dedi Erik.

"Daniella Richards."

"İşinin ehlidir, eminim bu işin üstesin..."

"Sizi aramamı o istedi," diye araya girdi komiser. "Yardımınıza ihtiyacı var. Acilen."

Erik elbiselerini almak için yatak odasına döndüğünde Simone sırtüstü yatmış, tuhaf ve boş bir ifadeyle ona bakıyordu. Jaluzinin şeritleri arasından, sokak lambasından gelen ince bir ışık sızıyordu içeriye.

"Seni uyandırmak istemedim," dedi Erik yumuşak bir sesle.

"Kimdi o?"

"Polis... Komisermiş... Adını alamadım."

"Mesele neymiş?"

"Karolinska'ya gitmem gerekiyor, bir oğlanla ilgili yardıma ihtiyaçları varmış."

"Saat kaç ki?" Çalar saate bakan Simone gözlerini yumdu. Bir süre Simone'nin, çarşafın kırışıklıklarından çizgilenmiş, çilli omuzlarına bakan Erik, "Hadi artık uyu, Sixan," diye fısıldadı.

Elbiselerini alıp hole çıktı, lambayı yakarak hızla giyindi. Arkasından gelen çelik parlamasını fark ederek döndü. Oğlu dışan çıkarken almayı unutmamak için buz patenlerini dış kapının koluna asmıştı. Acelesi olmasına rağmen gardırobun kapağını açtı, dolabı karıştırıp koruyucu kılıfları buldu ve patenlerin keskin ağzına taktı.

Erik Mana Bark, 8 Aralık Salı gecesi arabasına bindiğinde saat üçü gösteriyordu. Karanlık gökyüzünden usulca kar taneleri dökülüyordu. Küçük bir esinti bile yoktu, boş sokak, ağır, uykulu kar taneleriyle kaplanmaya başlamıştı. Arabanın kontağını çevirdi, yumuşak bir müzik yayıldı arabanın içine: Miles Davis, "Kind ofBlue".

Uyuyan kentin içinden Luntmakargatan ve Sveavâgen caddelerinden geçerek Nortull'a doğru yöneldi. Kar tanelerinin arkasında,

kocaman, karanlık bir boşluk gibi uzanan Brunn Körfezi'nin sularını görür gibi oldu. Devasa tıp merkezine girerken yavaşladı, yetersiz elemanlarla çalışan Astrid Lindgren Hastanesi ile doğum kliniği arasından ilerledi, radyoloji ve psikiyatri bölümlerini geçerek beyin cerrahisi bölümünün dışındaki her zamanki yerine park etti. Ziyaretçi araba parkında çok az araç vardı. Uzunbinaların camlarından sokak lambalannm ışığı yansıyor, alacakaranlıkta kalan ağaç dallarının arasından kargalann kanat hışırtıları geliyordu. Erik, normalde otoyoldan gelen uğultunun, gecenin o saatinde olmadığını fark etti.

Geçiş kartını okuttu, altı haneli şifreyi tuşlayıp lobiye geçti, asansörle beşinci kata çıktı ve koridoru yürüdü. Mavi muşamba zeminde parlayan tavan lambası zemine sanki buzla kaplıymış gibi bir hava veriyor, koridor antiseptik kokuyordu. Telefondan sonra aniden gelen adrenalin akımı durulunca, ne kadar yorgun olduğunu fark etti. Uyandınldığı tatlı uykunun lezzeti bedeninden hâlâ silinmemişti. Ameliyathaneyi geride bıraktı, basınç odasımn devasa kapılarının önünden geçerken bir hemşireye selam verdi ve komiserin telefonda söylediklerini bir kez daha düşündü: kanaması olan bir oğlan çocuğu, bedeni delik deşik, terliyor, huzursuz, susuzluktan kavrulmuş. Sorgulamayı denemişler ama durumu hemen kötüleşmiş. Kalp atışları hızlanınca bilinci kaybolduğundan, sorumlu Doktor Daniella Richards en doğru karan vererek polisin hastayla konuşmasına müsaade etmemiş.

N18 koğuşunun kapısında iki resmî polis bekliyordu. Erik, onlara doğru yaklaşırken endişeli olduklarını hissetti. Ama önlerinde durup kendini tanıtırken, belki de yalnızca yorgunlardır diye düşündü. Aceleyle kimliğini kontrol edip bir düğmeye bastılar, kapı uğultuyla açıldı.

İçeri girip Daniella Richards'la selamlaşan Erik, kadının ağzının kenarındaki gergin çizgileri fark etti, hareketlerinde bastırmaya çalıştığı bir endişe vardı.

"Bir fincan kahve al," dedi Daniella.

"Kahve içmeye vaktimiz var mı?" dedi Erik.

"Karaciğerdeki kanamayı kontrol altına aldım."

Kırk beş yaşlarında, kot pantolonlu, siyah ceketli bir adam, kahve makinesini yumrukluyordu. San saçları dağınık, ciddi dudakları sımsıkı kapalıydı. Erik bu adamın Daniella'nm kocası Magnus olabileceğini düşündü. Onunlahiç karşılaşmamışlardı, sadece Daniella'nm ofisinde fotoğrafını görmüştü.

"Kocan mı?" dedi, eliyle adamı işaret ederek.

"Ne?" dedi Daniella.

Bu soru onu şaşırttığı kadar neşelendirmişti de.

"Magnus belki seninle gelmiştir diye düşündüm."

"Hayır," dedi Daniella gülerek.

"Sana inanmıyorum," diye takılan Erik adama doğru yürüdü. "Gidip ona soracağım."

O sırada Daniella'nm telefonu çaldı, gülerek telefonunu çıkartan Daniella, telefonu kulağına götürüp yanıtlamadan önce, "Yapma Erik," dedi. Telefonu açtı, "Daniella."

Cevap yoktu. "Alo?"

Birkaç saniye bekledikten sonra, Hawaiililer gibi, komik bir şekilde, "Aloha," diyerek telefonu kapatıp Erik'in peşine takıldı.

Erik sansın adamın yanma varmıştı bile. Kahve makinesi tıslayıp fıslıyordu. Adam elindeki plastik kahve bardağını Erik'in eline tutuşturmaya çalışarak, "Buyrun için," dedi.

"Hayır, teşekkürler."

Adam kahveden bir yudum aldı ve gülümsedi. Gülümserken iki yanağmdaki gamzeleri açığa çıktı.

"Çok güzel," diyerek kahve bardağını bir kez daha Erik'e uzattı.

"İstemiyorum."

Adam gözlerini Erik'ten ayırmadan bir yudum daha aldı.

"Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?" diye sordu aniden. "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa. Benimkini arabada unuttum."

"Ve şimdi benimkini istiyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Erik, gergin bir ifadeyle.

Sansın adam, cilalanmış granite benzeyen açık gri gözlerini Erik'e dikti.

Erik'in arkasından gelen Daniella, "Benimkini tekrar alabilirsin," dedi.

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Adam telefonu aldı, şöyle bir göz attıktan sonra, bakışlarını Daniella'ya çevirdi. "Geri vereceğim, söz," dedi.

"Önemli değil, ne de olsa benden çok sen kullanıyorsun," diye espri yaptı Daniella.

Adam gülerek uzaklaştı.

"Koçandı değil mi?" dedi Erik.

Daniella gülümseyerek başını salladı. Sanki birden üzerine bir yorgunluk çökmüş gibiydi. Gözlerini ovdu, gümüş grisi sürmesi yanağına dağıldı.

"Hastayı görebilir miyim?" dedi Erik.

"Lütfen," dedi Daniella.

"Artık buradayım nasılsa," diye aceleyle ekledi Erik.

"Erik, fikrine gerçekten ihtiyacım var. Kararsız kaldım."

Daniella, ameliyathaneye bağlı müşahede odasının ağır, sessiz kapısını açtı, Erik onun peşinden sıcak odaya girdi. Yatakta zayıf bir çocuk yatıyordu. İki hemşire yaralarına bakıyorlardı. Çocuğun

bedeninde bir sürü kesik ve delik vardı. Topuklarında, göğsünde, karnında, ensesinde, kafasının ortasında, yüzünde, ellerinde.

Nabzı zayıf ama hızlı atıyordu. Dudakları alüminyum grisiydi, terliyordu, gözleri sımsıkı kapalıydı. Burnu kırılmışa benziyordu. Boynundan göğsüne karanlık bir bulut gibi kan toplanmıştı.

Yaralarına rağmen çocuğun yüzünün güzel olduğunu fark etti Erik.

Daniella alçak sesle oğlanın tedavisiyle ilgili değişik aşamaları anlatırken, bir tıklama sesi duyuldu. Yine o sansın adamdı, kapıdaki küçük pencereden el salladı.

Birbirlerine bakan Erik ve Daniella odadan çıktılar. Sansın adam gidip tıslayan kahve otomatının başına dikilmişti.

"Bir büyük cappuccino," dedi Erik'e bakarak. "Çocukla ilk karşılaşan polisle görüşmeden önce iyi gelir."

Erik, bu sansın adamın onu bir saat kadar önce uyandıran cinayet masası komiseri olduğunu şimdi anlıyordu. Ya telefonda bu kadar açık ayırt edilemediğinden ya da Erik o zaman bunu fark edemeyecek kadar uykulu olduğundan adamın Fince aksanını da şimdi fark ediyordu.

"Neden onunla görüşeyim ki?"

"Çünkü neden onu sorgulamam gerektiğini anlayacaksınız..."

Daniella'mn telefonu çalınca susan Joona Linna, telefonu cebinden çıkarttı, Daniella'mn uzanan elini görmezden gelerek, ekranına baktı.

"Herhalde zaten onadır," diye mınldandı Daniella.

"Evet... Hayır, onu buraya istiyorum... Tamam, ama siktir et." Meslektaşının itirazlarını gülerek dinleyen Komiser, "Ancak bir şey dikkatimi çekti," diye araya girdi.

Telefonun öbür ucundaki adam bağırarak bir şey söyledi.

"Bu işi kendi bildiğim gibi yapacağım," dedi Joona sakin bir sesle ve konuşmayı bitirdi. Telefonu Daniella'ya geri verip fısıldayarak teşekkür etti.

"Hastayı sorgulamam gerek," dedi ciddi bir tonla.

"Üzgünüm," dedi Erik, "Daniella'yla aynı fikirdeyim."

"Peki ne zaman konuşabilirim?" diye sordu Joona.

"Şoktayken olmaz."

"Böyle diyeceğinizi biliyordum," dedi Joona sakince.

"Durumu hâlâ çok kritik," dedi Daniella. "Akciğer kesesi zedelenmiş, ince bağırsağı, karaciğeri ve..."

Üniforması kirli bir polis geldi, bakışlarında huzursuz bir ifade vardı. Joona el salladı, ona yöneldi, elini sıktı. Alçak sesle bir şeyler söyledi. Polis memuru dudaklarını silerek, kaygılı bir biçimde doktorlara baktı.

Polis memuruna durumu bir kez daha izah eden Komiser, neler yaşandığını bilmenin, doktorlara büyük faydası olabileceğini söyledi.

"Peki," dedi polis memuru, usulca boğazını temizleyerek. "Tumba Spor Tesisi'nde çalışan bir temizlikçinin tuvalette bir ceset bulduğu anons edildi. Devriye arabamız zaten Huddingevâgen'deydi, yapmamız gereken tek şey dönüp göle doğru gitmekti. Önce aşın dozdan olduğunu düşündük, genellikle öyle olur ya. Ben temizlikçiyle konuşurken, meslektaşım Janne içeri girdi. Olağanüstü bir şey olduğunu anlamam uzun sürmedi. Janne soyunma odasından çıktığında yüzü kül gibiydi. Benim içeri bakmamı bile istemedi. 'Ortalık kan gölüne dönmüş,' dedi üç kez, sonra merdivenlere çöktü..."

Polis memuru sustu, bir sandalyeye oturdu, ağzı yan açık, gözlerini önüne dikti.

"Devam edebilecek misin?" dedi Joona.

"Evet... Ambulans geldi, cesedin kimliği teşhis edildi. Yakınlarına haber vermek bana düştü. Personel sorunumuz olduğundan yalnız gitmek zorunda kaldım. Amirim, Janne'nin o durumda gitmesini tabii ki istemedi."

Erik saate göz attı.

"Bunları dinlemeye zamanın var," dedi Joona.

"Maktul," diye devam etti polis memuru. "Tumba Lisesi'nde öğretmendi. Bayırın üzerindeki bitişik nizamlı evlerden birinde oturuyordu. Kapı zilini defalarca çaldım ama açan olmadı. Neden öyle yaptım bilmiyorum ama binanın arkasına dolandım, el fenerini yakıp pencereden içeriyi kontrol ettim." Polis memuru birden sustu, dudakları titriyordu. Tırnağıyla sandalyenin kolunu kazımaya başladı.

"Lütfen devam et," dedi Joona.

"Bunu yapmam gerekiyor mu? Çünkü ben... Ben..."

"Onları sen buldun, oğlanı, anneyi ve beş yaşındaki kız çocuğunu. Bir tek oğlan yaşıyordu."

"Amaben... Ben..." Yüzü sararmıştı.

"Geldiğin için sağ ol Erland," dedi Joona.

Aceleyle başını sallayan polis memuru hemen ayağa kalktı. Şaşkın bir vaziyette elini kirli üniformasına sürttü ve hızla uzaklaştı.

"Hepsi bıçaktan geçirilmiş," dedi Joona. "Tam bir vahşet. Kesip doğranmış, tekmelenmiş... Hele o küçük lazm hali... Bedeni iki parçaya bölünmüştü. Vücudunun belden aşağı kısmı, TVnin karşısındaki koltuktaydı..."

Susup bir süre Erik'e baktıktan sonra devam etti:

"Bence, katil, babanın spor sahasında olduğunu biliyordu. Futbol maçı vardı, adam hakemdi. Katil, yalnız kalmasını bekleyip önce babayı öldürdü. Bıçakla delik deşik etti. Sonra eve gidip diğerlerini öldürdü."

"Sence böyle mi oldu?" diye sordu Erik.

"Ben böyle düşünüyorum," dedi Komiser.

Erik ellerinin titrediğini hissetti. Baba, anne, oğlan, kız diye düşündü. Joona Linna'yla göz göze geldi.

"Adam aileninkökünükazımayakararvermiş," dedi zayıf bir sesle.

"Aynen öyle..." diyen Joona bir an tereddüt etti. "Bir çocukları daha var, büyük kız. Yirmi üç yaşında. Henüz onu bulamadık. Ne Sundbyberg'deki evinde ne de erkek arkadaşında. Katilin onun peşinde olacağını varsayıyoruz. Oğlanı en kısa zamanda sorgulamak istememizin nedeni bu."

"İçeri girip ayrıntılı biçimde muayene edeceğim," dedi Erik.

Joona başını salladı.

"Ancak çocuğun hayatını riske atamayız..."

"Anlıyorum ama," diye araya girdi Joona, "bizim bir sonucaulaşmamız ne kadar gecikirse, katilin kıza ulaşma imkânı o kadar artar."

"Belki de olay yerinde bir ipucu bulabilirsiniz," dedi Daniella.

"Şu anda olay yeri inceleniyor."

"Neden oraya gidip acele etmelerini söylemiyorsunuz?" dedi Daniella.

"Bir faydası olmayacak," dedi komiser.

"Nasıl yani?"

"Yüzlerce, belki binlerce insanın birbirine karışmış DNA'smı bulacağız."

"Hemen gidip hastaya bakacağım," dedi Erik.

Joona onun gözlerine bakıp başını salladı. "Sadece birkaç soru sormam lazım. Ablasını kurtarmak için yeterli olabilir."

Erik çocuğun yattığı odaya girdi. Yatağın yanında durarak, solgun, yaralı yüzüne bakü. Nefes alıp verişi zayıfa. Dudakları donmuş gibiydi. Erik adını seslendiğinde, yüzünden acılı bir ifade geçti.

"Josef," dedi Erik bir kez daha, usulca. "Benim adım Erik Maria Bark. Doktorum, şimdi seni muayene edeceğim. Eğer dediklerimi anlıyorsan başını oynat."

Oğlandan anladığına dair bir işaret gelmedi. Karnı, zayıf soluğuyla uyumlu biçimde inip kalkıyordu. Erik yine de, oğlanın onu duyduğundan emindi. Sonra bu inancı kayboldu, çocukla arasındaki iletişim koptu.

Erik yarım saat sonra odadan çıktığında Daniella ve komiser ona umutla baktılar.

"Başarabilecek mi?" dedi Joona.

"Henüz bir şey demek için çok erken ama..."

"O bizim tek tanığımız," diye araya girdi Joona. "Birisi babasını, annesini ve kız kardeşini öldürdü. Ve büyük ihtimalle bu katil şimdi ablasının peşinde."

"Biliyoruz," dedi Daniella sertçe. "Polis ayağımıza dolaşacağına katilin peşine takılsa da biz de işimizi yapsak!"

"Katilin peşindeyiz ama işler ağır ilerliyor. Çocukla konuşmamız gerekiyor, belki katilin yüzünü görmüştür."

"Çocuğun sorgulanabilecek hale gelmesi haftaları bulabilir," dedi Erik. "Demek istediğim hayata döndürür döndürmez, uyandırıp bütün ailesinin öldüğünü söyleyemeyiz."

"Hipnoza ne dersiniz?" dedi Joona hiç düşünmeden.

Odaya bir sessizlik çöktü. Erik hastaneye gelirken yağan kan düşündü. Ağaçlann arasından karanlık sulara dökülen kar tanelerini.

"Hayır," diye mınldandı kendi kendine.

"Hipnoz işe yaramaz mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Erik.

"Nasıl olur?" dedi Joona. "Sen ünlü bir hipnozcusun. Bildiğim kadarıyla en iyisi..."

"Hepsi şişirme," diye kestirip atmaya çalıştı Erik.

"Hiç sanmam," diye üsteledi Joona. "Üstelik şu an acil bir durum söz konusu."

Yanaldan kızaran Daniella, gülümseyerek başını eğdi.

"Yapamam," dedi Erik.

"Bu hastadan ben sorumluyum," dedi Daniella sesini yükselterek, "ve hipnoza ben de sıcak bakmıyorum."

"Ya hasta açısından bir sakıncası yoksa?" diye sordu Joona.

Erik, komiserin en başından beri hipnotizmayı erken sonuç alabileceği bir ihtimal olarak aklından geçirdiğini anladı. Joona Linna onu, akut şok ve travma konusundaki uzmanlığı nedeniyle değil, hastayı hipnotize etmeye ikna etmek için çağırmıştı.

"Bir daha hipnotizmaya başvurmayacağım diye kendime söz vermiştim," dedi Erik.

"Tamam, sizi anlıyorum," dedi Joona. "Hipnotizma konusunda sizden daha iyisi yok diye duymuştum ama... Karannıza saygı duymak zorundayım."

"Üzgünüm," diyen Erik, kapıdaki camdan içeride yatan yaralı çocuğa doğru baktıktan sonra Daniella'ya dönüp, "hastaya desmopressin verildi mi?" diye sordu.

"Hayır, bu konuda biraz bekleme yanlışıyım," dedi Daniella.

"Neden?"

"Tromboembolik komplikasyon riski nedeniyle."

"Bu konudaki tartışmaları izledim ancak dile getirilen kaygılara katılmıyorum; ben oğluma her zaman desmopressin veriyorum," dedi Erik.

Joona sandalyesinden ağır ağır kalktı. "Eğer başka bir hipnozcu önerirseniz memnun olurum," dedi.

"Hastanın, bilincine geri kavuşabileceğinden bile emin değiliz," dedi Daniella.

"Ama ben yine de..."

"Hipnotize edilebilmesi için hastanın bilincinin yerinde olması şart," diye noktayı koydu Daniella hafiften gülümseyerek.

"Ama Erik konuşurken dinliyordu," dedi Joona.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Daniella.

"Evet," diye araya girdi Erik. "Beni kesinlikle dinliyordu."

"Ablasını kurtarabiliriz," diye ısrar etti Joona.

"Ben artık eve gidiyorum," dedi Erik yavaşça. "Hastaya desmopressin verin ve basınç odası ihtimalini bir düşünün."

Odadan çıkan Erik, koridorda ilerlerken üzerindeki doktor önlüğünü çıkarttı ve asansörün önünde durdu. Girişte birkaç kişi vardı. Kapılar açıldı, gökyüzü bir parça aydınlanmıştı. Araba parkından çıkarken Erik torpido gözündeki küçük tahta kutuya uzandı. Gözünü yoldan ayırmadan kutunun üzerinde rengârenk bir papağan ve yerli resmi olan kapağını açtı, içinden üç tablet alıp hızla yuttu. Benjamin'i uyandırıp iğnesini yapmadan önce bir iki saatlik uykuya ihtiyacı vardı.

8 Aralık Salı, Akşam

İranlı bir mülteci olan Kerim Muhammed yedi buçuk saat önce, Rödstuhage Spor Tesisi'ne geldiğinde saat 20.50'yi gösteriyordu. O akşam son işi soyunma odasını temizlemekti. Volkswagen minibüsünü araba parkında, kırmızı renkli bir Toyota'nm yakınma park etti. Futbol sahası karanlıktı, direklerin tepesindeki ışıldaklar çoktan sönmüştü ama soyunma odasında hâlâ bir ışık yanıyordu. Arka kapılarını açıp minibüse tırmandı, küçük çöp arabasını minibüsün rampasından aşağı indirdi.

Alçak ahşap binaya geldiğinde, anahtarım erkek soyunma odasının kapı kilidine soktu. Kapının kilitlenmemiş olduğunu görünce şaşırdı. Kapıya vurdu, karşılık gelmedi, sonra iterek içeri girdi. Yerdeki kanı ancak kapının altına plastik bir takoz sıkıştırırken fark etti.

Olay polis telsizinden anons edilince en yakın iki polis memuru Erland Björkander ile Jan Eriksson hemen olay yerine yöneldiler.

Björkander, Kerim Muhammed'le konuşurken, Eriksson doğrudan soyunma odasına gitti. Sanki kurbanın inlediğini duymuştu, hâlâ yaşadığını düşünerek kurbana doğru atıldı. Ancak onu çevirdikten sonra bunun imkânsız olduğuna karar verdi. Kurban, kesilip parçalanmıştı. Sağ kolu yoktu, göğsü öylesine yarılmıştı ki kan dolu bir kaba benziyordu.

Çok geçmeden ambulans ve komiser Lillemor Blom geldi. Kurbanın kimliğini tespit etmek sorun olmadı. Olay yerinde buldukları cüzdanda kimlik kartı vardı. Adı Anders Ek'di. Tumba Lisesi'nde fizik ve kimya öğretmeniydi. Huddinge Kütüphanesi'nde çalışan Katja Ek'le evliydi. Gârdesvâgen 8 numaralı evde oturuyordu. Lisa ve Josef adlı iki çocukları vardı.

Komiser Blom, kurbanın ailesini bilgilendirmesi için Björkander'i görevlendirdi. Kendisi bir yandan Eriksson'un raporunu değerlendirirken, diğer yandan olay yerinin güvenlik çemberine alınmasını sağladı.

Björkander, arabasını Tumba'daki evin önüne park etti ve kapının zilini çaldı. Kapıyı açan olmayınca, arka tarafa geçti, el fenerini yakıp pencereden içeriye baktı. Önce yatak odasının halısının üzerindeki kan gölünü gördü. Sonra kapıya doğru ip gibi uzanan kan lekelerini, sanki yaralı biri sürüklenerek kapıdan çıkartılmıştı. Kapının ağzında bir çocuk gözlüğü vardı. Herhangi bir yardım çağrısı yapmadan önce balkon kapısını zorlayarak açü ve silahını eline alıp içeri girdi. Evi araştırırken üç kurban buldu. Oğlanın sağ olduğunu henüz fark edememişti. Hemen telsize sarılıp destek ve ambulans istedi. O telaşla yardım çağrısını bütün Stockholm'ü kapsayan bir kanaldan yaptı.

Joona Linna, iç parçalayan anonsu duyduğunda arabasıyla Drottningholm Caddesi'ndeydi. Saat 22.10'du. Erland Björkander adında bir polis memuru, çocuklar katledilmiş diye bağırıyordu, evde tek başınaydı, anne de öldürülmüştü, hepsi ölmüştü. Polis memuru şimdi evin dışına çıkmıştı, daha sakindi, anlattıklarına bakılırsa Komiser Lillemor Blom, Gârdesvâgen'deki eve onu yalnız başına göndermişti. Birden sustu, yanlış kanalda olduğunu anlamıştı, kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra sesi kayboldu.

Joona Linna'nm arabasının içine bir sessizlik çöktü. Dışarıdan yağmur damlalarını kazıyan sileceklerin sesi geliyordu yalnızca. Hiçbir destek alamayan babası geldi aklına. Hiçbir polis memuru böyle bir

yere yalnız başına gönderilmemeliydi. Tumba polisinin basiretsizliğine canı sıkıldı, arabasını kenara çekti; biraz bekledi, derin bir iç çekti, cep telefonuyla arayarak, Lillemor Blom'a bağlamalarını söyledi.

Lillemor Blom ve Joona, polis eğitim akademisinde dönem arkadaşıydılar. Lillemor, İstihbarat Şubesi'nden Jerker Lindkvist diye bir polis memuruyla evlenmiş ve iki yıl sonra Dante adını verdikleri bir oğullan olmuştu. Çocuğun babası, yasal hakkı olduğu halde ücretli babalık izni kullanmaya yanaşmadığı için yalnızca aile ekonomileri zarar görmemiş, Lillemor'un kariyeri de olumsuz etkilenmişti. Jerker en sonunda kansını bırakıp genç bir polis memuresiyle yaşamaya başlamıştı. Joona adamın tatillerde bile oğlunu görmeye gitmediğini duymuştu.

Lillemor telefona çıkınca, Joona kendini tanıttı. Alışıldık bir iki nezaket cümlesinden sonra, sözü fazla uzatmadan telsizden duyduklanna getirdi.

"Personel sorunumuz var, Joona," dedi Lillemor. "Bu nedenle böyle karar verd..."

"Bu işin mazereti olmaz," diye sözünü kesti Joona. "Çok yanlış karar vermişsin."

"Beni dinleyecek misin?" dedi Lillemor.

"Dinlerim, ama..."

"Dinle o zaman!"

"Eski kocanı bile olay yerine tek başına gönderemezsin," dedi Joona.

"Bitirdin mi?"

Kısa bir sessizlikten sonra, Lillemor, Björkander'in yalnızca kayıplan hakkında aileyi bilgilendirsin diye oraya gönderildiğini, arka kapıyı zorlayarak eve girmeye kendi başına karar verdiğini anlattı.

Bunun üzerine Joona defalarca özür diledi. Arkasından da sırf nezaket gereği, Tumba'da neler olduğunu sordu.

Lillemor, Erland Björkander'in olay yeri hakkında anlattıklarını aktardı: Mutfak döşemesindeki kana bulanmış bıçak ve çatalları, küçük kızın gözlüğünü, kan izlerini, kanlı el izlerini, cesetleri ve evin değişik yerlerine saçılmış uzuvları anlattı. Sonra soyunma odasında cesedini buldukları Anders Ek hakkında bilgi verdi. Onun ailesi katledildikten sonra öldürüldüğünü düşünüyordu. Sosyal İşler Müdürlüğü'nden aldıkları bilgiye göre Anders Ek, kumar bağımlısıydı. Yasal borçlan taksitlere bölünerek yapılandmlmıştı. Ama Ek, suç dünyasının ağır toplarından da borç almıştı. İşte bu borçları tahsil etmek isteyen biri ailesini katletmişti. Lillemor, Anders Ek'in soyunma odasında bulduklan cesedini de anlattı. Paramparçaydı. Kesik kolunu, yanında bir avcı bıçağıyla birlikte duşta bulmuşlardı. Personel yetersizliğine birkaç kez değinen Lillemor, bu yüzden olay yeri incelemesinin biraz zaman alacağını söyledi.

"Oraya geliyorum," dedi Joona.

Lillemor, "Neden?" dedi şaşırarak.

"Bir göz atmak istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Eğer sakıncası yoksa."

"Harika," dedi Lillemor. Bunu sanki Joona'nm fikrini gerçekten destekliyormuş havasında söylemişti.

LillemorTakonuştuktan on dört dakika sonra Rödstuhage Spor Tesisi'ne gelen Joona Linna, yan tarafında Johansson Temizlik Şirketi yazan Volkswagen markabir minibüsün birkaç metre yakınma park etti. Karanlıktı, buz gibi bir rüzgârda kar taneleri uçuşuyordu. Olay yeri polis şeridiyle çevrilmişti.

Joona ıssız futbol sahasına baktı. Birden ürkütücü, tuhaf bir ses duydu. Sağ tarafından bir uğultuyla birlikte telaşlı ayak sesleri

geliyordu. Başını seslerin geldiği yöne çevirdi; çit boyunca yürüyen iki siluetvardı. Uğultu artıp sonra birden yok oldu. Futbol sahasını çevreleyen spot lambaları patlayıp sahayı ışığa boğarken, etraftaki zifiri karanlık daha da koyulaştı.

Joona'nm uzakta gördüğü o iki figürün üzerinde polis üniforması vardı. Biri adımlarını hızlandırıp diğerinden uzaklaştı, sonra durup kustu. Çitlere yaslandı. Arkasından gelen meslektaşı, elini sırtına koyup bir şeyler söyledi. Belli ki arkadaşını teselli ediyordu.

Joona soyunma odasına yöneldi. Yan açık kapının kenannda içeride patlayan flaşlann ışıklan yansıyordu. Adli tıp elemanlan izler silinmesin diye girişe kartonlar sererek önlem almışlardı. Yaşlı bir polis memuru ön cephede nöbet tutuyordu. Gözleri yorgunluktan ağırlaşmıştı, sesi bıkkındı, "Eğer kâbus görmek istemiyorsanız içeri girmeyin," diye uyardı Joona'yi-

"Rüyalarla işimi çoktan hallettim," dedi Joona.

Havada keskin bir ter, idrar ve taze kan kokusu vardı. Adli tıp elemanlan duşta fotoğraf çekiyorlardı, fayanslardan yansıyan flaşlar soyunma odasına tuhafbir duygu yayıyordu.

Yukandan kan damlıyordu.

Joona, arkalıksız, uzun tahta bankla çökmüş elbise dolapları arasında uzanan parçalanmış bedeni dişlerini sıkarak inceledi. Orta yaşlı bir adamın cesediydi bu, saçlan seyrek, sakallan kırçıldı.

Her tarafkana bulanmıştı: yerler, kapılar, banklar, tavan. Duşlann olduğu yere giden Joona, adli tıp elemanlarını alçak sesle selamladı. Fotoğraf makinesi flaşlannın beyaz fayanslardan yansıyan ışığında, yerdeki avcı bıçağının ağzı parladı.

Duvara dayalı tahta saplı paspasın saçaklannın etrafında biriken kan gölünün yanı sıra, saç kıllan, yara bandı ve bir şişe duş jeli vardı.

Su tahliye deliğinin yanında kesik bir kol duruyordu. Kemik oyuğu, yırtılmış kas ve bağ dokular açıktaydı.

Joona dikildiği yerden bütün ayrıntıları dikkatle gözledi. Kan nasıl saçılmıştı, damlaların birbirlerine uzaklığı ve açısı nasıldı hepsini kafasına kaydetti.

Kesik kol, oraya atılmadan önce, defalarca duvara vurulmuştu.

"Komiserim," diye bağırarak Joona'yı dışan çağıran yaşlı polis memuru, kaygılı bir yüz ifadesiyle elindeki telsizi uzattı.

"Ben Lillemor Blom. Hemen buraya gelebilir misin?"

"Ne oldu?" diye sordu Joona.

"Çocuklardan biri. Ölmüş sanıyorduk, ama yaşıyor."

8 Aralık Salı, Gece

Cinayet Masası'ndaki arkadaşları Joona Linna'ya saygı duyduklarını söyler ama aynı zamanda kıskanırlar, sevdiklerini söylerler ama aynı zamanda mesafeli bulurlardı.

Linna, Cinayet Masası'ndaki başarılarıyla İsveç çapında emsalsiz bir ün edinmişti. Başarısının en önemli nedeni, bir sonuç almadan hiçbir işin peşini bırakmamasıydı. Başarısızlığa tahammülü yoktu. Meslektaşları bu nedenle ona imrenirlerdi. Ama eşi benzeri olmayan inatçılığının, tahammül edilemez bir kişisel suçluluk duygusundan kaynaklandığı pek bilinmezdi. Ele aldığı olayları çözme konusundaki inatçılığının nedeni bir türlü kurtulamadığı suçluluk duygusuydu.

Bu konuda asla konuşmazdı ama bu duyguya neden olan olayı da asla unutmazdı.

O gün arabasını her zamankinden çok daha hızlı sürmüyordu ama yağmurdan sonra yerler ıslaktı. Bulutlanıl ardından yüzünü gösteren güneş, su birikintilerinin üzerinde sanki yeraltından fışkmyormuş gibi yansıyordu. Oraya gidiyordu, bundan kaçabileceğini sanmıştı...

O günden beri, anılann verdiği rahatsızlığın yam sıra, olağanüstü bir migrenle de boğuşuyordu. Epilepsi hastalarının önleyici olarak kullandığı Topiramat'tan başka hiçbir ilaç fayda etmiyordu. Bu ilacı düzenli alması gerekiyordu ama aldığında mayışıp kalıyor, bu yüzden bir işin peşindeyken, ayık kafayla düşünmesini engellemesin diye,

ilacı kullanmıyordu. Acıya katlanmayı tercih ediyordu. Daha doğrusu kendini böyle cezalandırıyordu: Bir olayı çözmeden bırakamamak ve migren onun cezasıydı.

Joona eve doğru yaklaşırken, karşıdan gelen bir ambulans hızla yanından geçip geride uğursuz bir sessizlik bırakarak, uykudaki kenar mahallelere doğru gözden kayboldu.

Joona'yı bekleyen Lillemor Blom bir sokak lambasının hemen yanındaki trafoya yaslanmış sigara içiyordu. Yüzündeki yorgunluk kırışıklarına, kaba ve özensiz makyajına rağmen güzel görünüyordu. Sanki geçen yıllar onu daha güzelleştirmişti. Joona, düz burnu, çıkık elmacık kemikleri, çekik gözleriyle Blom'un güzel olduğunu düşünmüştü hep.

"Joona Linna," dedi Lillemor mırıldanır gibi.

"Oğlan başarabilecek mi?"

"Bir şey söylemek zor. Berbat bir durum. Daha önce böyle bir şey görmedim, bir daha da görmek istemem," dedi Blom sigarasının ateşine bakarak.

"Raporunu yazdın mı?" diye sordu Joona.

Lillemor Blom sigarasının dumanını üflerken, başını iki yana salladı.

"Ben hallederim," dedi Joona.

"İyi o zaman, ben de eve gidip uyuyayım."

"Kulağa ne hoş geliyor," diye gülümsedi Joona.

"Sen de gel benimle," diye şaka yaptı Lillemor.

"İçeri gidip etrafa göz atacağım," dedi Joona. "Sonra çocuk ifade verebilecek durumda mı ona bakacağım."

Lillemor sigarasını yere atıp ayağının ucuyla ezdi.

"Cinayet Masası'nın bu işle ne ilgisi var tann aşkına?" dedi arabasına bakarak.

"Göreceğiz," diye mırıldandı Joona.

Evin küçük bahçesine girdi Joona. Kum havuzunun yanında pembe bir bisiklet vardı. Merdivenlere yöneldi, el fenerini yaktı, kapıyı açıp hole girdi. Karanlık odalar, sessiz bir korkuyla dolmuştu. İçeriye birkaç adım attı ve adrenalini hızla yükseldi, göğsü patlayacak gibiydi.

Her ayrıntıyı kaydetmeye başladı Joona. Bir süre durdu, gözlerini kapadı, içindeki o derin suçluluğu hissetti yine... Sonra tekrar evi incelemeye koyuldu.

Holün solgun ışığında, kanlı bedenlerin yerde nasıl sürüklendiğini gördü. Şöminenin tuğlalarına, televizyona, mutfak dolaplarına, firma kan sıçramıştı. Ortalık karmakarışıktı: Mobilyalar altüst olmuş, çatal, bıçak ve tabaklar etrafa saçılmış, çaresiz el ve ayak izleri birbirine karışmıştı. Küçük kızın paramparça bedeninin önünde durduğunda, gözyaşlarına engel olamadı. Yine de kendini zorlayarak orada neler yaşandığını hayal etmeye çalıştı: Şiddet ve çığlıklar.

Joona, böylesi vahşi cinayetlerin arkasında kumar borcu olamaz diye düşünüyordu. Öyle olsa, babadan sonra ailenin diğer üyeleri niçin öldürülsündü. Önce babanın öldürüldüğünden emindi. Dişlerini sıkarak soludu. Birisi, ailenin kökünü kazımaya karar vermişti ve muhtemelen başardığını sanıyordu.

Joona Linna evden dışan çıktı. Soğuk bir rüzgâr esiyor, polisin evin etrafına çektiği san siyah güvenlik şeritleri dalgalanıyordu. Joona Linna arabasına doğru yürürken, sağ kalan çocuğu düşündü. Onunla mutlaka konuşmalıydı.

Joona, Karolinska Hastanesi'ne geldiğinde saat gece biri geçiyordu. On beş dakika sonra Nöroşirurji Bölümü yoğun bakım servisinin başhekimi, Daniella Richards'la konuşabildi. Daniella çocuğun durumunun çok kritik olduğunu, eğer aldığı onca yaraya

rağmen hayatta kalmayı başarırsa, sorgulanacak hale ancak birkaç haftada geleceğini açıkladı.

"Şu anda tıbbi şokta," dedi.

"Yani?"

"Çok kan kaybetti. Kalbi bunu telafi etmeye çalışıyor ve zorlanıyor..."

"Kanamayı durdurabildiniz mi?"

" Sanırım, umarım... Sürekli kan veriyoruz ancak oksijen eksikliği nedeniyle metabolizma araklan temizlemekte zorlanıyor, kan gittikçe daha çok bozulup kalbine, ciğer ve böbreklerine zarar verebilir."

"Bilinci açık mı?"

"Hayır."

"Onunla mutlaka konuşmam gerekirse," dedi Joona, "bir yolu bulunur mu?"

"Belki bir ihtimal çocuğun daha çabuk toparlanmasını sağlayacak biri var, Erik Maria Bark."

"Hipnozcu mu?" dedi Joona.

Dudaklanna geniş bir gülümseme yayılan Daniella'nın yanaklan kızardı.

"Şok ve travma tedavilerinde en önde gelen uzmanımız o."

"Buraya çağırmamda sizin için bir sakınca var mı?"

"Aksine. Çağırmayı ben de düşündüm."

Joona ceplerini yoklayıp cep telefonunu aradı ama arabada bırakmıştı. Daniella'nın telefonunu ödünç aldı. Erik Maria Bark'a durumu izah ettikten sonra, Sosyal İşler Müdürlüğü'nden Susanne Granati arayarak, Josef Ek'le kısa sürede konuşabilmeyi ümit ettiğini söyledi. Susanne Granat, bütün aüeyi tanıyordu. Ek ailesi kayıtlannda

vardı; baba kumar bağımlısıydı, müdürlük üç yıl önce kızlarıyla da ilgilenmişti.

"Kızlarıyla mı?" diye sordu Joona.

"Büyükkızla," dedi Susanne.

"Yani üçüncü bir çocukları mı var?" dedi Joona sabırsızlıkla.

"Evet, adı Evelyn."

Joona konuşmayı kesip hemen Cinayet Masası'ndan meslektaşlarını aradı ve Evelyn Ek'i bulmalarını söyledi. Çabuk davranmalarını, kızın bir cinayete kurban gidebileceğini defalarca vurguladı. Ayrıca kıza karşı da dikkatli olmaları uyarısını yaptı. Tumba'da işlenen cinayetlerde parmağı olabilirdi.

8 Aralık Salı, Sabah.

Cinayet Masası Komiseri Joona Linna, Bergsgatan'daki İl Cafe'de pastırma, kurutulmuş domates ve parmesan peynirli büyük bir sandviç sipariş etti. Kafe daha yeni açılmış, siparişi alan kız, kese kâğıtlarında fırından gelen sıcak ekmekleri çıkarmaya henüz vakit bulamamıştı.

Dün gece geç vakitte Tumba'daki cinayet mahallini incelemiş, arkasından hastaneyi ziyaret edip doktorlar Daniella Richards ve Erik Mana Bark'la konuşmuş ve sonra da Fredhâll'daki evine gidip üç saat uyumuştu.

Şimdi sandviçini beklerken kafenin buğulu camından Emniyet Genel Müdürlüğü ve mahkeme binasına bakıyor, iki binayı birbirine bağlayan devasa yeraltı tünellerini düşünüyordu. Ödemeyi kredi kartıyla yaptı, cam tezgâhın üzerindeki kocaman kalemi alıp ödeme fişini imzaladı ve kafeden çıktı.

Bir elinde sıcak sandviç paketi, diğerinde içinde hokey sopası olan spor çantası Emniyet Genel Müdürlüğü'ne doğru giderken, karla kanşık yağmur hızını artırdı.

Akşam Araştırma İnceleme'yle maçlan vardı. *Hiç şansımız yok,* diye düşündü Joona. *Söyledikleri gibi bizi bir güzel silkeleyecekler.*

Cinayet Masası Hokey Takımı, asayiş, trafik, deniz, özel kuvvet, güvenlik, hangi birimle karşılaşırlarsa karşılaşsınlar polis teşkilatının

bütün takımlarına karşı kaybediyordu. Tek tesellileri, bu yenilgilerin bir barda buluşup kafa çekmeleri için geçerli bir neden olmasıydı.

Şimdiye kadar bir tek laboratuvardakileri yenebildik, diye düşündü Joona.

Emniyet Müdürlüğü binası duvarları boyunca yürüyüp ana giriş kapışırım önünden geçerken, o salı ne hokey oynayamayacağını ne de bara gidemeyeceğini biliyordu. Duruşma salonunun tabelasına birisi gamalı haç çizmişti. Nezarethanelerin olduğu binaya doğru yürüdü, kocaman giriş kapılan bir arabanın arkasından sessizce kapanıyordu. Nöbetçi odasının büyük pencere camında kar taneleri eriyordu. Polis havuzunu arkasında bırakan Joona, bahçedeki çimlerin ortasından, Emniyet Müdürlüğü'nün devasa binasının yan cephesine doğru yürüdü. Duvarlar kararmış bakır rengindeydi. Direklerdeki bayraklar ıslanarak sarkmıştı. Metal duvarlann üzerindeki buz tutmuş cam tavanın altından hızlı adımlarla geçen Joona, ayaklanın yere vurup ayakkabısındaki karlan temizleyerek Emniyet Genel Müdürlüğü'nün kapısından içeri girdi.

İsveç'te polis teşkilatı Adalet Bakanlığı'na bağlıydı. Polis teşkilatının bütün birimleri, istihbarat, asayiş, yüksek polis okulu, adli tıp, hepsi tek bir müdürlük çatısı altında toplanmıştı. Komiser Joona Linna, dokuz yıldır cinayet masasında çalışıyordu.

Koridor boyunca ilerleyen Joona, ilan tahtasının önünde durdu, beresini çıkarttı ve ilanlara şöyle bir göz attı. Yoga hakkında bir şeyler vardı, biri karavanını satışa çıkartmıştı, polis sendikası bir bildiri asmıştı ve poligon faaliyet saatlerini değiştirmişti.

Daha geçen cuma silinip temizlenen yerler, şimdi kir içindeydi. Benny Rubin'in odasının kapısı aralıktı. Altmış yaşında, beyaz bıyıklı bir adamdı Rubin. Fazla güneşlenmekten yıpranan derisi kmş kmştı. Birkaç yıl, Olof Palme cinayetini soruşturan ekipte çalışmıştı. Şimdi Emniyet İletişim Merkezi'ndeydi, bu aralar yeni radyo sistemi Rakel'e

geçiş konusuyla ilgileniyordu. Kulağının arkasında bir sigarayla bilgisayarın önünde oturmuş, kahredici bir yavaşlıkta bir şeyler yazıyordu.

"Benim ensemde de gözlerim var," dedi aniden.

"Belki bu yüzden bu kadar yavaş yazıyorsun," diye espri yaptı Joona.

Benny'nin son icadı, İsveç Hava Yollan Şirketi, SAS, için hazırladığı reklam afişiydi: kamışla bir meyve kokteyli içen, minicik bikinili, oldukça egzotik genç bir kadın. Benny, poster kızlarının kullanıldığı takvimleryasaklandığında o kadar kızmıştı ki herkes istifayı basacak sanmıştı. Ama o uzunyıllar sürecek sessiz ve azimli bir protesto yolunu tercih etmişti. Üzerinde kadın resimleri olan uçak reklam afişleri, bacaklannı sonuna kadar açmış buz prensesleri resimleri, fiştik gibi yoga eğitmenleri veya H&M mağazasının mayo reklamlanna dair, teknik açıdan bir yasak yoktu. Bu nedenle Benny, her ayın ilk günü, duvar dekorasyonunu yeniliyordu. Yasağı delme konusundaki yaratıcılığı takdire şayandı. Bir seferinde, kısa mesafe koşucusu Gail Devers'in tayt şortlu büyük bir posterini, bir seferinde de Egon Schiele'nin, üzerinde bacaklarını açmış oturan kızıl saçlı bir kadının olduğu, cüretkâr taş baskısını odasının duvanna asmıştı.

Joona, asistanı ve meslektaşı Anja Larsson'a merhaba demek için durdu. Ağzı yan açık bir vaziyette bügisayann karşısına oturmuş, yuvarlak yüzündeki ifadeye bakılırsa kendini bütünüyle işine vermişti. Joona onu rahatsız etmemek için selam vermekten vazgeçti. Odasına gitti, ıslak paltosunu kapısının arkasına astı. Penceresinin önünde duran Advent Ş amdam'm[1] yakarak, aceleyle maillerini kontrol etti: çalışma ortamı hakkında bir mesaj, düşük enerjili ampuller hakkında bir öneri, savcılık makamından bir talep ve personele yönelik Noel yemeği daveti.

1 Noel'e dört lıalla kala yakılan şamdan, (ç. n.)

Odasından çıkıp toplantı odasına giden Joona, her zamanki yerine oturarak sandviçini yemeye başladı.

Petter Nâslund koridorda durdu, sırtını dinlenme odasımn kapısının pervazınay aslayıp kendinden memnun bir edayla sırıttı. Otuz beş yaşlarında, kabak kafalı, kaslı biriydi. Özel yetkili başkomiserdi. Joona'nın amiriydi. Oysa Joona'nın Petter'den daha ehil olduğunu herkes biliyordu. Joona'nın idari görevlere karşı ve mevki kazanmak için yaşanan rekabete ilgisizliği de herkesin malumuydu.

Magdalena Ronander'den teşvik edici küçük bir bakış dahi görmemesine ve kadının mesleki bir konuşma tonunun dışına ısrarla çıkmamasına rağmen, Petter kadına yıllarca asılıp durmuştu. Magdalena dört yıldır Cinayet Masası İstihbarat Şubesi'nde çalışıyordu. Tek amacı kırky aşını doldurmadan hukuk diploması alabilmekti.

Petter sesini alçaltarak Magdalena'ya, silah seçiminin ne olduğunu ve yivlerin aşınmaması için namluyu hangi sıklıkta değiştirdiğini soruyordu. Magdalena onun çiğ imalarına aldırmadan, yaptığı atış sayısını dikkatli biçimde not ettiğini söyledi.

"Ama sen iri şeylerden hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi Petter.

"Yo, Glocki7 kullanıyorum," diye karşılık verdi Magdalena, "ordunun dokuz milimetrelik mermilerine iyi dayandığı için."

"Çek malı kullanmıyor musun?"

"Kullanıyorum ama... M3QB'yi tercih ediyorum," dedi Magdalena.

Magdalena dinlenme odasından kalkıp Petter'in önünden geçerek koridora çıktı. Toplantı odasına girdiğinde Petter de arkasından geldi. Joona'ya selam verip yerlerine oturdular.

"Ayrıca, Glock'un barut gazı ejektörü var," diye devam etti Magdalena, "geri tepmeyi öyle bir azaltıyorki, bir sonraki atışı daha çabuk yapabiliyorsunuz."

"Bu konuda bizim Mumintroll[2] ne düşünüyor?" dedi Petter, Joona'ya bakarak.

Joona hafifçe gülümserken, açık gri gözlerine buz gibi bir ifade yerleşti. Ahenkli Fince aksanıyla:

"Bence bunun hiçbir önemi yok, belirleyici olan bambaşka etkenler var."

"Yani ateş etmeye ihtiyacım yok diyorsun," dedi Petter sırıtarak.

"Joona iyi nişancıdır," dedi Magdalena.

"Ne demezsin, o her şeyde iyidir," diye iç çekti Petter.

Magdalena, Petter'e aldırmayıp Joona'ya döndü.

"Glock'un avantajı, karanlıkta ateş ederken namluda alev görülmemesi."

"Çok doğru," dedi Joona kısık sesle.

Magdalena tebessüm ederek, siyah deri çantasını açıp kâğıtları karıştırmaya başladı.

Toplantı odasma gelen Benny, bir sandalyeye oturup herkese şöyle bir baktıktan sonra, bir avucunu pat diye masaya vurdu. Magdalena'nm öfkeli bakışlarına, geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Tumba'daki olayı ben aldım," dedi Joona.

"O bizim işimiz değil," dedi Petter.

"Sanırım ortada bir seri katil var. Ya da en azından..."

"Boş versene!" diyerek araya giren Benny, Joona'nın gözlerinin içine bakarak bir kez daha masaya vurdu.

"Yalnızcabir hesaplaşma," dedi Petter. "Kredi, borç, kumar... Adam at yarışçıları arasında namlı biri."

"Kumarbağımlısı," dedi Benny.

2 **Finlandiyalı çocuk kitapları yazan Tove Jonsson'un Mümin kitaplarının kahramanı, (ç. n.)**

"O bölgedeki tefecilerden borç almış, onlar da canıyla ödetmişler," diye noktayı koydu Petter.

Odaya bir sessizlik çöktü. Joona biraz su içti ve sandviç ekmeğinden geriye kalan kırıntıları, parmak uçlanyla toplayıp ağzına attı. "Ben sizin gibi düşünmüyorum," dedi yavaşça.

"O zaman bölüm değiştirmeyi talep et," dedi Petter gülümseyerek. "Bu olayın Cinayet Masası'yla ilgisi yok."

"Bence var."

"Eğer bu olayı istiyorsan Tumba karakoluna tayinini çıkarttır," dedi Petter.

"Bu cinayetleri araştırmak istiyorum," diye ayak diredi Joona.

"Buna ben karar veririm," dedi Petter.

Yngve Svensson içeri girip oturdu. Saçlarını jöleyle geriye yatırmıştı, gözlerinin altında gri-mavi halkalar vardı ve kısa sakallan kızıla çalıyordu. Her zamanki gibi siyah, kırışıkbir takım elbise giymişti.

"Yngıvie, "dedi Benny neşeyle.

Yngve Svensson, organize suçlar konusunda önde gelen uzmanlardandı. Analiz bölümünün sorumlusu ve uluslararası ilişkiler bölümünün elemanlarından biriydi.

"Yngve, şu Tumba'daki olay hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Petter. "Sanınm daha yeni göz attın?"

"Evet, mahalli bir olaya benziyor," dedi Yngve. "Çek senet mafyasından biri para tahsil etmek için eve gidiyor. Normalde babanın o saatte evde olması gerekirken, son anda bir maçta hakemlik yapmaya soyunuyor. Büyük ihtimalle mafyanın tahsildan hem ot hem de hap aldığından kafası bulanık, dengesiz, gergin, kafasının tasını attıran bir şey oluyor. SWAT bıçağını çekip adamın yerini öğrenmek için aileyi tehdit ediyor. Muhtemelen aile ona gerçeği söylüyor ama

kafayı bütünüyle yediğinden spor tesislerine gitmeden önce, bütün aileyi doğruyor."

Yüzüne alaycıbirgülümsemeyerleşenPetter,birkaç yudum su içip geğirdikten sonrabakışlarını Joona'yaçevirdi.

"Bu açıklamaya ne diyorsun?"

"Eğer külliyen yanlış olmasaydı, etkileyici derdim," dedi Joona.

"Nesi yanlış?" diye sordu Yngve gergin bir ifadeyle.

"Katil önce spor tesisinde babayı öldürdü," dedi Joona sakin bir sesle. "Sonra eve gidip ailenin geri kalanını öldürdü."

"Öyleyse olayın bir alacak tahsilinden kaynaklanma ihtimali çok az," dedi Magdalena Ronander.

"Otopsi sonucunu hep birlikte göreceğiz," dedi Yngve.

"Sonuç beni doğrulayacak," dedi Joona.

"Aptal," diye mırıldanan Yngve, dudağının altına bir tutam tütün yerleştirdi.

"Joona, bu olayı sana vermeyeceğim," dedi Petter.

"Anlıyorum," diyen Joona, iç çekerek masadan kalktı.

"Nereye gidiyorsun? Toplantımız var," dedi Petter.

"Carlos'la konuşmam gerek."

"Bu konuda değil herhalde?"

"Evet, bu konuda," dedi Joona ve odadan çıktı.

"Dur," diye bağırdı Petter, "yoksa..."

Petter'in kendini neyle tehdit ettiğini duymadı Joona. Kapıyı yavaşça kapatarak, koridora çıktı. Bilgisayar ekranının üzerinden sorgulayan gözlerle bakan Anja'ya selam verdi.

"Sen toplantıya katılmıyor musun?" diye sordu Anja.

"Katılıyorum," diyen Joona, asansöre doğru yürüdü.

Emniyet Genel Müdürlüğü'nün toplantı odası ve Kalem Müdürlüğü beşinci kattaydı. Cinayet Masası Müdürü Carlos Eliasson'un odası da bu kattaydı. Genelde kapalı olan kapısı şimdi aralıktı.

"İçeri gel, gel, gel," dedi Carlos.

Joona içeri girdiğinde Carlos'un yüzünde endişe ve aynı anda neşe belirdi.

"Ben de küçüklerimi yenileyecektim," dedi Carlos akvaryumun kenarına tıklayarak. Suyun yüzeyine doğru yüzen balıklara ve dibe doğru batan balık yemlerine bakarken gülümsüyordu.

"İşte orada," diye fısıldadı.

En küçük cennet balığı Nikita'ya dibe doğru çöken bir yemi işaret etti. Arkasından Joona'ya dönüp dostça bir ifadeyle, "Cinayet Masası Komisyonu, Dalarna'daki cinayet olayına bakıp bakamayacağını soruyor," dedi.

"Bırak kendileri çözsün," dedi Joona.

"Sanırım onlar öyle düşünmüyor. Tommy Kofoed buradaydı ve bu kon..."

"Zaten benim vaktim yok," diye sözünü kesti Joona.

Carlos'un tam karşısına oturdu. Odada deri ve hoş bir ahşap kokusu vardı. Akvaryumdan yansıyan güneş ışıklan duvarlarda dans ediyordu.

"Ben Tumba'daki olayı istiyorum," dedi Joona, doğrudan doğruya.

Carlos'un kmşık, sıcak yüzünden sıkıntılı bir ifade geçti.

"PetterNâslund biraz önce beni aradı. Haklı, bu bizi ilgilendiren birolay değil."

"Bence ilgilendiriyor," diyerek ısrar etti Joona.

"Ancak alacak tahsilatı meselesi daha geniş bir organize suçla bağlantılıysa, Joona."

"Bu olayın alacak tahsiliyle ilgisi yok."

"Ne?"

"Katil önce babaya saldırıp onu katletmiş. Sonra da eve gidip bütün aileyi. Yani bütün aileyi yok etmeyi önceden planlamış. Şimdi büyük kızın peşinde. Eğer yaşarsa oğlanın da peşine düşecek."

Carlos, sanki balıkların kötü şeyler duymasından korkarmış gibi akvaryuma baktı.

"Bak sen," dedi şüpheli bir ifadeyle. "Bu sonuca nereden vardın?"

"Her iki olay yerindeki ayak izlerini karşılaştırarak."

"Nasıl yani?"

Joona öne doğru eğildi.

"Hiçbir şeyi ölçmedim ama izlenimime göre, katilin soyunma odasındaki ayak izleri daha geniş... Daha canlı adımlar atıldığını gösteriyor, evdekiler ise daha yorgun."

"Al işte," dedi Carlos yorgun şekilde. "Yine her şeyi birbirine karıştırmaya başladın."

"Ama ben haklıyım."

Carlos başını iki yana salladı.

"Yo, bu defayanılıyorsun."

"Hayır yanılmıyorum."

Carlos akvaryuma döndü, "Şu Joona Linnavarya," dedi. "Şimdiye kadar karşılaştığım en inatçı adam."

"Haklı olduğumu bilmene rağmen, neden izin vermiyorsun?"

"Yalnızca tahminlerine dayanarak bu olayı sana verip de Petter'i çiğneyemem."

"Verebilirsin."

"Herkes bu olayın kumar borcuyla ilgili olduğunu düşünüyor."

"Sen de mi?" diye sordu Joona.

"Evet, ben de doğrusu."

"Soyunma odasındaki ayak izleri daha canlıydı, çünkü önce oradaki adam öldürüldü," diye ısrar etti Joona.

"Asla pes etmezsin, değil mi?" dedi Carlos.

Joona omuzlarını silkeleyip gülümsedi.

"En iyisi Adli Tıp'ı arayıp kendim konuşayım," diye homurdanan Carlos telefona uzandı.

"Göreceksin, benim haklı olduğumu söyleyecekler," dedi Joona.

Joona Linna inatçıbiri olduğunun farkındaydı ama işini iyiyapabilmek için inatçı olması gerekiyordu. Belki de bu inatçılık babasının ölümünden miras kalmıştı ona. Babası Yıjö Linna da polisti. Mârsta'da asayiş şubesinde çalışıyordu. Bir gün, 1979 yılında, devriyedeyken merkezden bir çağrı almış, Hammarby Sokağı'na gitmesi istenmişti. Komşularından biri arayarak Olsson'un çocuklarının yine dayak yediklerini ihbar etmişti. İsveç o yıllarda bütün dünyaya örnek olacak bir karar alıp çocuklara dayak atılmasını yasaklamış ve polislere bu konuda tavizsiz davranmaları talimatı verilmişti. Yıjö Linna arabasını verilen adresteki binanın önüne park etmiş, ortağı Jonny Andersen'i beklemeye başlamıştı. Ortağı gecikince arayıp nerede kaldığını sormuştu. Bir büfenin önünde sosis ekmek kuyruğundaydı. Yrjö'ye bu olayı fazla ciddiye almamasını, bir babanın bazen evin reisinin kim olduğunu hatırlatması gerektiğini söylemişti.

Yıjö Linna konuşkan biri değildi. Yönetmeliğe göre bu tür bir olaya iki memurun müdahale etmesi gerektiğini biliyordu, ama meslektaşına ısrar etmedi. Ne ağız dalaşma girmek, ne de ödlek damgası yemek istiyordu. Yıjö Linna merdivenlerden üçüncü kata çıktı ve kapının ziline bastı.

Kapıyı açan kız çocuğunun gözleri korku doluydu. Yıjö, kızdan çıkıp merdiven sahanlığında beklemesini istedi ama kız başım iki yana sallayarak içeri kaçtı. Yıjö Linna da peşinden koşup oturma odasına

girdi. Kız balkon kapısını yumrukladı. Yıjö balkonda küçük bir oğlan çocuğu gördü, kıçına bağlı bez dışında çıplaktı. Yaklaşık iki yaşındaydı. Yıjö çocuğu hemen içeri almak için atıldığından, sarhoş adamı biraz geç fark etti. Kapının yanındaki kanepede, yüzü balkona dönük sessizce oturuyordu. Balkon kapısını açmak için güvenlik mandalını kaldırmak gerektiğinden, Yıjö iki elini birden kullanmak zorunda kaldı. Bir tüfeğin horozunun kaldırıldığını duyarak durdu. Tüfek patladı. Omurgasınatam otuz altı saçma saplanan Yıjö anında öldü.

On bir yaşındaki Joona ile annesi Ritva, Mârsta'nın merkezindeki aydınlık daireden, teyzesinin Stockholm'deki üç odalı evine taşındılar. Liseyi bitirdikten sonra Polis Akademisi'ne kaydoldu. Okul arkadaşlarını hâlâ unutmamıştı: Okulun geniş çim bahçesinde dolaşmalarını, göreve başlamadan önceki sakin hayatlarını, görevdeki ilk yıllarını hâlâ hatırlıyordu. Joona Linna payına düşen büro hizmetini yapmış, mesleki eşitlik sorunu ve sendikal faaliyetlere katkıda bulunmuş, Stockholm Maratonu sırasında trafiğin düzenini sağlamış, holiganlar metroda böğürerek kadın meslektaşlarım aşağılayan şarkılar söylerken utancından yerin dibine geçmiş, uyuşturucu bağımlılarının yara bereli cesetlerini bulmuş, küçük hırsızlıklar yapanları uyarmış, kusmuk içindeki sarhoşlarla uğraşan ambulans görevlilerine yardım etmiş, uyuşturucu krizine girmiş fahişelerle uğraşmış, eşleri ve çocuklarına eziyet eden yüzlerce erkekle karşı karşıya gelmiş, (hepsi aynı bokun soyuydu, sarhoş ama kendinde, radyonun sesini sonuna kadar açıp pencerelerin perdelerini kapatırlardı) hız manyaklarını durdurmuş, silah, uyuşturucu ve kaçak içkiler ele geçirmişti. Bir keresinde belindeki ağrılardan dolayı raporluyken, paslanmayayım diye yürüyüşe çıkmıştı. Klastorp Okulu'nun önünde bir dazlağın Müslüman bir kadına sarkıntılık ettiğini görmüş, bel ağrısına rağmen dazlağın peşine düşmüş, uzun bir kovalamacadan sonra Högalid Caddesi'nde, trafik ışıklarında yakalamıştı.

Kariyer yapmak gibi bir arzusu olmasa da, rütbesi yükselmişti. İşini ustalıkla yapıyor, asla pes etmiyordu. Birçok üstün hizmet madalyası almıştı. Herhangi bir mevki sahibi olmaya yüz vermiyor, Cinayet Masası Komisyonu'na girmeyi reddediyordu.

İşte bu Joona Linna şimdi Cinayet Masası Müdürü Carlos Eliasson'un odasına oturmuş, Eliasson'un Adli Tıp'tan, İğne lakaplı Profesör Nils Ahlen'le konuşmasını dinliyordu.

"Hayır, ilk cinayetin nerede işlendiğini öğrenmek istiyorum," diyen Carlos, bir süre dinledi. "Anlıyorum, anlıyorum da... Şu ana kadarki izleniminiz ne, durum neye benziyor?"

Joona geriye yaslanmış, parmaklarını dağınık san saçlarında dolaştırıyor, Carlos'un gittikçe daha çok kızaran yüzüne bakıyordu. Sözünü kesmeden İğneyi dinleyen Carlos, en sonundabaşını salladı ve hiçbir şey demeden telefonu kapattı.

"Onlara... Onlara göre..."

"Onlara göre önce baba öldürüldü," diye tamamladı Joona.

Carlos başıyla onayladı.

"Sana ne demiştim?" dedi Joona gülümseyerek.

Carlos bakışlarını yere çevirdi, boğazını temizledi. "Tamam, ön incelemenin amiri sensin," dedi. "Tumba olayı senin."

"Önce bir şeyi duymak istiyorum," dedi Joona. "Kim haklıymış? Sen mi yoksa ben mi?"

"Sen!" diyebağırdı Carlos. "Tanrı aşkına Joona, neyin var senin? Tamam her zamanki gibi sen haklısın."

Joona gülümsemesini eliyle gizleyerek ayağa kalktı. Birden ciddileşerek, "Geç kalmadan görgü tanığını sorgulamak istiyorum, "dedi.

"Yaralı çocuğu mu sorgulamak istiyorsun?" diye sordu Carlos.

"Başka seçeneğim yok."

"Savcıyla konuştun mu?"

"Bir şüpheliye ulaşana kadar soruşturmayı kimseye devretmeyeceğim," dedi Joona.

"Sana devret diyen yok," dediCarlos. "Demek istediğim, o kadar ağır yaralı bir çocuğu sorgulamadan önce savcıyı dayanma almanda fayda var."

"Tamam, her zamanki gibi çok zekisin. Jens'i ararım," dedi Joona ve odadan çıktı.

8 Aralık Salı, Sabah

Erik Mana Bark, Karolinska Hastanesindeki gece nöbetinden eve dönmüştü. Cinayet Masası Komiseri Joona Linna da hastanedeydi. Bir daha hipnotizmaya başvurmamak için kendi kendine verdiği sözü bozdurmaya çalışsa da, Erik bu adamdan hoşlanıyordu. Belki de polis memurunun, çocuğun ablasının güvenliği konusunda gösterdiği samimi endişeden dolayı içi ısınmıştı ona. Muhtemelen şu anda o kızın peşinde biri vardı.

Erik çok yorgundu. İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı, göz-kapaklan ağırlaşmış, gözleri sızlıyordu, neredeyse ayakta uyuyacaktı. Yatak odasının kapısını açıp kansı Simone'ye baktı. Holden gelen ışık cam bir levha gibi yayılmıştı Simone'nin üzerine. Erik yaralı çocuğa bakmak için ayrıldığından bu yana bir gece geçmişti. Yokluğunda Simone yatağın tümünü işgal etmişti. Yüzüstü yatıyordu. Yorgan ayaklarının ucuna kaymış, geceliği beline toplanmıştı. Yorganı usulca kansmm üzerine örttü Erik. Simone bir şeyler mmldanarak kıvnldı. Eriky atağın kenanna oturup karısının ayak bileğini okşarken, ayak parmaklannm nasıl oynadığına baktı.

"Gidipbirduş alacağım," dedi ama yorgunluktan geriye yaslandı.

"Şu polis memurunun adı neydi?" diye sordu Simone.

Erik daha cevap vermeye fırsat bulamadan, kendini Gözleme-vi'ndeki parkta buldu. Oyun alanındaki kumu kazıyor, yumurta

kadar yuvarlak ve balkabağı kadar iri, san bir taş buluyordu. Eliyle üzerini temizlerken yan tarafındaki kabartmayı fark ediyordu: bir sıra, tırtıklı diş. Ağır taşı ters çeviriyor, bunun bir dinozor kafası olduğunu görüyordu.

"Siktir!" diye bağırdı Simone birden.

İrkilerek doğrulan Erik, uykuya daldığını ve rüya gördüğünü anladı. Aldığı güçlü ilaçlar, konuşmanın ortasında onu uykunun kucağına atmıştı. Gülümsemeye çalışırken Simone'nin soğuk bakış-lanyla karşılaştı.

"Sixan? Ne oldu?"

"Tekrar mı başladı?" diye sordu Simone.

"Ne?"

"Ne?" diye tekrar etti sertçe. "Daniellakim?"

"Daniella?"

"Söz verdin, Erik, söz," dedi Simone. "Sana güvendim, ne kadar aptalmışım ki sana gerçekten güvendim..."

"Ne diyorsun ya?" diye Simone'nin sözünü kesti Erik. "Daniella Richards, Karolinska'dan bir meslektaşım. Ne ilgisi varyani?"

"Banayalan söyleme."

"Gerçekten saçmalıyorsun," dedi Erik gülümseyerek.

"Komik mi geliyor sana?" dedi Simone. "Bazen olanlan unuta-bileceğimi düşündüm... Hatta inandım."

Erik'in gözleri kapandı ama hâlâ Simone'nin dedMerini duyuyordu.

"Belki de en iyisi aynlmak," diye fısıldadı Simone.

"Daniella'yla aramızda hiçbir şey olmadı."

"Bunun bir önemi yok."

"Öyle mi? Önemi yok mu? On yıl önce yaptığım bir şey için mi benden aynlmak istiyorsun?"

"Bir şey mi?"

"Sarhoştum, Simone. Sarhoştum ve..."

"Dinlemek istemiyorum. Her şeyi biliyorum. Ben... Siktir et! Bana biçilen rolü oynamak istemiyorum. Kıskanç biri değilim ama sadığım ve bunun karşılığında ben de sadakat bekliyorum."

"Sana bir daha hiç ihanet etmedim, asla da etmeyece..."

"O zaman bunu niçin kanıtlamıyorsun," diye patladı Simone. "Benim kanıta ihtiyacım var."

"Bana güvenmen lazım," dedi Erik.

"Evet," dedi Simone iç geçirerek, sonra bir yastık ve örtü alarak odadan çıktı.

Erik ağır ağır soludu. Peşinden gitmeli, onu ikna edip yatağa geri getirmeli ya da şimdi onun yattığı oturma odasındaki koltuğun yanında yere uzanmalıydı ama bunları yapamayacak kadar uykusuzdu. Yatağa gömüldü, aldığı ilaç bütün bedenini kuşatmaya başlamıştı, yüzünden parmak uçlarına kadar bir gevşeme yayıldı. Ağır, kimyasal bir uyku, bilincini bir bulut gibi sardı.

Erik, iki saat sonra gözlerini yavaşça açtı, perdede solgun bir ışık vardı. Uyanır uyanmaz geceden kalan görüntüler zihninde kanat çırpmaya başlamıştı: Simone'nin suçlamaları ve yüzlerce bıçak yarasıyla yatan oğlan çocuğu.

Erik, komiserin dediklerini düşündü: Katilin bütün aileyi öldürmeyi hedeflediğinden kesinlikle emindi. Önce babayı, sonra anneyi, oğlu ve kızı.

Eğer komiser doğru düşünüyorsa, büyük laz -her neredeydiyse- büyük tehlike altındaydı.

Yatağın yanındaki telefon çalmaya başladı.

Erik kalktı ama telefonu cevaplamak yerine gidip perdeleri açtı ve gözlerini kısarak karşı binaya baktı, zihnini toparlamaya çalıştı. Pencere camındaki kirler sabah güneşinde apaçık ortaya çıkmıştı.

Simone çoktan galeriye gitmişti. Erik onun neye sinirlendiğini ve niçin durup dururken Daniella'dan söz ettiğini anlayamıyordu. Yoksa başka bir sebebi mi vardı. Belki de ilaç almasına kızıyordu. İlaç bağımlılığının kıyısında olduğunu biliyordu ama uyumak için başka çaresi yoktu. Hastanedeki gece nöbetleri uyku düzenini mahvetmişti. İlaçsız yapamayacağını biliyordu. Komodinin üzerindeki çalar saate uzandı ama yere düşürdü.

Telefon durdu, biraz sonra tekrar çaldı.

Oğlu Benjamin'in odasına gitmeyi, yanma uzanmayı, onu yavaşça uyandırıp rüya görüp görmediğini sormayı düşündü. Telefonu aldı.

"Selam, ben Daniella Richards."

"Hâlâ hastanede misin? Saat kaç?"

"Sekizi çeyrek geçiyor. Yorulmaya başladım artık."

"Evine git."

"imkânsız," dedi Daniella sakince. "Senin buraya gelmen gerekiyor. O komiser de buraya geliyor. Katilin büyük kızın peşinde olduğundan şimdi daha emin sanki. Oğlanla mutlaka konuşması gerekiyormuş."

Erik, birdenbire gözlerinin arkasında karanlık bir ağırlık hissetti.

"Çocuğun durumunu göz önüne alırsak bu hiç de iyi bir fikir..."

"Biliyorum. Ama ya büyük kızın durumu?" dedi Daniella. "Sanırım komiserin Josefi sorgulamasına izin vereceğim."

"Eğer çocuğun buna dayanabileceğini düşünüyorsan..." dedi Erik.

"Dayanır mı? Tabii ki dayanamaz, sorgu için henüz çok erken, durumu kritik... Üstelik bunu duymaya henüz hazır değilken bütün ailesinin katledildiğini öğrenecek. Psikolojisi altüst olacak... O..."

"Dediğim gibi, sen karar vereceksin," dedi Erik.

"Sorgu izni veremem, işin bir yanı bu ama diğer yandan elimi bağlayıp oturamam, demek istediğim ablası şüphesiz tehlike altında..."

"Ama ne olursa ols..."

"Katil, onun ablasını arıyor," dedi Daniella sesini yükselterek.

"Muhtemelen."

"Üzgünüm, bu konuda neden bu kadar kararsızım bilemiyorum," dedi Daniella. "Belki henüz çok geç değil, belki gerçekten yapılabilecek bir şeyler var. Her zaman böyle bir imkân olmaz ama belki o kızı kurtarabiliriz..."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sözünü kesti Erik.

"Buraya gelmeni ve yeteneğini ortaya koymanı."

Erik bir süre sustuktan sonra dikkatli bir cevap verdi:

"Neler olup bittiğini çocukla ancak sağlığı düzeldikten sonra konuşabilirim."

"Ben onu hipnotize etmenden söz ediyorum," dedi Daniella ciddiyetle.

"Hayır, bunu yapamam."

"Tek yol bu."

"Yapamam."

"Ama senin kadar yetenekli başka kimse yok bu konuda."

"Karolinska'da hipnotize etmeye iznim bile yok."

"Daha sen buraya gelmeden izin ayarlayabilirim."

"Daniella," dedi Erik, "bir daha kimseyi hipnotize etmeyeceğime söz verdim."

"Hele sen bir buraya gel!"

Erik bir süre tereddütle sustu.

"Oğlanın bilinci yerinde mi?" diye sordu en sonunda.

"Eli kulağında."

Erik heyecanla solumaya başladı.

"Eğer çocuğu hipnotize etmeyeceksen, sorgulamaları için polise izin vereceğim," diyen Daniella telefonu kapattı.

Erik öylece kalakalmıştı. Telefonu tutan eli titriyordu. Gözlerinin arkasındaki ağırlık beynine doğru ilerliyordu. Yatağın yanındaki komodinin çekmecesini açtı. Üzerinde papağan ve yerli resmi olan tahta kutu yoktu. Arabada unutmuş olmalıydı.

Benjamin'i uyandırmaya giderken, evin içine gün ışığı dolmuştu.

Çocuk, ağzı açık uyuyordu. Yüzü solgun, uzun gece uykusuna rağmen yorgun görünüyordu.

"Benni?"

Benjamin uykulu gözlerini açıp bir yabancıya bakar gibi Erik'e baktı. Sonra gülümsedi, doğduğu günden beri hiç değişmemişti gülüşü.

"Bugün salı, artık uyanma vakti."

Benjamin esneyerek doğruldu, başını kaşıdı ve boynunda asılı cep telefonuna baktı. Her sabah ilk işi buydu: Geceleyin kaçırdığı bir mesaj var mı diye bakardı. Erik, üzerinde puma resmi olan san çantayı çıkardı; içinde desmopressin, sıvı asetil, steril kanül, sargı bezi, ameliyat bandı, ağn kesici vardı.

"Şimdi miyoksakahvaltıdamı?"

Omuzlarını silkerek, "Fark etmez," dedi Benjamin.

Erik oğlunun zayıf kolunu aceleyle sildi, pencereden gelen ışığa doğru çevirdi, kasın yumuşaklığını hissetti, parmaklarıyla enjektöre fiske attı ve kanülü yavaşça derinin altına soktu. Enjektör yavaşça boşalırken, Benjamin boşta kalan eliyle cep telefonunu kontrol etti.

"Kahretsin, şarjı bitmek üzere," dedi ve babası kanamasın diye koluna kompres yaparken geriye uzandı.

Erik oğlunun bacaklannı dikkatle ileri geri hareket ettirdi, sonra zayıf diz eklemlerine egzersiz yaptırdı, ayaklarına ve ayak parmaklarına masaj yaptı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu bakışlarım oğlundan ayırmadan.

Yüzünü buruşturan Benjamin:

"Her zamanki gibi," dedi.

"Ağrı kesici ister misin?"

Benjamin başını iki yana salladı. Erik'in aklına birden bıçakla delik deşik edilmiş hastanede yatan çocuk geldi. Belki de katil şimdi onun ablasını arıyordu.

"Baba? Ne oldu?"

BenjaminTe göz göze gelen Erik, "İstersen seni arabayla okula bırakayım," dedi.

"O niye?"

Trafik çok yavaş ilerliyordu. Bir ilerleyip bir duran arabanın içinde Benjamin'in uykusu gelmişti. Ağzını kocaman açarak esnedi. Hâlâ uykunun ılık tadı vardı üzerinde. Babasının acelesi olduğunu büiyordu ama yine de onu okula bırakıyordu. Kendi kendine gülümsedi. Hep aynı şey, diye düşündü: Hastanede bir şeyler ters gittiğinde, babası ona bir şey olacak diye daha çok kaygılanıyordu.

"Ah, olamaz!" dedi Erik birden. "Patenleri evde unuttuk."

"Evet ya."

"Geri dönelim."

"Gerek yok, o kadar önemli değil," dedi Benjamin.

Şerit değiştirmeye çalışırken, bir arabanın yolunu tıkamasıyla gerilemek zorunda kalan Erik az kalsın bir çöp arabasına çarpıyordu.

"Geri dönmeye vaktimiz var..."

"Siktir et şu patenleri. Umurumda bile değil," dedi Benjamin sesini yükselterek.

Erik şaşırarak oğluna baktı.

"Buz patenini sevdiğini sanıyordum."

Benjamin ne diyeceğini bilemedi. Sorgulanmaktan nefret ederdi, yalan da söylemek istemiyordu. Camdan dışarı baktı.

"Öyle değil mi?" diye üsteledi Erik.

"Ne değil mi?"

"Buz patenini sevmiyor musun?"

"Niye seveyim ki?" diye homurdandı Benjamin.

"Yepyeni patenler aldık..."

"Aman ne eğlenceli," dedi Benjamin yorgun bir sesle.

"Buz pateni sıkıcı," dedi Erik. "Satranç sıkıcı, televizyon sıkıcı. Senin yapmaktan hoşlandığın ne var tann aşkına?"

"Bilmiyorum," dedi Benjamin.

"Hiçbir şey yok mu?"

"Yok."

"Film?"

"Bazen."

"Bazen mi?" Erik gülümsedi.

"Evet," dedi Benjamin.

"Bir gecede üç dört film izliyorsun ama," diye homurdandı Erik.

"Ee, ne olmuş yani?"

"Bir şey olduğu yok," diye gülümseyerek devam etti Erik. "Ne olacak? Ben yalnızca acaba gerçekten *hoşlansan* kaç film izlerdin diye merak ediyorum."

"Rahat bırak beni," diyen Benjamin kendini gülmekten alamadı.

"Belki de sana iki ekranlı bir televizyon gerekiyor, böylece filmleri daha hızlı seyredersin," diyen Erik gülerek elini oğlunun dizine koydu.

Birden boğuk bir patlama sesi duyuldu ve gökyüzünde geride renkli dumanlar bırakarak aşağı doğru kayan açık mavi bir yıldız belirdi.

"Havai fişek için tuhaf bir zaman," dedi Benjamin.

"Ne?" dedi babası.

"Bak," diyen Benjamin gökyüzünü işaret etti.

Gökyüzünde dumanlı bir bulut asılıydı. Her nedense Benjamin'in aklına Aida geldi ve karnı kasıldı, içine bir sıcaklık yayıldı. Geçen cuma Aidalann Sundbyberg'deki evlerine gitmişti. Dar oturma odasındaki kanepede yan yana oturup ***Fil*** filmini izlemişlerdi. Aida'nın küçük erkek kardeşi, *Pokemon* kartlarıyla oynayıp kendi kendine konuşmuştu.

Erik arabayı okulun önüne park ederken, Benjamin birden Aida'yı gördü. Çitin öbür yanında durmuş, onu bekliyordu. Benjamin'i görünce el salladı Aida. Çantasını alıp arabadan inen Benjamin, "Hoşçakal baba," dedi aceleyle. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Seni seviyorum," dedi Erik yavaşça.

Benjamin başını sallayarak bir adım geriledi.

"Bu akşam bir film izler miyiz?" diye sordu Erik.

"Bilmiyorum," dedi Benjamin bıkkın bir vaziyette.

"Oradaki Aida mı?" diye sordu Erik.

"Evet," dedi Benjamin zor duyulur bir sesle.

"Ona merhaba demek istiyorum," diyen Erik arabadan indi.

"Niçin merhaba diyeceksin ki?"

Aida'ya doğru yürüdüler. Benjamin gözlerini kaçırdı, kendini sümüklü bir çocuk gibi hissediyordu. Arkadaşlık etmeleri için babasının onayına ihtiyaç duyduğunu düşünmesini istemiyordu Benjamin.

Babasının ikisinin arkadaşlığı hakkında ne düşündüğü umrunda bile değildi. Aida gergin görünüyordu, bakışları baba ile oğul arasında gidip geldi. Benjamin daha bir şey demeye fırsat bulamadan Erik elini uzattı:

"Merhaba."

Aida ürkek bir vaziyette kendisine uzatılan eli sıktı. Benjamin, babasının gözlerinin Aida'nm dövmelerine takıldığını fark etti: Boynunda bir gamalı haç, yanında da küçük bir Davut Yıldızı vardı. Gözlerinin etrafım siyaha boyamıştı, saçlarım çocuklarınla gibi iki örgü yapmıştı. Üzerinde siyah, deri bir ceket ve siyah, tül bir etek vardı.

"Ben Erik, Benjamin'in babasıyım."

"Aida."

Sesi aydınlık ama zayıftı. Benjamin'in yüzü kızardı, bakışlarını önce Aida'ya sonra yere çevirdi.

"Nazi yanlısı mısın?" diye sordu Erik.

"Ya sen?" diye karşılık verdi Aida.

"Hayır."

"Ben de değilim," dedi Aida kısa bir anlığına Erik'in gözlerine bakarak.

"Neden öyleyse bu..."

"Bir nedeni yok. Ben hiçbir şeyci değilim. Sadece..."

Benjamin araya girdi, babasının davranışından mahcup olmuş, kalp atışları hızlanmıştı.

"Aida birkaç yıl önce istemeden birtakım çevrelere takıldı," dedi, "ama çok geçmeden ne kadar aptal olduklarını fark ederek..."

"Açıklama yapman gerekmiyor," dedi Aida öfkeyle

Benjamin bir an dilini yutmuş gibi sustuktan sonra, "Ben... İnsanın kendi hatalarıyla yüzleşmesinin çok cesurca bir davranış olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Evet ama," dedi Erik. "Onu hâlâ sildirmemiş olması da başka bir hata."

"Sus artık," diye bağırdı Benjamin, "onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Aida dönüp uzaklaştı. Benjamin hızlı adımlarla ona yetişti.

"Özür dilerim," dedi soluk soluğa, "babam bazen böyle patavatsızlıklar yapıyor."

"Haklı ama, öyle değil mi?" diye sordu Aida.

"Hayır," dedi Benjamin yavaşça.

"Sanırım haklı," dedi Aida. Hafifçe gülümseyerek Benjamin'in elini tuttu.

6

8 Aralık Salı, Sabah.

Adli Tıp Kurumu, Karolinska Enstitüsü'nün büyük kampusunun tam ortasında, dört yanı kocaman binalarla çevrili, kırmızı tuğlalı bir binadaydı. Arabasını misafir park alanına park eden Joona Linna ana kapıdan girip resepsiyondaki kıza adını kaydettirdikten sonra, Adli Tıp Başkan Yardımcısı Profesör Nils Ahlen, namı diğer İğne'nin odasına gitti.

İğne'nin odası parlak beyaz ve gri renklerin hâkim olduğu modern bir odaydı. Tasarımcılarının imzalarım taşıyan pahalı mobilyalarla döşenmişti. Az sayıdaki sandalye, tıraşlanmış çelik ve beyaz deriden yapılmıştı. Çalışma masası, üzerine asılı kocaman cam bir tabakayla aydınlanıyordu.

İğne, yerinden kalkmadan Joona'nm elini sıktı. Pilotların taktığına benzer beyaz çerçeveli bir gözlük takmış, beyaz önlüğünün altına beyaz, boğazlı kazak giymişti. Sinek kaydı tıraşlı yüzü inceydi, ak saçları kısa kesilmiş, dudakları solgun, uzun burnu bir parça eğriydi.

"Günaydın," dedi boğuk bir sesle.

Duvarda İğne ve birkaç meslektaşının olduğu solgun bir fotoğraf asılıydı: Adli Tıp doktorları, kimyagerleri, genetikçiler ve dişbilim uzmanları. Hepsi beyaz önlük giymiş ve yüzlerinde mutlu bir ifade vardı. Üzerinde kararmış kemik parçalarının olduğu bir masanın etrafına dizilmişlerdi. Fotoğrafın altındaki nota göre kemikler, Birka

ticari yerleşim alanınınyakınlarında, dokuzuncu yüzyıla ait mezarlardan çıkmıştı.

"Yeni bir resim daha," dedi Joona.

"Resimleri bantla tutturmam gerekiyor," dedi İğne, hoşnutsuz bir ifadeyle. "Eski patoloji laboratuvannda on beş metrekarelik bir resim vardı."

"Vay canına," dedi Joona.

"Peter Weiss'ınyaptığı bir resim."

"Şu yazarın?"

İğne, başıyla onayladı. Gözlüklerinden masa lambasının ışığı yansıyordu.

"Evet. Kırklı yıllarda buradaki bütün personelin resimlerini yaptı. Anlatılanlara göre yarım yıllık çalışma karşılığı altı yüz kron almış. Resimdeki patologlar arasında babam da var, alt tarafta en sonda, Bertil Falconer'in yanında."

İğne başını yana eğerek bilgisayarına döndü ve, "Tumba'daki kurbanların otopsi raporları üzerinde çalışıyordum," dedi.

"Evet?"

İğne, gözlerini kısarak Joona'ya baktı.

"Carlos bu sabah arayıp iki ayağımı bir pabuca soktu."

Joona gülümsedi.

"Biliyorum."

İğne, gözlüklerini burnunun üzerine itti.

"Sanırım kurbanların ölüm saatlerini öğrenmek istiyorsunuz."

"Evet, sırasını bilmemiz gerekiyor..."

İğne, dudaklarını büzerek bilgisayarına baktı.

"Bu yalnızca bir ön değerlendirme, ama..."

"Önce adam öldü?"

"Kesinlikle...Vücut sıcaklığından hareket ederek bu sonuca rdım," diyerek ekranı gösterdi. "Eriksson'a göre her iki yerin, yani soyunma odası ile evin sıcaklığı aşağı yukarı aynıymış. Bu yüzden adamın, diğer iki kişiden yaklaşık bir saat önce öldürüldüğünü tahmin ediyordum."

"Fikrini değiştirdin mi?"

Başını iki yana sallayan İğne, inleyerek ayağa kalkarken, "Disk kayması," diye açıklamayaptı. Odadan çıkıp koridorda yürümeye başladı.

Joona onu takip etti. İğne hafif aksıyordu. İçinde paslanmaz çelikten, boş bir otopsi masası duran salondan geçerek, cesetlerin dört derecelik büyük çekmecelerde tutulduğu serin bir odaya girdiler. İğne numaralan inceleyip bir çekmeceyi çekti ama boştu.

"Gitmiş," dedi gülümseyerek. Geri dönüp üzerinde binlerce küçük tekerlek izi olan koridor boyunca yürümeye başladılar. İğne bir odanın kapısını açıp Joona'ya yol verdi.

Beyaz fayanslarla kaplanmış, aydınlık bir odaydı, bir duvarda büyük bir lavabo vardı. San bir hortumdan yerdeki mazgala su akıyordu. Plastikle kaplı uzun otopsi masasının üzerinde çıplakbir ceset vardı. Renksiz bedeni yüzlerce yarayla kaplıydı. Yaralar artık kararmıştı.

"Kaıja Ek," dedi Joona.

Ölü kadının yüzünde tuhaf bir sükûnet vardı, ağzı yan açıktı, gözlerinde sakin bir bakış kalmıştı. Sanki güzel bir müzik dinler gibiydi. Alnında ve yanaklanndaki yaralarla yüzündeki ifade tam bir tezat teşkil ediyordu. Joona'nınbakışlan kadının yüzünden aşağılara kaydı, boynundaki damarlar mermerimsi birhal almayabaşlamıştı.

"İç muayeneyi bugün öğleden sonra yapmayı planlıyoruz."

"Tannm, bu ne?" diye iç çekti Joona.

Genç bir adam içeri girdi. Kaşlarında çok sayıda*piercing* vardı, siyaha boyalı saçlarını beyaz önlüğünün arkasında uzun bir kuyruk gibi örmüştü. Hafifçe gülümseyen İğne, işaret parmağı ile serçe parmağını şeytan boynuzları gibi kaldırıp diğer parmaklarını kapatarak metalci selamı verirken, genç adam aynı biçimde karşılık verdi.

"Bu bey, Cinayet Masası'ndan Joona Linna," dedi İğne. "Hani şu arada bir bizi ziyarete gelenlerden."

"Frippe," dedi genç adam Joona'nın elini sıkarken.

"Uzmanlığını Adli Tıp'ta yapıyor," dedi İğne.

Frippe lateks eldivenler takıp otopsi masasına yanaştı. Onu izleyen Joona, kadının bedeninden soğuk, iç bayıltıcı bir kokunun yayıldığını hissetti.

"Bedenindeki çok sayıda yaraya rağmen," dedi İğne, "içlerinde en az şiddete maruz kalan bu."

Başlarım, her taran büyüklü küçüklü yaralarla kaplı bedene eğdiler.

"Ayrıca, diğer ikisinin aksine, kadının cesedi parçalara ayrılmamış," diye devam etti. "Asıl ölüm nedeni, boynundaki yara değil, buradaki yara, bilgisayar tomografisine göre bıçak doğrudan kalbine gitmiş." Kadının göğüs kafesindeki dikkat çekmeyen bir yarayı gösterdi.

"Ama resimlerde kanamayı görmek biraz zor," dedi Frippe.

"Bunu, bedenini açtığımızda göreceğiz," dedi İğne.

"Direnmiş," dedi Joona.

"Bence ilk başta kendisini şiddetle savunmuş," dedi İğne, "avucundaki yaralar bunu gösteriyor. Ancak daha sonra yalnızca kaçıp kurtulmaya çalışmış."

Genç doktor İğne'yi dikkatle dinliyordu.

"Kolunun dış tarafındaki şu yaralara bakın," dedi İğne.

"Savunma yaralan," dedi Joona.

"Kesinlikle."

Joona eğilip kadının gözlerindeki san-kahverengi lekelere baktı.

"Solar lekelere mi bakıyorsun?"

"Evet?"

"Bu lekeleri tam olarak görebilmek için ölümden sonra birkaç saat, bazen birkaç gün geçmesi gerekir," dedi İğne. "Sonunda simsiyah olur. Gözlerdeki basıncın düşmesiyle ortaya çıkarlar."

Bir refleks çekici alıp Frippe'ye veren İğne, "Kontrol et bakalım idyomüsküler kasılımı kalmış mı?" dedi.

Genç doktor, kadının pazısına vurdu ve parmaklarıyla kasılma var mı diye kaslarını yokladı.

"Minimal," dedi İğne'ye.

"Genelde on üç saatten sonra yok olur," dedi İğne.

Katya Ek'in kolundaki hafif hareketi fark ederek ürperen Joona, "Yani ölü daha tam ölü değil mi?" dedi.

"Mortui vivis doçent: Ölüler yaşayanlara öğretir," diye kendi kendine gülümsedi İğne. Sonra Frippe'yle birlikte cesedi yüzüstü çevirdiler.

Kadının kalçalarında, sırt çukurunda, omuz ve kollarındaki kırmızı kahverengi lekeleri gösteren İğne, "Kurban çok kan kaybetmişse cesetteki lekeler daha zayıf olur," dedi.

"Elbette," dedi Joona.

"Kan ağırdır, ölüm gerçekleştiğinde artık iç basınç sistemi diye bir şey kalmaz," diye devam etti İğne. "Kan aşağı doğru akar, en alçak noktalarda toplanır, genellikle bedenin uzandığı zeminle temas noktalarında belirginleşir."

Kadının sağ baldınndaki bir lekeye başparmağıyla, leke yok olana kadar bastırdı.

"Bak işte... Ölümden sonraki yirmi dört saat içinde üzerlerine bastmlırsa yok olurlar."

"Ama sanki kalçalarında ve göğsünde lekeler gördüm," dedi Joona tereddütle.

"Bravo," diyen İğne hafifbir şaşkınlıkla, "doğrusu, buna dikkat edeceğini sanmıyordum."

"Yani öldüğünde yüzüstü yatıyordu, sonra sırtüstü çevrildi," dedi Joona.

"Tahminim, iki saat kadar sonra."

"Demek ki katil iki saat kadar oradakaldı. Ya da o veya bir başkası iki saat sonra cinayet mahalline geri dönüp kadını sırtüstü çevirdi."

İğne omuzlarını silkti, "Kesin bir şey söylemek için daha çok erken."

"Bir şey sorabilir miyim? Karın bölgesindeki yaralardan biri sanki sezaryen izine benziyordu..."

"Sezaryen izi mi?" dedi İğne. "Neden olmasın? Bakalım mı?" İki doktor cesedi tekrar sırtüstü çevirdi.

"Bunu mu diyorsun?"

Göbekten aşağıya on beş santimlik bir kesiği gösterdi İğne.

"Evet," dedi Joona.

"Her yarayı ayrı ayrı inceleyecek zamanım olmadı henüz."

"Vulnera incisa, "dedi Frippe.

"Evet, bir neşter yarasına benziyor," dedi İğne.

"Bıçakyarası değil," dedi Joona.

Frippe iyi görmek için öne eğildi.

"Düz bir hat izlemesine ve etrafındaki derinin örselenmediğine bakılırsa..." diyen İğne, parmağını yaraya dokundurdu.

"Evet..."

"Duvarları," diye devam etti İğne, "öyle fazla kana bulanmamış ama..."

Birdenbire sustu.

"Ama ne?" dedi Joona.

İğne tuhaf bir ifadeyle baktı Joona'ya.

"Burası kadın öldükten sonra kesilmiş," dedi.

Eldivenlerini çıkardı.

"Bügisayar tomografisine bakmam gerek," dedi endişeyle. Kapının yanındaki masada duran bilgisayarı açıp üç boyutlu görüntüleri incelemeye başladı. İlerledi, durdu, açılarını değiştirdi.

"Görünüşe göre kesik, rahmin içine doğru iniyor," diye fısıldadı. "Sanki eski yaranın izinden gider gibi."

"Eski yaramı? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Joona.

"Bunu fark etmedin mi?" dedi iğne tebessüm ederek. "Acil bir sezaryen yarası."

Dikey yarayı işaret etti. Yaraya daha yakından bakan Joona, yaranın bir kenarındaki solgun pembe, ince dikiş izlerini gördü. Eski bir sezaryen yarasıydı bu.

"Ama şimdi hamile değildi, değil mi?" diye sordu Joona.

"Hayır," diye gülen İğne, gözlüklerini burnunun üzerine itti.

"Cerrahi yeteneği olan bir katille mi karşı karşıyayız?" diye sordu Joona.

İğne başıyla onayladı.

Kaıja Ek'in büyük bir hınçla ve vahşice öldürülmüş olduğunu düşündü Joona. Katil iki saat sonra geri gelmiş, cesedi sırtüstü çevirmiş ve eski sezaryen yarasını dikkatlice kesmişti.

"Bir bak bakalım, diğer cesetlerde de buna benzer bir şey var mı?"

"Buna mı öncelik vermemizi istiyorsun?" diye sordu iğne.

"Evet, sanırım."

"Biraz tereddüt eder gibisin?"

"Değilim."

"Ama neredeyse her şeye öncelik vermemizi istiyorsun."

"Aşağıyukarı," diye gülümseyen Joona, odadan dışarı çıktı.

Joona arabasına bindiğinde içi üşümeye başladı. Motoru çalıştırdı, klimayı açtı ve Başsavcı Jens Svanehjâlm'i aradı.

"Svanehjâlm."

"Joona Linna."

"Günaydın... Daha az önce Carlos'lakonuştum. Arayacağını söyledi."

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu söylemek biraz zor," dedi Joona.

"Arabada mısın?"

"Adli Tıp'tan yeni çıktım, hastaneye uğramayı düşünüyorum. Hayatta kalan tek tanığın ifadesine gerçekten ihtiyacım var."

"Carlos durumu bana izah etti," dedi Jens. "Bu işi hızlandırabiliriz. Profil incelemesi başlattın mı?"

"Profil yeterli olmaz," dedi Joona.

"Olmaz, biliyorum, seninle aynı fikirdeyim. Eğer kızı bulup koruma imkânı bulacaksak, oğlanlakesinlikle konuşmalıyız."

Joona aniden, sessizce patlayan bir havai fişek gördü, Stockholm'ün çatılarının ötesinde, solgun bir mavi yıldız.

"Sosyal İşler Müdürlüğü'nden..." diyen Joona boğazını temizleyerek devam etti, "Susanne Granat'la temastayım. Şok ve travma

tedavilerinde uzman psikiyatrisi Erik Maria Barki da ifade sırasında yanıma almayı düşünüyordum."

"Tamamen uygundur," dedi Jens.

"O zaman doğrudan beyin cerrahisi bölümüne gidiyorum."

"İyi fikir."

8 Aralık Salı, Sabah

Benjamin'i okula bıraktıktan sonra hemen hastaneye gelen Erik, koridorda yürürken, Aida'nm dövmesi hakkında yaptığı yorumun ne kadar aptalca olduğunu düşünüyordu. Kendini beğenmiş, ukala biri gibi davranmıştı.

Üniformalı iki polis kapıyı açarak yoğun bakıma geçmesine izin verdi. Joona Linna, Josef Ek'in yattığı odanın önünde bekliyordu. Erik'i görünce, çocukların yaptığı gibi bir elinin parmaklarını açıp kapayarak selam verdi.

Erik, kapıdaki küçük pencereden içeri, Josefe baktı. Başının üzerinde bir kan torbası sallanıyordu. Durumu biraz daha dengeliydi ama karaciğerinde her an yeni bir kanama olabilirdi.

Sırtüstü yatmış, dudakları sıkıca kenetlenmişti, karnı hızla yükselip alçalıyor, arada bir parmaklan seğiriyordu. Bir hemşire morfin infüzyonu hazırlıyordu.

"Katilin işine futbol sahasından başladığını söylediğimde haklıydım," dediJoona. "Önce Anders Ek'i öldürdü. Sonra eve gidip küçük kız Lisa'yı öldürdü, oğlanı öldürdüğünü sandı, ardından da Katja'yı, yani anneyi öldürdü."

"Adli tıp onayladı mı bunu?"

"Evet," dedi Joona.

"Hımm..."

"Eğer katilin amacı bütün aileyi yok etmektiyse, ki öyle görünüyor, geriye bir tek büyük kız Evelyn kaldı."

"Tabii oğlanın hâlâ sağ olduğunu öğrenmezse," dedi Erik.

"Kesinlikle ama biz onu koruyabiliriz."

"Evet."

"Katili Evelyn'e ulaşmadan önce bulmalıyız. Bu yüzden oğlanın neler bildiğini öğrenmem gerekiyor."

"Benim de her şeyden önce hastanın iyiliğini düşünmem."

"Belki de onun için en iyisi ablasını kaybetmemektir."

"Ben de öyle düşündüm, elbette bir daha bakacağım çocuğa," dedi Erik. "Ama henüz çok erken olduğundan eminim. Sanırım büinci en kısa zamanda, birkaç saat içinde açılır, ancak o zaman diyalog kurabiliriz. O noktadan sonra da... Uzun bir terapi sürecine ihtiyaç duyacağını mutlaka tahmin ediyorsunuzdur. Sorgulamak çocuğun durumunu zora sokabilir."

Daniella bir hışımla geldi. Üzerinde kırmızı, ince bir pardösü vardı. Hastanın dosyasını Erik'e uzattı.

"Bizim ne düşündüğümüzün bir önemi yok, Erik," dedi. "Savcı, çoktan özel koşulların geçerli olduğuna karar verdi."

Erik sorgulayan gözlerini Joona'ya dikti.

"Yani bizim rızamıza ihtiyacın yok, öyle mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Joona.

"Öyleyse ne bekliyorsun?"

"Sanırım Josef fazlasıyla acı çekti," dedi Joona. "Ona zarar verebilecek bir şey yapmak istemiyorum. Ancak ablasını katilden önce bulmam gerekiyor. Bu çocuk büyük ihtimalle katilin yüzünü gördü. Eğer bildiklerini öğrenmeme yardımcı olmazsanız, bunu

kendim yapmak zorunda kalacağım ama tabii ki en doğru yöntemi tercih ederim."

"Neymiş bu yöntem?"

"Hipnoz," dedi Joona.

Erik bir süre ona baktıktan sonra:

"Hipnotize etmeye yetkim bile yok..." dedi sözcüklerin üzerine basarak.

"Ben Annika Lorentzon'la konuştum," dedi Daniella.

"Ne dedi peki?" diye sordu Erik.

"Durumu kritik, üstelik çocuk yaştaki bir hastanın hipnotize edilmesine karar vermek, pek de istenilir bir şey değil tabii. Hastadan ben sorumlu olduğum için, Annika karan bana bıraktı."

"Ben bu işin dışında kalmak istiyorum," dedi Erik.

"Ama niçin?" dedi Joona.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum ama bir daha hipnoza başvurmayacağıma on yıl önce söz verdim. Kendi payıma bunun hâlâ doğru bir karar olduğunu düşünüyorum."

"Peki bu olay için de doğru mu?"

"Doğrusunu isterseniz, bilmiyorum."

"Bir istisna olamaz mı?" dedi Daniella.

"Pekâlâ," diye iç çekti Erik.

"Hastanın hipnoza karşılık vereceğine kanaat getirdiğinde bir deneme yapmanı istiyorum," dedi Daniella.

"Keşke sen de yanımda olsan," dedi Erik.

"Hipnoz konusundaki karan ben verdim," dedi Daniella. "Tabii şu andan itibaren hastanın sorumluluğunu senin alman şartıyla."

"Yani artık yalnızım, öyle mi?"

Daniella yorgun bir ifadeyle bakarak:

"Bütün gece çalıştım," dedi. "Kızımı okula götürmeye söz verdim ama sözümü tutamadım, artık bunun kavgasını akşam vereceğiz. Şimdi eve gidip uyumaya gerçekten ihtiyacım var."

Daniella, kırmızı pardösüsünün etekleri savrularak uzaklaşırken, Joona'nm bakışları içeride yatan çocuğa yöneldi. Erik lavaboya gitti, kapıyı kapattı, yüzünü yıkayıp kuruladı. Telefonunu çıkanp Simone'yi aradı, cevap alamadı. Evi aradı, telesekreter devreye girene kadar çaldırdı, mesaj bırakma sinyalini duyduğunda ne diyeceğini bilemedi, "Sixan, ben... Beni dinlemelisin, ne düşündüğünü bilmiyorum; ama hiçbir şey olmadı, belki ümranda değil ama sana bir şekilde kanıtlayacağım..."

Birden sustu. Ne yapıyordu ki? Sözlerinin artık bir şey ifade etmediğini biliyordu. On yıl önce karısına yalan söylemiş, o günden sonra da aşkını kanıtlamayı başaramamıştı. Telefonu kapattı, tuvaletten çıkıp hâlâ çocuğun yattığı odanın önünde duran komiserin yanma gitti.

"Şu hipnoz nasıl bir şey, tanrı aşkına?" diye sordu Joona.

"Öneri ve meditasyonla birlikte ortaya çıkan farklı bir bilinç durumu," dedi Erik.

"Ee," dedi Joona daha fazla açıklama bekleyerek.

"Nörofizyoloji açısından bakarsak," diye devam etti Erik, "beyin, hipnoz altındayken özel bir biçimde çalışır. Nadiren kullandığımız taraftan birdenbire faaliyete geçer. Hipnoz altındaki kişi tümüyle gevşer. Uyuyormuş gibi görünür ama EEG'sini çekecek olursak, beyin faaliyetleri, uyanık ve dikkatli olduğunu gösterir."

"Anlıyorum," dedi Joona tereddütle.

"Hipnoz denildiğinde genelde kastedilen şey heterohipnozdur, yani bir kişinin belirli bir amaçla hipnotize edilmesi."

"Yani?"

"Mesela, negatif halüsinasyonlar çağrıştırmak gibi."

"O ne ki?"

"En yaygını, bilincin acıyı hissetmesini engellemektir."

"Ama acı hâlâ orada, değil mi?"

"Bu acıyı nasıl tanımladığına bağlı," dedi Erik. "Tabii ki hasta acıya fizyolojik tepki verir ama acıyı hissetmez, hatta klinik hipnoz altında ameliyat yapmak bile mümkündür."

Joona not defterine bir şeyler yazdı.

"Çocuk ara sıra gözlerini açıyor," dedi camdan içeri bakarak.

"Fark ettim."

"Peki neler olur?"

"Hastaya mı?"

"Evet, sen onu hipnotize ederken..."

"Terapi bağlanımda söyleyecek olursak, dinamik hipnoz sırasında hasta, gözlemleyen benlik ile birya da birçok tecrübeyi birden yaşa-yarak davranan benlik arasında neredeyse ikiye bölünür."

"Bir tiyatro sahnesinde seyreder gibi kendini seyreder, öyle mi?"

"Evet."

"Ona ne söyleyeceksiniz?"

"Çok kötü şeyler yaşadı, öncelikle kendisini güvende hissetmesini sağlamalıyım. Ne yapacağımı açıklamakla başlayacağım, sonra onu rahatlatacağım. Çok sakin bir sesle konuşarak, gözkapaklannın ağır-laştığını, gözlerini kapamak istediğini söyleyeceğim. Burnundan derin nefes alıp verirken ben bedeninde tepeden tırnağa bir tur atacağım."

Joona'nın not almasını bekledikten sonra devam etti Erik, "Bundan sonra endüksiyon dediğimiz şey başlar. Söylediklerimin içine bir tür gizli komut yerleştireceğim ve hastanın bazı mekânları

ve basit olaylan hayal etmesini sağlayacağım. Düşüncelerinde uzak bir yolculuğa çıkmasını telkin edeceğim, artık durumu kontrol etme ihtiyacı duymayacağı kadar uzaklara gideceğiz. Biraz kitap okumaya benzer bu, öyle heyecanlı hale gelir ki oturup kitabı okumakta olduğunuzu unutursunuz."

"Anlıyorum."

"Hastanın kolunu kaldırıp bırakırsanız, eli öylece havada kalır, katalepsi bu endüksiyonun sonudur," dedi Erik. "Endüksiyondan sonra geriye doğru sayarak hipnozu daha derinleştiririm. Ben genelde sayarım ama kimileri başka yollar dener, böylece hastanın zihnindeki engeller çözülür. Pratikte olan şudur, korku ya da hafızayı kapatan endişe verici düşünceler devreden çıkarılır."

"Onu hipnotize edebilecek misiniz?"

"Eğer direnmezse."

"O zaman ne olur?" dedi Joona. "Direnirse ne olur?"

Erik sustu. Bir süre kapıdaki camdan içeri bakarak, çocuğun yüzünü tahlil etmeye çalıştıktan sonra, "Nasıl bir karşılık alacağımı tahmin etmek zor, bu çok farklı etmenlere bağlı olabilir," dedi.

"Ben bir tanık ifadesi peşinde değilim. Yalnızca bir ipucuna, bir işarete, izini sürebileceğim bir şeye ihtiyacım var."

"Yani bu vahşeti yapan kişinin peşine düşeyim istiyorsun, öyle mi?"

"Bir isim, bir yer ya da bir bağlantı."

"Nasıl sonuç alacağımı bilemiyorum," diyen Erik derin bir nefes aldı.

Joona, Erik'in peşinden odaya girdi, köşedeki bir sandalyeye oturdu, ayakkabılarını çıkartıp geriye yaslandı. Erik ışığı kıstı, altına metal bir tabure çekti ve yatağın kenarına oturdu. Dikkatli bir ifadeyle ço-

cuğa, dün olup bitenleri öğrenip ona yardım edebilmek için hipnotize etmek istediğini açıkladı.

"Josef, ben hep burada yanında olacağım," dedi Erik yumuşak bir sesle. "Kesinlikle korkacak bir şey yok. Kendini tamamen güvende hissedebilirsin. Ben senin iyiliğin için buradayım. İstemediğin bir şeyi söylemek zorunda değilsin ve ne zaman istersen hipnoza son verebilirsin."

Erik hipnozu ne kadar özlediğini ancak şimdi fark ediyordu. Kalp atışları hızlanmıştı. Heyecanını dizginlemesi gerekiyordu. Hiçbir şeyi aceleye getirmemeliydi. Sükûnetle dolmalı, derin bir huzura dalmalı, sürecin gerektirdiği yumuşak temponun tadına varmalıydı.

Josef in algılarının ne kadar açık olduğunu hemen fark etti. Yaralı yüzü ağırlaşmış, hatları belirginleşmiş, dudakları sarkmıştı. Çocuk sanki Erik'in verdiği güvene sezgisel olarak tutunmuştu.

Erik endüksiyona başladığında, hipnoz pratiğine hiç ara vermemiş gibiydi, sesi yakın, berrak ve sakindi, dudaklarından rahatça dökülen kelimeler açık ve anlaşılırdı, sıcak, uyutucu ve teslim alıcı bir tonu vardı.

"Josef, eğer istersen... bir yaz gününü düşün," dedi Erik. "Her şey muhteşem, huzurlu. Beşik gibi sallanan küçük ahşap bir kayığın içine uzanmışsın. Suyun çırpıntılarını dinliyor, mavi gökyüzünde hareket eden küçük bir bulutu izliyorsun."

Oğlan o kadar iyi karşılık verdi ki Erik acaba biraz yavaşlasam mı diye düşündü. Kişinin ağır şeyler yaşamış olması, hipnoz sırasında duyarlılığını artırabilir, iç gerginliği geri viteste bir motor gibi çalışabilir: Frene aniden basılır ve devir hızla sıfırlanır.

"Geriye doğru sayacağım şimdi, duyduğun her rakamda biraz daha gevşeyeceksin. Büyük bir sükûnetle sarmalanacak, etrafındaki her şeyin ne kadar güzel olduğunu hissedeceksin. Ayak parmakların, ayak bileğin ve baldırların gevşesin. Canını sıkan hiçbir şey yok, her

şey çok huzur verici. Yapman gereken tek şey benim sesimi dinlemek. Şimdi daha çok gevşiyorsun, daha ağır hissediyorsun kendini, dizlerin, bacakların, kasıkların rahatlıyor. Aşağı doğru battığını hisset... yumuşak, tatlı. Her şey sakin, hareketsiz ve huzurlu."

Erik bir elini Josefin omzuna koyup bakışlarım karnına dikti, her nefes alışında geriye doğru saydı. Biryandan düşsel bir hafiflik duygusuna bulanırken, diğer yandan fiziki bir güçle doluyordu Erik. Geriye doğru sayarken, çocukla birlikte kendisi de, apaydınlık, bol oksijenli bir suyun derinliklerine doğru batıyordu. Gülümseyerek devasa bir kayalığın yanından geçti. Biryarık, sonsuz bir derinliğe uzanıyordu. Parıltılı kabarcıklar vardı. Mutluluk duygusuyla sannıp sarmalanan bedeni, bütün ağırlığını kaybetmiş, pürtüklü kayalar boyunca bir tüy gibi dönerek aşağı iniyordu.

Oğlan, hipnotik rahatlığın açık işaretlerini vermeye başlamıştı. Yanaklarına ve dudaklarının kenarlarına geniş bir rahatlık yerleşmişti. Erik, hipnoz sırasında hastaların yüzünün genişlediğini, sanki düzleştiğini düşünürdü hep. Daha az çekici ama daha kırılgan ve bütünüyle sahici.

"Şimdi derin bir gevşeme içindesin," dedi Erik sakince. "Etrafındaki her şey hoş ama çok hoş."

Oğlanın yarı aralık gözleri parladı.

"Josef... Dün neler olduğunu hatırlamaya çalış. Sıradanbirpazartesi günü gibi başladı, ancak akşam eve birisi geldi."

Oğlan suskundu.

"Şimdi bana neler olduğunu anlatacaksın," dedi Erik.

Oğlan belli belirsiz başını salladı.

"Sen odanda oturuyordun? Öyle değil mi? Müzik mi dinliyordun?"

Bir karşılık gelmedi. Oğlanın dudakları sanki bir şeyi arar gibiydi.

"Sen okuldan döndüğünde annen evdeydi," dedi Erik.

Oğlan başıyla onayladı.

"Neden? Biliyor musun? Lisa'nın ateşi olduğu için mi?"

Oğlan başını sallayıp diliyle dudaklarını ıslattı.

"Okuldan döndüğünde ne yaparsın Josef?"

Oğlan bir şey fısıldadı.

"Duyamıyorum," dedi Erik sakince. "Seni duyabileceğim şekilde konuşmanı istiyorum."

Oğlanın dudakları kıpırdadı, Erik öne eğildi.

"Ateş gibi, tıpkı bir ateş," diye mırıldandı Josef. "Gözlerimi kırpmaya çalışıyorum," diye mırıldandı. "Mutfağa gidiyorum ama tuhaf bir şeyler var, sandalyelerin arasında bir çıtırtı dolaşıyor, parlak kızıl bir ateş yayılıyor zemine."

"Ateş nereden geliyor?" diye sordu Erik.

"Hatırlamıyorum. Daha önce bir şey oldu..."

Josef tekrar sustu.

"Biraz öncesine git, mutfaktaki ateşten öncesine," dedi Erik.

"Orada bir şey var," dedi oğlan. "Birinin kapıya vurduğunu duyuyorum."

"Dış kapıya mı?"

"Bilmiyorum."

Oğlanın yüzü birden gerildi, kaygıyla inledi ve alt dişlerini tuhaf bir şekilde öne çıkardı.

"Korkacak bir şey yok," dedi Erik. "Korkacak bir şey yok Josef, burada güvendesin, sakinsin, hiçbir endişe duymuyorsun. Sadece olanları izliyorsun, sen orada değilsin. Güvenli bir uzaklıktan izliyorsun, hiçbir tehlike yok."

"Ayaklar açık mavi," diye fısıldadı oğlan.

"Ne dedin?"

"Birisi kapıya vuruyor," dedi oğlan. "Açıyorum ama kimse yok, hiç kimseyi göremiyorum. Ama hâlâ kapıya vuruluyor. Birisinin benimle dalga geçtiğini düşünüyorum."

Oğlanın soluk alışverişi hızlanmıştı, kamı sarsılarak inip kalkıyordu.

"Ne oluyor?" diye sordu Erik.

"Mutfağa gidip bir sandviç alıyorum."

"Sandviç mi yiyorsun?"

"Ama yine kapıya vuruluyor, sesler Lisa'nm odasından geliyor. Kapı biraz aralık. Lambasının açık olduğunu görüyorum. Kapıyı bıçağın ucuyla itip içeri bakıyorum. Lisa yatağında. Gözlüklerini takmış ama gözleri kapalı, hızlı soluyor. Yüzü bembeyaz. Kollan ve bacaklan kaskatı. Başını geri atıyor, tekmeler savuruyor. Gittikçe daha hızlanıyor tekmeleri. Durmasını söylüyorum ama dinlemiyor. Ona bağınyonım ama bıçak çoktan saplanmaya başladı, annem koşarak odaya gelip beni çekiyor, ben etrafımda dönüyorum, bıçak ileri atılıyor, benden akıp gidiyor, yeni bıçaklar alıyorum, durmaktan korkuyorum, durmamalıyım. Annem mutfakta sürünüyor, yer kıpkırmızı, bıçaklan her şeye saplamalıyım, kendime, mobilyalara, duvarlara saplıyorum, vuruyorum, kesiyorum, sonra birden yorulup yere uzanıyorum. Neler oluyor bilmiyorum, bedenimin içinde biracı var. Susadım ama hareket edemiyorum."

Erik oğlanla birlikte olduğunu hissedebiliyordu, aydınlık suyun derinliklerinde, bacaklan usulca hareket ediyor, bakışlan kaya duvarda, gittikçe daha aşağılara iniyor, suyun dibi görünmüyor, yalnızca koyulaşıyor, önce gri-mavi ve sonunda siyaha dönüyordu.

"Daha önce..." dedi Erik. Sesinin nasıl titrediğini duyuyordu. "Daha önce babanı gördün mü?"

"Evet, futbol sahasında," diye karşılık verdi Josef.

Sustu, tereddüt eder gibiydi, uykulu gözlerle önüne bakıyordu.

Erik, oğlanın nabzının yükseldiğini ve aynı zamanda tansiyonunun düştüğünü fark etti.

"Şimdi daha dibe inmeni istiyorum," dedi Erik yumuşakça. "Suya batıyorsun, kendini daha rahatve iyi hissediyorsun ve..."

"Ya annem?" diye sordu oğlan acıklı bir sesle.

"Josef, anlat... Ablan Evelyn'i de gördün mü?" diye riskli bir adım attı Erik.

Oğlanın yüzüne dikkatle baktı, eğer yanlış adım atıyorduysa hipnozda bir kırılmaya yol açabilirdi. Ama bu keskin adımı atması gerekiyordu, çocuğun durumu tekrar ağırlaşabilir, bunu sormaya vakit bulamayabilirdi.

"Evelyn'i gördüğünde ne oldu?" diye sordu Erik.

"Orayahiç gitmemeliydim."

"Dün müydü?"

"Kulübede saklanıyordu," diye fısıldadı oğlan, gülümseyerek.

"Ne kulübesi?"

"Sonja teyzenin," dedi yorgun bir sesle.

"Kulübede neler oluyor?"

"Orada öylece dikiliyorum. Evelynbeni gördüğüne sevinmiyor. Ne düşündüğünü biliyorum," diye mırıldandı oğlan. "Onun gözünde köpek gibiyim. Hiçbir değerim yok..."

Josef in gözlerinden yaşlar akmaya, dudakları titremeye başladı.

"Sanabunları Evelyn mi söylüyor?"

"İstemiyorum, ihtiyacım yok, istemiyorum," diye inledi Josef.

"Neyi istemiyorsun?"

Gözkapaklan seğirmeye başladı.

"Neler oluyor Josef?"

"Isırmam gerektiğim söylüyor, ödülümü almak için ısırmalıymışım."

"Kimi? Kimi ısırman gerekiyor?"

"Kulübede bir fotoğraf var... Çerçevesi yalancı altın mantarına benziyor... Babam, annem ve Lisa ama..."

Vücudu birden kasıldı, bacakları hızla hareket etmeye başladı, hipnozun derinliklerinden çıkmaya başlamıştı. Erik dikkatle müdahale etti, çocuğu sakinleştirdi ve çıkışını yavaşlattı. 0 güne dair anıların ve hipnozun anılarının kapısını özenle kapattı. Çocuğu dikkatli bir şekilde uyandırırken hiçbir kapı açık kalmamalıydı.

Erik odadan çıkarken oğlanın yüzünde bir gülümseme vardı. Komiser Joona oturduğu köşedeki sandalyeden kalkıp odadan çıktı, kahve makinesine doğru Erik'in peşine takıldı.

Erik'in üzerine bir keder çöktü, telafi edilemez bir hata yaptığı duygusuna kapıldı.

"Çok etkilendim," diyen Joona, cep telefonunu çıkardı.

"Telefon açmadan önce bir şeyi vurgulamak istiyorum," dedi Erik. "Hipnoz altında hasta daima doğruyu söyler. Ama kendisinin doğru olarak algıladıklannı,yani kendi öznel anılarından hareket eder ve..."

"Anlıyorum," diye sözünü kesti Joona.

"Şizofreniden muzdarip insanları da hipnotize ettim," diye devam etti Erik. "Gerçek hayatlarında olduğu gibi, hipnoz altında da gerçeklikten koptular."

"Ne söylemek istiyorsun?"

"Josef ablası hakkında konuştu..."

"Evet, ablası onun bir köpek gibi ısırmasını istemiş," dedi Joona. Bir numarayı tuşlayıp telefonu kulağına götürdü.

"Ablasının böyle söylediğinden emin değilim," diye açıkladı Erik.

"Ama söylemiş de olabilir," diyen Joona, eliyle Erik'in susmasını işaret etti. "Anja, küçük meleğim..."

Telefonun öbür ucundan yumuşak bir ses duyuldu.

"Benim için bir şeyi kontrol edebilir misin? Evet, öyle. Josef Ek'in Sonja adında bir teyzesi var, bu kadının bir yerlerde bir evi ya da yazlığı var... Evet, harikasın."

Joona, Erik'e döndü.

"Affedersin, sanırım söyleyeceklerin bitmemişti?"

"Aile üyelerini Josef in öldürdüğünü kesin bir dille söyleyemeyiz diyecektim."

"Peki kendi kendini yaralaması mümkün mü? Kendi kendisini böyle doğramış olabilir mi? Senin kanaatin ne?"

"Pratik açıdan zor ama teorik açıdan mümkün," dedi Erik.

"O zaman sanırım katilimiz içeride yatıyor," dedi Joona.

"Bence de." "Hastaneden kaçabilecek durumda mı?"

"Hayır," dedi Erik şaşkın bir gülümsemeyle.

Joona koridorda çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Teyzesinin evine mi gideceksin?" diye sordu Erik.

"Evet."

"Ben de gelebilir miyim?" dedi Erik. "Ablası yaralanmış veya şokta olabilir."

8

8 Aralık Salı, Sabah

Erik'in komodininin üzerindeki telefonu çalmadan önce Simone zaten uyanıktı.

Balonlar ve konfetiler diye bir şeyler mırıldanan Erik, telefonu alıp aceleyle yatak odasından çıktı.

Telefonu cevaplamadan önce kapıyı kapadı. Simone'nin kapının arkasından duyduğu ses yumuşak, hatta şefkatliydi. Erik, bir süre sonra sessizce geri döndüğünde, kimin aradığını sordu Simone.

"Bir polis... Komisermiş... Adını alamadım," dedi Erik, sonra da Karolinska Hastanesi'ne gitmesi gerektiğini söyledi.

Saate baktıktan sonra gözlerini yumdu Simone.

"Uyu artık, Sixan," diye fısıldayan Erik odadan çıktı.

Simone yan döndü, hiç kımıldamadan Erik'in harekeüerini dinledi.

Çabucak giyinip dolapta bir şeyler aradı. Metalik bir ses duyuldu, ayakkabı çekeceği olabilirdi. Sonra sokak kapısının sesi duyuldu.

Simone yatakta kalıp uyumaya çalıştı ama uyuyamadı. Erik bir polis memuruyla konuşmuş gibi gelmemişti ona, fazlasıyla gevşekti sesi. Belki yorgunluktandır, diye düşündü Simone.

Kalkıp tuvalete gitti, biraz yoğurt yiyip yatağa geri döndü. On yıl önce olanları düşünmeye başladı ve artık uyuması imkânsızdı. Öylece yarım saat uzandı, sonra doğruldu, yatak lambasını yaktı, şüphesine

yenik düşerek yatağın yanındaki telefonu aldı ve arayan son numaraya baktı. Bir an durdu, ışığı kapatıp uyumalıydı ama numarayı aradı. Üç defa çaldırdıktan sonra bir klik sesi geldi. Telefondan biraz uzakta bir kadın gülüyordu.

"Yapma Erik," dedi kadın neşeyle, sonra ses yaklaştı. "Daniella Richards. Alo?"

Simone bir şey söylemedi. Karşıdaki kadın biraz bekledi sonra alaycı bir şekilde, "Aloha," diyerek telefonu kapattı.

Simone elinde telefon kalakaldı. Erik, bir polis memurunun aradığını söylemişti, niçin böyle demiş olabileceğini düşündü Simone. Mantıklı bir izah bulmaya çalıştı ama elinde olmadan on yıl öncesine gitti, Erik'in kendini aldattığını fark ettiğinde, yüzüne karşı düpedüz yalan söylemişti Erik.

Erik'in hipnozla olan bağını tümüyle kopardığını açıkladığı güne denk gelmişti bu.

Simone o gün yeni açılan galerisine gitmemişti, olağanüstü bir şeydi bu. Belki Benjamin o gün okula gitmediğinden ya da Simone dinlenmeye karar verdiğindendi. Her neydiyse evde kalmıştı işte. Jârfalla'daki evin mutfak masasında oturmuş gelen postalara bakıyordu. Erik'e gönderilen açık mavi bir zarf dikkatini çekmişti. Gönderenin yalnızca adı yazıyordu: Maja.

Tuhafbir şeylerin döndüğünü bütün hücrelerinizle hissettiğiniz anlar vardır. Simone böyle bir anı yaşıyordu. Belki babası aldatıldıktan sonra, aldatılma korkusunu hep içinde taşımıştı. Babası polisti, başarılarından dolayı üstün hizmet madalyası almıştı ama karısının kendisini aldattığını ancak çok uzun yıllar sonra anlayabilmişti.

Annesi ile babasının korkunç bir kavgaya tutuştuğu o akşam, nasıl bir yerlere saklandığını hatırlıyordu. Kavga annesinin evden ayrılmasıyla sonuçlanmıştı. Annesinin birlikte olduğu adam kom-

sularıydı. Bir zamanlar birkaç dans plağı çıkartmış, erken emekli olmuş bir alkolikti. Annesi bu adamla birlikte İspanya'ya taşınmıştı.

Simone ve babası birbirlerine kenetlenmişler, sanki her zaman yalnızca iki kişilik bir aileymiş gibi yaşamaya başlamışlardı. Simone çilli yanaklarını, kızıl-san kıvırcık saçlarını annesinden almıştı. Ağzını da annesinden almıştı ama kahkahaları farklıydı. Bunu bir seferinde ona Erik söylemiş, Simone bu tariften hoşlanmıştı.

Genç bir kızken bir ara sanatçı olmayı isteyen Simone, cesaret edemeyip vazgeçmişti. Babası Kennet daha düzenli, risksiz bir meslek edinsin diye çok dil dökmüştü. Sonundabir ortayol bulunmuş, Simone sanat bilimleri okumaya başlamış, tahmin edilenin aksine sevilen bir öğrenci olmuş, İsveçli sanatçı Ola Billgren hakkında birkaç makale yazmıştı.

Erik'le doktorasını almış bir kız için düzenlenen eğlencede karşılaşmışlardı. Erik yanma gelmiş, doktora diplomasını onun aldığını düşünerek tebrik etmişti. Hatasını anlayınca kızarmış, özür dilemiş ve hemen oradan uzaklaşmak istemişti. Ama onda Simone'nin hoşuna giden bir şey vardı: Yalnızca uzun boylu, yakışıklı olması değildi. Utangaç tavırlarından etkilenerek onunla sohbete başlamıştı Simone. Sohbetleri daha başında ilginç, eğlenceli bir hal almış ve laflafı açarak uzamıştı. Hemen ertesi gün buluşup sinemaya gitmiş, İngmar Bergman'm *Fanny ve Alexander* filmini izlemişlerdi.

Simone, Maja'dan Erik'e gelen mektubu parmaklan titreyerek açtığında evliliklerinin sekizinci yılıydı. On tane renkli fotoğraf mutfak masasının üzerine yayıldı. Fotoğraflar profesyonel işi değildi. Yakın çekim, bulanık bir kadın memesi, bir ağız, çıplak bir boyun, açık yeşil kadın külotu, siyah kıvırcık saçlar. Fotoğraflann birinde Erik vardı. Şaşkın ve mutlu görünüyordu.

Maja kaim siyah kaşlı, sevimli, çok genç bir kadındı. Büyük, ciddi ifadeli bir ağzı vardı. Onu boydan gösteren tek fotoğrafta, üzerinde yalnızca bir külotla dar bir yatakta uzanmıştı, siyah saçlan geniş beyaz memelerinin üzerine dökülüyordu. O da mutlu görünüyordu.

Aldatılma duygusunu yeniden yaşamak çok zordu. Uzun bir süre her şey acı verirdi, karnınızda tuhaf bir sancı hisseder, içinizi acıtan düşüncelerden kurtulmak için çabalar dururdunuz. İlk önce çok şaşırdığını hatırlıyordu. Çok güvendiğiniz biri tarafından aldatılmanın, ağzınızı açık bırakan, aptallaştmcı şaşkınlığı. Sonra utanç gelirdi, ardından o ümitsiz yetersizlik duygusu, alevlenen öfke ve yalnızlık.

Yatakta uzanan Simone'nin kafasında düşünceler uçuşuyor, acı dolu anılara kayıp duruyordu. Erik, önce inkâr yoluna sapmış, gözlerinin içine bakarak Maja'yla aralarında hiçbir şey geçmediğini, hatta Maja adından birini tanımadığını söylemişti. Simone üç defa sormuş, Erik de her seferinde Maja diye birini tanımadığına yeminler etmişti. Simone en sonunda fotoğraftan çıkanp teker teker yüzüne fırlatmıştı Erik'in.

Kent usulca aydınlanıyordu. Erik hastaneden dönmeden birkaç dakika önce uykuya daldı Simone. Erik ses çıkartmamaya özen göstermişti ama yatağa oturunca Simone uyandı. Erik duşa gireceğini söyledi. Simone ona baktığında yine bir sürü üaç aldığını anladı. Kalbi çarparak, gece arayan polisin adını sordu. Bir cevap gelmedi, Erik konuşmanın tam ortasında sızmıştı. Simone onu uyandmp eve son gelen telefon numarasını aradığını, telefonu bir polis memurunun değil Daniella adından kikirdek bir kadının açtığını söyledi. Ancak Erik uykuya karşı koyamayıp tekrar sızdı. Bunun üzerine bağırmaya başladı Simone, gerçeği anlatmasını istedi. Tam ona yeniden güvenmeye başlamışken, her şeyi mahvetmekle suçladı.

Simone doğrulup Erik'in yüzüne baktı. Öfkesini anlamış gibi değildi. Artık daha fazla yalana tahammülü kalmamıştı Simone'nin.

Defalardır aklından geçirdiği şeyi söyledi en sonunda, "Belki de ayrılmamız en iyisi olur."

Sonra bir yastık ve örtü alıp yatak odasından çıktı. Arkasından yatağın gıcırdadığını duydu, Erik'in peşinden gelmesini umdu, her şeyi anlatıp onu teselli etmesini. Ama Erik yataktan kalkmadı. Simone oturma odasındaki kanepeye uzandı, burnunu çekerek uzun süre ağladı. Sabah olmuştu. Ailesini görecek gücü bulamıyordu kendinde. Banyoya gitti, yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladı. Giyinip makyaj yaptı. Benjamin hâlâ uyuyordu. Evden çıktı, galeriye gitmeden bir yerlerde kahvaltı yapacaktı.

Kungstrâdgârden'deki bir kafede oturup kahvesini içip sandviçini yemeden önce uzun süre gazete okudu. Pencereden dışarı baktığında, bir düzine insanın bir etkinlik için hazırlık yaptıklarını gördü. Meydandaki büyük sahnenin önüne pembe çadırlar kurulmuştu. Küçük bir havai fişek ateşleme rampası tahta bariyerlerle çevriliyordu. Birden tuhaf bir şey oldu. Bir çatırtı duyuldu, bir havai fişek ateş aldı. Adamlar gerileyip birbirlerine bağırmaya başladı. Güneşli gökyüzüne yükselen fişek, açık mavi bir ışık saçarak patladı; sesi binaların arasındayankılandı.

8 Aralık Salı, Sabah

Çantasındaki telefon çalmaya başladığında Simone galerideki odasında oturmuş, ressam Sim Shulmanin oto-portresini inceliyordu. Shulman, siyah Ninja kıyafeti giymiş, sağ elindeki kılıcı başının üzerine kaldırarak poz vermişti.

"Galeri Simone Bark," diye açtı telefonu.

"Merhaba, ben Siv Sturesson, Edberg Okulu'ndan arıyorum," dedi yaşlı bir kadın.

"Buyrun," dedi Simone merakla.

"Benjamin'in nasıl olduğunu sormak için aramıştım."

"Nasıl?"

"Bugün okula gelmedi," dedi kadın. "Bize bir mazeret de bildirilmedi. Bu tür durumlarda ailelerle temasa geçiyoruz."

"Anlıyorum," dedi Simone. "Evi arayıpbir bakacağım. Ben evden çıktığımda Benjamin babasıyla birlikte evdeydi. Size geri döneceğim."

Hemen evi aradı. Onun bildiği Benjamin ne uyuyakalır ne de kuralları çiğnerdi. Hatta Erikle birlikte, oğullarının fazlasıyla kurallara bağlı olduğunu düşünerek endişelenirlerdi.

Ev telefonuna cevap veren olmadı. Erik bu sabah çalışmayacaktı. Simone'nin içini yine bir kuşku kemirmeye başladı ama Erik'in aldığı uyku haplarından dolayı sızdığını, Benjamin'in de yüksek sesle müzik

dinlediğini düşünerek kendini rahatlattı. Benjamin'in telefonunu aradı, cevap yoktu. Kısa bir mesaj bıraktıktan sonra Erik'i aradı ama tabii ki kapalıydı.

"Ylva," diye yardımcısına seslendi. "Eve gitmem gerekiyor. Birazdan dönerim."

Elinde kaim bir dosyayla odasının kapısına çıkan Ylva, "Öp kendini," diye espri yaptı.

Ama Simone arlarında süregelen bu şakaya karşılık veremeyecek kadar gergindi. Pardösüsünü omuzlarına attı, çantasını kapü ve koşar adım metro istasyonuna yürüdü.

Evin kapısında özel bir sessizlik vardı. Daha anahtarı kapının kilidine soktuğunda evde kimsenin olmadığını anladı Simone.

Patenler yerdeydi ama askılıkta Benjamin'in sırt çantası, ayakkabıları, ceketi ve Erik'in sokak giysileri yoktu. İçinde ilaçların olduğu çanta Benjamin'in odasındaydı. Demek ki Erik, Benjamin'in iğnesini yapmıştı.

Simone, Benjamin'in odasında göz gezdirdi. Benjamin'in duvardaki Harry Potter posterini indirip bütün oyuncaklarını bir kutuya koymasını üzüntüyle hatırladı. Aida'yla tanışınca hızla büyüme sevdasına kapılmıştı.

Belki de şimdi Aida'yla birlikte diye düşündü Simone.

Benjamin daha on dört yaşında, Aida ise on yedi. Benjamin sadece arkadaş olduklarını söylüyordu ama arkadaşlığın ötesinde bir şeyler olduğu açıktı. Acaba Aida'ya kan hastalığı olduğundan bahsetmiş miydi? Eğer ilaçlarını düzenli almazsa ufak bir darbenin bile Benjamin'in hayatına mal olacağını biliyor muydu Aida?

Simone bir sandalyeye oturdu, ellerini yüzüne kapayıp korkulu düşüncelerden uzaklaşmaya çalıştı. Oğlu hakkında endişelenmek-

ten kendini alamıyordu. Bir teneffüs sırasında Benjamin'in yüzüne basketbol topu çarptığını ya da birden bir iç kanamanın başladığını hayal ediyordu: Beyninde koyu renk bir damla belirip bir yıldız gibi genişliyor ve beyin kıvrımlarından akmaya başlıyordu.

Benjamin'in geç yürümesi karşısında gösterdiği tahammülsüzlüğü düşündüğü her seferde, dayanılmaz bir utanç duyuyordu. Benjamin iki yaşma kadar emeklemişti. Kan hastalığından muzdarip olduğunu, ayağa kalktığında eklemlerindeki kan damarlarının çatlayabileceğim henüz bilmiyorlardı. Benjamin ağladığında ona bağırıyordu. Bebek gibi emeklediğini söyleyip duruyordu. Benjamin yürümeye çalışır, birkaç adım atar ama dayanılmaz bir acıyla yere yıkılırdı.

Benjamin'e von Willebrand hastalığı teşhisi konduğunda, bakımını Simone değil Erik üstlendi. İç kanama riskine karşı Benjamin'in eklemlerini dikkatle çalıştıran Erik'ti. Meşakkatli iğneleri Erik yaptı. İğne kesinlikle kaslara girmemeli, yavaş bir şeküde derinin altına zerk edilmeliydi. Bu yöntem, normal iğneden çok daha acıtırdı. İlk yıllar iğne yapılırken, Benjamin başını babasının karnına gömerek ağlardı. Artık kahvaltısını yaparken kolunu uzatıyor, Erik kolunu temizleyip iğne yaparken bakmıyordu bile.

Benjamin'in kanını pıhtılaştırmada kullanılan ilacın etken maddesinin adı Haemate'ydi. Simone bunu Yunan İntikam Tannçası'mn adına benzetirdi. Dondurulmuş, dört köşeli bir pakette iğrenç bir tozdu, hastaya şırınga edilmeden önce çözülüp karıştırılması, dozunun iyi ayarlanması ve uygun ısıya getirilmesi gerekiyordu. Haemate damar tıkanıklığı riskini artırdığından, daha iyi bir ilacın çıkmasını umuyorlardı. Ancak Benjamin'i riskten uzak tutabilmek için Haemate'yle birlikte yüksek dozda desmopressin ve mukoza kanamalarına karşı burun spreyi Cyklokapron kullanmaları şarttı.

Malmö Kan Hastalıkları Servisi'nden, güvenlik kartının geldiği günü hâlâ hatırlıyordu Simone. Karon üzerinde Benjamin'in dördüncü

yaşgününde çekilmiş gülümseyen bir fotoğrafı vardı. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu:

Bende von Willebrand hastalığı var. Bana bir şey olursa lütfen hemen Kan Hastalıkları Servisi'ni arayın: 040-33-10-10.

Aida'yla tanıştığından beri Benjamin, cep telefonunu üzerinde kurukafa resimleri olan siyah bir bantla boynuna asıyordu. Gece yansına kadar mesajlaşırlardı ve boynunda telefonla uykuya dalardı Benjamin.

Simone, Benjamin'in masasındaki kâğıt ve dergileri dikkatle kanştırmay a başladı, bir çekmeceyi açü, 2. Dünya Savaşı'yla ilgili bir kitabı kaldırdı, altında üzerinde siyah rujlu dudak izi ve bir telefon numarası yazılı bir kâğıt vardı. Aceleyle mutfağa gitti, numarayı çevirdi, iğrenç kokan sünger bir bezi çöpe atarken telefona cevap verildi.

"Merhaba," dedi Simone. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ben Simone Bark. Benjamin'in annesiyim. Acaba..."

Kadın sesine benzeyen hmltılı bir ses, "Benjamin diye birini tanımıyorum, yanlış numara çevirmiş olmalısınız," dedi.

"Bekleyin, lütfen," dedi Simone sakin konuşmaya çalışarak. "Aida ile oğlum genelde beraber geziyorlar. Belki nerede olduklannı biliyorsunuzdur. Mutlaka Benjamin'e ulaşmam gerekiyor."

"Ten... ten..."

"Affedersiniz, ne dediğinizi anlamadım."

"Ten... sta."

"Tensta? Aida,Tensta'da mı?"

"Evet, o kahrolası... dövme."

Arka planda sürekli bir tıslama sesi geliyordu, bunu oksijen makinesinin sesine benzetti Simone.

"Affedersiniz, anlamadım. Dövme mi dediniz?" dedi Simone.

Kadın öfkeylebir şeyler söyleyip telefonu kapattı. Simone elinde telefon kalakaldı, tam bir daha aramayı düşünürken, kadının ne dediğini çıkarttı. Bilinmeyen numaralar servisini arayıp Tensta'daki dövmecinin adresini aldı. Benjamin'in kandırılıp dövme yaptırdığım, kanının akmaya başladığını düşünerek ürperdi.

Simone, vagonun camından dışarı bakıyordu. Evden metroya koşarak geldiğinden ter içinde kalmıştı.

Keşke bir taksiye binseydim diye düşünüyordu amabiryandan da korkacak bir şey yok diye kendi kendini teskin etmeye çalışıyordu; her zaman gereksiz yere endişelenirdi.

Karşı koltukta gazete okuyan bir adam vardı. Camdaki yansımadan adamın arada bir, gözucuyla kendisine baktığını görüyordu.

"Merhaba," dedi adam sırnaşık bir sesle.

Sanki telefonundan müzik dinliyormuş da adamı duymuyormuş gibi davrandı.

"Mer...ha...ba..." dedi adam ısrarcı bir ifadeyle.

Adamın bir karşılık alana kadar vazgeçmeyeceğini anladı Simone. Birçok erkek gibi o da kadınların her zaman erkekleri duymaya ve dinlemeye hazır olduğunu düşünüyor olmalıydı.

"Hey, duymuyor musun? Seninle konuşuyorum," dedi adam.

"Çok iyi duyuyorum," dedi Simone sakin bir şekilde.

"Neden cevap vermiyorsun öyleyse?"

"Şimdi cevap veriyorum işte."

Adam bir iki kez gözlerini kırptıktan sonra, "Sen bir kadınsın? Öyle değil mi?" dedi.

"Bütün bilmek istediğin bu muydu?" diyen Simone başını cama doğru döndü.

Adam karşı koltuktan kalkıp onun yanma oturdu.

"Bak, dinle... Benim bir kadınım vardı ve benim kadınım, benim kadınım..."

Simone'nin yüzüne birkaç tükürük damlası saçıldı.

"Elizabeth Taylor gibiydi," diye devam etti adam. "Elizabeth Taylor kimdi biliyor musun?"

Simone'nin kolunu tutup silkeledi.

"Biliyorum," dedi Simone. Sabn taşmaya başlamıştı. "Elbette biliyorum."

Adam mutlu bir ifadeyle geriye yaslandı.

"Her zamanyeni bir erkek bulurdu," diye söyledi. "Sürekli daha iyisini istiyordu, elmas yüzükler, armağanlar, kolyeler."

Bir sonraki durak Tensta'ydı. Simone inmek için ayağa kalktı ama adam önünü kesti.

"Hadi bana bir sarıl, yalnızca bir kez sanlmanı istiyorum," dedi.

Dişlerini sıkan Simone adamın kolunun altından sıyrılıp geçerken, elini kalçasında hissetti. Aynı anda tren durdu, adam dengesini yitirerek koltuğuna düştü.

"Orospu," dedi Simone'nin ardından.

Simone metrodan indi, istasyondan koşarak çıktı. Alışveriş merkezinin ortasındaki meydanda, neyin nerede olduğunu gösteren büyük bir harita vardı. Simone nefes nefese inceleyip Tensta Dövme'yi buldu. Üst katta, binanın sonlanndaydı. Yürüyen merdivenlere doğru koştu Simone.

Zihninde, bir grup çocuğun yerde yatan bir oğlanın etrafında halka oluşturduğu canlandı. Kalabalığı yarıp öne geçiyor ve yerde yatanın Benjamin olduğunu görüyordu, yarım kalan bir dövmeden durmadan kan akıyordu.

Yürüyen merdivenlerden ikişer basamak atlayarak çıktı, yukarıda, binanın ıssız köşesinde, tuhaf bir hareketlilik fark etti. Sanki birisi korkuluklardan aşağı sarkıyordu.

Simone hemen oraya yöneldi ve neler olduğunu gördü: İki oğlan çocuğu, bir kız çocuğunu korkuluklardan sarkıtıyorlardı. Arkalarında da sanki kamp ateşinde ısınır gibi ellerini ovuşturarak dolaşan irice biri vardı.

Kız çok korkmuştu ama onu aşağı sarkıtan çocukların keyifleri yerindeydi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı Simone onlara doğru yürürken.

Paniğe kapılıp kızı düşürürler diye koşmaya cesaret edemiyordu. Giriş katından en az on metre yüksekte bir yerdi.

Oğlanlar Simone'yi görünce, kızı aşağı bırakıyormuş gibi yaptılar. Simone bir çığlık atarken oğlanlar kızı yukarı çektiler. Kaçmadan önce oğlanlardan biri tuhaf bir şekilde gülümsedi Simone'ye. İri oğlan orada kaldı. Kız parmaklıkların yanma kıvnlmıştı. Kalbi deli gibi çarpan Simone, kızın yanma çömeldi.

"İyi misin?"

Kız başını salladı.

"Gidip bir güvenlik görevlisine haber verelim," dedi Simone.

Kız yine başını salladı. Bütün vücudu titriyordu. Oğlan durmuş onlan izliyordu. Üzerinde koyu renk bir kaban ve siyah güneş gözlükleri vardı.

"Sen kimsin?" diye sordu Simone.

Oğlan cevap vermek yerine cebinden bir deste kart çıkartıp karmaya başladı.

"Kimsin sen?" diye bağırarak yineledi Simone. "O çocuklar senin arkadaşın mı?"

Oğlan hiç aldırmadı.

"Neden bir şey yapmadın? Bu kızı öldüreceklerdi!"

Simone'nin adrenalini yükselmiş, şakakları zonklamaya başlamıştı.

"Sana bir soru sordum. Neden bir şey yapmadın?"

Gözlerini öfkeyle oğlana dikti ama bir cevap alamadı.

"Gerizekâlı!" diye bağırdı Simone.

Oğlan ağır adımlarla geri çekildi. Simone üzerine yürürken, ayağı sürçüp sendeleyen oğlan elindeki kartları yere düşürdü. Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak yürüyen merdivenlere doğru sıvıştı.

Simone kıza yardım etmek için geri döndüğünde, kız yoktu. Simone-koşarak etrafı araştırdı ama ne kızı ne de oğlanları görebildi. Bu sırada dövmecinin önüne geldiğini fark etti, buruşuk film tabakalarıyla kaplı camında kocaman bir Fenrisulven resmi vardı.

Kapıyı iterek içeri girdi. Boş gibiydi. Duvarlar dövme resimleriyle kaplıydı. Tam çıkacakken endişeli bir ses duydu.

"Nicke? Neredesin? Bir şey söyle."

Siyah bir perde açıldı ve kulağında cep telefonuyla bir kız çıktı. Vücudunun üst tarafı çıplaktı. Boynundan aşağı birkaç damla kan akıyordu. Yüzü gergin ve endişeliydi.

"Nicke," dedi kız. Sesine hâkim olmaya çalışıyordu. "Ne oldu?"

Kızın göğsünün derisi soğuktan tavuk derisi gibi olmuştu ama yan çıplak olduğunun farkında değildi sanki.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedi Simone.

Kız dükkândan çıkarak koşmaya başladı. Simone onun peşinden kapıya doğru giderken, arkasından endişeli tanıdık bir ses duydu:

"Aida?"

Geriye dönünce Benjamin'i gördü.

"Anne, ne işin var burada? Nicke nerede?"

"Kim?"

" Aida'nın erkek kardeşi. Zihinsel özürlü. Dışarıda gördün mü onu?"

"Hayır, ben..."

"İri biri, siyah güneş gözlüğü takıyor."

Simone bir sandalyeye çöktü.

Aida, kardeşiyle geri döndü. Bu Simone'nin korkulukların orada gördüğü iri oğlandı. Kapının dışında durdular. Aida'nın söylediği her şeye başını sallayan oğlan, bir yandan da burnunu siliyordu. Kız içeri geldi, bir eliyle göğüslerini kapattı, Simone ile Benjamin'e bakmadan önlerinden geçip siyah perdenin arkasında kayboldu. Kızm boynunda, küçük bir Davut Yıldızı'mn yanında koyu kırmızı, kanamasından yeni yapıldığı belli bir gül deseni vardı.

"Neler oluyor?" dedi Benjamin.

"Seni arıyordum. İki oğlanın bir kızı parmaklıklardan sarkıttığını gördüm, kafayı yemiş olmalıydılar. Aida'nın kardeşi de arkalarında dikiliyordu ve..."

"Onlara bir şey söyledin mi?"

"Yanlarına giderken, kızı bıraktılar. Yaptıkları onları çok eğlendirir gibiydi."

Benjamin huzursuz olmuştu, yüzü kızardı, bakışları sanki kaçmak için bir yol arıyormuş gibi ürkekleşti.

"Buralara takılmanı istemiyorum," dedi Simone.

"Canımın istediğini yaparım," diye karşılık verdi Benjamin.

"Sen bu işler için daha çok küçük..."

"Aman ya," diye kestirdi Benjamin.

"Ne yani? Dövme yaptırmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır."

" Şu boynuna ve yüzlerine dövme yaptıranların ne kadar çirkin..."

"Annnne..."

"Çirkin görünüyorlar."

"Aida dediklerini duyuyor."

"Umrumda değil.

"Dışarı çıkar mısın, lütfen..." dedi Benjamin sert bir sesle.

Simone oğluna baktı. Bu ses tonu ona ait olmazdı ama son günlerde Erik ve kendisinin de sık sık bu tonda konuştuklarını biliyordu.

"Benimle eve geliyorsun," dedi Simone sakince.

"Geleceğim ama önce bir dışarı çık."

Simone dışan çıktı, Nicke kollarını göğsüne kavuşturmuş siyah camın önünde dikiliyordu. Simone ona yaklaştı, sevimli görünmeye çalışarak *Pokemon* kartlarını işaret etti.

"Herkes en çok Pikachu'yu seviyor," dedi.

Nicke başını salladı.

"Ama ben Mew'u tercih ederim," diye devam etti Simone.

"Mew her şeyi öğreniyor," dedi Nicke ürkek bir ifadeyle.

"Sana bağırdığım için özür dilerim."

"Kimse Wailord'a bir şey yapamaz, kimse onunla baş edemez, o en büyük," dedi Nicke.

"Her şeyden daha mı büyük?"

"Evet," dedi Nicke ciddiyetle.

Simone, onun düşürdüğü bir kartı yerden aldı. "Bu kim?"

"Arceus," dedi Nicke. Kartı alıp elindeki destenin en üstüne koydu.

"İyi birine benziyor," dedi Simone.

Nicke'nin yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

Benjamin dışan çıktı.

"Haydi gidelim," dedi annesine.

"Hoşçakal, Nicke," dedi Simone gülümseyerek.

"Güle güle, iyi günler," dedi Nicke mekanik bir şekilde. Benjamin annesinin yanında sessizce yürüdü.

Metro istasyonuna yaklaştıklarında, "Taksiye binelim," dedi Simone. "Metroya binmek istemiyorum."

"Tamam," dedi Benjamin.

Simone, biraz önce kızı korkutan oğlanlardan birini gördü. İstasyondaki parmaklıkların yanında durmuş, birini bekler gibiydi. Simone, Benjamin'in kolundan çekerek annesini uzaklaştırmaya çalıştı.

"Ne oluyor?" dedi Simone.

"Haydi, taksiye bineceğimizi söylüyordun."

"Ona bir iki şey söyleyeceğim."

"Anne, yapma lütfen," dedi Benjamin.

Benjamin'in yüzü endişeli ve solgundu, Simone kararlı adımlarla oğlana doğru yürürken, o yerinde kaldı.

Simone oğlanın omzundan tutarak kendine doğru çevirdi. Belki daha ön üç yaşındaydı ama korkmak veya şaşırmak yerine, sanki Simone'yi tuzağa düşürmüş gibi, alaycı bir ifadeyle baktı.

"Benimle güvenliğe geliyorsun," dedi Simone sertçe.

"Ne dedin, cadaloz?"

"Senin ne yaptığını gördüm..."

"Kapa çeneni!" dedi oğlan. "Eğer kapamazsan, seni düzerek kapatırız."

Simone şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi. Ayaklarının dibine tüküren oğlan, turnikelerin üzerinden atlayıp yavaşça uzaklaşarak metroda kayboldu.

Simone gergin bir vaziyette Benjamin'in yanma döndü.

"Ne dedi?" diye sordu Benjamin.

"Hiç," dedi Simone.

Taksiye bindiklerinde, Simone okuldan aradıklarını söyledi.

"Aida, dövmesini değiştirirken yanında olmamı istedi," dedi Benjamin alçak sesle.

"İyi yapmışsın."

Bir süre hiç konuşmadılar.

"Nicke'ye gerizekâlı mı dedin?" dedi Benjamin.

"Yanlış bir şey söyledim... Asıl gerizekâlı benim."

"Nasıl söyleyebildin bunu?"

"Ben de bazen hatayapanm, Benjamin."

Tranberg Köprüsü'nden geçerlerken, Simone aşağıdaki suyun henüz donmadığını ama durgunlaştığmı gördü.

"Sanırım ben ve baban ayrılacağız," dedi.

"Ne... Niçin?"

"Kesinlikle seninle ilgili bir şey değil."

"Niçin diye sordum."

"Tam bir cevabı yok," dedi Simone. "Baban... Nasıl desem bilmem ki? Babanı çok seviyorum ama bu... İşte yine de bitebiliyor. İnsan bir ilişkiye başlarken hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor, çocuğu olduğunda... Özür dilerim, bundan bahsetmemeliydim. Yalnızca niçin bu kadar dengesiz davrandığımı anla istedim. Üstelik daha ayrılacağımız da kesin değil."

"Ben bu işe karışmak istemiyorum."

"Üzgünüm, ben..."

"Tamam, bırak!" diye tısladı Benjamin.

8 Aralık Salı, Öğleden Sonra

Erik, arabada uyuyamayacağını biliyordu ama yine de bir denedi. Komiser Joona Linna, arabayı çok sakin sürmesine rağmen Erik'in gözünü uyku tutmamıştı. Vârmdö'ye, Evelyn Ek'i bulmayı umdukları kulübeye bakmaya gidiyorlardı.

Araba anayoldan ayrılarak bozuk bir yola girdi.

Joona Linna, Vârmdö'ye doğru yola çıkan diğer meslektaşlarıyla telsizde konuşurken, Erik camdan dışarı bakıyordu.

Joona Linna konuşmasını bitirdiğinde, "Düşünüyordum da," dedi Erik.

"Evet?"

"Josef Ek'in hastaneden kaçamayacağını söyledim ama kendi vücudunda bu kadar yara açmış biri için belki de o kadar emin olmamalıyız."

"Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi Joona. "Bu yüzden kapıya bir nöbetçi koydum."

"Belki de hiç gerek yok ama yine de..." dedi Erik.

"Kimbilir?"

Yol kenarında, yüksek gerilim direğinin yanma üç araba park etmişti. Arabaların yanma yanaştılar. Çelikyelekli dört polis bir haritayı inceliyorlardı. Joona onların yanma gidip bir süre bir şeyler konuştu.

Joona geri dönüp şoför koltuğuna otururken, arabanın içi soğudu. Parmaklarını tempo tutar gibi direksiyona vurarak, diğer polislerin de arabalarınabinmelerini bekledi.

Birden telsizden bir ses yükseldi, soma parazit yaparak kayboldu. Joona başka bir kanala geçerek, bütün ekibin kendisini duyup duymadığından emin olmak için bir iki kelime söyledi ve sonra kontağı çevirdi.

Arabalar, sürülmüş bir tarla boyunca ilerledi, bir huş ağacı koruluğu ve kocaman paslı bir siloyu geride bıraktılar.

"Oraya vardığımızda sen arabada bekleyeceksin," dedi Joona.

"Tamam," dedi Erik.

Yoldaki bir karga sürüsü havalandı.

"Hipnozun ne zaran var?" diye sordu Joona.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu konuda dünyadaki sayılı uzmanlardan birisin, ama bıraktın."

"İnsanların bazı şeyleri kendilerine saklamaları için geçerli nedenleri vardır," dedi Erik.

"Elbette ama..."

"Hipnoz anında bunu başaramazlar."

Joona ona şüpheyle baktı.

"Senin hipnozu bırakma nedeninin bu olduğuna neden inanmıyorum acaba?"

"Bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedi Erik.

Ağaçların arasından hızla geçiyorlar, orman gittikçe derinleşip karanyordu. Arabanın altını çakıllar dövüyordu. Dar bir orman yoluna girdiler, birkaç yazlık evi geçip durdular. Uzakta, köknar ağaçlarının arasındaki açık alanda, küçük, kahverengi, ahşap bir ev görünüyordu.

"Burada oturacağım umuyorum, Erik," diyen Joona arabadan çıktı.

O, kendisini bekleyen diğer polislerin yanma giderken, Josefi düşünmeye başladı Erik. Hipnoz sırasında, gevşek dudaklarının arasından dökülüvermişti kelimeler. Kendi canavarca davranışını belli bir mesafeden izleyip açık ifadelerle tanımlamıştı. Yaşananları çok net hatırlıyordu: Küçük kız kardeşinin geçirdiği ateş nöbetini, kabaran öfkesini, bıçağı seçmesini, kesmeye başladığında hissettiği coşkuyu. Ancak seansın sonlarına doğru Josefin tanımları birbirine karışmış, söylediklerini anlamak giderek zorlaşmıştı. Ne demek istemişti? Onu cinayet işlemeye gerçekten ablası Evelyn mi zorlamıştı?

Dört polis memurunu etrafına toplayan Joona, durumun ciddiyetini anlatarak silah kullanmanın şartlarını belirtti. Her ne olursa olsun, sadece bacaklara ateş edilecekti.

"Kızı ürkütmemeye dikkat edin," dedi Joona. "Korkmuş ya da yaralı olabilir ama aynı zamanda belki de tehlikeli biriyle karşı karşıya olduğunuzu unutmayın."

Bir süre evi gözlediler. Ön cephesi kahverengiydi, pencere pervazları beyaz, kapısı siyahtı. Pembe pencerelerin perdeleri kapalıydı. Bacasında duman yoktu. Girişte bir süpürge ve çam odunlanyla dolu san bir plastik kova vardı. Joona üç kişiye evin arkasından yaklaşma talimatı verdi.

Orman yolunda yürümeye başladılar, içlerinden biri durup üst dudağının altına bir parça tütün koydu.

Joona'nm evin arkasına gönderdiği polisler, silahlannı çekmiş eve doğru ilerliyorlardı. Kınlan bir dal çıtırtısı duyuldu. Uzaktan bir ağaçkakanın sesi geliyordu. Joona yavaşça eve yaklaştı. Genç polis memuresi Kristina Andersson'a, patikada durmasını işaret etti. Andersson gözlerini evden ayırmadan, başını salladı. Sakin bir şekilde silahını çekip, birkaç adım yan tarafa geçti.

Ev boş diye düşündü Joona. Kapının önündeki birkaç basamağı çıkarken, tahtalar gıcırdadı. Kapıyı çalarken, bir hareket görebilir

miyim diye pencere perdelerine baktı. Hiçbir hareket yoktu. Biraz bekledi, sonra bir ses duyar gibi oldu. dönüp evin yanındaki ormana baktı, çalıların ve ağaç gövdelerinin arasına. Tabancasını çekti, ağır bir Smith-Wesson'du, standart SIG Sauer yerine bunu tercih etmişti. Tabancanın emniyetini açtı. Bir hışırtı oldu, ağaçların arasında bir karacanın koştuğunu gördü. Bakışlarını Kristina Andersson'a çevirdi, gergin bir ifadeyle gülümseyen Andersson'a pencereyi işaret ederek, yavaşça ilerledi. Perdenin aralığından içeri baktı.

Üzeri pürüzlü camla kaplı yuvarlak bir masa, açık kahve renkli kadife kaplı bir kanepe vardı. Kırmızı ahşap sandalyenin arkasına kuruması için beyaz renkli iki külot asılmıştı. Küçük mutfağında makarna paketleri, pesto kavanozları ve tabakta elmalar göze çarpıyordu. Sağa sola çatal, bıçak saçılmıştı. Joona tekrar merdivenlere döndü. Kristina Andersson'a içeri gireceğini işaret etti. Kapıyı iterek açıp kenara çekildi, bir süre bekleyip Kristina'ya baktı, onun verdiği işaretle içeri girdi.

Arabada bekleyen Erik neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Joona Linna'nın küçük kahverengi eve girdiğini, ardından başka bir polisin onu izlediğini görmüştü.

Ortalık sessizdi. Aralık ayının duru ayazında ağaçlar çok çıplak görünüyordu. Işık ve renkler çocukken gittiği okul gezilerini hatırlatıyordu: çürümüş ağaç ve mantar kokulan.

Annesi, Sollentuna Lisesi'nde okul hemşiresiydi. Yanm gün çalışıyordu. Temiz havanın sonsuz faydalan olduğuna inanırdı. Ona Erik Maria adını annesi vermişti. Dil kursu için gittiği Viyana'da, başrolünü Klaus Maria Brandauer'in oynadığı, Strindberg'in *Baba* adlı oyununu izlemişti. Çok etkilendiği oyunun başrol oyuncusunu hiç unutmamıştı. Erik çocukken ikinci adını hep gizlemeye çalışmış, ergenlik çağında kendini Johnny Cash'in "A Boy Named Sue" adlı şarkısındaki çocuğa benzetmişti.

Bir kız kıkırdayınca yüzüm kızarırdı

Bir oğlan gülünce kafasını kırardım

Yani adı Sue olan bir oğlan için hayat hiç de kolay değil.

Krik'in babası Sosyal Sigortalar Kurumu'nda çalışıyordu. Hayatında gerçekten ilgilendiği tek şey sihirbazlıktı. İkinci elden aldığı silindir sihirbaz şapkasını başına takıp ikinci el kostümünü giyer, garajdaki tahta sıralarda oturan Erik ve arkadaşlarına, kendi yaptığı minik sahneden hünerlerini sergilerdi. Numaralarının çoğu *Bernando'nun Sihir Kataloğu'ndan* alınmaydı: tıslayarak uzayan sihirli baston, üzerine kapatılan örtünün altında çoğalan bilardo topu, içinde gizli bölümler olan kadife bir torba ve parıldayan bir el giyotini. Erik babasını neşe ve şefkatle hatırlıyordu: Ayağıyla içinde Jean Michel Jarrein kaseti olan teybi çalıştırır ve havada uçan bir kafatası eşliğinde sihirlerini yapardı.

Erik biraz büyüyünce babasının bu sihir numaralarından utanmayabaşlamış, arkadaşlarınakaş göz ederek onunla dalga geçmişti. Erik şimdi bütün kalbiyle babasının bunları fark etmemiş olmasını umuyordu.

Ailesi Erik'in doktor olmasını isterdi hep. Erik belki de babasına karşı duyduğu suçluluk duygusundan dolayı, doktorluktan başka bir mesleği asla hayal etmemişti. On sekiz yaşında Sollentuna'daki evlerinde kanepede oturmuş, karnesindeki süper notlara baktıktan sonra bakışlarını mütevazı odada dolaştırmıştı. Süs ve hediyelik eşya dolu kitap raflarına, gümüş çerçeve kaplı fotoğraflara bakmıştı. Anne babasının bir düğün fotoğrafı ve bir de ellinci yaş günü fotoğrafı dışında diğer bütün fotoğraflar ailenin tek çocuğunun yani kendisinindi.

Annesi odaya girmiş ve tıp fakültesine başvuru formunu uzatmıştı.

Annesi, İsveçlilerin şımarık olduğunu, sırtlarını hep sosyal devletlerine dayadıklarını söyleyip dururdu. Ona göre bu hep böyle

gidemezdi, ücretsiz sağlık ve diş bakımı, ücretsiz anaokulu ve temel eğitim, ücretsiz lise ve üniversite eğitimi her an son bulabilirdi. Sıradan bir ailenin çocuğunun doktor, mimar veya ekonomist olabilmesi için henüz imkân varken, Erik'in bu imkânı değerlendirmesi gerektiğini ima ederdi.

Erik, Karolinska Tıp Enstitüsü'ne ayak basar basmaz, kendini evinde hissetmişti.

Psikiyatri dalında uzmanlaşırken, tıp mesleğinin ona tahmininden daha fazla uyduğunu fark etti. Sosyal Sağlık Genel Müdürlüğü'nden doktor kimliği alabilmesi için on sekiz ay pratisyen olarak çalışması gerekiyordu, bu süreyi Sınır Tanımayan Doktorlar Örgütü adına çalışarak tamamladı. Somali'de, Mogadişu'nun güneyindeki Kismayo bölgesinde bir sahra hastanesinde görev aldı. Malzemeler, İsveç hastanelerinden gelen, miadını doldurmuş ekipmandan oluşuyordu: altmışlı yıllardan kalma röntgen aletleri, son kullanma tarihleri geçmiş ilaçlar, kapanan koğuşlardan arta kalan paslı yataklar. Ağır travma geçirmiş insanlarla ilk kez Somali'de karşılaştı Erik: oynama arzusunu yitiren çocuklar, vahşet dolu suçlar işlemeye zorlanan gençler, maruz kaldıkları şiddetten dolayı dilsizleşen, kimsenin gözüne bakamayan kadınlar. Erik, başlarına gelen korkunç şeyler nedeniyle kendi içlerine hapsolmuş, geçmişin dehşetinden kurtulamayan çaresiz insanlara yardım etmeye karar vermişti orada.

İsveç'e dönünce Stockholm'de psikoterapi eğitimi aldı. Travma ve felaket psikiyatrisi alanında uzmanlaşırken hipnoz konusundaki teorilerle karşılaştı. Hipnozu onun için çekici kılan şey, hızıydı; hipnoz yöntemiyle psikiyatrisi travmanın kökenine hemen ulaşabilirdi. Savaş kurbanları veya doğal felaket mağdurları söz konusu olduğunda, hız çok önemliydi.

Çalışmalarına Avrupa Klinik Hipnoz Topluluğu'nda devam etti ve kısa sürede Klinik ve Deneysel Hipnoz Birliği'ne, Avrupa Tıbbi Hipnoz

Kurulu'na ve İsveç Klinik Hipnoz Birliği'ne üye oldu. Kronik hastalığı olan ve şiddetli ağrıya mahkûm çocukların tedavisinde hipnotizmayı kullanan Amerikalı çocuk doktoru Karen Olness'in çalışmalarından çok etkilenerek, onunla yıllarca yazıştı.

Beş yıl, Uganda'da Kızılhaç'la çalıştı. Orada hipnotizmayı denemesi ve bu alanda kendini geliştirmesi için çok az zamanı vardı. Hastaların durumu genelde ağırdı ve acil fiziki müdahale gerektiriyordu. Bu yüzden bu beş yıllık sürede hipnoza ancak yaklaşık on kez başvurabilmişti, o da birkaç basit vakada: acıyı dindirmek veya fobik takıntıları bloke etmek için. Uganda'daki son yılında, sürekli bağırdığı için bir odaya kilitlenen genç bir kızla karşılaşmıştı. Hemşire olarak çalışan Katolik rahibelerin söylediğine göre, Mbale'nin kuzeyindeki gecekonduların yakınında, yolda sürünürken bulunmuştu. Lugisu dili konuştuğundan, Bagisu olduğunu düşünüyorlardı. Tek bir gece bile uyumadan bağırmış, gözlerinden ateş saçan bir şeytan olduğunu söylemişti. Erik kızı görür görmez, aşın su kaybından muzdarip olduğunu anlamıştı. Ama ona su vermeye çalıştığında, kız, sanki ateşe atılıyormuş gibi tepki göstermiş, kendini yere atıp çığlık çığlığa debelenmişti. Bunun üzerine Erik, kızı sakinleştirmek için hipnozu denemeye karar vermişti. Marion adında bir rahibe Erik'in söylediklerini Bukusu diline çevirmişti, kızın bu dili anlayabileceğini düşünmüşlerdi. Kız onları dinlemeye başladığında, çok kolay hipnotize olacağı anlaşılmış, bir saat içinde yaşadığı travmanın nedenini ortaya dökmüştü.

Jinj a'dan gelen bir tanker, Mbale-Soroti yakınındaki gecekondu mahallesinin kuzeyinde, yolun kenarındaki derin bir hendeğe yuvarlanıp ters dönmüş, tankerde açılan delikten benzin akmayabaşlamış. Bunu gören kız hemen eve koşup amcasına anlatmış, amcası da iki plastik bidon alıp olay yerine koşmuş. Kız amcasına yetiştiğinde, tankerin yanında ondan fazla kişi birikmiş, kaplarına benzin dolduruyorlarmış. Dayanılmaz bir benzin kokusu ve cehennem gibi bir sıcak varmış. Amcası eliyle kızı yanma çağırmış, doldurduğu bidonu vermiş, kız

da bidonu alıp eve doğru sürüklemeye başlamış. Bidon çok ağırmış. Bidonu başının üstüne kaldırmak için durduğunda, mavi eşarplı bir kadın görmüş. Tankerden akan benzine dizlerine kadar giren kadın, elindeki küçük şişeleri dolduruyormuş. Kamuflaj gömlekli bir adam da, ağzında sigara yoldan olay yerine yaklaşıyormuş. Sigaranın dumanını içine çekerken, sigaranın ucunda ateş parlıyormuş.

Erik, kızın konuşurkenki halini hâlâ hatırlıyordu. Sesi boğuktu, sigaranın ateşini gözleriyle yakalayıp mavi eşarplı kadına taşıdığını söylerken yanaklarından sicim gibi yaş boşanıyordu. Gözlerini adamdan kadına çevirdiğinde kadım ateş sarmıştı. Önce mavi eşarbı tutuşmuş sonra bütün vücudu alevler içinde kalmıştı. Sonra bütün tankeri bir ateş dalgası sarmış, koşarak oradan uzaklaşan kızı, çığlıklar kovalamıştı. "Ateş benim gözlerimdeydi," demişti kız.

Hipnozdan sonra Erik ile rahibe kızla uzun uzun konuşmuş, yangının nedenin benzinden yükselen gaz olduğunu, adamın sigarasmdaki ateşin bu gazı ateşlediğini, kendisinin hiçbir suçu olmadığını defalarca tekrar etmişlerdi.

Kızla karşılaşmasından bir ay sonra Stockholm'e dönen Erik, hipnoz ve travma tedavilerinde uzmanlaşmak için İsveç Tıp Araştırma Kurumu fonuna başvurmuştu. Kısa süre sonra üniversitedeki büyük bir partide Simone'yle tanışmıştı. Önce kıvırcık kızıl saçları dikkatini çekmişti. Alnı yay gibi biçimli, yüzü solgun ve çilliydi. Bu haliyle melekleri andırıyordu. O gece ne giydiğini hâlâ hatırlıyordu Erik: parlak gözleriyle uyumlu yeşil renkli ipek bir bluz.

Erik gözlerini kısarak arabanın içinden kulübeye doğru baktı. Joona Linna kulübeden çıkmış, merdivenlerde duruyordu. Diğer polisler de onun yanma geldiler. Biri bir harita çıkarttı, arada bir yola ve diğer kulübelere bakarak haritayı inceleyip kendi aralannda konuştular.

oona polisleri peşine takıp tekrar kulübeye girdi. En son giren kapıyı kapattı.

Erik birden ağaçların arasından, bataklığa doğru inen yamacın I »asında birini gördü. İnce yapılı, genç bir kızdı, elinde çift namlulu av tüfeği vardı. Acele etmeden, ahududu çalılarının arasından dikkatle geçerek kulübeye doğru ilerliyordu. Tüfeğin namlusu neredeyse yere sürünüyordu.

Polisler onu, büyük ihtimal o da polisleri görmemişti. Erik, .loona'nm telefonunu aradı ama telefon arabanın içinde çaldı. Sürücü koltuğunun yanındaydı.

Erik, kızın ve polislerin aniden karşılaşması durumunda kötü bir şeyler olacağını hissetti. Joona'ya verdiği söze aldırmayıp arabadan çıktı. "Hey, merhaba," diye seslendi.

Genç kız durup ona b aktı.

"Hava bugün biraz soğuk, değil mi?" dedi Erik yumuş ak bir sesle.

"Ne?"

"Gölgede hava soğuk diyorum," dedi Erik sesinin biraz yükselterek.

"Evet," diye karşılık verdi kız.

"Bu civardan mısın?" diye soran Erik ona doğru yürümeye başladı.

"Hayır, teyzemin evi burada."

"Sonja senin teyzen mi?"

"Evet," dedi kız gülümseyerek.

Erik ona yaklaştı.

"Ne avlıyorsun?"

"Tavşan."

"Tüfeğine bakabilir miyim?"

Kız tüfeği ona uzattı. Burnu kızarmıştı. Kum şansı saçlanndan kuru çam yapraklan sarkıyordu.

"Evelyn," dedi Erik sakince, "burada polisler var, seninle konuşmak istiyorlar."

Kız geriye doğru tedirgin bir adım attı.

"Tabii zamanın varsa," dedi Erik gülümseyerek.

Kız belli belirsiz başını salladı. Erik eve doğru bağırdı. Joona öfkeli bir yüzle dışarı çıktı, Erik'e arabaya geri gitmesini söyleyecekken, yanındaki kızı gördü.

"Bu Evelyn," diyen Erik, tüfeği Joona'ya uzattı.

"Merhaba," dedi Joona.

Kızın yüzü sarardı, bayılacak gibiydi.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Joona ciddi bir tonla.

"Hayır," diye fısıldadı kız.

"İçeri girelim."

"İstemiyorum."

"İçeri gitmek istemiyor musun?"

Evelyn, Erik'e döndü.

"Mecbur muyum?" diye sordu. Dudakları titriyordu.

"Hayır," dedi Erik. "Mecbur değilsin."

"Lütfen içeri gel," dedi Joona. Sesi bu defa yumuşaktı.

Kız gönülsüzce kabul etti.

"Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi Erik.

Eve giden patikada biraz yukarı doğru yürüdü. Çakıllı yol, kuru çam yapraklan ve kozalak kaplıydı. Birden bir çığlık duydu. Evelyn'di bu. Tek bir çığlık. Yalnızlık ve umutsuzluk dolu bir çığlık. Erik bu çığlığı, Uganda'daki günlerinden çok iyi tanıyordu.

l'.velyn iki elini bacaklarının arasında kenetlemiş kanepede oturuyordu, yüzü kül gibiydi. Ayağının dibinde çerçeveli bir fotoğraf vardı. Annesiyle babası hamağa benzer bir şeyin içinde oturmuşlardı, aralarında küçük kız kardeşi vardı. Anne babası parlak güneşin altında gözlerini kısmış, kız kardeşinin gözlükleri parlamıştı.

"Başın sağ olsun," dedi Joona üzgün bir sesle.

Kızın çenesi titriyordu.

"Neler olduğunu anlamamız için bize yardım edebilecek misin?" diye sordu Joona. Oturduğu ahşap sandalye gıcırdadı.

"Yedi Aralık Pazartesi günü neredeydin?"

Kız başını iki yana salladı.

"Yani dün," diye soruyu tekrarladı Joona.

"Buradaydım."

"Bu kulübede mi?"

Kız başını kaldırıp Joona'nm gözlerinin içine baktı.

"Evet."

"Bütün gün kulübede miydin...Yani hiç dışarı çıkmadın mı?"

"Çıkmadım."

Joona başıyla yatağın yanındaki siyaset bilimi ders kitaplarını işaret etti.

"Öğrenci misin?"

"Evet."

"Yani dün kulübeden hiç ayrılmadın?"

"Hayır."

"Buna şahitlik edecek herhangi biri var mı?"

"Neye?"

"Yanında kimse var mıydı?"

"Hayır."

"Bu cinayetleri kim işlemiştir, bir fikrin var mı?"

Kız başını hayır anlamında salladı.

"Sizi tehdit eden kimse oldu mu?"

Kız onu duymamış gibiydi.

"Evelyn?"

"Ne? Ne dediniz?"

Elleri hâlâ bacaklarının arasında kenetlenmişti.

"Aileni tehdit eden kimse var mıydı? Kavgalı olduğunuz birileri, bir düşmanınız?"

"Hayır."

"Babanın çok fazla borcu olduğunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı kız.

"Baban karanlık işler peşindeki birtakım adamlardan borç almıştı."

"Hımm."

"Bu işi yapan, onlardan biri..."

"Hayır," diye sözünü kesti kız.

"Neden hayır?

"Hiçbir şey anlamıyorsunuz," dedi kız sesini yükselterek.

"Bizim anlamadığımız şey ne?"

"Hiçbir şey anlamıyorsunuz," diye tekrar etti kız.

"O zaman sen ani..."

"Olmaz," diye bağırdı kız.

Ağlamaya başladı, yüzünü saklamadan katıla kanla ağladı. Kristina Andersson gidip ona sanlınca, yavaş yavaş sakinleşip sustu. Kristina'nın göğsünde, arada bir hıçkırarak, bir süre hareket etmeden bekledi.

"Zavallı küçüğüm," diye başını okşayarak onu teselli etmeye çalışan Kristina, birdenbire çığlık atarak Evelyn'i yere itti.

"Lanet olasıca, ısırdı beni... Isırdı ya!"

Kristina şaşkın gözlerle parmaklarındaki kana baktı, boynunun ortasından akıyordu.

Yerde oturan Evelyn, eliyle yüzündeki karmaşık gülümsemeyi gizlemeye çalışıyordu. Sonra gözleri kaydı ve bayıldı.

8 Aralık Salı, Akşam

Benjaminodasmakapanmıştı. Simonemutfakmasasınınbaşınaoturmuş, gözleri kapalı, radyo dinliyordu. Bervvald Konser Salonu'ndan canlı müzik yayını yapılıyordu. Yalnız bir yaşamı hayal etti. Şu an yaşadığımdan çok da farklı olmaz diye düşündü. Belki bütün yalnız kadınlar gibi konserlere, galerilere ve tiyatrolara giderdi.

Dolapta bir şişe Scotch buldu, bardağına biraz koydu, üzerine birkaç damla su ekledi: ağır bir bardakta açık san renkte bir sıvı. Bach'm çello konçertosunun ılık notaları mutfağa dolarken, dış kapı açıldı. Erik mutfağın eşiğinde durup ona baktı, yüzü yorgunluktan solmuştu.

"İyi bir şeye benziyor," dedi Erik bardağı işaret ederek.

"Viski," diyen Simone bardağı ona uzattı.

Kendisine yeni bir bardak doldurdu. Sonra ayağa kalkıp Erik'in karşısına dikildi. Bardaklannı ciddiyetle tokuşturdular.

"Zor bir gün müydü?" diye sordu Simone.

"Oldukça zor," dedi Erik zayıf bir tebessümle.

Sanki birden çökmüş gibiydi. Yüzünü ince bir toz tabakası gibi anlaşılmaz bir ifade kaplamıştı.

"Ne dinliyorsun?" diye sordu.

"Kapatayım mı?"

"Hayır, bana iyi gelir."

Erik boşalan bardağını uzattı, Simone tekrar doldurdu.

"Benjamin dövme yaptırmadı, değil mi?" dedi Erik.

"Telesekreterini mi dinledin?"

"Biraz önce, eve dönerken. Daha önce vakit bulamadım..."

"Hayır," dedi Simone.

Geçen gece aradığında telefona cevap veren kadın aklına geldi.

"Gidip Benjamin'i alman iyi oldu," dedi Erik.

Başını sallayan Simone, bütün duyguların birbirine ne kadar yakın durduğunu düşündü, hiçbir ilişkinin özgür ve sınırsız olmadığını, her şeyin birbiriyle nasıl kesiştiğini.

Birer bardak daha içtiler. Simone birden Erik'in kendisine gülümsediğini fark etti. Erik'in eğri dişlerini göstererek gülümsemesi her zaman dizlerinin bağını gevşetmişti. O an, onunla yatağa gitmeyi ne kadar arzuladığını düşündü, hiç konuşmadan, başka hiçbir şey düşünmeden. *Ne de olsa bir gün hepimiz yalnız kalacağız,* diye geçirdi içinden.

"Bilemiyorum," dedi Simone kısaca. "Dahadoğrusu... Sana güvenmediğimi biliyorum."

" Şimdi niçin böyle di..."

"Her şeyi yitirdik sanki. Sen ya uyuyorsun ya iştesin ya da her neredeysen işte. Ben hep bir şeyler yapmak istedim, seyahat etmek, seninle zaman geçirmek."

Erik bardağını bırakıp Simone'ye doğru bir adım attı.

"Nedenyapmayalım ki?"

"Öyle deme," diye fısıldadı Simone.

"Niçin ama?" diye gülümseyen Erik, Simone'nin çenesini okşarken ciddileşti. Birden öpüşmeye başladılar. Simone bedeninin bunu ne kadar özlemiş olduğunu fark etti.

"Baba, biliyor musun..."

Mutfağa dalan Benjamin onlan öyle görünce sustu.

"Siz kaçıksınız ya," diye iç çekerek mutfaktan çıktı.

Simone'nin çağırmasıyla geri döndü.

"Gidip yemeği almaya söz vermiştin," dedi Simone.

"Siparişi verdin mi?"

"On beş dakika sonra hazır olacak," diyen Simone cüzdanını Benjamin'e uzattı. "Tayland restoranının nerede olduğunu biliyorsundur?"

"Anne!" diye iç geçirdi Benjamin.

"Sağa sola sapmadan git."

"Yeter ama!"

"Anneni dinle," dedi Erik.

"Amma da büyüttünüz ha, hepi topu şu köşeye kadar gidip yemek getireceğim," diye söylenerek hole çıktı Benjamin.

Dış kapı kapandığında Erik ve Simone birbirlerine bakıp gülümsediler.

Dolaptan üç bardak indiren Erik, Simone'nin elini tutarak yanağına bastırdı.

"Yatak odası?" dedi Simone.

Erik utangaçça gülümserken telefon çaldı.

"Boş ver," dedi Erik.

"Benjamin olabilir," diyen Simone telefonu alıp kulağına dayadı.

"Evet."

Karşıdan ses gelmedi. Yalnızca sanki bir fermuar açılıyormuş gibi bir cızırtı duyuldu. "Alo!"

Simone telefonu kapattı.

"Cevap yok mu?" diye sordu Erik.

Simone onun telaşlandığını düşündü. Pencereye gidip dışarı bakan Erik'i izlerken, dün gece telefonda duyduğu kadın sesini duyar gibi oldu. *Yapma Erik,* diye gülmüştü kadın. *Neyi yapma?* Çamaşırlarımın içine elini sokma mı, memelerimi emme mi, eteğimi sıyırma mı? *Yapılmayacak olan ne?*

"Benjamin'i ara," dedi Erik gergin bir sesle.

Simone, "Niçin araya...?" derken, telefon tekrar çaldı.

"Alo..." dedi.

Yine cevap yoktu. Simone telefonu kapatıp Benjamin'i aradı.

"Meşgul," dedi.

"Onu göremiyorum," dedi Erik.

"Gidip bakayım mı?"

"İyi olur."

"Bana çokkızacak," dedi Simone gülümseyerek.

"Ben giderim," diyen Erik hole geçti.

Askıdan ceketini alıp çıkmaya hazırlanırken kapı açıldı. Elinde yemek paketleriyle Benjamin içeri girdi.

Televizyonun karşına oturup film izleyerek yediler yemeklerini. Benjamin filmdeki komik diyaloglara gülerken, Erik ve Simone hoşnut bir ifadeyle birbirlerine bakıp gülümsedüer. Benjamin küçüklüğünde de böyleydi. Çocuk programlan izlerken kahkahalara boğulurdu. Tıpkı o zamanlar yaptığı gibi Erik elini Simone'nin dizine koydu, o da tuttuğu bu eli sıktı.

Bruce Willis sırtüstü yatmış, ağzındaki kanlan silerken, telefon çaldı yine, Erik elindeki yiyeceği bırakıp telefonu aldı. Koridora geçti.

"Erik Maria Bark."

Karşıdan hiç ses gelmedi.

"Yeter artık ama," dedi öfkeyle.

"Erik?"

Daniella'nm sesiydi bu.

"Sen misin Erik?"

"Evet," dedi Erik. Daniella'nm nasıl hızla soluduğunu duydu.

"Ne istedi?" diye sordu Daniella.

"Kim?"

"Josef," dedi Daniella.

" Josef Ek mi?"

"Bir şey istemedi mi?" diye yineledi Daniella.

"Ne zaman?"

"Demin... telefonda."

Erik kapı aralığından oturma odasına baktı, Simone ile Benjamin filmi izliyorlardı. Tumba'da katledilen aileyi düşündü.

"Neden beni aradığını düşünüyorsun ki?" dedi Erik.

Daniella boğazını temizledi.

"Bir hemşireyi telefon açmak için ikna etmiş. Santralle konuştum. Sana bağlamışlar."

"Emin misin?"

"İçeri girdiğimde bağırıyordu, serumunu çıkarıp atmıştı. Alprazolam verdim ama uyumadan önce senin hakkında bir sürü şey söyledi."

"Ne gibi? Neler söyledi?"

"Beynini siktiğini; eğer kökünün kazınmasını istemiyorsan, ablasını rahat bırakmanı. Kökünü kazıyacağını defalarca söyledi."

8 Aralık Salı, Akşam

Joona'nın onu Kronoberg gözetimevine getinrıesinden üç saat sonra, Evelyn'i duvarları çıplakbir hücreye koydular. Buzlu cam kaplı pencerenin önünde enlemesine demir parmaklıklar vardı. Paslanmaz çelikten lavabo kusmuk kokuyordu. Yeşil plastikle kaplı ranzanın kenanna oturan Evelyn, hücreden çıkan Joona'nın ardından merak dolu gözlerle baktı.

Savcı, gözetim altına alman bir şüphelinin tutuklanıp tutuklanmayacağına en fazla on iki saat içinde karar vermek zorundaydı. Eğer tutuklanmasına karar verirse, bu kararını mahkemeye onaylatmak için yalnızca üç günlük bir süre vardı. Tutuklama karan için, şüpheli aleyhine çok güçlü 1 .anıtlar gerekiyordu.

Stockholm Başsavcısı Jens Svanehjalm, sorgu odalanndan birinin kapısında Joona'yı bekliyordu. Svanehjalm kırk yaşındaydı ama yirmiden fazla göstermiyordu. Bakışlanndaki çocuksu ifade ve yuvarlak yüzüyle sanki hayattan hiç darbe yememiş gibi duruyordu.

"Evelyn Ek..." dedi Jens duraklayarak, "kardeşini bütün aileyi öldürmeye o mu zorladı?"

"Josefin hipnoz altında söylediklerine göre..."

" Josef Ek'in hipnoz altında söylediği hiçbir şey hukuken geçerli değildir," diye Joona'nın sözünü kesti Jens. "Bu onun sessiz kalma ve kendini zan altında bırakmaktan sakınma hakkına aykm."

"Anlıyorum," dedi Joona. "O bir sorgulama değildi. Çocuğun şüpheli sıfatı da yoktu. Ben yalnızca başka bir cinayetin önüne geçebilir miyiz diye düşündüm."

Jens telefonundan e-postalarmı kontrol ederken, "Ama ön hazırlık aşamasında yapılması gereken sorguyu zedeler bu," dedi.

"Biliyorum ama benim öncelik verdiğim şey başkaydı," dedi Joona.

"Ben de tam bundan şüpheleniyordum ama...."

Susup bir şey söylemesini bekliyormuş gibi gözucuyla Joona'ya baktı.

"Neler olduğunu yakında öğreneceğim," dedi Joona.

"Bak bu kulağa hoş geliyor," diye mutlu bir ifadeyle gülümsedi Jens. "Selefim Anita Niedel'den bu görevi devralırken, 'Linna'ya güven. Eğer o, gerçeği öğreneceğim diyorsa mutlaka öğrenecektir,' demişti."

"Biraz sorunlarımız da olmuştu," dedi Joona.

"Evet, bunu da ima etmişti," diye gülümsedi Jens.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Joona.

"Sorgunun patronu sensin ama..." diyen Jens, durup bir kulağını kaşıdıktan sonra, "Evelyn Ek'i şüpheli sıfatıyla sorgulamıyor, bilgisine başvuruyoruz," diye vurguladı.

"Ona şüpheli muamelesi yapma mı diyorsun?"

"Bunun kararını sen vereceksin, soruşturmayı yürüten sensin. Ancak zaman geçiyor, fazla vaktin yok."

Joona kapısını çalıp sorgu odasına girdi. İç karartıcı bir yerdi. Parmaklıklı penceredeki perde kapatılmıştı. Bir sandalyede oturan Evelyn Ek, gözlerini masanın kenarına dikmişti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, omuzlan gergin, ağzı sıkıca kapalıydı.

"Merhaba Evelyn."

Başını kaldırdı Evelyn, kahverengi gözleri korkuyla doldu. Joona bir sandalye alıp onun karşısına oturdu. Tıpkı erkek kardeşi gibi Evelyn de alımlıydı, yüz hatlan çok çarpıcı olmasa da simetrikti. Saçları açık kahverengiydi. Gözlerinde zeki bir ifade vardı. İlk bakışta sıradan görünen yüzü uzun süre bakıldığında giderek güzelleşiyordu.

"Sanırım biraz konuşmamız gerekiyor," dedi Joona. "Ne dersin?"

Omuzlarını silkti Evelyn.

"Josefi en son ne zaman gördün?"

"Hatırlamıyorum."

"Dün müydü?"

"Hayır," dedi. Şaşırmış görünüyordu.

"Kaç gün önceydi?"

"Ne?"

"Josefi en son ne zaman gördüğünü sordum," dedi Joona.

"Uzun zaman önce."

"Kulübeye seni görmeye geldi mi?"

"Hayır."

"Hiç mi? Seni görmeye kulübeye hiç mi gelmedi?"

Omuzlarım hafifçe silkti Evelyn.

"Hayır."

"Ama kulübenin yerini biliyor, değil mi?"

"Oraya çocukken gitmişti."

"Ne zamandı?"

"Bilmem... Ben on yaşındaydım. Teyzem Sonja bir yaz tatilinde Yunanistan'a gitmiş, biz de orada kalmıştık."

"O zamandan beri Josef oraya hiç mi gitmedi?"

"Sanmıyorum," dedi Evelyn.

"Ne zamandır teyzenin kulübesindesin?"

"Dönem başladıktan hemen sonra taşındım oraya."

"Ağustosta."

"Evet."

"Yani dört aydır oradasın. Varmdö'deki küçük bir kulübede. Neden?"

Evelyn'in bakışları uzaklaştı.

"Sakin bir şekilde ders çalışmak için," dedi.

"Dört ay boyunca?"

Evelyn oturduğu yerde şöyle bir kıvrandı, bacak bacak üstüne atıp alnını kaşıdı.

"Huzurlu bir ortama ihtiyacım vardı," dedi iç geçirerek.

"Huzurunu bozan biri mi vardı?"

"Hayır."

"Peki böyle bir ortamı niçin seçtin o zaman?"

Evelyn donuk bir şekilde gülümsedi.

"Ormanı seviyorum, o kadar."

"Ne okuyorsun?"

"Siyaset bilimi."

"Öğrenci kredisiyle mi geçiniyorsun?"

"Evet."

"Yiyeceğini nereden alıyorsun?"

"Bisikletle Saltarö'ye gidiyorum."

"Uzun bir yol değil mi?"

Evelyn omuz silkti, "Yo."

"Orada tanıdığın kimse var mı?"

"Hayır."

Joona, Evelyn'in pürüzsüz genç alnına baktı. "Josefle buluşmadın mı orada?"

"Hayır."

"Evelyn, dinle beni," dedi Joona daha ciddi bir tonla. "Kardeşin bize; babam, anneni ve kız kardeşini kendisinin öldürdüğünü itiraf etti."

Evelyn gözlerini masaya dikti. Gözkapaklan titredi, solgunyüzü hafifçe kızardı.

"O daha on beş yaşında," diye devam etti Joona.

Joona onun ince ellerine ve omuzlarına dökülen saçlarına baktı.

"Sence, Josef ailesini kendisinin öldürdüğünü neden söylüyor?"

"Öyle mi dedi?"

"İtiraf etti dediğimde şaşırmadm," dedi Joona. "Şaşırdmmı?"

"Evet."

Evelyn hiç kımıldamadan oturuyordu. Sanki içten yıkılmış gibiydi. Düz alnı endişeyle kınşmıştı. Yorgun görünüyordu, dua eder ya da kendi kendine fısıldar gibi dudakları oynuyordu.

"İçerde mi?" diye sordu aniden.

"Kim?"

Evelyn konuşurken Joona'nm yüzüne bakmıyordu, başı masaya eğik, sesi renksizdi.

"Josef? Onu içeri mi attınız?"

"Ondan korkuyor musun?"

"Hayır."

"Belki ondan korktuğun için silah taşıdığını düşündüm."

"Avlanıyorum," dedi Evelyn, Joona'nın gözlerine bakarak.

Joona, bu kızda henüz anlayamadığı tuhaf bir şey olduğunu düşünüyordu. Bildik bir şey değildi: suçluluk, öfke veya nefret. Daha çok büyük bir dirence benziyordu. Bir türlü çözemiyordu Joona. Daha

önce hiç karşılaşmadığı bir savunma mekanizması, bir koruyucu bariyer vardı.

"Tavşan mı?" diye sordu.

"Evet."

"Eti lezzetli mi?"

"Pek değil."

"Tadı neye benziyor."

"Tatlı."

Joona kızı, kulübenin dışında soğukta beklerken düşünerek, olayların akışını kafasında canlandırmaya çalıştı.

Erik Maria Bark tüfeği onun elinden alıp ikiye katlayarak koluna takmıştı. Evelyn gözlerini kısarak bakmıştı Joona'ya. Uzun ve inceydi, açık kumral saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Gri bir yelek ve taşlanmış kot pantolon giymişti. Bez spor ayakkabıları nemliydi. Arkasında çam ağaçlan, yerde yosun ve mantarlar, etrafında yabanmersini çalıları vardı.

Joona birden Evelyn'in öyküsündeki çatlağı fark etti. Daha önce de aklına gelmiş ama unutmuş gitmişti işte. Ama şimdi bu çatlak çok belirgindi. Kulübede konuşurlarken, Evelyn kadife koltukta oturmuş, ellerini bacaklannın arasında kenetlemişti. Yerde çerçevesi mantara benzeyen bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta Evelyn'in kız kardeşi, annesi ile babasının arasına oturmuştu, kocaman gözlüğünde güneş parlıyordu.

Küçük kız dört bilemedin beş yaşında olmalıydı. Yani fotoğraf bir yıl kadar önce çekilmişti. Evelyn, Josef in yıllardır kulübeye gitmediğini söylemişti, oysa Josef hipnoz altındayken bu fotoğrafı ve çerçeveyi tarif etmişti.

Bu fotoğrafın aynı tür çerçeveyle çerçevelenmiş başka bir kopyası elbette olabilirdi. Belki bu fotoğraf kulübeye başka bir yerden götürülmüştü. Veya Josef daha önce kulübeye gitmişti de bunu Evelyn

bilmiyordu. Bunlann hepsi, kızın yalan söylemesi kadar ihtimal dâhilindeydi.

"Evelyn," dedi Joona, "biraz önce söylediğin bir şeyi merak ettim."

Tam o anda sorgu odasının kapısı vuruldu. Evelyn ürkerek, olduğu yerde büzüldü. Joona kalkıp kapıyı açtı. Kapıda Başsavcı Jens Svanehjâlm vardı. Joona'dan bir dakika dışarı çıkmasını rica etti.

"Kızı serbest bırakacağım," dedi sessizce. "Bu saçmalık. Elimizde on beş yaşındaki bir oğlanın, hipnoz altında söylediği, hukuki hiçbir geçerliliği olmayan sözlerden başka hiçbir şey..."

Jens, Joona'nın yüzündeki ifadeyi görünce sustu.

"Bir şey buldun, değil mi?" dedi.

"Sanırım, evet," dedi Joona.

"Kız yalan mı söylüyor?"

"Bilmiyorum. Belki..."

Jens çenesini ovalayarakbir süre düşündükten sonra, "Onabir sandviç ve bir fincan çay ver," dedi. "Böylece ben kararımı vermeden önce bir saat daha kazanmış olursun."

"Biryere ulaşabilir miyim, emin değilim."

"Ama deneyeceksin, değil mi?"

Joona plastik bir bardakta çay ve kâğıt bir kapta bir sandviç koydu Evelyn'in önüne.

"Acıkmış olabileceğini düşündüm," diyerek yerine oturdu.

"Teşekkür ederim," diyen Evelyn'in yüzünden bir an sevinçli bir ifade geçti.

Sandviçini yerken elleri titriyordu. Masaya dökülen ekmek parçalarını da toplayıp ağzına attı.

"Evelyn, teyzenin evinde bir fotoğraf vardı, çerçevesi mantara benzeyen."

Evelyn başını salladı, "Sonja teyze, o çerçeveyi Mora'dan almış, kulübeye yakışacağını düşündü..."

Susup çayını üfledi.

"Buna benzer başka çerçeveler de var mıydı?"

"Bilmiyorum," dedi Evelyn gülümseyerek. "Ben görmedim."

"O fotoğraf hep kulübede miydi?"

"Sen neyin peşindesin?" diye sordu Evelyn.

"Hiçbir şeyin. Josefbu fotoğraftan söz etti, bir yerde görmüş olmalı. Bu yüzden belki anlatmayı unuttuğun bir şey vardır diye düşündüm."

"Yok."

"İyi o zaman, hepsi bu kadar," dedi Joona ve ayağa kalktı.

"Gidiyor musun?"

"Evet, sanırım burada işim kalmadı," dedi Joona ve Evelyn'in kaygılı yüzüne baktı. "Birveyaiki saate kadar buradan gidersin."

"Buradan gitmek mi?"

"Seni burada tutmak için bir nedenimiz yok," dedi Joona gülümseyerek.

Evelyn kollarını göğsünde kavuşturdu. "Benim soruma cevap vermediniz."

"Soruna mı?"

"Josef içeride, hücrede mi?"

Joona gözlerini kızın gözlerine dikti.

"Hayır Evelyn. Josef hastanede. Onu tutuklamadık. Tutuklanacağını da sanmıyorum."

Evelyn titremeye başladı, gözleri yaşarmıştı.

"Sorun ne, Evelyn?"

Evelyn yanağına akan yaşlan sildi.

"Josef bir defa daha kulübeye geldi," dedi sesi titreyerek. "Bir taksiyle, doğum günü pastası getirmişti."

"Senin doğum gününde mi?"

"Yok... Onun doğum günüydü."

"Ne zamandı?"

"Kasımın biriydi."

"Yani yaklaşık bir ay önce," dedi Joona. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedi Evelyn. "Şaşırmıştım."

"Geleceğini sana söylememiş miydi?"

"Aramızda bir iletişim yoktu."

"Neden?"

"Ben yalnız başıma kalıp kafamı dinlemek istiyordum."

"Kulübede olduğunu kimler biliyordu."

"Hiç kimse, bir tek Sorab biliyordu, sevgilim... Daha doğrusu eski sevgilim, beni bıraktı, şimdi yalnızca arkadaşız ama bana yardim ediyor, herkese onunyanındakaldığımı söylüyor, annem aradığında telefonlara cevap veriyor..."

"Neden?"

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Bunu söylemiştin. Josefbaşka sefer de geldi mi?"

"Hayır."

"Evelyn, bu önemli."

"Bir daha gelmedi."

"Emin misin?"

"Evet."

"Peki ilkbaştaniçinyalan söyledin?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Evelyn.

"Başka hangi konuda yalan söyledin?"

9 Aralık Çarşamba, Öğleden Sonra

Erik, NK mağazasının mücevher bölümünde, ışıklı tezgâhların arasında dolaşıyordu. Siyah giyimli bir kadın, bir müşteriye alçak sesle bir şeyler anlatıyordu. Erik bir tezgâhın önünde durup Georg Jensen imzalı bir kolyeye baktı. Hafif parlatılmış ağır üçgenler birbirlerine bitiştirilerek bir çeşit çelenk yapılmıştı. Bu kolyenin Simone'nin ince boynuna çok yakışacağını düşünen Erik, Noel hediyesi olarak almaya karar verdi.

Tezgâhtar kolye kutusunu koyu kırmızı parlak bir kâğıtla sararken, Erik'in telefonu çaldı. Telefonu cebinden çıkaran Erik, kimin aradığına bakmadan telefonu açtı.

"Erik Maria Bark."

Telefondan tuhaf cızırtılar geldi. Uzakta bir yerlerde de Noel sarkılan söyleniyordu.

"Alo?" dedi Erik.

Zayıf bir ses duyuldu, "Erikle mi görüşüyorum?"

"Evet."

"Ben diyordum ki acaba..."

Erik sanki birilerinin kıkırdadığını duyar gibi oldu.

"Kiminle konuşuyorum?" dedi sertçe.

"Celallenme doktor. Yalnızcabir konuda uzmanlığınabaşvurmak istedim," dedi karşıdaki alaycı bir tonda.

Erik telefonu kapatmadan önce, karşıdakinin, "Beni hipnotize et! Ben hipnotize olm..." diye böğiirdüğünü duydu.

Hangi numaradan arandığını kontrol etmek istedi. Gizli numaraydı. Telefona bakarken mesaj sinyali geldi. Yine gizli bir numaradan. Mesajı okudu, "Bir *cesedi hipnotize edebilir misin?"*

Tezgâhtarın san-kırmızı bir poşete koyduğu hediyeyi alıp dışarıya yöneldi. Hamn Caddesi çıkışının holünde siyah pardösü giymiş bir kadınla göz göze geldi. Çelik halatlarla mağazanın çatısından aşağı sarkıtılan kocaman Noel Ağacı'mn altında durmuş, Erik'i süzüyordu. Erik'in ilk kez gördüğü kadının bakışlarında aşikâr bir düşmanlık vardı.

Bir eliyle cebindeki ahşap kutunun kapağını açan Erik, bir kodein kapsülü aldı ve ağzına atıp yuttu.

Dışarıda onu soğuk bir hava bekliyordu. Mağazanın kocaman vitrinlerinden birinin önüne bir kalabalık toplanmış, şeker ülkesinin etrafında dans eden Noel Babalan seyrediyorlardı. Kocaman ağızlı bir şeker Noel şarkısı söylüyordu. Kaim kabanlannm üzerine sarı yelek giymiş anaokulu çocuklan, sessizce bakıyorlardı vitrine.

Telefon yine çaldı, bu sefer arayan numara görülüyordu. Erik telefonu açtı.

"Erik Maria Bark."

"Merhaba, benim adım Britt Sundström. Uluslararası Af Örgütü'nde çalışıyorum."

"Merhaba," dedi Erik şaşırarak.

"Bir hastanın hipnoza itiraz etme hakkının olup olmadığını öğrenmek istiyordum."

"Ne dediniz?" dedi Erik. Kalp atışı hızlanmış, midesinde asit salgısı artmıştı.

"CIA'nm *Karşı İstihbarat Sorgulama El Küabı'nâa* iz bırakmayan işkence yöntemleri arasında hipnozdan da söz edilmek..."

"Karan, hastadan sorumlu doktor verdi..."

"Yani ben hiç sorumlu değilim diyorsunuz?"

"Yorumdabulunmayacağım," dedi Erik.

"Hakkınızda suç duyurusu yapıldı zaten," dedi telefondaki kadın ters bir şekilde.

"Bak sen," dedi Erik ve telefonu kapattı.

Yavaş adımlarla Noel pazan kumlan Sergel Meydanı'na doğru yürüdü. Biri trompetle "Durgun Gece" parçasını çalıyordu. Sveavâgen'e döndü, seyahat şirketi bürolanmn önünden geçip bir gazete büfesinin önünde durdu. Akşam gazetelerinin afişlerinden manşetleri okudu:

HİPNOZLA KANDIRILAN ÇOCUĞA BÜTÜN AİLESİNİ KATLETTİĞİ İTİRAF ETTİRİLDİ.

DOKTOR Erik Maria Bark

YENİ BİR HİPNOZ SKANDAUNA İMZA ATTI.

OLAMAZ!

Şaşkın Polisler Hipnozcu Çağırdı, Kurbanı Cellat Yaptılar

Sakaldan zonklayan Erik, gözünü insanlardan kaçırarak yürümeye başladı. İsveç Başbakanı Olof Palme'nin katledildiği yerden geçti. Kirlenmiş anı plaketinin üzerinde üç kırmızı gül vardı. Erik arkasından birinin bağırdığını duydu, hemen bir elektronik mağazasına girdi. Biraz önce hissettiği sarhoşluğa benzeyen yorgunluğu, yerini

ateş, şaşkınlık ve öfke karışımı bir şeye bırakmıştı. Elleri titreyerek bir ağrı kesici daha aldı.

Radyoda hipnozun bir tedavi yöntemi olarak yasaklanıp yasaklanmaması tartışılıyordu. Konuşmacılardan biri, hipnotize edildiğinde kendisini nasıl Bob Dylan sandığını anlattı.

"Yani, doğru olmadığını biliyordum," dedi sesini yayarak. "Ama sanki buna zorlanmış gibiydim. Hipnotize edildiğimi biliyordum. Arkadaşımın orada oturduğunu, yani, beni beklediğini görebiliyordum. Ama yine de Bob Dylan olduğumu sanıyordum. Hatta İngilizce konuşuyordum. Yani, kendime engel olamıyordum; yani o an her şeyi kabul edebilirdim."

Smâland aksanıyla konuşan Adalet Bakanı, "Bir sorgulama yöntemi olarak hipnoza başvurmak, kuşkusuz hukuka aykırıdır," dedi.

"Yani Erik Maria Bark yasayı çiğnedi, öyle mi?" diye sordu bir gazeteci.

"Buna savcılık makamı karar vere..."

Erik elektronik mağazasından çıkarak evin yolunu tuttu.

Luntmakargatan 73 numaraya vardığında sırtından terler akıyordu. Binanın giriş kapısının kodunu tuşlayıp açtı. Asansör uğuldayarak yukarı çıkarken, titreyen eliyle cebini karıştırıp anahtarını buldu. Daireye girer girmez sallanarak oturma odasına gitti, kabanını çıkanrken başı döndü. Aldığı ilaçlardan iyice sersemlemişti. Kendini kanepeye atıp televizyonu açtı.

Bir TV stüdyosunda İsveç Klinik Hipnoz Birliği'nin başkanı oturuyordu. Erik onun ne mal olduğunu çok iyi biliyordu; küstahlığı ve kariyer hırsıyla pek çok meslektaşının canını yakmıştı.

"Barki aramızdan on yıl önce uzaklaştırdık, bir daha da dönemez," dedi sırıtarak.

"Böyle bir olay, ciddi hipnozculann itibarını etkiler mi?"

"Üyelerimiz kesin erik kurallara tabidir," dedi başkan üst perdeden. "Ayrıca, İsveç'te, şarlatanlara karşı yasalar vardır."

Erik, kıyafetlerini beceriksiz hareketlerle çıkartıp kanepenin üstüne yığdı. Dinlenmek için gözlerini kapattı, çok geçmeden televizyondan gelen tanıdık bir ses duydu. Gözlerini açtı. Ekranda Benjamin vardı. Okul bahçesindeydi. Kaşları çatıktı, burnu ve kulakları kızarmıştı, sanki üşüyormuş gibi omuzlarını kaldırmış, boynunu içeri çekmişti.

"Evet," dedi muhabir, "baban seni hiç hipnotize etti mi?"

"Ne?" dedi Benjamin. "Şey...Yok, elbette etmedi..."

"Nereden biliyorsun?" diye ısrar etti muhabir. "Eğer seni hipnotize ettiyse bunu anlayamazsın, öyle değil mi?"

"Bilmemki," dedi Benjamin, muhabirin ısrarına şaşırmıştı.

"Eğer seni hipnotize ettiğini öğrenirsen, bunu nasıl karşılarsın?"

"Bilmiyorum."

"Çok sinirlenirdin bence," dedi muhabir.

"Herhalde," dedi Benjamin. Yüzü kızarmıştı.

Erik televizyonu kapatıp yatak odasına gitti, pantolonunu çıkarıp yatağa oturdu. Kapağına papağan ve yerli resmi işlenmiş tahta kutuyu çıkarıp komodinin çekmecesine koydu. JosefEk'i hipnotize ederken içinde kabaran özlemi ve çocukla birlikte mavi suların derinliklerine inmesini unutmaya çalıştı.

Yatağın kenarındaki su dolu bardağa uzandı ama bardağı almadan uykuya daldı.

Bir süre sonra uyanır gibi oldu Erik. Hayal meyal babasını, çocuklar için düzenlenen eğlencelerde sihirbaz kıyafetlerini giyip gösteri yapmasını düşündü. Yanaklarından ter boşalırdı. Balonlardan hayvan figürleri yapar, delik bir bastonun içinden rengârenk çiçekler çıkarırdı. Yaşlandığında huzurevine taşınmıştı. Erik'in hipnozla uğraştığını

öğrendiğinde, birlikte bir gösteri yapmayı önermişti. O centilmen hırsız olacak, Erik'te sahneden izleyicileri hipnotize edip Elvis ve Zarah Leandergibi şarkı söyletecekti.

Erik birden tamamen ayıldı. Benjamin geldi gözlerinin önüne, sınıf arkadaşları ve öğretmenin bakışları altında, okul bahçesinde, sırıtan bir televizyon muhabirinin karşısında titriyordu.

Yatakta doğruldu, midesi yanıyordu, telefona uzanıp Simone'yi aradı.

"Simone Bark'ın galerisi."

"Selam, benim."

"Bir dakika."

Erik, Simone'nin ahşap parkede yürüyüp odasının kapısını kapattığını duydu.

"Neler oluyor Tanrı aşkına?" dedi Simone. "Benjamin aradı..."

"Medya sirki gösteriye başladı..."

"Bu ne demek şimdi?" diye sözünü kesti Simone. "Erik, ne yaptın sen?"

"Ben bir şey yapmadım. Hastadan sorumlu doktor, onu hipnotize etmemi istedi."

"Tamam da hipnozla çocuğu suçu kabullenmeye zorladığınız söy..."

"Bir dakika dinler misin beni?" diye araya girdi Erik. "Dinleyecek misin?"

"Peki. Anlat."

"Bir sorgulama değildi," diye başladı Erik.

"Adına ne derseniz deyin, ortada..."

Simone sustu. Erik onun nasıl soluduğunu duydu.

"Özür düerim," dedi Simone. "Sen devam et."

"Bir sorgulama değildi. İşe başlarken oğlanın mağdur olduğunu düşünüyorduk. Bir kızın hayatı söz konusuydu ve polisin bir ipucuna ihtiyacı vardı, bunun üzerine sorumlu doktor da çocuğun sağlığını riske atmayacağını düşünerek hipnoza izin verdi."

"Ama..."

"Biz sadece onun ablasını kurtarmaya çalışıyorduk," dedi Erik.

Bir süre susan Simone, "Ah Erik, bu işe niçin bulaştın?" dedi şefkatli bir sesle.

"Üzülme, her şey yoluna girer."

"Girer mi?"

Telefonu kapatan Erik mutfağa gitti, suda çözünür bir ağrı kesici ile bir mide ilacını karıştırıp içti.

Joona karanlık boş koridora baktı. Saat akşamın sekizine geliyordu, bölümde bir tek o kalmıştı. Bütün pencerelerde Advent Yıldızlan[5] ve mumlan yanıyor, karanlık camlardan yansıyarak etrafa yumuşak bir hava yayıyorlardı. Joona, Anja'mn bir kâse içinde masasına koyduğu Noel şekerlemelerinden atıştırarak, Evelyn'in ifadesiyle ilgili rapor yazıyordu.

Evelyn'in birtakım konularda yalan söylediği anlaşıldıktan soma, savcı gözetim altında tutulmasına karar vermişti. Evelyn'in yalan söylemesinin suçlu olduğu anlamına gelmediğini elbette biliyordu Joona ama savcının karanyla Evelyn'in neyi niçin sakladığını anlayabilmek için, üç günlük bir fırsat elde etmişti.

Raporunu bitirdi ve savcılığa giden postalar arasına koydu. Süah dolabının kilitli olup olmadığını kontrol ettikten soma asansöre binip garaja indi. Arabasına binip Emniyet Müdürlüğü binasından aynldı.

Fridhemsplan'a vardığında telefonu çaldı. Ama paltosunun cebindeki delikten astann içine giren telefonu bir türlü çıkaramadı. Hare Krishna restoranının önündeki otobüs durağında durdu. Biraz uğraşarak telefonunu çıkartıp kendisini arayan numarayı aradı.

"Joona Linna, biraz önce beni aradın."

3 Noel yortusundan dört hafta önce yakılmaya başlanan yıldız şeklindeki lambalar (ç. n.)

"Oh, Tanrım," dedi polis memuru Ronny Alfredsson. "Bir sorunumuz var ama ne yapacağımızı bilmiyoruz."

"Evelyn'in erkek arkadaşım bulabildiniz mi? Sorab Ramadani'yi?"

"Sorunumuz o zaten."

"Çalıştığı yeri kontrol ettiniz mi?"

"Sorun o değil," dedi Ronny. "Onu bulduk. Şu an dairesinin önündeyiz ama kapıyı açmıyor. Bizimle konuşmak istemiyor. Defolun gidin diye bağmyor, komşularını rahatsız ediyormuşuz. Sırf Müslüman diye onu taciz ettiğimizi söylüyor."

"Ona ne dediniz?"

"Bir bok demedik, sadece bir konuda yardımına ihtiyacımız olduğunu söyledik. Verdiğin talimata göre davrandık."

"İyi," dedi Joona.

"Kapıyı zorlayalım mı?"

"Yok. Beni bekleyin. Oraya geliyorum."

"Binanın önünde arabada mı bekleyelim?"

"Evet, lütfen."

Joona sinyal vererek bir U dönüşü yaptı. Vâster Köprüsü'ne doğru yöneldi, DN Gazete binasının önünden geçti. Pencereleri ışıl ışıl parlayan şehrin üzerine, gri, puslu bir gökyüzü çökmüştü.

Aklına yine olay yeri incelemesi geldi. Tuhaf bir durum vardı. Bazı parçalar birbirine uymuyordu. Trafik lambasında beklerken, yanındaki koltukta duran dosyayı açıp spor tesislerinde çekilmiş fotoğraflara baktı. Aralarında bölme bulunmayan yan yana üç duş fotoğrafı, duvara dayalı tahta saplı bir paspas, kan gölü, su, kir, saç kılları, yara bandı kâğıtları, bir duş sabunu şişesi.

Su tahliye deliğinin yanında babanın kesik kolu vardı. Ucu kırılmış avcı bıçağı yerde duruyordu. Nils Âhlen, bilgisayar tomografisinin yardımıyla, bıçağın ucunu Anders Ek'in leğen kemiğinde bulmuştu.

Parçalanmış ceset, tahta sıralar ile kapısı içeri göçmüş metal elbise dolabı arasmda, yerdeydi. Askılıkta kırmızı bir eşofman asılıydı. Heryerde kan vardı: yerlerde, kapılarda, tahta sıralarda, duvarlarda.

Joona parmaklarını piyano çalar gibi direksiyona vurarak yeşil ışığın yanmasını bekliyordu. Teknik ekip bir sürü parmak izi, lif ve saç teli toplamıştı. Bu yüzlerce kişinin DNA'sı demekti, şu ana kadar JosefEk'i olay yerine bağlayacak bir şey bulunamamıştı.

Joona, uzmanlardan, Josefin üzerinde babasının kanının bulunup bulunmadığını araştırmalarını istemişti. Evdekilerin kanlan zaten birbirlerine kanşmıştı. Josefin üzerinde kız kardeşinin kanı, kızda da onun kanı vardı. Ama Josefin üzerinde babasının kan izine rastlar veya Josefin kanını soyunma odasında bulurlarsa bu başka bir şeydi. O zaman Josef her iki olayla ilişküendirilebilir, sanık olarak sorgulanabilirdi.

Joscf. Huddinge'deki hastaneye getirildiğinde, merkezi Linköping'de olan Adli Tıp Kurumu, Josefin üzerindeki bütün biyolojik izlerin araştmlması talimatıyla bir uzmanı görevlendirmişti.

Joona, Högalid Parkı'nın yanından geçerken, Tumba'daki olay yeri incelemesinden sorumlu cinayet masası uzmanı Eriksson'u aradı. Eriksson şişman, dev gibi bir adamdı.

"Düş yakamdan," dedi yorgun, ağır bir ses.

"Eriksson? Hâlâ hayatta mısın?" dedi Joona şaka dolu bir sesle.

"Uyuyordum."

"Özür dilerim."

"Yok, yok, eve dönüyorum."

"Soyunma odasında Josef e ait bir iz buldunuz mu?" diye sordu Joona.

"Hayır."

"Bırak şimdi, buldunuz."

"Hayır," dedi Eriksson. "Şakayapmıyorum. Hiçbir iz bulamadık."

"Linköping'deki dostlarımıza, acele etmeleri için biraz baskı yapsaydınız."

"Ne baskısı, üstlerine abandım," dedi Eriksson.

"Ee?"

"Josefin üzerinde babasının DNA'sım bulamadılar."

"Onlara inanmıyorum," dediJoona. "Yani, baştan aşağı kan ile..."

"Tekbir damla bile," diye araya girdi Eriksson.

"Olamaz."

"Bunu bana bildirirken çok keyifliydiler."

"LCN?"

"Hayır, tekbir mikro damla bile yok."

"Ama... Bu kadar şanssız olamayız."

"Sanırım bu işte havlu atman gerekecek," dedi Eriksson.

"Göreceğiz."

Telefonu kapatan Joona, çok gizemliymiş gibi görünen olayların bazen yalnızca tesadüflere bağlı olduğunu düşündü. Her iki yerde de benzer bir yöntem kullanılmıştı: acımasız bıçak darbeleri ve hırsla parçalanan bedenler. Eğer katil Josefse üzerinde babasının kan izine rastlanmaması çok tuhaftı. Oysa neredeyse babasının kanma bulanmış olmalıydı.

Tekrar Eriksson'u aradı Joona.

"Aklıma bir şey geldi."

"Yirmi saniye içinde mi?"

"Kadınların soyunma odasını incelediniz mi?"

"Yok, kapısı kilitliydi."

"Kurbanın üzerinde anahtar olması lazım."

"Ama..."

"Kadınlar bölümündeki duşların su tahliye deliğini inceleyin," dedi Joona.

Joona, Tantol Burnu'nun etrafından dolanarak dar bir yola girdi, bir süre sonra bir apartmanın önünde durup park etti. Polis arabasını göremedi. Adresi kontrol etti, Ronny ve meslektaşının yanlış kapı çalmış olabileceklerini düşündü. Belki de Sorab diye başkasının kapısını çalmış, kapının arkasındaki de her kimse açmamıştı.

Akşam ayazı vardı. Joona binanın kapısına yürürken, Josefin hipnoz aranda söylediklerini düşünüyordu. Eğer olaylar onun anlattığı gibi geliştiyse, suçu gizlemeye gerek görmemişti. Yani kurbanlarının kanma bulanmaktan sakınması için bir neden yoktu.

Josef Ek'in hipnoz altında sadece öfkeli hengâmenin yarattığı karışık duygularını tanımlamış olabileceğini düşündü, belki olay sırasında daha kontrollüydü. Belki çok sistemli bir iş yapmıştı, yağmurluk giymiş ve kadınlann soyunma bölümünde duş alıp sonra eve gitmişti.

Daniella Richardsi arayıp Josefin sağlık durumu hakkında bilgi almalı, ifade verebilecek duruma ne zaman geleceğini öğrenmeliydi.

Koridorun duvarları satranç tahtası gibi siyah-beyaz fayanslarla döşenmişti, siyah bir fayans tabakasından yansıyan yüzüne baktı: donuk bir yüz, ciddi bakışlar, dağınık san saçlar. Asansörün önünde Ronny'yi aradı. Cevap yoktu. Belki bir kez daha içeri girmeyi deneyip Sorabikapıyı açmayaikna etmişlerdi. Joona altınca kata çıktı. Asansörün kapısında çocuk arabalı bir kadın bekliyordu. Joona asansörün kapışım tutarak kadına yardımcı oldu. Arkasından Sorab'm zilini çaldı.

Biraz bekledi, kapıya vurdu, ses alamayınca posta deliğinin kapağını açıp içeriye seslendi, "Sorab? Ben Cinayet Masası'ndan komiser Joona Linna. Seninle konuşmam gerek."

İçeriden bir ses geldi, sanki birisi kapıya yaslanmış da, şimdi hızla uzaklaşıyordu.

"Evelyn'in nerede olduğunu bilen tek kişi sendin," diye devam etti Joona.

"Ben bir şey yapmadım," dedi bir adam korku dolu bir sesle.

"Ama sen..."

"Ben bir şey bilmiyorum," diye bağırdı adam.

"İyi o zaman," dedi Joona. "Kapıyı açmanı ve bunu gözlerime bakarak söylemeni istiyorum."

"Defol."

"Aç kapıyı."

"Bu ne ya... Benimle ne derdiniz var? Bu olayın benimle hiçbir ilgisi yok. Karışmak da istemiyorum," dedi adam.

Sonra sustu, derin derin soluyordu.

"Evelyn iyi," dedi Joona.

Posta deliğinin kapağı hafifçe aralandı.

"Sandım ki..." diye başladığı cümleyi yarım bıraktı.

"Seninle konuşmamız lazım," dedi Joona yeniden.

"Evelyn gerçekten iyi mi? Ona bir şey olmadı mı?"

"Kapıyı aç."

"Açmayacağım dedim ya."

"Benimle gelmen herkes için hayırlı olur."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Buraya sık mı gelirdi?" diye sordu Joona birden.

"Kim?"

"Josef."

" Josefkim?"

"Evelyn'in kardeşi."

"Buraya hiç gelmedi," dedi Sorab.

"Peki buraya gelen kimdi o zaman?"

"Neden anlamıyorsun? Seninle konuşmayacağım."

"Kim geldi buraya?"

"Ben buraya biri geldi demedim. Beni oyuna getirmeye çalışıyorsun."

"Hayır."

Yine bir sessizlik oldu. Sonra kapının ardından hafif bir ağlama sesi duyuldu.

"Öldü mü?" diye sordu Sorab. "Evelyn öldü mü?"

"Niçin merak ediyorsun?"

"Seninle konuşmak istemiyorum."

Joona uzaklaşan ayak sesleri ve bir kapının kapandığını duydu. Ardından yüksek sesle müzik çalmayabaşladı. Joona merdivenlerden inerken, birisinin Sorab'ı tehdit ederek Evelyn'in yerini öğrendiğini düşünüyordu.

Soğuk havaya çıktığında, spor kıyafetli iki kişinin arabasının yanında dikildiğini gördü. Onun geldiğini duyunca, dönüp baktılar. Joona kısa bir göz atmakla yetindi. Biri arabanın kaportasına oturmuş, telefonla konuşuyordu. İkisi de otuz yaşlarında görünüyorlardı, kaportada oturanın kafası dazlaktı, diğerinin saçı kısa ve yüz kilonun üstündeydi. Belki aikido, karate yada kickboks yapıyordu. Görünüşe göre kas geliştirme hapı da kullanıyordu.

Otların üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplıydı.

Joona sanki adamları görmemiş gibi dönüp aydınlık patikaya yöneldi.

"Hey moruk," diye bağırdı adamlardan biri.

Joona duymazlıktan gelerek sokak lambasının yanındaki merdivenlere doğru yürüdü.

"Arabanı almayacak mısın?"

Joona durdu, binaya doğru hızlıca baktı. Kaportanın üstünde oturan adamın telefonda Sorab'la konuştuğunu anladı. Sorab pencereden ona bakıyordu.

Kısa saçlı olanı dikkatli adımlarla kendine yaklaşırken, Joona da ona doğru yürümeye başladı.

"Ben polisim," dedi.

"Ben de minik bir maymunum," dedi adam.

Joona aceleyle bir kez daha Ronny'yi aradı. Kısa saçlı adamın cebinde "Sweet Home Alabama" şarkısı çalmaya başladı, adam telefonu çıkartıp sırıtarak cevap verdi.

"Aynasız, buyrun."

"Neler dönüyor burada?" dedi Joona.

"Sorabi rahat bırakacaksın. Konuşmak istemiyor."

"Siz kimsiniz, ne hakla..."

"Seni uyarıyoruz," diye arayagirdi adam. "Kim olduğun sikimde değil, Sorab'dan uzak duracaksın."

Joona durumun tehlikeli olabileceğini anlamıştı, emniyette dolaba kilitlediği silahı geldi aklına. Silah olarak kullanabileceği bir şey var mı diye etrafına bakındı.

"Meslektaşlarım nerede?" diye sordu sakin bir sesle.

"Beni duydun mu? Sorabi rahat bırakacaksın."

Adam bir eliyle kısa saçlarını sıvazladı, soluk alışları hızlanmıştı, Joona'ya doğru bir adım dahayaklaştı, yan dönüp arkadaki ayağının topuğunu biraz kaldırdı.

"Gençliğimde eğitim aldım," dedi Joona. "Eğer banasaldınrsanız kendimi savunur ve sizi gözaltına alırım."

"Of, korkudan altımıza ettik," dedi arabanın yanındaki adam.

Joona gözlerini kısa saçlı olandan ayırmadı. "Niyetin bacaklarıma vurmak," dedi. "Çünkü yukarıya tekme atamayacak kadar hantal olduğunu biliyorsun."

"Göt," diye homurdandı adam.

Joona biraz yana çekilerek, açı edindi.

"Eğer tekme atmaya karar verdiysen," diye devam etti. "Senin sandığın gibi geri adım atmayacağım, bunun yerine dalıp yere basan ayağının diz boşluğuna vuracağım, sen yere yığılırken bir darbede ensene indireceğim."

"Hassiktir, ne saçmalıyor bu adam?" dedi arabanın yanındaki.

"Kafayı yemiş bu," dedi kısa saçlı.

"Eğer ben ensene vurduğumda dilin dışarıda olursa kopuverir," dedi Joona.

Kısa saçlı adam yaylanıp bir tekme savurdu. Joona'nın tahmin ettiğinden daha yavaştı. Daha o tekmeyi hedefe doğrultamadan, Joona dizinin arkasına istediği darbeyi indirmişti. Adam sallanarak yere düşerken, bir darbe de ensesine indirmişti Joona.

11 Aralık Cuma, Sabah

Dairede sesler duyulmaya başladığında saat sabahın beş buçuğuydu. Simone sesleri gördüğü tuhaf rüyanın bir parçası sandı. Rüyasında değişik midye kabuklarını ve porselen bir kapağı kaldırmakla uğraşıyordu. Kuralları biliyor ama durmadan yanlış yapıyordu. Bir oğlan parmağıyla masaya vurarak, yanlış seçimleri işaret ediyordu. Yatağında dönen Simone gözlerini açtı, açar açmaz da bütün uykusu kaçtı.

Dairede birisi bir yere vuruyor, ya da bir şey çarpıyordu. Hiç ses etmeden yatağında doğrulup gürültünün nereden geldiğini anlamaya çalıştı ama ses durdu.

Erik yanında horluyordu. Radyatörler tıslıyor. Pencereleri rüzgâr dövüyordu.

Simone herhalde sesleri rüyamda duydum diye düşünürken, tekrar aynı sesleri duydu. Evde birisi vardı. Erik ilaç alıp sızmıştı. Simone kolundan tutup sarsınca horlaması durdu ama uyanmadan öbür tarafa döndü. Simone sessizce kalktı, parmaklarının ucuna basarak aralık kapıya doğru gitti.

Mutfakta bir ışık vardı. Mutfağa yaklaştığında mavi bir gaz bulutuna benzeyen, havada asılı bir ışıma gördü. Buzdolabından geliyordu bu ışık. Buzdolabı ve buzluğun kapılan sonuna kadar açıktı. Buzluktaki buzlar çözülmeye başlamış, yerde su göllenmişti.

Çözülen yiyecek paketlerinden aşağı sular damlıyor, düştükleri yerde tıpır tıpır sesler çıkartıyorlardı.

Simone mutfağın ne kadar soğuk olduğunu fark etti. Sigara dumanı kokuyordu.

Hole baktı. Dış kapı ardına kadar açıktı.

Hemen Benjamin'in odasına koştu. Derin uykudaydı. Başında durup nefesini dinledi.

Dış kapıyı kapatmaya giderken kalbi duracak gibi oldu. Kapının önünde biri vardı. Başıyla selam verip Simone'ye bir şey uzattı. Simone bunun gazeteci çocuk olduğunu, sabah gazetesini getirdiğini ancak birkaç saniye sonra anlayabildi. Teşekkür edip gazeteyi aldı, kapıyı kapatırken tepeden tırnağa titriyordu.

Bütün ışıklan yakıp evi dolaştı. Eksik bir şey yok gibiydi.

Erik mutfağa geldiğinde, Simone dizlerinin üzerine çökmüş, yerdeki sulan temizliyordu. Bir temizlik bezi alıp ona yardıma koyulan Erik, "Uyurken kalkıp buzdolabının kapısını ben açmışımdır," dedi.

"Hayır," dedi Simone yorgun bir şekilde.

"Buzdolabı klasik hedeftir, acıkmış olmalıyım," diye şaka yapmaya çalıştı Erik.

"Aman ne komik! Benim uykum hafif... Sen yatakta her döndüğünde veya horlaman durduğunda uyanınm. Benjamin'in tuvalete gittiğini de duyanm, aynca..."

"O zaman asıl uyurgezer ve bu işin müsebbibi sensin."

"Erik, şakaya gelir bir şey değil bu. Sana dış kapı da açıktı diyorum."

Simone sustu, bir süre tereddüt ettikten sonra, "Aynca mutfakta sigara kokusu vardı," diye ekledi.

Erik kahkaha atarak gülmeye başladı. Simone'nin öfkeden yüzü kızardı.

"Neden gülüyorsun?"

"Yapma Sixan. Komşulardan biri mutfağmdaki havalandırma deliğinin yanında durup sigara içmiş olmalı. Bütün bina aynı havalandırma sistemini kullanıyor. Veya düşüncesizin biri, merdiven sahanlığında..."

"Şu alaycı tondan vazgeçer misin?" diye araya girdi Simone.

"Tanrı aşkına, Sixan, kişilik sorunu yapma şunu. Ben olayı açıkla..."

"Neden eve birinin girdiğine inanmıyorsun?" diye öfkeyle sordu Simone. "Gazetelerde hakkında yazılan onca boktan, onca sessiz telefondan sonra niçin olmasın? Niçin bir manyak eve girip de..."

"Yeter ama," diye araya girdi Erik. "Sırf buzdolabının kapısını açmak, bir de sigara içip gitmek için eve girdi, öyle mi? Mantıklı ol biraz."

Erik temizlik bezini yere atıp ayağıyla silmeye başladı.

"Mantıklı mı, değil mi bilmiyorum Erik. Ama biri eve girdi."

"Biraz sakin ol ama," dedi Erik.

"Öyle mi?"

"Kendini sıkıntıya sokma. Eminim basit bir açıklaması vardır bunun."

"Uyandığımda evde birinin olduğunu hissettim," dedi Simone kısık bir sesle.

Erik iç çekerek mutfaktan çıktı. Simone yerleri sildiği kirli beze dikti gözlerini.

Benjamin mutfağa girip her zamanki yerine oturdu.

"Günaydın," dedi Simone.

Benjamin derin bir iç çekip başını ellerinin arasına aldı.

"Neden sen ve babam durmadan yalan söylüyorsunuz?"

"Böyle bir şey yok," dedi Simone.

"Evet, söylüyorsunuz."

"Nedenböyle düşünüyorsun?"

Benjamin cevap vermedi.

"Taksideyken söylediğim şeyi mi düşünüyorsun?"

"Bir sürü şeyi düşünüyorum," dedi Benjamin yüksek sesle.

"Bağırmadan konuş."

"Tamam. Unut gitsin," dedi Benjamin bıkkın bir ifadeyle.

"Babanla ne yaparız bilemiyorum. Bu işler o kadar basit değil," dedi Simone. "Belki kendi kendimizi kandırıyoruz ama yalan söylemekle aynı şey değil bu."

"Sana göre," dedi Benjamin.

"Seni rahatsız eden başka bir şey mi var?"

"Benim neden hiç çocukluk fotoğrafım yok?"

"Tabii ki var," dedi Simone gülümseyerek.

"Yeni doğduğumda çekilmiş fotoğraf diyorum."

"Sana anlattım ya, senden önce bir düşük yapmıştım... Sen doğunca çok sevindik, fotoğraf çektirmeyi unuttuk. Nasıl olduğunu çok iyi hatırlıyorum, kulakların kırışık..."

"Yeter," dedi Benjamin ve hızla odasına gitti.

Mutfağa girip bir bardak suya bir ağrı kesici koyan Erik, "Benjamin'in nesi var?" dedi.

"Hiçbir fikrim yok."

Erik bardaktaki suyu içti.

"Durmadanyalan söylediğimizi düşünüyor," dedi Simone.

"Bütün ergen çocuklar böyle hisseder. Bulundukları evreyle ilgili."

"Boş bulunup ayrılacağımızdan söz etmiştim," dedi Simone.

"Böyle aptalca bir şeyi nasıl yaparsın?" dedi Erik sert bir ifadeyle.

"Ben... Ben o sırada hissettiklerimi söyledim."

"Kahretsin, sadece kendini düşünemezsin."

"Ben mi? Pratisyenleri beceren ben değilim. Avuç dolusu ilacı alan da ben değilim, sonra..."

"Kapa çeneni," diye bağırdı Erik. "Hiçbir şey bildiğin yok."

"Kuvvetli ağrı kesiciler kullandığını biliyorum."

"Bunun seninle ne ilgisi var?"

"Neren ağrıyor, Erik? Söyle de..."

"Doktor olan benim. Sanırım kendi sağlık durumumu senden daha iyi değerlen..."

"Bana aptal muamelesi yapma."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Erik.

"Sen bir bağımlısın, Erik. Bu kadar ilaç içip uyuştuğun için hiç sevişmiyoruz artık."

"Belki de seninle sevişmek istemiyorum," dedi Erik. "Hem, sen hep böyle mutsuz kadını oynarken, niçin isteyeyim ki?"

"O zaman ayrılalım gitsin," dedi Simone.

"Tamam," dedi Erik.

Simone, Erik'e bakamadı, yavaşça mutfaktan çıktı, boğazı düğümlendi, gözleri doldu.

Benjamin odasının kapısını kapatmış, müziği sonuna kadar açmıştı, her taraf zangırdıyordu. Simone banyoya girip kapısını kilitledi, ışığı kapatıp ağladı.

"Lanet olsun!" diye bağırdığını duydu Erik'in. Dış kapı açıldı sonra kapandı.

16

11 Aralık Cuma, Sabah.

Joona Linna'nm telefonu çaldığında henüz sabahın yedisine geliyordu. Arayan Daniella Richards'dı. Josef in uzun olmamak kaydıyla konuşulabilecek durumda olduğunu haber verdi.

Joona arabasına binip hastaneye giderken, dirseğinde hissettiği ağrıyla, önceki akşam yaşananları hatırladı. Kısa saçlı adam, olay yerine gelen polisler tarafından götürülürken, kan tükürüyor, homurdanarak diliyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Ronny Alfredsson ve meslektaşı Peter Jysk'i apartmanın bodrum katındaki sığınakta bulmuşlardı. Bıçakla tehdit edilerek sığınağa kilitlenmişlerdi. Arabaları da götürülüp başka bir apartmanın önüne park edilmişti.

Joona tekrar Sorab'm oturduğu binaya girip kapısını çalmış, onu koruyan adamların gözaltına alındığını ve eğer açmazsa kapıyı kıracaklarını söylemişti.

Bunun üzerine Sorab kapıyı açmıştı. Açık tenli bir adamdı, saçlarını at kuyruğu yapıp arkadan bağlamıştı. Çok tedirgin bir hali vardı, bakışları durmadan dolaşıyordu. Joona'yı mavi bir deri koltuğa oturtmuş, papatya çayı ikram ermiş ve arkadaşları adına özür dilemişti.

"Olanlar için beni affedin. Son zamanlardabir sürü sorun yaşadım. Canımdan endişeye düştüm. Bu nedenle kendime koruma tuttum."

"Bu kadar endişelenmeninnedeni ne?" dedi Joonaçayından bir yudum alırken.

"Peşimde biri var," diyen Sorab, ayağa kalkıp pencerenin kenarından dışan baktı.

"Kim?"

Sorab sırtı Joona dönük, tekdüze bir sesle bu konuda konuşmak istemediğini söyledi.

"Mecbur muyum?" diye sordu. "Susma hakkım yok mu?"

"Susmahakkın elbette var," dedi Joona.

Sorab omuz silkti.

"Ee, o zaman..."

"Eğer benimle konuşursan sanayardım edebilirim," dedi Joona. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Teşekkür ederim," dedi Sorab, hâlâ dışan bakıyordu.

"Evelyn'in kardeşinden mi?.."

"Hayır."

"Buraya gelen kişi Josef Ek değil miydi?"

"Evelyn'in kardeşi değil o."

"Kim peki?"

"Nereden büeyim. Ama Evelyn'in kardeşi değil. Başka bir şey."

Josefin Evelyn'in kardeşi olamayacağını söyledikten sonra, Sorabin huzursuzluğu artmış, kaçamak cevaplarla durumu idare etmeye çalışmıştı.

Joona oradan aynlırken, Josefin Evelyn'in yerini söyletebilmek için Sorabin gözünü nasıl korkutmuş olabileceğini düşünüyordu.

Joona beyin cenahisi bölümünün önüne park etti, ana kapıdan geçip asansörle beşinci kata çıktı, kapıda bekleyen polis memurlarını

selamlayıp Josefin odasına girdi. Yatağın yanındaki sandalyede bir kadın oturuyordu, ayağa kalkıp kendini tanıttı, "Lisbet Carlen," dedi. "Sosyal Hizmetler Müdürlüğü'nden. İfade sırasında Josef e destek için buradayım."

"Harika," dedi Joona kadının elini sıkarken.

"Soruşturmayı siz mi yönetiyorsunuz?"

"Evet. Affedersiniz. Adım Joona Linna, Cinayet Masası'ndan. Telefonda konuşmuştuk."

Bir hortumla Josefin patlayan akciğer kesesine bağlı Bülow Drenajı düzenli aralıklarla fokurduyordu.

Lisbet Carlen, ciğerlerindeki kanama riskine karşı, doktorun, Josefin kesinlikle kıpırdamaması gerektiğini söylediğini aktardı.

"Onun sağlığını riske atmaya niyetim yok," dedi Joona. Küçük teybi Josefin yüzüne yakın olacak şekilde yatağının yanındaki sehpaya koydu.

Soran gözlerle Lisbet'e baktı. Lisbet başını sallayarak hazır olduğunu belirtti. Joona teybin kayıt düğmesine bastı ve durumu tanımlamaya başladı, "Bugün ıı Aralık Cuma, saat sabah 08.15. Aydınlatıcı bilgiler almak için Josef Ek'in bilgisine başvuruluyor." Sonra odada kimlerin bulunduğunu söyledi.

"Merhaba," dedi Joona.

Josef ağır gözkapaklannm altından baktı ona.

"Benim adım Joona... Cinayet Masası Komiseriyim."

Josef gözlerini kapadı.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

Carlen pencereden dışarı baktı.

"Fokurdayan şu şeyle uyuyabiliyor musun?" diye sordu Joona.

Josef hafifçe başını salladı.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?"

Josef gözlerini açtı, başını belli belirsiz iki yana salladı. Joona onun yüzüne bakarak bekledi.

"Bir kaza oldu," dedi Josef. "Bütün ailem kaza geçirdi."

"Sana neler olduğunu anlattılar mı?" diye sordu Joona.

"Birazcık," dedi Josef zayıf bir sesle.

"Psikolog ve sosyal danışman lakonuşmayı reddetti," dedi sosyal görevli.

Josefin sesinin, hipnoz altındayken duyduğu sesten ne kadar farklı olduğunu düşündü Joona. Şimdiki sesi çok kırılgan, yok denecek kadar zayıf ve merak doluydu.

"Sanırım neler olduğunu biliyorsun."

"Buna cevap vermek zorunda değilsin," diye aceleyle araya girdi Lisbet Carlen.

"Şimdi on beş yaşındasın," diye devam etti Joona.

"Evet."

"Doğum gününde ne yaptın?"

"Hatırlamıyorum?" dedi Josef.

"Hiç hediye aldın mı?"

"Televizyon seyrettim."

"Evelyn'i görmeye gittin mi?" dedi Joona ilgisiz bir ifadeyle.

"Evet."

"Dairesine mi?"

"Evet."

"Orada mıydı?"

"Evet."

Bir süre tereddüt eden Josef, "Hayır, orada değildi," diye düzeltti.

"Peki neredeydi?"

"Kulübede," dedi Josef.

"Güzel bir kulübe mi?"

"Pek değil... Ama sevimli."

"Seni gördüğüne sevindi mi?"

"Kim?"

"Evelyn."

Sessizlik.

"Kulübeye giderken bir şey almış miydin?"

"Bir pasta."

"Pasta mı? Güzel miydi?"

Josef başıyla onayladı.

"Evelyn pastayı sevdi mi?" diye devam etti Joona.

"Evelyn daima her şeyin en iyisini ister."

"O sana hediye verdi mi?"

"Hayır."

"Belki sana şarkı söylemiştir..."

"Bana hediye vermek istemedi," dedi Josefyaralı bir ses tonuyla.

"Vermeyeceğim mi dedi?"

"Evet, öyle dedi," dedi Josefhızla.

"Neden?"

Sessizlik.

"Sana kızgın mıydı?" diye sordu Joona.

Josef başıyla onayladı.

"Sana yapmak istemediğin bir şeyi mi yaptırmak istiyordu?" diye sordu Joona sükûnetle.

"Hayır, o..." dedi Josef ve sözün devamını fısıldadı.

"Seni duyamıyorum Josef."

Josef fısıldamaya devam etti, ne dediğini duyabilmek için ona doğru iyice eğildi Joona.

"O orospu çocuğu!" diye bağırdı Josef, Joona'nın kulağına.

Joona doğruldu, kulağını ovarak yatağın etrafında dolaştı. Dudaklarına zoraki bir gülümseme yerleşmişti.

Yüzü kül rengine dönen Josef, öfkeyle tısladı, "O hipnozcu piçini elime geçirirsem gırtlağını ısıracağım. Onun peşini bırakmayacak, onu..."

Carlen yatağın kenarına gidip ses kayıt cihazını kapatmaya çalıştı.

"Josef! Konuşmama hakkın var..."

"Karışmabuişe," dedi Joona.

Joona'ya endişeli gözlerle bakan Carlen, sesi titreyerek, "İfadesini almaya başlamadan önce onu bu konuda bilgilendir..." diye açıklama yapmaya girişti.

"Hayır, yanılıyorsun. Bu tür görüşmeleri düzenleyen herhangi bir kanun maddesi yok," dedi Joona sesini yükselterek. "Konuşmamahakkı var, bu doğru ama benim bunu ona hatırlatma zorunluluğum yok."

"Özür dilerim o zaman."

"Sorun değil," diye mırıldanan Joona, Josef e döndü. "Hipnozcuya bu kadar öfke duymanın nedeni ne?"

"Sorularına cevap vermek zorunda değilim," dedi Josef sosyal danışmana bakarak.

17

11 Aralık Cuma, Sabah

Merdivenlerden koşarak inen Erik, hızla dışarı çıktı. Sveavâgen caddesine kadar durmadanyürüdü. Sırtından soğuk terler akıyordu. Pişmanlıkla kıvranıyordu, sırf kendini yaralanmış hissettiği için, Simone'yi kendinden uzaklaştırmasının ne kadar aptalca olduğunu düşünüyordu. Odenplan'a yürüyüp kütüphanenin önündeki bir banka oturdu. Hava soğuktu, biraz üeride, kalın bir battaniye yığının altında bir adam uyuyordu.

Ayağa kalkıp eve doğru yürümeye başladı. Bir taş fırında durup ekmek ve Simone için latte macchiato aldı. Apartmanınkapısından aceleyle girdi, asansörü beklemedi, merdiven basamaklarını ikişer ikişer tırmandı. Kapıyı açar açmaz evde kimsenin olmadığını anladı.

Ne olursa olsun Simone'nin güvenini yeniden kazanmalı, onu ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı. Mutfak masasının başında durup Simone'ye aldığı kahveyi içti. Kahve midesini bulandırdı, bir Losec tableti aldı.

Saat daha sabahın dokuzuydu, hastanede mesaisinin başlamasına saatler vardı. Bir kitap alıp yatak odasına gitti, dağınık yatağa elbiseleriyle uzandı. Ama kitabı okumak yerine JosefEk'i düşünmeye başladı. Komiser Joona Linna'nın onu konuşturup konuşturmayacağını merak ediyordu.

Sessiz evde bir terk edilmişlik duygusu vardı. Aldığı ilaç midesini rahatlatmaya başlamıştı.

Hipnoz altında elde edilen bilginin hukuki hiçbir kıymeti yoktu ama Josefin doğru söylediğini biliyordu Erik. Cinayet işlemesinin nedenini, kız kardeşinin onu ne ölçüde bu suça yönelttiğini bilemiyordu ama katil Josefti.

Gözlerini yumup Josefin nasıl bir ortamda yetiştiğini hayal etmeye çalıştı. Evelyn, kardeşinin tehlikeli biri olduğunu, o daha küçükken anlamış olmalıydı. Yıllar ona Josefin içgüdülerini kontrol edemediğini göstermişti muhakkak. Bütün aile, onun öfke nöbetlerini dizginleyebilmek için, kendi hayatlarından taviz vermişti. Ama hiçbir şey çare olmamıştı: ne ceza ne de tavizler. Anne babası, onun şiddet eğilimiyle baş etmeye, onunla yaşamayı öğrenmeye çalışmış ama durumun ciddiyetini kavrayamamışlardı. Belki de onun saldırgan tavrını çocukluğuna vermişlerdi. Belki de şiddet içerikli bilgisayar oyunları oynamasına, şiddet içerikli filmler seyretmesine müsaade ettikleri için kendi kendilerini suçlamışlardı.

Evelyn ilk fırsatta kaçmış, bir iş ve kalacak yer bulmuş ama yaklaşan tehlikeyi bir şekilde hissetmiş, korkuya kapılıp teyzesinin kulübesine saklanmıştı. Korunmak için de yanma bir silah almıştı.

Josef onu tehdit etmiş miydi?

Erik, küçük bir kulübede yalnız başına kalan Evelyn'in, yatağının yanı başında dolu bir tüfekle yatarken, karanlık gecelerde yaşadığı korkuyu hayal etmeye çalıştı. Evelyn'in ifadesini aldıktan sonra Joona Linna'yla yaptıkları konuşmayı düşündü. Josefbir kutu pastayla kulübeye gittiği gün neler olmuştu? Josef ondan ne istemişti? Evelyn ne hissetmişti? O ziyaretten sonra mı korkuya kapılıp silah almıştı? Josefin kendini öldürebileceğini düşünerek, o günden sonra mı müthiş bir korkuyla yaşamıştı?

Evelynle, kulübenin yakınında karşılaşmalarını düşündü. Gümüşi bir yelek, gri, el örgüsü bir kazak ve kot pantolon giymiş genç bir kadın. Ayağında bez spor ayakkabılar. Ağaçların arasında, atkuyruğu saçlarım sallayarak ilerliyor. Masum, çocuksu bir yüz. Tüfeği öylesine, gevşek tutuyor ki namlusu yosun ve çalılara sürtünüyordu.

Birden aklına önemli bir şey takıldı Erik'in: Eğer Evelyn korkuyor ve tüfeği kendini Josef ten korumak için taşıyorduysa, böyle mi davranırdı. Öyle neredeyse arkasından sürür gibi mi taşırdı. Erik, Evelyn'in dizlerinin ıslak olduğunu hatırladı, pantolonunda koyu, çamurlu lekeler vardı.

Ormana intihar etmeye gitmişti, diye düşündü Erik. Yosunların üzerine çömeldi, namluyu ağzına soktu ama son anda fikrini değiştirdi, yapamayacağını anladı.

Erik onu ağaçların arasında, tüfeği sürükleyerek gördüğünde, Evelyn kulübeye, kaçıp gizlendiği hayata geri dönüyordu.

Erik telefonu alıp Joona'yı aradı.

"Erik? Ben de seni arayacaktım ama o kadar çok şey üst üste bindi ki..."

"Önemli değil," dedi Erik. "Benim aklıma..."

"Medyada çıkan haberlerin beni ne kadar üzdüğünü hemen belirtmek istiyorum. Sana söz, ortalık biraz sakinleşsin bu işi kimin sızdırdığını mutlaka bulacağım."

"Önemli değil."

"Seni bu işe bulaştırdığım için kendimi suçlu..."

"Ben özgür irademle davrandım, kimseyi suçlamıyorum."

"Şu anda bunu söylemek pek uygun değil belki ama şahsi kanaatim hipnoz karan doğru bir karardı. Henüz emin değilim ama Evelyn'in hayatını bile kurtarmış olabiliriz."

"Ben de bunun için aradım seni," dedi Erik. "Aklıma bir şey geldi. Vaktin var mı?"

Erik bir sandalyenin yere sürtünürken çıkardığı sesi, sonra da Joona'nın nefesini duydu.

"Evet," dedi Joona, "Vaktim var."

"Evelyn'i, Varmdö'de arabanın içinde sizi beklerken görmüştüm. Ağaçlann arasından kulübeye doğru gidiyordu, elindeki tüfeğin namlusu neredeyse yerlerde sürünüyordu."

"Evet?"

"Birisinin kendini öldürebileceğini düşünen biri silahı böyle mi taşır?"

"Hayır," dedi Joona.

"Bence ormana, kendini öldürmeye gitmişti," dedi Erik. "Pantolonunun dizleri ıslaktı. Dizlerinin üzerine çökmüş, silahı belki alnına ya da göğsüne dayamış ama birden pişman olup intihardan vazgeçmişti. Ben böyle düşünüyorum."

Erik sustu. Joona'nın derin solumalarını duyuyordu. Sokakta bir araba alarmı ötmeye başladı.

"Teşekkürler," dedi Joona. "Gidip onunlakonuşacağım."

11 Aralık Cuma, Öğleden Sonra

Evelyn'in ifadesi cinayet masasındaki odalardan birinde alınacaktı. Odanın kasvetini biraz olsun dağıtıp sıcak bir hava vermek için masaya biberli kurabiyeler konulmuştu, pencerenin kenarında da elektrikli Noel mumlan yanıyordu. Evelyn ve avukatı yan yana iki sandalyeye oturdular. Joona kayıt cihazını çalıştırdı.

"Sorulanının canını sıkacağını biliyorum Evelyn," dedi Joona usulca, "ama elinden geldiği kadar cevap verirsen sevinirim."

Evelyn gözlerini dizlerine dikerek sustu.

"Çünkü sessiz kalmanın senin yaranna olduğunu düşünmüyorum," diye ekledi Joona.

Evelyn hiç tepki vermedi, bakışlan dizlerine kilitlenmişti. Avukat, kirli sakallı, orta yaşlı bir adamdı, ifadesiz bir yüzle bakıyordu Joona'ya.

"Hazır mısın, Evelyn?" diye sordu Joona.

Evelyn başını iki yana salladı. Joona bekledi. Bir süre sonra başını kaldıran Evelyn'le göz göze geldi.

"Tüfeği alıp ormana intihar etmeye gittin, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Evelyn.

"Böyle bir şey yapmadığına çok sevindim."

"Ben sevinmedim."

"Bu ilk teşebbüsün müydü?"

"Hayır."

"Yani daha önce de intihara teşebbüs ettin?"

Evelyn başıyla onayladı.

"Ama Josef pastayla kulübeye gelmeden önce değil..."

"Evet."

"Josef kulübeye geldiğinde sana ne dedi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Hangi konuda? Seninle ne konuştu ki?"

Evelyn oturduğu yerde doğruldu, dudakları büzüldü.

"Hatırlamıyorum," dedi zor duyulur bir sesle. "Demek ki önemli bir şey değildi."

"Evelyn, kendini vurmayı düşündün," diye hatırlattı Joona.

Evelyn ayağa kalkıp pencereye doğru gitti, elektrikli mumlann düğmesini birkaç kez kapatıp açtıktan sonra dönüp sandalyesine oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Beni rahat bırakmayacak mısınız?"

"Bunu gerçekten istiyor musun?"

Evelyn ona bakmadan başıyla onayladı.

"Ara vermek ister misin?" diye sordu avukatı.

"Josefin nesi var bilmiyorum," dedi Evelyn usulca. "Kafasında birsorunvar. O her zaman... Küçüklüğünde kavga ederken çok sert vururdu, tuhaf bir öfkeyle. Tehlikeliydi. Bütün eşyalarımı tahrip ederdi. Hiçbir şeyimi koruyamazdım."

Dudakları titremeye başlamıştı.

"Daha sekizyaşındayken... Benimle sevgili olmak istedi. Belki de çocukça bir istekmiş gibi geliyor ama öyle değil... Öpüşmek istedi... Ondan korkuyordum, tuhaf şeyler yapıyordu, gece gizlice yanıma

gelip öyle bir ısıtıyordu ki, ısırdığı yer kanıyordu. Karşılık vermeye başlamıştım, o zamanlar ondan daha güçlüydüm."

Yanaklarından akan yaşlan sildi.

"Eğer dediklerini yapmazsam, Buster'ı öldürmekle tehdit etti. Gittikçe daha tehlikeli bir hal aldı. Göğüslerime bakmak, birlikte banyo yapmak istiyordu... Köpeğimi öldürüp üstgeçitten aşağı attı."

Ayağa kalkıp pencereye doğru gitti.

"Daha on iki yaşındaydı..."

Sesi kınldı. Bir süre sessizce ağladı, sonra devam etti.

"...Penisini emmek ister miyim diye sorduğunda. Ondan iğrendiğimi söyledim. Bunun üzerine küçük kız kardeşimin odasına gidip ona vurmaya başladı. Daha iki yaşındaki bir çocuğa..."

Evelyn ağladı. Sakinleşti.

"Her gün defalarca mastürbasyon yapıyor, beni de izlemeye zorluyordu... Reddettiğimde küçük kız kardeşime vuruyor, onu öldüreceğini söylüyordu. Birkaç ay sonra benimle yatmak istediğini söylemeye başladı. Her gün aynı şeyi tekrar edip duruyor, beni tehdit ediyordu. Sonunda aklıma bir şey geldi. Yaşının küçük olduğunu, küçük yaştakilerle cinsel ilişkiye girmenin yasak olduğunu, yasak bir şeyi yapamayacağımı söyledim."

Yine gözyaşlannı sildi.

"Zamanla düzelir diye düşünerek, evden taşındım. Bir yıl geçtikten sonra bana telefon etmeye, yakında on beşine basacağını söylemeye başladı. Bunun üzerine saklanmaya karar verdim. Benim... Benim kulübede kaldığımı nasıl öğrendi bilemiyorum, ben..." Evelyn hıçkırmaya başladı. "AmanTannm!"

"Seni tehdit etti," dedi Joona. "Eğer onun istediğini yapmazsan bütün aileyi öldüreceğini söyledi."

"Öyle demedi!" diye bağırdı Evelyn. "Önce babamdan başlayacağını söyledi. Hepsi benim hatam... Ölmek istiyorum ben..."

Çöküp, duvarın dibine büzüldü.

11 Aralık Cuma, Öğleden Sonra

Joona odasında oturmuş, boş gözlerle avuçlarına bakıyordu. Bir elinde hâlâ telefon vardı. Evelyn'in gösterdiği ani değişiklikle ilgili Jens Svanehjâlm'a bilgi vermiş, onu sessizce dinleyen Jens, "Doğrusunu istersen, Joona," demişti, "Josef Ek'in de bütün olayların arkasında ablasının olduğunu işaret ettiğini hesaba katarsak, elimiz zayıf. Bizim kesin bir kanıta ihtiyacımız var."

Joona bakışlarını odaya çevirdi, yüzünü ovdu. Daniella Richards'ı arayıp Josefin ağn kesicilerle sersemlemediği uygun bir zamanda sorguya devam etmek istediğini söyledi. "Zihni açık olmalı."

"Saat beşte gelebilirsin," dedi Daniella.

"Bu öğleden sonra mı?"

"Bir sonraki morfin takviyesi saat altıda olacak."

Joona duvardaki saate baktı. 14.30'du.

"Bana uyar," dedi.

Ardından da Lisbet Carlen'i arayıp haber verdi.

Personel odasına gidip **meyve** tabağından bir elma alarak tekrar odasına döndü. Tumba'daki Olay Yeri İnceleme'nin şefi Eriksson koltuğuna oturup bütün bedeniyle masaya abanmıştı. Yüzü kırmızıydı, elini bitkin bir şekilde sallayıp soludu.

"Eğer o elmayı ağzıma tıkarsan, pişmiş bir Noel domuzun olur," dedi Eriksson.

"Kapa çeneni," diyen Joona elmayı ısırdı.

"Bunu hak ediyorum," dedi Eriksson. "Şu köşeye Tayland restoranı açıldığından beri on kilo aldım."

"Güzel yemek yapıyorlar."

"Ne güzeli! Birinci sınıf."

"Evet, kadınların soyunma odasmda ne buldun?" diye sordu Joona.

Eriksson bir elini, dur der gibi havaya kaldırdı.

"Ben dememiş miydim diye başlama, ama..."

Dudaklarına kocaman bir gülümseme yayılan Joona, "Bakalım," diye diplomatik bir cevap verdi.

"Peki," dedi Eriksson yanaklanndaki teri silerek. "Tahliye deliğinde Josef Ek'in saç telini bulduk, yerdeki parkelerin arasında da babasının kanı vardı."

"Ben dememiş miydim?" dedi Joona gülümseyerek.

Eriksson, sanki kırılmasından korkuyormuş gibi boğazını tutup kahkahalar atarak güldü.

Asansörle, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün fuayesine inerken Joona, Jens Svanehjâlm'i tekrar aradı.

"İyi ki aradın," dedi Jens. "Şu hipnoz konusunda beni çok sıkıştırıyorlar. Josefe karşı her türlü soruşturmayı iptal etmemizi istiyorlar, yalnızca bir sürü masrafve dedikoduya ne..."

"Bir dakika," diye araya girdi Joona

"Ama ben kararımı..."

"Jens..."

"Ne?"

"Somut kanıtımız var," dedi Joona. "Josefın soyunma odasında olduğunu ve babasının kan izlerini taşıdığını ispatlayabiliriz."

Başsavcı Jens Svanehjâlm derin bir nefes aldı. "Biliyor musun Joona," dedi, "son anda aradın."

"Yetiştim ama."

"Evet."

Tam telefonu kapatacaklarken, Joona,

"Ne demiştim size?" dedi.

"Ne?"

"Haklı değil miymişim?"

Bir süre sustuktan soma, "Evet Joona, sen haklıydın," dedi Jens, sözcüklerin üzerine basarak.

Telefonu kapattığında komiser Joona'nm yüzündeki tebessüm dağıldı. Etrafı cam kaplı geçitten geçip bahçeye çıktı. Saate baktı. Yarım saat içinde Kuzey Müzesi'nde olması gerekiyordu.

Müzenin merdivenlerini tırmanan Joona, uzun, boş koridorlardayürümeye başladı. Işıklandırılmış yüzlerce sergi camekânmm önünden hiçbirine bakmadan geçti.

Müze bekçisi, hafif ışıklı bir camekânm önüne bir sandalye koymuştu. Joona her zaman olduğu gibi tek kelime söylemeden oturup gözlerini Sami gelin tacına dikti. İnce, kırılgan çizgüerle yukarı doğru genişleyip mükemmel bir daire oluşturuyordu. Bir çiçeğin yukarı doğru uzanan taç yapraklarını ya da sanki bir küreyi tutacakmış gibi yukarı doğru açılmış iki eli andırıyordu. Joona yavaş yavaş başını çevirirken, tacın üzerindeki ışık da hareket ediyordu. El yapımı bir taçtı, köklerden örülmüştü. Malzemesi topraktan çıkartılmıştı ama altın gibi işiyordu.

Joona bu defa tacın konulduğu camekânm önünde yalnızca bir saat oturduktan sonra kalktı, bekçiyi başıyla selamlayıp müzeden çıktı. Sulu sepkenden yerler vıcık vıcıktı. Djurgârden Köprüsü'nün altındaki bir tekneden mazot kokusu geliyordu. Strandvâgen'e doğru ağır adımlarla yürürken telefonu çaldı Joona'nm. Adli Tıp'tan Nils Âhlen arıyordu.

"Nihayet seni yakalayabildim," dedi İğne.

"Otopsiyi bitirdiniz mi?"

"Aşağı yukarı."

Kaldırımda genç bir baba, çocuk arabasını geriye doğru kaldırıp indirerek çocuğunu güldürüyor, yandaki binanın pencerelerinden birinde bir kadın durmuş caddeye bakıyordu. Joona'nın bakışlarıyla karşılaşan kadın hemen geriye çekildi.

"Beklenmeyen bir şey var mı?" diye sordu Joona.

"Aslında, pek emin değilim ama..."

"Ama..."

"Joona, bu insanlar vahşice bir şiddete maruz kalmış, özellikle küçük kız."

"Anlıyorum," dedi Joona.

"Hiçbir açıklaması olmayan, sadece zevk için açılmış bir sürü yara var."

"Evet," diyen Joona, olay yerinde gördüklerini düşündü: şok olmuş polis memurları, şaşkınlık ve içerideki cesetler. Dışarıda eli titreyerek sigara içen Lillemor Blom'un yüzü bembeyaz olmuştu. Pencere camları kan içindeydi, evin arka tarafındaki balkon kapısının altından dışarı kan akmıştı.

"Kadının karnındaki kesiğin nasıl olduğunu çıkartabildin mi?"

İğne iç çekti.

"Evet. Tahmin ettiğimiz gibi. Kadının karnı ölümden yaklaşık iki saat sonra kesilmiş. Birisi cesedi ters çevirmiş ve keskin bir bıçakla sezaryen yarasının izini takip ederek kadının karnını kesmiş."

İğne birtakım kâğıtları karıştırdı.

"Ancak, fail, sezaryen hakkında fazla bilgi sahibi değil. Katja Ek'in karnındaki eski yara izi, göbeğinden aşağıya dikey olarak inen acil bir sezaryen yarasımn izi."

"Yani?"

İğne pufladı.

"Ancak, karındaki kesik dikey olsa bile rahimdeki kesik daima yatay olur."

"Ama Josef bunu bilmiyordu," dedi Joona.

"Hayır," dedi İğne. "O yalnızca karnını açmış, sezaryenin biri karında biri de rahimde olmak üzere iki ayrı cerrahi müdahale gerektirdiğini bilmiyor."

"Hemen bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Öfkesi bir türlü dinmemiş gibi, gittikçe yorulduğu belli ama açtığı yaralar bir türlü ona yetmemiş, hiç durmadan bıçak sallamış."

Bir süre sustular. Joona, hâlâ Strandvâgen boyunca yürüyordu. Evelyn'le son konuşmasını düşündü tekrar.

"Neyse, sezaryen yarasıyla ilgi düşündüklerimizin haklı çıktığını söylemek için aradım," dedi İğne biraz sonra. "Yani kadının karnı, ölümden iki saat kadar sonra kesilmiş."

"Teşekkürler Nils," dedi Joona.

"Kesin raporu sabah alırsın."

Joona, Evelyn'in annesinin sezaryen ameliyatıyla ilgili anlattıklarını hatırlamaya çalıştı.

Evelyn yere çöküp sırtını duvara dayayarak, Josefin kız kardeşine karşı duyduğu patolojik kıskançlığı anlatmıştı.

"Josefin kafasında bir sorun var," diye fısıldamıştı Evelyn. "Her zaman bir tuhaflık vardı. Doğumunu hatırlıyorum, annem felaket hasta oldu, Sorun neydi bilmiyorum ama acil sezaryen yapmaları gerekti."

Evelyn başını sallayıp dudaklarını ısırdıktan sonra, "Acil sezaryen nedir, biliyor musunuz?" diye devam etmişti.

"Aşağıyukarı," dedi Joona.

"Bazen... Bazen bu tür doğumlarda sorun çıkabiliyor."

Evelyn utangaç bir bakış artı.

"Bebeğin oksijensiz kalması falan gibi şeyler mi?" diye sordu Joona.

Evelyn başını iki yana salladı, yanaklarından akan gözyaşlarını sildi.

"Ben annenin psikolojik sorunundan bahsediyordum. Zor bir doğumla karşı karşıya kalan kadın, çocuğuyla duygusal bir sorun yaşamasın diye, hemen uyutularak çocuk ameliyatla almıyor."

"Annen doğum depresyonu mu yaşadı?"

"Tam değil," dedi Evelyn. Sesi tok ve kalındı. "Annem, Josefin doğumundan sonra psikoza girdi. Doğum kliniğinde bunu fark edemediler, eve yolladılar annemi. Ben henüz sekiz yaşındaydım ama hemen fark ettim. Bir tuhaflık vardı. Annem bebekle hiç ilgilenmiyor, ona dokunmuyordu. Yataktan çıkmıyor, ağlayıp duruyordu. Josefle ben ilgilendim."

Evelyn, Joona'ya bakarak fısıldadı, "Annem, bu bebek benim değil diyordu. Kendi bebeğinin öldüğünü söylüyordu. En sonunda psikiyatri kliniğine yatırıldı."

Evelyn'in dudaklarına çarpık bir gülümseme yayıldı.

"Annem yaklaşık bir yıl sonra geri geldi. Her şey normalmiş gibi davranmaya çalıştı ama gerçekte Josefi yok saymaya devam etti."

"Annenin tam olarak iyileşmediğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Joona.

"İyileşti. Lisa'mn doğumundan sonra düzelmişti. Lisa, annemin mutluluğunu yerine getirmişti, Lisa'mn üzerine çok titriyordu annem."

"Sen de Josefe baktın."

"Annemin onu gerçekten doğurmasından bahsetmeye başlamıştı. Ona göre Lisa, annemin vajinasından doğarken, onun karnından çıkması haksızlıktı. Durmadan bunu diyordu. Annem onu vajinasından doğurmalıydı..."

Evelyn'in sesi zayıfladı. Yüzünü duvara döndü. Onun boynuna doğru kaldırdığı gergin omuzlarına bakan Joona, dokunmaya cesaret edemedi.

11 Aralık Cuma, Akşam

Joona geldiğinde Karolinska Üniversite Hastanesi'nin yoğun bakım bölümü pek de sessiz sayılmazdı. Bekleme odasmda birisi televizyonu açmıştı, tabak çanak sesleri geliyor, her taraf yemek kokuyordu.

Joona, Josefin annesinin karnındaki eski sezaryen yarasını kesmesini düşündü: onu hayata taşıyan ama aynı zamanda annesizliğe mahkûm eden, annesiyle bütün bağlannı koparan geçidi.

Josef, yaşı daha çok küçükken diğer çocuklara benzemediğini fark etmiş olmalıydı. Annesi tarafından reddedilen bir çocuğun sonsuz yalnızlığını düşündü Joona. Ona bakan, sevgi ve şefkat gösteren tek kişi Evelyn'di. Onun tarafından reddedilmeyi bu yüzden hazmedememişti. Evelyn'in ondan uzaklaşacağına dair en ufak işaret Josefi umutsuzluğa ve öfkeye sürüklemiş, bu hiddet doğrudan küçük kız kardeşe yönelmişti.

Joona, Josef Ek'in kapısında nöbet bekleyen polis memuru Sunesson'u selamladıktan sonra, içeri, çocuğa baktı. Serum ve kan torbası bağlıydı. Açık mavi renkli battaniyenin altından ayaklan görünüyordu, tabanlan kirliydi, dikişlerinin üzerindeki cerrah bantlanna kıl ve iplik parçalan yapışmıştı. Televizyon açıktı ama Josef izliyormuş gibi görünmüyordu.

Sosyal İşler Müdürlüğü'nün temsilcisi Lisbet Carlen odadaydı. Henüz Joona'yı görmemişti, pencerenin yanında durmuş saçmdaki tokayı düzeltiyordu.

Josefin yaralarından biri kanıyor, kolundan süzülen kan yere damlıyordu. Yaşlı bir hemşire eğilmiş yaranın üzerindeki sargıyı çözüyordu. Yarayı temizleyip yeniden sardıktan sonra odadan çıktı.

"Affedersiniz," dedi hemşirenin ardından koridora çıkan Joona.

"Buyrun."

"Josefin durumu nasıl?"

"Nöbetçi doktorla konuşmalısınız," diyen hemşire yürümeye devam etti.

"Konuşurum," diye gülümseyen Joona, kadının arkasından gitti. "Ama... Onagöstermek istediğim bir şey var. Josefi oraya götürebilir miyim, yani bir tekerlekli sandalyeyle?"

Hemşire birden durdu ve başını iki yana salladı. "Hasta hiçbir koşulda hareket ettirilmemeli," dedi kesin bir dille. "Ne saçma bir fikir bu. Şiddetli ağrıları var, hareket edemez, eğer ayağa kalkarsa yaralan açılabilir."

Joona, Josefin odasına döndü. Kapıyı çalmadan içeri girdi ve televizyonu kapattı. Kayıt cihazını açtı, tarihi, saati ve odada bulunanlan söyledi, sonra oturdu. Ağır gözkapaklannı aralayan Josef, ilgisiz bir ifadeyle baktı ona.

"Yakında taburcu olursun," dedi Joona.

"İyi olur," dedi Josef zayıf bir sesle.

"Ancak Emniyet Müdürlüğü'nün nezarethanesine gideceksin."

"Bunu nereden çıkarttın şimdi?" diyen Josef, bakışlarını Lisbet'e çevirdi. "Lisbet bana savcının bir şey yapmayacağını söyledi."

"Bir tanık bulmamızdan önceydi bu."

Josef usulca gözlerini kapadı.

"Kim?"

"Seninle ben epey konuştuk," dedi Joona. "Ancak söylediğin bir şeyi değiştirmek veya söylemediğin bir şeyi eklemek isteyebilirsin."

"Evelyn," diye fısıldadı.

"Uzun bir süre içeride kalacaksın."

"Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Josef, sana gerçeği söylüyorum. Bana inan. Tutuklanman talep edilecek, şimdi yasal temsilci edinme hakkına sahipsin."

Josef kolunu kaldırmaya çalıştı ama buna güç yetiremedi.

"Evelyn'i hipnotize ettin," dedi gülümseyerek.

"Hayır," dedi Joona.

"Onun sözüne karşı benim sözüm," dedi Josef.

"Pek değil," dedi Joona, oğlanın temiz, solgun yüzüne bakarak. "Elimizde somut kanıt da var."

Josef dişlerini sıktı.

"Fazla zamanım yok ama söylemek istediğin bir şey varsa, biraz daha kalabilirim," dedi Joona dostça bir ifadeyle.

Parmaklarını tempo tutar gibi sandalyenin kolçaklarına vurarak yarım dakika kadar bekledikten sonra ayağa kalktı. Kayıt cihazını aldı, Lisbet'i başıyla selamlayıp odadan çıktı.

Joona, hastanenin önündeki arabasına bindiğinde, Evelyn'in verdiği ifadeden Josef e bahsetsem iyi mi olurdu diye düşünüyordu. Böylece ne tür tepki vereceğini görürdü. Josef Ek'in öyle şişkin bir egosu vardı ki, yeterince kışkırtılırsa suçunu itiraf edebilirdi.

Joona bir anlığına geri dönmeyi düşündü ama kız arkadaşı Disa'nın evinde verdiği akşam yemeği davetine geç kalmak istemiyordu.

Disa'nın Lützen Sokağı'ndaki krem rengi evinin önüne park ederken ortalık karanlık ve sisliydi. Kapıya doğru yürürken, ilk defa üşüdüğünü hissetti, her taraf buz tutmuştu.

Josefi aklına getirmeye çalıştı ama gözünün önüne bir tek fokurdayıp hırıldayan drenaj aleti geldi. Henüz ne olduğunu bilmemekle birlikte, çok önemli bir şey gördüğünü hissediyordu. Asansörle Disa'nın oturduğu kata çıkıp zili çalana kadar, uyumsuz bir şeyler olduğu düşüncesini kafasından atamadı. Kapı açılmadı. Bir kat yukarıda, merdiven sahanlığında biri durmadan iç çekiyor ya da sessizce ağlıyordu.

Disa nihayet kapıyı açtığında, yüzü gergindi, üzerinde yalnızca sutyen ve külotlu çorap vardı.

"Geç gelirsin diye düşünüyordum," dedi.

"Amabiraz erken geldim," diyen Joona, Disa'yıyanağından öptü.

"İçeri girsen de, bütün komşular popomu görmeden kapıyı kapatsan."

Holde sıcak bir ev havası vardı, yemek kokuyordu. Holdeki pembe lambanın püskülleri Joona'mn başına değiyordu

"Dil balığı yapıyorum, badem patatesli," dedi Disa.

"Hafif tereyağlı?"

"Mantar, maydanoz ve dana eti suyu soslu."

"Harika."

Ev biraz dökülüyordu ama hoş bir havası vardı. İki oda bir mutfak ve banyodan ibaretti. Tavanı yüksek, tahta kaplamaydı. Karlaplan Sokağı'na bakan pencereleri kocamandı, pervazları tik ağacındandı, ahşap döşeme yerler cilalıydı.

Joona, Disa'nın peşinden yatak odasına gitti. Aklı hâlâ Josefin kaldığı odadaydı. Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu hatırlamaya

çalışıyordu. Dağınık yatağın ortasında Disa'nm dizüstü bilgisayan duruyordu, açıktı. Etrafa kitap ve kâğıtlar saçılmıştı.

Bir koltuğa oturdu ve Disa'nın giyinmesini bekledi. Disa bir şey demeden, elbisesinin fermuarını kapaması için Joona'ya döndü.

Joona açık kitaplardan birine baktı, siyah-beyaz, kocaman bir mezarlık fotoğrafı vardı. Kırklı yılların kıyafetleri içinde, bir grup arkeolog gözlerini kısmış fotoğrafı çekene bakıyorlardı. Kazıya yeni başlanmış gibiydi, bir sürü yere işaret niyetine küçük bayraklar dikilmişti.

"Mezarlar," dedi Disa. "Bayraklar mezarların yerini gösteriyor. Kazıyı yöneten adamın adı Hannes Müller, yakın zaman önce öldü, yüz yaşında vardı. Sonuna kadar enstitüde kaldı. Yaşlı, uysal bir kaplumbağaya benziyordu..."

Disa boy aynasının karşısına geçip saçlarını iki uzun örgü yaptı. Joona'ya dönüp, "Nasıl beğendin mi?" diye sordu.

"Harika," dedi Joona.

"Evet," dedi Disa. "Annen nasıl?"

Disa'nın ellerini tutan Joona, "İyi," diye fısıldadı. "Sana selam söyledi."

"Sağ olsun. Başka ne dedi?"

"Bana fazla yüz vermemeliymişsin."

"Elbette," dedi Disa hüzünlü bir şekilde. "Kadınhaklı."

Disa parmaklarını Joona'nm kaim, dağınık saçlarının arasından usulca geçirdi. Gülümsedi, sonra gidip dizüstü bilgisayarını kapattı, yataktan alıp komodinin üstüne koydu.

"Biliyor musun, Hıristiyanlık öncesi inanca göre, yeni doğmuş bebekler annenin göğsünden süt emmeden önce tam bir birey olarak kabul edilmiyormuş. Yeni doğmuş bir bebeği annenin göğsünden süt emmeden önce ormana götürüp bırakabiliyormuşsun."

"Yani hayattakalman başkalarının seçimine bağlı," dedi Joona.

"Her zaman öyle değil mi?" dedi Disa kendi kendine.

Elbise dolabını açtı, bir ayakkabı kutusunu açtı, içinden koyu kahverengi, yumuşak şeritli, ince topuklu, zarif bir sandalet çıkarttı.

"Yeni mi?" diye sordu Joona.

"Sergio Rossi. O kadar şahane bir işim var ki hediye aldım!" dedi Disa alaycı bir ifadeyle. "Çamurlu tarlalarda sürünüp duruyorum."

"Hâlâ Sigtuna'da mısın?"

"Evet."

"Orada ne buldunuz tanrı aşkına?"

"Yemekte anlatırım."

Joona sandaletleri işaret ederek "Çok güzeller," dedi ve koltuktan kalktı.

Disa'nın yüzünde hain bir gülümseme belirdi. "Üzgünüm Joona," dedi omuzlarının üzerinden. "Sanırım senin ayak ölçülerine göre yapmıyorlar."

Joona birden olduğu yerde durdu.

"Bir dakika," deyip duvarayaslandı.

Merakla bakan Disa, "Sadece bir şakaydı," dedi.

"Hayır, hayır, oğlanın ayaklan!"

Joona hemen hole geçti, pardösüsünün cebinden telefonunu aldı. Merkezi aradı ve sakin bir ses tonuyla, hastanede çocuğun odasının önünde bekleyen Sunesson'a derhal destek göndermelerini söyledi.

"Neler oluyor?" dedi Disa.

"Oğlanın ayaklan çok kirliydi," dedi Joona. " Hareket edemeyeceğini söylemişlerdi bana, ama yataktan çıkmıştı. Yataktan çıkıp etrafta dolaşmış."

Joona, Sunesson'u aradı, cevap yoktu, hemen ceketini aldı, fısıldayarak Disa'dan özür diledi, daireden çıkıp koşarak merdivenlerden indi.

Joona Disa'nm züini çaldığı saatlerde, Josef Ek yatağında doğruldu.

Geçen gece, yürüyüp yürüyemeyeceğini denemişti: Yataktan aşağı kaymış, yatağın kenarından tutarak uzun süre ayakta durmuştu. Yaralarından bütün bedenine sanki üzerine kaynar yağ dökülmüş gibi korkunç bir acı yayılmış, gözleri kararmış ama yine de yürüyebilmişti. Bedenine bağlı serum ve Bülow Drenaj Aleti'nin hortumlarını çıkartmış, hastane malzemelerinin konulduğu dolapta neler var diye baktıktan sonra tekrar yatağına dönmüştü.

Şimdi gece hemşiresinin ziyaretinden bu yanayarım saat geçmişti. Koridor sessizdi. Josef bileğindeki serum iğnesini çıkardı. Birkaç damla kan aktı.

Bu defa, yataktan çıkarken dünkü kadar acı hissetmedi. İçinde gazlı bez, kompres, neşter, oksijenli su ve tek kullanımlık şırıngaların bulunduğu dolaba doğru gitti. Beyaz hastane önlüğünün sarkık cebine birkaç şırınga koydu. Elleri titreyerek bir neşterin paketini açtı ve drenaj hortumunukesti. Hortumdan aşağı sümüksübirkan aktı ve sol akciğerinin büzüldüğünü hissetti. Kürek kemiğine bir ağrı girdi ve hafifçe öksürdü ama akciğerindeki performans kaybını pek hissetmedi.

Birden koridordan gelen ayak seslerini duydu. Josef elinde neşter, kapının arkasına geçti, cam bölmeden dışarı bakarak bekledi.

Hemşire durup nöbetçi polisle konuştu. Gülüştüler.

"Ama ben sigarayı bıraktım," dedi hemşire.

"Nikotin bandına da, hayır demem," dedi polis.

"Onu da bıraktım," dedi hemşire. "Ama istiyorsan dışarı git, ben bir süre daha buradayım."

"Beş dakika," dedi polis hevesle.

Polis uzaklaştı. Anahtarların sesi duyuldu, hemşire elindeki kâğıtları karıştırarak odaya girdi. Şaşkınlık ve korkudan gözleri fal taşı gibi açıldı. Neşter boğazını keserken, gözlerinin etrafındaki kırışıklar daha belirginleşti. Sandığından daha zayıf olduğunu fark eden Josef in, hemşireye birkaç neşter darbesi indirmesi gerekti. Ani hareket ve kendini zorlamaktan yaralan gerildi, bütün vücudunu bir ateş kapladı. Hemşire yere yıkılırken ona tutundu. Beraber yere yığıldılar. Hemşirenin vücudu terden smlsıklam olmuştu, sıcaktı. Ayağa kalkmaya çalışan Josef, hemşirenin yere yayılmış san saçlanna basıp kaydı. Neşteri hemşirenin boğazından çektiğinde, ıslık sesi gibi bir ses duyuldu. Kadının bacaklan titriyordu. Josef koridora çıkmadan önce bir süre hemşireye baktı. Elbisesi yukan sıyrılmış, naylon külotlu çorabının altından pembe külotu görünüyordu.

Josef koridorda yürümeye başladı. Ciğerleri çok ağnmaya başlamıştı. Koridorun sağındaki küçük girintide üzerinde temiz hastane kıyafetleri olan bir el arabası duruyordu. Kıyafetlerini değiştirdi. Biraz ileride, kısa, şişman bir kadın yeri paspaslıyordu. Kulağında kulaklıklar vardı. Josef arkasından yaklaştı, cebinden bir şırınga çıkartıp kadının sırtına saplıyormuş gibi birkaç kez boşlukta salladı. Kadın hiçbir şey fark etmemişti. Şınngayı geri cebine koydu, kadını yana iterek geçti. Düşecek gibi olan kadın, İspanyolca küfür etti. Josef birden durup kadına döndü.

"Ne dedin?"

Kadın kulaklığını çıkanp soran gözlerle baktı.

"Bir şey mi dedin?" dedi Josef.

Kadın başını iki yana sallayıp işine döndü. Josef bir süre kadına baktıktan sonra asansöre yürüdü, çağn düğmesine basıp beklemeye başladı.

21

11 Aralık Cuma, Akşam

Valhallavâgen Caddesi'ni son sürat geride bırakan Joona Linna, 1912 Yaz Olimpiyatının yapıldığı stadyumun önünden geçti, büyük bir Mercedes'i solladı, gaza basıp duraktan çıkmaya hazırlanan bir otobüsü geçti. Otobüs şoförü arkasından uzun uzun kornaya bastı.

Karolinska Hastanesi'ni görene kadar hızı saatte 180 kilometreye ulaşmıştı. Hastaneye dönen rampada yavaşladı.

Ana giriş kapısının yanma park ederken, mavi ışıklan yanan çok sayıda polis arabası gördü. Bir grup gazeteci ve televizyon kameramanı, ana giriş kapısının önünde, korkuyla titreşen hemşirelerin etrafını sarmıştı. Bazılan ağlıyordu.

Genç bir polis memuru, içeri girmeye çalışan Joona'nın önüne geçti. Gerginlik ya da heyecandan olduğu yerde hareket edip duruyordu.

"Defol buradan," diye itti Joona'yi.

Joona gözlerini genç polisin, mavi, ifadesiz gözlerine dikerek, "Cinayet Masası'ndanım," dedi.

Şüpheli gözlerle bakan polis, "Kimliğiniz lütfen," dedi.

"Joona, çabuk, bu tarafa gel."

Cinayet Masası Müdürü Carlos Eliasson, soluk san ışıklı danışma bölümünün yanında durmuş ona el ediyordu. Joona camın

arkasında, bir banka oturmuş ağlayan Sunesson'u gördü. Yanında genç bir meslektaşı vardı, elini Sunesson'un boynuna atmıştı.

Joona kimliğini gösterdi, polis memuru aceleyle kenara çekildi. Girişin önemli bir kısmına polis kordonu çekilmişti. Cam duvarlarda fotoğraf makinelerinin flaşları patlıyordu.

İdareyi ele alan Carlos, olay yeri inceleme ekibinin başına birtakım talimatlar verdikten sonra Joona'ya döndü.

"Yakaladınız mı?" diye sordu Joona.

"Biri tekerlekli yürüteçle dışarı çıkarken görmüş," dedi Carlos huzursuz bir ifadeyle. "Yürüteci ilerideki otobüs durağında bulduk." Notlarına baktı.

"O zamandan bu yana, o duraktan iki otobüs kalkmış. Hastaneden yedi taksi, bir hasta nakil aracı ve bir de ambulans çıkmış... Muhtemelen bir düzine de özel araba."

"Çıkışları kapattınız mı?"

"Çok geç."

Üniformalı bir polis el salladı.

"Otobüsleri araştırdık, iz yok," dedi.

"Peki ya taksiler?" diye sordu Carlos.

"Stockholm Taksi ve Taksi Kurir şirketlerini kontrol ettik ama..."

Polis memuru sanki ne diyeceğini unutmuş gibi birjest yaptı.

"Erik Maria Bark'la iletişime geçtiniz mi?" diye sordu Joona.

"Hemen aradık. Cevap alamadık ama ulaşmaya çalışıyoruz."

"Koruma vermemiz gerekiyor."

"Rolle," diye bağırdı Carlos. "Bark'a ulaşabildin mi?"

"Daha şimdi aradım," dedi Roland Svensson.

"Bir daha dene," dedi Joona.

"İletişim bölümünden Omar'la konuşmam gerek," dedi Carlos etrafa bakmarak. "Genel alarm vermemiz gerekiyor."

"Ben ne yapayım?"

"Burada kal, gözümüzden kaçan bir şey var mı araştır," diyen Carlos. Cinayet Masası uzmanlarından Mikael Verner'iy anına çağırdı.

"Şimdiye kadar neler buldunuz, komiser Joona Linna'ya anlat," diye emir verdi.

İfadesiz gözlerle Joona'ya bakan Verner, "Bir hemşire öldürülmüş... Şüphelinin tekerlekli yürüteçle dışarı çıktığını gören tanıklar var," dedi.

"Bir bakalım," dedi Joona.

Asansörler hâlâ incelendiğinden merdivenlere yöneldiler.

Josef Ek'in çıkışa doğru giden çıplak, kanlı ayak izlerine baktı Joona. Etrafta elektrik ve ölüm kokusu vardı. Duvardaki kanlı el izi sendelediğini ve duvardan destek alarak ayakta durduğunu gösteriyordu. Asansör kapısında da kan izi vardı, sanki biri alnını ya da burnunu dayamışa benziyordu.

Koridordan geçip odanın kapısına geldiler. Joona daha bir saat kadar önce bu odada Josef lekonuşmuştu.

Yerdeki cesedin etrafında siyah bir kan gölü vardı.

"Hemşire," dedi Verner dişlerini sıkarak. "Ann-KatrinEriksson."

Joona kadının çavdar rengi saçlarına ve cansız gözlerine baktı. Önlüğü kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Sanki katil, kadının elbiselerini çıkarmaya çalışmış, diye düşündü Joona.

"Cinayet aleti büyük ihtimalle bir neşter," dedi Verner.

Joona bir şey mırıldandı, telefonunu çıkardı, Emniyet Müdürlüğü'nün müşahede bölümünü aradı. Uykulu bir erkek sesi, Joona'nın tam olarak anlayamadığı bir şeyler söyledi.

"Ben Joona Linna," dedi aceleyle. "Evelyn Ek hâlâ orada mı, bilmek istiyorum."

"Ne?"

Joona öfkeyle tekrarladı.

"Evelyn Ek hâlâ orada mı?"

"Nöbetçi memura sormanız gerek," dedi adam homurdanarak.

"O zaman onu çağır."

"Bir dakika," diyen adam telefonu bıraktı.

Joona adamın uzaklaştığını duydu, ardından bir kapı gıcırtısı geldi. Bir şeyler konuşuldu, bir şeyler tangırdadı. Joona saatine baktı. Hastaneye geleli on dakika olmuştu.

Telefon kulağında, ana kapıya doğru gitti.

"Jan Persson," dedi yumuşak bir ses.

"Ben Cinayet Masası'ndan Joona Linna, gözaltındaki birini soracaktım: Evelyn Ek."

"Evelyn Ek," diye tekrarladı karşıdaki adam. "Ha şu kız. Onu bıraktık. Ama pek kolay olmadı. Kız gözaltı hücresinde kalmak için adeta direndi."

"Ve siz de onu sokağa saldınız..."

"Hayır, hayır, savcı buradaydı." Joona çevrilen sayfaların sesini duydu. "Evelyn koruma evlerimizden birine yerleştirilmiş."

"Güzel," dedi Joona. "Kapısının önüne birkaç polis koyun. Beni anladın mı?"

"Gerizekâlı değiliz herhalde," dedi polis memuru alınmış bir sesle.

Joona, el sallayarak Carlos'un dikkatini çekmeye çalıştı ama başını dizüstü bilgisayarına eğmiş olan Carlos çok meşgul görünüyordu. Joona onu boş verip küçük cam kapılardan birinden dışarı

çıktı. Hava karanlık ve soğuktu. Otobüs durağında bir sürü tekerlekli yürüteç vardı.

Polis kordonunun öbür tarafına geçen Joona, meraklı kalabalığın arasından yürüyerek Kuzey Mezarlığı'na yöneldi. Mezarlığı çevreleyen çitler boyunca ilerledi, mezar taşlan ve ağaçların siyah siluetleri arasında gördüğü bir şeyi seçmeye çalıştı. Otuz bin mezar, birçok hatıra fidanlığı ve bir krematoryumun olduğu çok geniş bir alana bir ağ gibi yayılan, bir kısmı iyi aydınlatılmış pek çok patika vardı.

Joona giriş kapısındaki kulübenin yanından geçip mezarlığa girdi, adımlannı hızlandırdı, Alfred Nobel anısına dikilen taşa şöyle bir göz attıktan sonra büyük şapelin önünden yürümeye devam etti.

Ağaçlann çıplak dallannm arasında rüzgâr uğulduyor, mezar taşlannın arasında kendi ayak sesleriyankılanıyordu. Otoyoldan ağır bir taşırın homurtusu duyuluyordu. Kuru yapraklann arasında bir şey hışırdadı. Bazı mezarlann başında, puslu cam fanuslann içinde mumlar yanıyordu.

Joona mezarlığın otoyola açılan, doğu ucuna doğru yöneldi. Birden uzun mezartaşlannm arasında hareket eden bir karaltı gördü, yaklaşık dört yüz metre üeride, mezarlık ofisine doğru gidiyordu. Joona durup daha dikkatli baktı. Karaltı, zayıf birine benziyordu, öne doğru eğilerek yürüyordu. Joona, mezartaşlannm, fidanlann, titreyen alevlerinin ve melek heykellerinin arasında koşmaya başladı. İnce yapılı karaltının kırağı kaplı çimenlerde hızlandığım gördü, beyaz kıyafeti etrafında dalgalanıyordu.

"Josef!" diye bağırdı Joona. "Dur!"

Oğlan demir parmaklıklı büyük bir aile mezarlığının arkasında kayboldu. Joona silahım çekti, emniyetini açtı ve yana doğru koşarak oğlanı görmeye çalıştı. Sağ bacağına nişan alarak, durmasını söyledi. Birden Joona'mn önünde yaşlı bir kadın belirdi. Eğildiği mezann

üzerinden doğrulduğunda, yüzü tam namlunun önüne gelmişti. Joona silahını indirdi.

"Sadece Ingrid Bergman'ın mezarında bir mum yakmak istemiştim," dedi kadın.

Joona kadına bakmadan polis olduğunu söyledi ve gözlerini karardığa dikti. Josef mezartaşlan ve ağaçların arasında kaybolmuştu. Dağınık sokak lambaları yalnızca hemen altlarındaki çok küçük bir alam aydınlatabiliyordu. Joona telefonunu çıkarttı, merkezi arayıp hemen yardım istedi. Önemli bir durumdu, en az beş ekip ve bir helikopter göndermelilerdi. Bir yokuştan aşağı koştu, bir çitin üstünden atladı ve durdu. Uzaktan köpek havlamalan duyuluyordu. Çakıllı yoldan hışırtılar geldi, Joona sesin geldiği yana doğru koşmaya başladı. Mezar taşlarının arasında emekleyen bir şey vardı, Joona onu göz hapsine alırken, ne olduğunu anlamak için yaklaşmaya çalıştı. Bir gürültü duydu, bir kuş sürüsü havalandı. Bir çöp bidonu devrildi. Joonabirden, çalıların arkasında eğilerek koşan Josef i gördü. Acele ederken ayağı kayıp bayırdan aşağı yuvarlanan Joona, su testileri ve külaha benzeyen vazolara çarparak durdu. Ayağa kalktığında oğlanı gözden yitirmişti. Şakakları atıyordu. Sanki sırtında derisi sıyrılmıştı. Üşüyen elleri sanki duyarlılığını kaybetmişti.

Çakıllı yoldan karşıya geçip etrafa baktı. Mezarlık Müdürlüğü binasının biraz uzağında, üzerinde Stockholm şehrinin amblemi olan bir araba gördü. Yavaşça dönen arabanın farları ağaçların dallarında kanat çırptıktan sonra, birden Josef i aydınlattı. Daryolun ortasında durmuş sağa sola sallanıyordu. Başı önüne düştü, beceriksiz birkaç adım attı. Joona yapabildiği kadar hızla koşmaya başladı. Araba durdu, açılan ön kapısından sakallı bir adam çıktı.

"Polis!" diye bağırdı Joona.

Ama sesini duyuramadı.

Havaya bir el ateş etti. Sakallı adam Joona'nın geldiği tarafa baktı. Adama doğru yürüyen Josef in elindeki neşter parladı. Kaybedecek zamanyoktu. Joona'nın yetişmesi imkânsızdı. Diz çöktü, bir kolunu önündeki mezar taşma koyup destek aldı. Yaklaşık üç yüz metrelik bir mesafe vardı. Atış poligonundaki mesafenin altı katıydı. Silahın arpacığı gözünün önünde dalgalandı. Gözlerini kırpıştırdı, hedefe odaklanmaya çalıştı. Gri-beyaz figür incelip kararıyordu. Nişan çizgisinde bir ağaç dalı sallanıp duruyordu.

Sakallı adam tekrar Josef e döndü ve bir adım geriledi. Joona tetiğe bastı. Dirseği ve omzu sarsıldı. Sıçrayan barut parçalarından, buz kesmiş eli sızladı. Ağaçların arasında ıslık çalarak kaybolan merminin, yankısı da dağıldı. Joona tekrar nişan alırken, Josef in neşteri sakallı adamın karnına sapladığını gördü. Adam yere düştü. Joona ateş etti, mermi elbisesini delip geçerken sendeleyen Josef, neşteri yere attı. Geri geri gitti ve arabaya bindi. Joona koşmaya başladı ama Josef arabayı hareket ettirmişti, sakallı adamın bacaklarının üzerinden geçti ve gazı kökledi.

Joona yola yetişemeyeceğini anlayınca, durup arabanın ön tekerine nişan aldı. Hedefi tutturdu. Araba yalpaladı ama yoluna devam etti ve otoyola doğru gözden kayboldu. Joona telefonunu çıkartıp merkezi arayarak durumu anlattı. Omar'la konuşup helikopter isteğini tekrarladı.

Sakallı adam yaşıyordu, karnındaki yaradan akan kan koyu renkliydi, her iki bacağı da kırılmış gibiydi.

"Ama sadece bir çocuktu," dedi adam şaşkın bir vaziyette. "Sadece bir çocuktu."

"Ambulans yolda," diyen Joona, nihayet helikopterin sesini duydu.

Joona, odasındaki telefonu alıp Disa'yı aradığında vakit oldukça geçti.

"Rahat bırak beni," dedi Disa cansız bir sesle.

"Uyandırdım mı?"

"Elbette uyandırdın?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Yemek iyi miydi?"

"Evet."

"Gerçektengitmem gerekiyordu, beni anlıyor..."

Joona cümlesini tamamlamadı. Disa'mn esnemesini dinledi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Disa.

Joona ellerine baktı. İyice yıkamasına rağmen parmaklarından hâlâ zayıf bir kan kokusu geldiğini düşünüyordu. Diz çöküp elini sakallı adamın karnındaki yaraya bastırmıştı. Adam sarsılmış ama kendindeydi, sınavlarını başanyla bitiren oğlunu anlatıyordu. Oğlu bu yıl ilk defa kendi başına tatüe çıkacak, Türkiye'nin kuzeyine, babaannesi ve dedesini ziyarete gidecekti. Adam Joona'nın, karnına koyduğu ellerine baktı, hiç ağn hissetmediğini söyledi. Şaşkın, çocuksu bir ışıkla parlayan, berrak gözlerini Joona'ya çevirip, "Tuhaf değil mi bu?" dedi.

Joona sakin bir ifadeyle, vücudunun salgıladığı endorfm nedeniyle bir süre acı hissetmeyeceğini söyledi. Vücudu şokta olduğundan sinir sistemi daha fazla ağırlık taşımak istemiyordu.

Adam bir süre sustu. Soma hiç telaş belirtisi göstermeden, "Ölüm böyle mi gelir?" dedi. Kendini gülümsemeye zorluyormuş gibiydi. "Hiç acı vermez mi?"

Joona bir şey söyleyecekti ama ambulans geldi.

"Joona," dedi Disa. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Joona.

Disa'mn hareketlerini dinledi, sanki su içiyordu.

"Sana bir şans daha vermemi ister misin?" diye sordu Disa.

"Severek."

"Hiç ümranda olmasam da..."

"Bu doğru değil," diyen Joona sesinin ne kadar yorgun olduğunu fark etti.

"Özür dilerim," dedi Disa. "İyi olmana sevindim."

Telefonu kapattılar.

Joona bir süre öylece oturup Emniyet Müdürlüğü binasındaki uğultulu sessizliği dinledi. Sonra ayağa kalktı, kapının yanında asılı duran kılıfından silahını çıkardı, parçalarına ayırdı, temizleyip yağlamaya başladı. İşini bitirince parçalan geri taktığı silahı dolaba koyup kapağını kilitledi. Elindeki kan kokusu yerini silah yağı kokusuna bırakmıştı. Oturup amiri Petter Nâslund'a bir rapor yazarak, niçin silah kullanmak zorunda kaldığını açıkladı.

11 Aralık Cuma, Akşam

Ismarladığı pizzalann hazırlanmasını izleyen Erik, Simone için ısmarladığı pizzaya biraz daha fazla salam koymalarını istedi. Telefonu çaldı, cebinden çıkartıp kimin aradığına baktı, numarayı tanımadığından tekrar cebine koydu. Herhalde yine bir gazeteci arıyordu. Şimdi soru cevaplayacak hali yoktu. Elinde büyük, sıcak karton kutularla eve yürürken, Simone'yle mutlaka konuşması gerektiğini düşünüyordu. Masum olduğu için öfkelendiğini, onun sandığı gibi bir şey yapmadığını, ona bir daha asla ihanet etmediğini, onu gerçekten sevdiğini anlatacaktı. Çiçekçinin önünde durdu, biraz tereddüt ettikten sonra içeri girdi. Dükkânın içinde tatlı bir hava vardı, camlar buğulanmıştı. Bir demet gül almaya kararvermişken yine telefonu çaldı. Simone arıyordu.

"Alo."

"Nerede kaldın?" dedi Simone.

"Yoldayım, geliyorum."

"Açlıktan ölüyoruz."

"Güzel."

Eve gitmekte acele etti, binanın kapısından girip asansörün düğmesine basarak beklemeye başladı. Kapıdaki san, parlatılmış camdan dışansı masalsı ve büyüleyici görünüyordu. Pizza kutulanm yere koydu, çöp kutusunun kapağını açıp gül demetini çöpe attı.

Asansörde gülleri attığı için pişman oldu. Belki Simone sevinecek, gülleri çatışmaktan kaçınmak, kendini bağışlatmak için Erik'in ona verdiği bir çeşit rüşvetmiş gibi görmeyecekti.

Zili çaldı. Benjamin kapıyı açıp pizzalan aldı. Erik kabanını astı, banyoya gidip ellerini yıkadı. Cebinden küçük bir kutu çıkarttı, içinde limon renkli küçük tabletler vardı, üç tane alıp susuz yuttu, sonra mutfağa döndü.

"Biz başladık bile," dedi Simone.

Masadaki su bardaklarına bakan Erik, Yeşilaycılık üzerine bir şeyler mırıldanarak dolaptan iki şarap bardağı aldı.

Şarap şişesini açan Erik'e bakan Simone, "İyi fikir," dedi.

Erik'in telefonu çaldı. Birbirlerine baktılar.

"Cevap vermeyecek misin?" dedi Simone.

"Bu akşam canım gazetecilerle konuşmak istemiyor," dedi Erik.

Ağzınabirparçapizza atan Simone, "Bırak çalsın o zaman," dedi.

Erik bardaklara şarap doldurdu.

"Az kalsın unutuyordum," diye gülümsedi Simone. "Şimdikay-boldu ama eve geldiğimde sigara kokusu vardı."

"Arkadaşlarından sigara içen var mı?" diye sordu Erik, Benjamin'e bakarak.

"Hayır," dedi Benjamin.

"PekiyaAida?"

Benjamin karşılık vermedi, lokmalarını hızla çiğnemeye başladı, sonra birden çatalı bıçağı bırakıp gözlerini masaya dikti.

"Ne oldu küçük bey?" dedi Erik. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey."

"Bizimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun."

"Öylemi?"

"Öyle olmadığını mı düşü..."

"Anlayamıyorsun," diye sözünü kesti Benjamin.

"Pekâlâ, açıkla o zaman," dedi Erik.

"Hayır."

Konuşmadan yemeklerini yediler. Benjamin gözlerini duvara dikmişti.

"Salam çok lezzetliydi," dedi Simone usulca. Bardağindaki ruj izini sildi. "Ne yazık ki evde yemek yapmayı bütünüyle bıraktık."

"Zamanımız mı var?" dedi Erik.

"Yine didişmeye başlamayın!" dedi Benjamin sesini yükselterek.

Suyunu içerken, pencereden dışarı, kentin karanlığına baktı. Erik'in pizzası neredeyse olduğu gibi duruyordu, bardağını ikinci kez şarapla doldurdu.

"Salı günü iğneni olmuş muydun?" dedi Simone, Benjamin'e.

"Babamın atladığını hiç gördün mü?"

Benjamin ayağa kalkıp tabağını lavaboya bıraktı.

"Pizza için teşekkürler."

"Satın almak için para biriktirdiğin o deri cekete baktım bugün," dedi Simone. "Eksiğini ben tamamlayabilirim.."

Benjamin'in yüzüne bir tebessüm yayıldı, gidip annesine sarıldı. Simone de sıkıca sarılarak karşılık verdi ama Benjamin'in vücut dilinden fazla abartmaması gerektiğini anlayarak kollarını hemen gevşetti. Benjamin odasına gitti.

Erik pizzanm kenarından bir parça alıp ağzına attı. Gözlerinin altı morarmış, dudaklarının kenarındaki çizgiler derinleşmiş, alnı endişeyle kmşmıştı.

Telefonu yine çaldı, ekranına şöyle bir göz atıp başını salladı.

"Tanıdığım biri değil," dedi.

"Şöhret olmaktan yoruldun mu?" dedi Simone gülerek.

"Bugün yalnızca iki gazeteciyle konuştum," dedi solgun bir gülümsemeyle. "Amabanayetti."

"Ne istiyorlardı?"

"Şu *Kaffe* mi ne diye bir dergi var ya."

"Kapağına meme fotoğrafları basan dergi mi?"

"Üzerinde yalnızca İngiliz bayrağından külot olan ve sanki fotoğrafı habersiz çekiliyormuş gibi şaşkın bakan kız fotoğraflı dergi."

Simone gülümsedi.

"Ne istiyorlarmış?"

Erik boğazını temizledi.

"Hipnotize ederek Iradınlarm daha fazla seks yapmasını sağlamak mümkün müymüş falan filan."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Peki, öteki arayan," dedi Simone. *"Ritz'den* mi, yoksa *Slitz'den* biri miydi?"

"Günün Yankısı, radyo programından," dedi Erik. "Parlamento Adalet Müfettişi'ne bildirilmem hakkında ne düşünüyor muşum."

"Yazık sana ya!"

Erik gözlerini ovalayarak iç çekti. Sanki birkaç santim küçülmüş gibiydi.

"Hipnotize edilmeseydi," dedi Erik yavaşça, "Josef Ek hastaneden taburcu edilir edilmez ablasını öldürebilirdi."

"Yine de keşke yapmasaydın diyorum," dedi Simone sessizce.

"Evet, biliyorum," dedi Erik bir parmağıyla şarap bardağına vurarak. "Keşke..."

Erik sustu. Bir an Erik'e dokunma, ona sarılma arzusu hisseden Simone, bu arzusunu dizginleyip, "Biz ne yapacağız?"

"Nasıl yani?"

"Biz diyorum. Bazı sözler sarf ettik, ayrılacağımızı söyledik. Seninle neredeyiz artık bilmiyorum Erik."

Gözkapaklannı ovalayan Erik, "Bana güvenmemeni anlıyorum," deyip sustu.

Erik'in yorgun gözlerine, çökmüş yanaklarına, gri dağınık saçlarına bakan Simone, bir zamanlar neredeyse her günlerinin ne kadar neşeli geçtiğini düşündü.

"Senin istediğin kişi ben değilim," diye devam etti Erik.

"Yapma şimdi," dedi Simone.

"Neyi yapma?"

"Seni istemediğimi söylüyorsun ama beni aldatan, yeterli olmadığımı düşünen sensin."

"Simone, ben..."

Erik onun eline dokundu ama Simone elini çekti. Erik'in bulanık gözlerine bakarken, ilaç aldığını anlamıştı.

"Uyumam lazım," diyerek ayağa kalktı Simone.

Erik de peşinden gitti, yüzü kül gibi geçmiş, gözlerinin feri sönmüştü. Banyoya giderken dış kapının kilidini dikkatle kontrol eden Simone, "Oturmaodasındayatabilirsin," dedi.

Erik kayıtsız bir ifadeyle başını salladı, uyuşmuş gibiydi. Bir yorgan ve yastık alıp oturma odasına geçti.

Simone gece yarısı aniden uyandı, sanki koluna bir şey batmıştı. Yüzüstü yatıyordu, yan dönüp kolunu yokladı. Kası sertleşmiş ve kaşınıyordu. Yatak odası karanlıktı.

"Erik," diye fısıldadı ama onun salonda uyuduğunu hatırladı.

Yüzünü kapıya döndü, bir gölgenin kaybolduğunu gördü. Üzerine binen ağırlıkla parkelerin gıcırdadığını duydu. Önce, *herhalde Erik* diye düşündü, belki bir nedenle kalkmıştı ama sonra Erik'in uyku hapları aldığı aklına geldi, derin uykuda olmalıydı. Yatak lambasını yaktı, kolunu ışığa çevirip baktı, üzerinde küçük bir kan damlası vardı.

Koridordaki hafif sesleri duydu. Işığı kapattı, bacakları titreyerek yataktan çıktı. Kolunu ovarak salonayöneldi. Ağzı kurumuştu, bacakları uyuşuyordu. Koridorda biri fısıldayıp kıs kıs gülüyordu. Erik'in sesine benzemiyordu. Simone ürperdi. Dış kapı yine ardına kadar açıktı. Merdiven sahanlığı karanlıktı. İçeri serin bir hava giriyordu. Benjamin'in odasından bir ses duydu, zayıf bir inleme.

"Anne!" diye bağırdı korku dolu bir sesle. "Ay," diye sızlandıktan sonra ağlamaya başladı, kısık bir sesle ağlıyordu.

Simone koridordaki aynada, Benjamin'in yatağına eğilmiş birini gördü, elinde bir şırınga vardı. Kafasının içinde sanki bir fırtına esti Simone'nin. Neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Benjamin," dedi korku dolu bir sesle. "Neler oluyor?"

Boğazını temizleyip bir adım ileri artı, birden dizlerinin bağı çözüldü, bir yerlere tutunmaya çalıştı ama yapamadı. Yere yığıldı, başını duvara vurdu, gözü kardı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama hareket edemiyordu, bedeniyle beyninin ilişkisi kopmuş gibiydi. Göğsünde tuhaf bir karıncalanma vardı, nefesi ağırlaştı. Birkaç saniye hiçbir şey göremedi, sonra bulanık bir görüntü geldi.

Birisi Benjamin'i ayaklarından tutmuş yerde sürüklüyordu. Pijamasının üstü sırtına kadar sıyrılmış, kollan bütün gücünü kaybetmişti. Kapının pervazına tutunmaya çalıştı ama çok zayıftı. Başı kapının eşiğine çarptı. Simone'yle göz göze geldi, gözlerinde dehşet vardı, dudaklan kımıldadı ama tek bir söz çıkmadı. Simone elini

Iıtmak için uzandı, başaramadı. Ardından emeklemeye çalıştı ama takati yoktu. Gözleri kaydı, bir şey göremez oldu, bir gayret gözlerini knptı, Benjamin'in sürüklenerek holden merdiven sahanlığına çıkartıldığını gördü. Kapı dikkatle kapatıldı. Simone bağırmak istedi ama sesi çıkmadı, gözleri kapandı, soluğu yavaşladı, ağırlaştı, boğulacak ttibi oldu.

Her şey bir karanlığa gömüldü.

23

12 Aralık Cumartesi, Sabah

Simone'nin ağzı sanki cam parçalarıyla doluydu. Nefes alırken dehşetli bir acı duyuyordu. Diliyle damağını yoklamak istedi ama o kadar şişmişti ki hareket ettiremedi. Gözkapaklannı ancak zar zor aralayabiliyordu. Gördüklerini anlaması imkânsızdı. Yavaşça bir ışık belirdi, metal, perdeler ve hastane yatağı.

Erik yatağın yanında bir sandalyeye oturmuş, elini tutuyordu. Gözleri içine çökmüştü, yorgundu. Simone konuşmaya çalıştı, boğazı yanıyordu.

"Benjamin nerede?"

Erik ürperdi.

"Ne dedin?"

"Benjamin," diye fısıldadı Simone. "Benjamin nerede?"

Erik gözlerini yumdu, dişlerini sıktı. Yutkundu ve Simone'yle göz göze geldi.

"Ne yaptın sen?" diye sordu yavaşça. "Seni yerde buldum, Sixan. Nabzın inanılmaz zayıftı, eğer seni bulmasaydım..."

Elini ağzına kapatıp parmaklarının arasından konuştu.

"Ne yaptın?"

Simone nefes almakta zorlanıyordu. Defalarca yutkundu. Midesinin yıkandığım anlamıştı ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. İntihara

teşebbüs etmediğini anlatmaya vakti yoktu. Erik'in şimdi ne düşündüğü önemli değildi. Başını sallamaya çalıştığında midesi bulandı.

"Oğlumuznerede?" diye fısıldadı. "Kayıp mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yanaklarından aşağı gözyaşları boşalırken, "Kayıp mı?" diye tekrar etti Simone.

"Sen holde yatıyordun, hayatım. Ben kalktığımda Benjamin evden çıkmıştı. Kavga mı ettiniz?"

Simone tekrar başını sallamaya çalıştı ama gücü yetmedi.

"Evde biri vardı... Onu götürdü," dedi zar zor.

"Ne?"

Simone inleyerek ağladı.

"Benjamin mi?" dedi Erik. "Benjamin'e ne oldu?"

"Ah Tanrım," diye mırıldandı Simone.

"Benjamin'e ne oldu?" dedi Erik bağırarak.

"Birisi onu götürdü," dedi Simone. "Birisinin Benjamin'i sürükleyerek götürdüğünü gördüm."

"Sürüklemek mi? Ne sürüklemesi?"

Erik'in yüzüne vahşi bir ifade oturdu, titreyen elini ağzına götürdü, sonra yatağın yanma diz çöktü.

"Simone, dün gece ne oldu?"

"Dün gece koluma bir şeyin battığını hissederek uyandım. Birisi koluma iğne yapmıştı..."

"Nereye? Nerene iğne yaptı?"

Simone hastane önlüğünün kolunu sıyırmaya çalıştı. Erik ona yardım etti ve kolunun üst tarafındaküçük kırmızı bir iz gördü. Parmağıyla dokunup kırmızı noktanın etrafındaki şişkinliği hissedince, yüzünün rengi soldu.

"Birisi Benjamin'i götürdü," dedi Simone. "Engel olamadım."

"Sana ne verildiğini bulmamız lazım," diyen Erik çağrı düğmesine bastı.

"Boşver ne verildiğini, umurumda değü. Sen Benjamin'i bul."

"Bulacağım," dedi Erik.

İçeriye gelen hemşireye durumu kısaca anlatıp kan testi yapmasını söyledi. Hemşire aceleyle dışarı çıktı.

Erik, tekrar Simone'ye döndü.

"Birisinin Benjamin'i sürükleyerek götürdüğünden eminsin, değil mi?"

"Evet," dedi Simone çaresizlik içinde.

"Tabii kim olduğunu göremedin?"

"Adam Benjamin'i bacaklarından tutup sürükleyerek dışarı çıkardı. Ben yerde yatıyordum... Hareket edemedim."

Yine gözyaşlarına boğuldu. Erik, Simone'ye sarıldı. Simone hıçkırdı, inliyor, bütün bedeni sarsılıyordu. Biraz sakinleştiğinde, Erik'i yavaşça itti.

"Erik," dedi, "onu bulmalısın."

"Bulacağım," dedi Erik ve odadan çıktı.

Hemşire içeri girdi. Simone, tüplere dolan kanı görmemek için gözlerini kapattı.

Erik hastanedeki odasına doğru giderken o sabah olanları düşünüyordu. Simone'yi yerde yatarken bulduğunda nerdeyse hiç hayat belirtisi yoktu. Hemen ambulans çağırmış, sabah trafiğini yararak hastaneye gelmişlerdi. Bir kadın doktorun sakin ve hızlı müdahalesiyle Simone'nin midesi yıkanmıştı. Oksijen verildi ve koyu ekran, kalbin düzensiz attığını gösteriyordu.

Erik telefonunu çıkartıp gelen mesajları kontrol etti. Dün Roland Svensson adlı bir polis memuru dört kez arayarak koruma vermek istediklerini söylemişti. Ne Benjamin'den ne de onu kaçıranlardan bir mesaj yoktu.

Aida'yı aradı. Kız korku dolu bir sesle Benjamin'in nerede olduğunu bilmediğini söyleyince, Erik buz gibi bir panik dalgasına kapıldı.

"Tensta'daki şu yere gitmiş olabilir mi?"

"Hayır," dediAida.

Erik, Benjamin'in çocukluk arkadaşı David'i aradı. David'in annesi cevap verdi. Benjamin'i birkaç gündür görmediğini söyleyince, Erik gerisini dinlemeden telefonu hemen kapattı.

Analiz sonuçlarını öğrenmek için patoloji laboratuvarmı aradı ama henüz cevap veremiyorlardı, Simone'nin kan örnekleri daha yeni ellerine ulaşmıştı.

"Telefonum açık, bekleyeceğim," dedi.

Laboratuvardan gelen sesleri dinleyerek bekledi, bir süre sonra telefona gelen Doktor Valdes törpü gibi bir sesle Simone'ye *Rapifen* ya da *alfentanil* içeren bir şey enjekte edilmiş olabileceğini söyledi.

"Alfentanil mi? Uyuşturucu yani?"

"Birisi hastaneden veya bir veterinerin muayenehanesinden çalmış olmalı. Biz fazla kullanmıyoruz, bağımlılık yapıyor. Ancak karınız müthiş şanslıymış."

"Nasıl yani?"

"Hâlâ hayatta."

Erik telefonu kapatıp ayrıntıları sormak için Simone'nin odasına gitti ama Simone uykuya dalmıştı. Midesi temizlendikten sonra dudakları çatlayıp yaralanmıştı.

Erik'in telefonu çaldı. Koridora çıkıp öyle cevap verdi.

"Buyrun."

"Ben danışmadan Linnea. Bir ziyaretçiniz var."

Arayan kadının buradaki, beyin cerrahisi bölümündeki danışmayı kastettiğini anlaması Erik'in birkaç saniyesini aldı, dört yıldır danışmada çalışan Linnea'ydı bu.

"Dr. Bark?" dedi.

"Ziyaretçi mi? Kim?"

"Joona Linna."

"Tamam, kafeteryaya gelmesini rica et, onu orada bekliyorum."

Joona'yı beklerken Erik'in kafasında düşünceler hızla akıyordu. Telefondaki mesajı düşündü: Roland Svensson polis koruması vermek için defalarca aramıştı. Ne olmuştu? Bir ihbar mı almışlardı? Cinayet Masası'ndan Joona Linna'mn telefonla aramak yerine, bizzat görmeye gelmesi olağan bir şey değildi. Sırtından soğuk terler boşandı Erik'in.

Erik kafeteryada üzerine plastik kapaklar kapatılmış değişik yiyeceklerin olduğu masanın önünde durdu, tatlı bir ekmek kokusu geliyordu. İçi bulandı. Eli titreyerek bir bardağa su doldurdu.

Joona, Benjamin'ırı cesedini bulduklarım söylemeye geldi, diye düşündü. Telefonla aramakyerine şahsen gelmesinin nedeni buydu. Onu bir yere oturtacak, sonra da Benj amin'in öldüğünü söyleyecekti. Bu düşünceye bir türlü karşı koyamıyordu.

Zihninden korkunç görüntüler geçiyordu. Benjamin'in cesedini yol kenarındaki bir çukurda, ormanda siyah bir çöp torbasmm içinde, ya da çamura bulanmış bir halde bir göl kıyısında bulmuşlardı.

"Kahve?"

"Ne?"

"Bir kahve ister misiniz?"

Parlak san saçlı genç bir kadın kahve makinesinin yanında durmuş, kahve dolu sürahiyi ona doğru tutuyordu. Sürahiden dumanlar çıkıyordu. Kadının gözlerinde merak vardı. Erik, elinde boş

bir fincan tuttuğunu ancak o zaman fark etti. Başını iki yana salladı. Joona Linna da gelmişti.

"Oturalım," dedi Joona.

Bakışları huzursuz ve kaçamaktı.

En dipteki masalardan birine oturdular. Joona bir kaşını kaşırken, bir şey fısıldadı.

"Ne?" dedi Erik.

Joona hafifçe öksürdü.

"Sana ulaşmaya çalıştık."

"Dün telefona cevap vermedim," dedi Erik zayıf bir sesle.

"Erik, sana böylesi bir haberi verdiğim için üzgünüm ama..." Joona bir süre susup granit grisi gözlerini Erik'e dikti, "...maalesef Josef Ek hastaneden kaçtı."

"Ne?"

"Sana polis koruması verilecek."

Erik'in dudakları titredi, gözleri doldu.

"Buraya bunun için mi geldin? Josef in kaçtığını söylemeye..."

"Evet."

Erik o kadar rahatlamıştı ki hemen oraya uzanıp uyumak istiyordu. Gözüne dolan yaşlan aceleyle sildi.

"Ne zaman kaçtı?"

"Dün gece... Bir hemşireyi öldürdü, sürücüsünü ağır yaralayıp bir araba gasp etti."

Erik'in kafasına bir anda korkunç düşünceler akın etti.

"Gece yansı evimize girip oğlumuzu götürdü," dedi.

"Ne diyorsun?"

"Benjamin'i kaçırdı."

"Onu gördün mü?"

"Ben değil Simone gördü."

"Nasıl olmuş?"

"Simone'ye güçlü bir uyuşturucu enjekte edilmiş," dedi Erik yavaşça. "Kan testinin sonucunu yeni aldım, alfentanil denen bir anestezi ilacı, ağır ameliyatlarda kullanılır."

"Simone iyi mi?"

"İyileşecek."

Joona ilacın adını not aldı.

"Simone, Benjamin'i Josef mi kaçırdı diyor?"

"Adamın yüzünü görmemiş."

"Peki."

"Josef i bulacak mısınız?" diye sordu Erik.

"Bana güven, onu bulacağız. Bütün polis teşkilatını ayağa kaldırdık. Ağır yaralı. Hiçbir yere gidemez."

"Ama elinizde bir ipucu yok, değü mi?"

Joona sert bir bakış fırlattı.

"Yakında ele geçireceğiz onu."

"İyi."

"Josef evinize girdiğinde sen neredeydin?"

"Misafir odasında uyuyordum," dedi Erik. "İlaç almıştım, hiçbir şey duymadım."

"Yani yatak odasına girdiğinde, yalnızca Simone'yi gördü."

"Evet."

"Bu pek aklıma yatmadı," dedi Joona.

"Misafir odasına dikkat etmemiş olabilir. Daha çok bir gardıroba benziyor. Banyonun kapısı açıksa, misafir odasının kapısını gizliyor."

"Sorun bu değil," dedi Joona. "Yani, bu pek Josef in tarzına benzemiyor... O insanlara ilaç enjekte etmez, daha saldırgan davranır."

"Belki de bize öyle geliyor," dedi Erik.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de ne yaptığım çok iyi biliyor. Yani, üzerinde babasının kanını bulamadınız."

"Tamam ama..."

"Demek ki gayet soğukkanlılıkla ve sistematik bir yöntemi var. Benjamin'i benden böyle intikam almak için kaçırmış olabilir."

Bir sessizlik oldu. Erik gözucuyla hâlâ kahve makinesinin yanında gördüğü sansın kadına baktı. Pencerenin önüne dikilmiş kahvesini yudumlayarak dışanyı seyrediyordu.

Joona bir süre masanın kenanna baktıktan sonra başını kaldırdı, Erik'le göz göze geldi, "Gerçekten üzgünüm Erik," dedi o yumuşak, sıcak Fin aksanıyla.

Erik, Joona'dan ayrıldıktan soma odasma döndü. Benjamin'in kaçırıldığına bir türlü inanamıyordu. Bir yabancının kapılannı açıp evlerine girmesi, oğlunu yatağından indirip sürükleyerek dışan çıkartması ve sonra bilinmeyen bir yerlere götürmesi çok inanılmaz geliyordu.

Oğlunu kaçıran kişi Josef Ek olamazdı. Bunu kabullenemiyordu. İmkânsızdı bu.

Etrafındaki her şeyin kontrolden çıktığı duygusuyla, yıpranmış masasına oturdu ve sanki daha önce kaçırdığı önemli bir aynntıyı keşfedecek veya ses tonlanndaki nüanstan yalan söylediklerini ya da bir şey gizlediklerini anlayacakmış gibi aynı insanlan defalarca aradı. Aida'yı üç defa aradı. Birincisinde Benjamin'in hafta sonu için özel bir planı olup olmadığını, ikincisinde arkadaşlannm telefon numaralannı, üçüncüsünde de Benjamin'in kimseyle kavga edip etmediğini

sordu. Ve bir haber alırsa arasın diye işyeri telefonunun yanı sıra, Simone'nin cep telefonunun numarasını da verdi.

Sonra polisi aramayabaşladı. Ne olduğunu, bir gelişme olup olmadığını sordu. Stockholm'deki bütün hastaneleri aradı. Benjamin'in cep telefonunu onuncu defa aradı, kapalıydı. Joona'yı arayıp sesini yükselterek polisin dahayoğun çalışmasını talep etti, dahafazlayardım istemesini öğütledi ve en sonunda oğlunu bulmak için elinden geleni yapması için yalvardı.

Erik, Simone'nin yattığı odanın önüne geldi. Bir süre odaya girmeden sakinleşmeyi bekledi. Duvarlar dönüyor, sanki etrafında sürekli daralan bir şey onu boğmaya çalışıyor, olardan anlamaya çalışan beyni çatlayacak gibi oluyordu. İçini kemiren bir ses hiç durmadan, "Benjamin'i bulacağım, Benjamin'i bulacağım," deyip duruyordu.

Kapıdaki camlı bölmeden karısını görebüiyordu. Uyanmıştı, yüzü yorgun ve şaşkın, dudaklan solgundu, gözlerinin altındaki halkalar derinleşmişti. Kızıl san saçlan darmadağınık ve ter içindeydi. Alyansını çeviriyor, boğumlannm üzerine çekip bastmyordu. Erik elini tarak yapıp saçlanndan geçirdi, çenesini sıvazladı, uzamış sakallan eline batıyordu. Başını kapıya çeviren Simone onu gördü ama yüzündeki ifade hiç değişmedi.

Erik içeri girip yavaşça yanma oturdu. Simone ona şöyle bir baktıktan sonra gözlerini indirdi. Dudaklan acıyla kasıldı. Gözleri doldu. Burnu ağlamaktan kızarmıştı.

"Benjamin bana tutunmaya çalıştı, elime uzandı," dedi fısıldar gibi bir sesle. "Ama orada öylece yattım, kımıldayamadım."

"Biraz önce Josef Ek'in hastaneden kaçtığını öğrendim, dün akşam kaçmış," dedi Erik. Sesi çok zayıftı.

"Üşüyorum," diye fısıldadı Simone.

Açık mavi hastane battaniyesini üzerini örtmeye çalışan Erik'in elini itti. "Bütün bunlar senin yüzünden başımıza geldi," dedi. "O çocuğu hipnotize etmeye can attın..."

"Yapma Simone, ben birinin hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Yaptığım hata değil, isimdi..."

"Peki ya oğlun? Onu hesaba katmıyor musun?" diye bağırdı Simone.

Ona dokunmaya çalışan Erik'in elini bir kez daha itti.

"Babamı arayacağım," dedi sesi titreyerek. "Benjamin'i bulmama yardım eder o."

"Onu aramanı kesinlikle istemiyorum," dedi Erik.

"Bunu diyeceğini biliyordum ama senin ne istediğin umurumda bile değil. Ben yalnızca oğlumu düşünüyorum."

"Onu bulacağım, Sixan."

"Nedense sana bir türlü inanamıyorum."

"Polis elinden geleni yapıyor. Senin babanın..."

"Polis mi? O deliyi ellerinden kaçıran kim?" dedi Simone öfkeyle. "Polisler değü mi? Benjamin'i bulmak için hiçbir şey yapmayacaklar."

"Josef bir seri katil. Polisler onu bulmak istiyor ve bulacaklar. Ama ben aptal değilim. Benjamin'in onlar için bir önemi olmadığını biliyorum, asıl dertleri Benjamin değil, bizimle aynı duyguları paylaşamaz..."

"Ben de bunu söylüyorum ya," diye sözünü kesti Simone.

"Joona Linna dedi ki..."

"Bütün bunlar onun başının altından çıktı. Seni hipnoza o sürükledi."

Erik başını ikiyana sallayarak yutkundu. "Bu benim karanmdı."

"Babam elinden geleni yapacak," dedi Simone yavaşça.

"Bana kızgınsın, bunu anlıyorum. Ama şimdi bunu bir kenara bırakmalıyız. Her ayrıntıyı birlikte gözden geçirmemizi istiyorum. Oğlumuzu kurtarmak için soğukkanlı düşünmeye, sakin olm..."

"Sen ve ben ne yapabiliriz ki?" diye bağırdı Simone.

İkisi de sustular. Erik yan odada birinin televizyonu açtığını duydu. Simone yüzünü Erik'ten çevirmiş, öyle yatıyordu.

"Düşünmemiz gerek," dedi Erik ihtiyatlı bir dille. "Onu kaçıran gerçekten de Josef Ek mi emin olm..."

"Senin aklından zorun mu var," diye sözünü kesti Simone. Yataktan çıkmaya çalıştı ama buna takati yoktu.

"Yalnızca bir şey söyleyebilir miyim?"

"Yanıma bir silah alıp onu kendim bulacağım," dedi Simone.

"Evin kapısı üst üste iki gece açıktı ama..."

"Söyledim ya," diye bağırdı Simone. "Evde birinin olduğunu söyledim ama sen bana inanmadın, bana hiçbir zaman inanmadın. Eğer bana inanmış olsaydın..."

"Dinle beni," diye araya girdi Erik. "Eğer dediğin gibiyse, buzdolabının kapısının açık bırakıldığı o ilk gece eve giren Josef Ek olamaz, çünkü daha hastanedeydi."

Simone dinlemiyor, hâlâ ayağa kalkmaya çalışıyordu. Sonunda ayağa dikilmeyi başardı. Öfkeyle soluyarak elbiselerinin konulduğu dolaba kadar gitti. Erik öylece durmuş onu izledi, elleri titreyerek giyinmeye çalışan Simone kendi kendine küfürler ediyordu.

12 Aralık Cumartesi, Akşam

Simone'nin hastaneden taburcu olması akşamı bulmuştu. Ev karman çormandı, yatak örtüleri holde, ışıklar açık, ayakkabıların her biri bir yerde, telefon yere savrulmuş, pilleri dışarı fırlamış, banyodaki musluk açıktı.

Erik ile Simone, onlara ait bir şeyin sonsuza dek yittiği duygusuyla etraflarına baktılar. Bütün eşyalar yabancılaşmış, anlamlarını kaybetmişti

Yere devrilmiş bir sandalyeyi kaldıran Simone, oturup botlarını çıkarttı. Erik banyo musluğunu kapatıp Benjamin'in odasına geçti. Bir süre kırmızı yazı masasına baktı. Gri cilt kağıdıyla kapladığı okul kitapları bilgisayarın yanındaydı.

Duvardaki panoda Erik'in Uganda günlerinden kalma bir fotoğrafı asılıydı, elleri doktor önlüğünün cebinde, yüzü güneş yanığıydı. Gülümsüyordu. Sandalyenin arkalığında siyah tişörtüyle birlikte Benjamin'in pantolonu asılıydı. Erik usulca okşadı onları.

Oturma odasına döndüğünde, Simone telefonu almış yere saçılan pillerini takıyordu. Bu işi bitirdiğinde numaralan tuşlamaya başladı.

"Kimi anyorsun?"

"Babamı."

"Biraz bekleyemez misin?"

Erik telefonu elinden alırken karşı koymayan Simone, "Niye böyle yapıyorsun?" dedi yorgun bir sesle.

"Şimdi Kennet'le karşılaşmaya tahammülüm yok, şimdi olmaz, şimdi..." Sustu, telefonu masaya koyup yüzünü sıvazladıktan sonra devam etti, "Ellerimdeki her şeyi babanın ellerine bırakmak istemiyorum, bunu anlayışla karşılayacağını umuyorum."

"Ben de senin..."

"Yeter artık," diye sözünü kesti Erik.

Simone yaralanmış gibiydi.

"Sixan, şu an düşüncelerimi toparlamakta zorlanıyorum. Bilemiyorum... Yalnızca çığlık atmak istiyorum... Şu an babanı yakınımda görmeye katlanamam."

"Bitirdin mi?" diyen Simone elini telefona uzattı.

"Bu bizim çocuğumuzla ilgili bir mesele," dedi Erik.

Simone başını salladı.

"Bunu yapamaz mıyız?" diye devam etti Erik. "Benjamin'i ikimiz arayalım istiyorum... Polisle beraber, olması gerektiği gibi."

"Babama ihtiyacım var," dedi Simone.

"Benim sana ihtiyacım var."

"Sanainanmıyorum," dedi Simone.

"Neden?"

"Çünkü benim adıma karar verip beni yönetmek istiyorsun."

Erik odada bir tur atıp durdu.

"Sixan, senin baban emekli. Hiçbir şey yapamaz."

"İlişkileri var," dedi Simone.

"O onun kuruntusu, hâlâ ilişkileri olduğunu sanıyor, hâlâ komiser olduğunu sanıyor ama yalnızca basit bir emekli."

"Bunu nereden bileceksin..."

"Benjamin emeklilerin vakit geçireceği bir hobi değil," diye imone'nin sözünü kesti Erik.

"Senin ne düşündüğün umurumda bile değil," diyen Simone telefona baktı.

"Eğer o gelirse, ben bu evde kalamam."

"Bunu yapma," dedi Simone sessizce.

"O buraya gelsin ve benim ne kadar yanlış yaptığımı söylesin istiyorsun. Tıpkı Benjamin'in hastalığını öğrendiğimizde yaptığı gibi, bütün suç Erik'te... Yani, bunları duymak belki senin hoşuna gidiyor ama benim hiç tahammülüm..."

"Saçmalıyorsun," diye güldü Simone.

"Eğer o geliyorsa, ben gidiyorum."

"Ne bokyiyorsanye," dedi Simone kararlılıkla.

Erik'in omuzlan çöktü. Simone yanm dönerek telefonun tuş-lanna basü.

"Yapma," diye yalvardı Erik.

Simone ona bakmadı. Erik artık orada kalamayacağını biliyordu. Kennet'e tahammül edemezdi. Etrafına baktı. Yanma almak istediği bir şey yoktu. Telefonun sinyallerini duydu.

"Hassiktir," deyip hole geçti.

Ayakkabısını bağlarken, Simone'nin babasıyla konuştuğunu duydu. Ağlamaklı bir sesle hemen eve gelmesini söylüyordu. Erik askıdan ceketini alıp çıktı. Merdivenlerden inerken birden durdu, belki de geri dönüp Simone'ye bir şey söylemeli, davranışının adil olmadığını, o evin kendi evi, Benjamin'in kendi oğlu olduğunu hatırlatmalıydı.

"Siktir et," dedi sessizce ve aşağı inerek, karanlık sokağa çıktı.

Pencerenin önünde duran Simone, gecenin karanlığında şeffaf bir gölge gibi yansıyan yüzüne baktı. Babasının eski Nissan Primera marka arabasını gördüğünde, gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Babası kapıyı çalarken o çoktan holde bekliyordu, kapıyı emniyet zincirini çıkartmadan açtı, bu yüzden tekrar kapatıp zinciri çıkarttıktan sonra açtı ve gülümsemeye çalıştı.

"Baba," der demez gözyaşları boşandı.

Kennet kızına sarıldı, babasının ceketindeki tanıdık deri ve tütün kokusunu alan Simone bir anlığına çocukluğuna döndü.

"İşte buradayım canım," dedi Kennet.

Holdeki sandalyeye oturdu, Simone de dizine oturdu.

"Erik evde değil mi?"

"Ayrıldık," diye fısıldadı Simone.

"Ah, canım," dedi Kennet.

Ceplerini kanştınp bir mendil çıkardı, Simone dizinden kalkıp birkaç kez sümkürerek burnunu temizledi. Kennet ceketini asarken, Benjamin'in sokak kıyafetlerinin askıda, ayakkabılarının ayakkabılıkta ve sırt çantasının giriş kapışırım yanında duvara dayalı olduğunu gördü.

Kennet bir elini kızının omzuna koyup diğer elinin başparmağıyla gözyaşlarını sildikten sonra mutfağa götürdü, altına bir sandalye çekip oturttu ve kahve yapmaya koyuldu.

"Şimdi her şeyi anlat bana," dedi masaya kahve fincanlarını koyarken. "En baştan başla."

Simone ilk geceden başladı: Uyanmış, eve birinin girdiğini hissetmişti. Mutfakta sigara kokusu vardı, dış kapı ardına kadar açıktı. Buzdolabı ve buzluğun açık kapılarından mavi, bulutumsu bir ışık yayılıyordu.

"Peki, Erik?" diye sordu Kennet suçlayıcı bir edayla. "Erik ne yaptı?"

Babasıyla göz göze gelmeden önce bir süre tereddüt eden Simone, "Bana inanmadı... İçimizden birinin uyurgezer olabileceğini söyledi."

"Tanrı aşkına," dedi Kennet.

Simone yüzünün çöktüğünü hissetti. Kennet fincanlara kahve doldurdu, bir kâğıda not alırken devam etmesini söyledi.

Simone ertesi gece koluna bir şeyin batmasıyla nasıl uyandığını, yataktan nasıl kalktığını, Benjamin'in odasından tuhaf sesler duyduğunu anlattı.

"Nasıl sesler yani?" dedi Kennet.

"Mırıldanmalar," dedi Simone tereddütle. "Ya da fısıltılar. Bilemiyorum."

"Peki, sonra?"

"Neler oluyor diye odaya yöneldim, içeride biri vardı, Benjamin'in üzerine eğilmişti ve..."

"Evet?"

"Birden dizlerimin bağı çözüldü, felç olmuş gibiydim, yere yığıldım ve yattığım yerden Benjamin'in dışarı sürüklenmesini izledim... Tanrım... Yüzü... Ne kadar çok korkmuştu! Bana seslendi, ellerimi tutmaya çalıştı ama ben hiç hareket edemiyordum."

Simone susup önüne bakmaya başladı.

"Başka bir şey hatırlıyor musun?"

"Nasıl bir şey?"

"Nasıl biriydi? Gördüğün o adam?"

"Bilmiyorum."

"Dikkatini çeken bir şeyi yok muydu?"

"Tuhaf hareket ediyordu, sanki acı çekiyormuş gibi iki büklüm yürüyordu."

Kennet not aldı. "Hatırlamaya çalış," dedi.

"Karanlıktı, baba."

"Ya Erik?" diye sordu Kennet. "O neyapıyordu?"

"Uyuyordu."

"Uyuyor muydu?"

Simone başını salladı.

"Birkaç yıldır uyku ilaçlan alıyor. O gece misafir odasında yatıyordu, hiç uyanmadı."

Kennet'in bakışlan nefretle yüklüydü, iğrenir gibi yüzünü buruşturdu. Ona bakan Simone, Erik'in neden gittiğini biraz olsun anladı.

"Ne tür ilaçlar alıyor?" dedi Kennet. "Adlan yok mu bu ilaçlann?"

Simone babasının elini tuttu. "Baba, şüpheli Erik değil."

Kennet elini geri çekti.

"Çocuklara yönelik şiddetin gerisinde genellikle aileden biri olur."

"Biliyorum ama..."

"Olgulara bakalım," diye kızının sözünü kesti Kennet. "Açık ki fail tıp bilgisinin yanı sıra, ilaçlara erişme imkânı olan biri."

Simone başını salladı.

"Erik'in misafir odasında yattığını görmedin."

"Kapısı kapalıydı."

"Yani görmedin, değil mi? Ve o gece uyku ilacı alıp almadığını da bilmiyorsun?"

"Evet," diye kabul etti Simone.

"Bütün yapmamız gereken, yalnızca olgulara dayanmak, Sixan," diye devam etti Kennet. "Onu uyurken görmediğini biliyoruz. Belki misafir odasında uyuyordu ama emin değiliz."

Kennet ayağa kalktı, buzdolabından yağ ve peynir çıkarttı. Bir sandviç hazırlayıp Simone'ye verdi. Hafifçe öksürerek boğazım temizledi.

"Erik, JosefEk'e kapıyı neden açtı?"

Simone gözlerini babasına dikti, "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer böyle bir şey yaptıysa, gerekçesi ne olabilir?"

"Ama artık saçmalıyorsun."

"Neden?"

"Erik, Benjamin'i seviyor."

"Evet, ama belki bir şey ters gitti. Belki Erik sadece Josefle I (Mıuşmak, onun polisi aramasını veya..."

"Yeter artık, baba."

"Eğer Benjamin'i bulmak istiyorsak, bu soruları sormak zorundayız."

Simone başını salladı. Sanki yüzü yırtılıyormuş gibi hissediyordu. Zor duyulur bir sesle, "Belki Erik kapıyı çalanın başka birisi olduğunu sandı," dedi.

"Kim?"

"SanırımDaniellaadındabirkadınlagörüşüyor," dedi Simone gözlerini babasından kaçırarak.

25

13 Aralık Pazar, Sabah -Azize Lusia Günü-

Simone saat beşte uyandı. Yatağa Kennet taşımış olmalıydı. Yataktan kalkar kalkmaz göğsünde alevlenen bir umutla Benjamin'in odasına gitti, ancak kapının eşiğine vardığında, bu umut söndü.

Oda boştu.

Ağlamadı ama gözyaşı ve korkunun kokusunun her şeye sindiğini düşündü, tıpkı bir damla sütün berrak suyu bulandırması gibi bir şeydi. Düşüncelerini kontrol etmeye, Benjamin'i düşünmemeye, korkuya geçit vermemeye çalıştı.

Mutfağın ışığı açıktı.

Kennet masaya bir gazete sermişti. Bulaşık tezgâhında duran polis telsizinden cızırtılar geliyordu. Kennet heykel gibi durmuş boşluğa bakıyordu, bir süre sonra birkaç kez çenesini sıvazladı. "Biraz olsun uyumana sevindim," dedi.

Simone başını salladı.

"Sixan?"

"Evet," diye mırıldanan Simone, lavabonun musluğunu açıp yüzüne soğuk su çarptı. Mutfak havlusuyla yüzünü kurularken, pencere camında yansıyan suretine baktı. Dışarısı hâlâ karanlıktı; ama birazdan soğuğu, aralık ayma özgü bulanık aydınlığıyla şafak sökecekti.

Kennet bir kâğıt parçasına bir şeyler yazdı, sonra başka bir kâğıda küçük notlar aldı. Babasının karşına oturmuş, Josef Ek'in eve nasıl girdiğini, Benjamin'i niçin kaçırdığını ve nereye götürmüş olabileceğini düşünen Simone, "Mutluluğun oğlu," diye fısıldadı.

"Bir şey mi dedin canım?" dedi Kennet.

"Yok, öylesine işte..."

Benjamin İbranice mutluluğun oğlu demekti. Tevrat'a göre Yakup, Rakel'le evlenebilmek için on dört yıl çalışmıştı. Rakel'in iki oğlu olmuştu, biri Firavun'un düşlerini yorumlayan Yusuf, diğeri mutluluğun oğlu Benjamin'di.

Simone'nin ağlamaktan yüzü şişmişti. Ona doğru eğilip ellerini omzuna koyan Kennet, "Onu bulacağız," dedi.

Simone başını salladı.

"Sen uyanmadan önce aldım bunu," dedi Kennet, elini masadaki dosyaya vurarak.

"O ne ki?"

"Tumba'daki evi biliyorsun, hani Josef Ek'in... Bu dosyada olay yeri inceleme raporu var."

"Senin emekli olduğunu sanıyordum."

"Eh, benim de kendime göre birtakım ilişkilerim var," diye gülümseyen Kennet dosyayı Simone'nin önüne itti. Simone açıp okumaya başladı: parmak izleri, el izleri, sürüklenen bedenlerden kalan izler, saç telleri, tırnak altlarındaki deri parçalan, bıçağın ucundaki hasar, bir terliğe bulaşmış ilik, televizyonun üzerine sıçrayan kan damlalan, lambaya, halıya ve perdelere bulaşan kan. Dosyanın plastik cebinden birtakım fotoğraflar düştü. Simone gözlerini kaçırmaya çalıştı ama beyni cehennem odasını kaydetmişti bile: günlük eşyalar, kitap raflan, müzik seti, her şey koyu bir kana bulanmıştı. Yerde parçalanmış cesetler vardı. Birden ayağa kalkıp bulaşık lavabosuna giderek öğürdü.

"Özür dilerim," dedi Kennet. "Ben senin şey... Bazen, herkesin polis olmadığını unutuveriyorum işte."

Simone gözlerini yumup Benjamin'in korku dolu yüzünü düşünürken kana boyanmış karanlık bir odayı hayal etti. Öne eğilip kustu. Tezgâha tutundu, derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Duygularını kontrol edememekten, en kötüsü de çaresizbir histeriye kapılmaktan korkuyordu. Ağzını yıkadıktan sonra dönüp Kennet'e baktı.

"Korkacak bir şey yok," dedi zayıfbir sesle. "Yalnızca bütün bunların Benjamin'le ne ilgisi var anlayamıyorum."

Kennet mutfaktan çıkıp bir battaniye ile geri döndü. Battaniyeyi Simone'nin omzuna atarak, dikkatle sandalyeye oturttu.

"Artık dayanamayacağım," diye fısıldadı Simone.

"Dayanacaksın. Şimdi beni dinlemeni istiyorum. Bence Josef Ek, Erik'in peşindeydi. Onu bulamayınca Benjamin'i kaçırdı. Takas yapmak için."

"Öyleyse Benjamin hayatta demektir, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Kennet. "Bize düşen Benjamin'i sakladığı yeri bulmak."

"Her yerde olabüir, ah, her yerde."

"Benöyle düşünmüyorum," dedi Kennet.

Simone ona baktı.

"Büyük ihtimal ya evinde ya da yazlık kulübesinde saklıyor."

"Ama onun evi burası," diye bağırdı Simone, parmağını fotoğrafların olduğu plastik cebe vurarak.

Kennet masanın üzerindeki ekmek kırıntılarını temizlerken, "Dutroux," dedi.

"Ne?"

"Dutroux olayını hatırlıyor musun?"

"Hayır..."

Kennet, lan uzatmadan Belçika'da altı kız çocuğunu kaçırıp işkence eden Marc Dutroux'yu anlattı. Bir araba çaldıktan soma yakayı ele verip cezaevini boylamış, o kodeste yatarken, kaçınp sakladığı kızlardan Julie Lejeune ve Melissa Russo açlıktan ölmüşlerdi. Ecljc Lambrecks ve An Marchali da canlı canlı bahçeye gömmüştü.

"Dutroux, Charleroi'deki evinin bodrumunda küçük bir oda yaparak iki yüz kiloluk ağır bir kapıyla kamufle etmiş," diye devam etti Kennet. "Dolayısıyla duvarlara vurarak, arkasındaki boşluğu fark etmek imkânsızmış. Bu odayı ancak evi ölçerek ortaya çıkartabilmişler, içerideki ölçüyle dışarıdaki ölçü birbirine uymuyormuş. Sabine Dardenne ve Laetitia Delhez sağ bulundular."

Simone ayağa kalkmaya çalıştı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. İnsanları bir duvarın arkasına kapatmaktan zevk duyan birileri var diye düşünüyordu, mahkûm ettikleri insanların korkularıyla tatmin oluyor, sessiz duvarlann arkasında çığlıklar attıklarını bilmekten zevk alıyorlardı.

"Benjamin'in ilaçlarını alması lazım," diye fısıldadı Simone.

Kennet telefona gidip bir numarayı tuşladı. Biraz bekledikten sonra, "Charley. Dinle," dedi aceleyle. "Josef Ek'in Tumba'daki evi hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Bir sürelik sessizlikten sonra, telefonun diğer ucundan bir adamın sesini duydu Simone, kalın bir sesti.

"Evet," dedi Kennet. "Anladım, kontrol etmişsiniz. Raporlara şöyle bir göz atmaya vaktim oldu."

Diğer adam bir şeyler anlatmaya başladı. Simone gözlerini kapatıp polis telsizinin cızırtılarına kansan konuşmalan dinledi.

"Ama evi ölçmediniz, değil mi?" dedi Kennet. "Yok canım... Elbette değil ama,.."

Simone gözlerini açtı ve birden yükselen bir adrenalin dalgasıyla uyku halinden sıyrıldı.

"Evet, iyi olur... Planlan ulakla gönderebilir misin?" dedi Kennet. "Ve bütün tadilat başvurulanın… Evet, aynı adres... Çok teşekkürler."

Telefonu kapatıp pencereden dışanya bakmaya başladı.

"Benjamin o evde olabilir mi? Bu mümkün mü, baba?"

"Göreceğiz."

"İyi hadi gidip bakalım o zaman," dedi Simone sabırsız bir şekilde.

"Charley evin planlannı gönderiyor."

"Planlar mı? Sıçanm planına, baba. Ne bekliyorsun. Oraya gidelim, o evi tuğla tuğla söke..."

"Mantıklı ol," diye Simone'nin sözünü kesti Kennet. "Tamam... Durum acil ama hemen eve gidip tuğla tuğla sökmek bize zaman kazandırmaz."

"Ama bir şey yapmalıyız baba."

"Ev günlerdir polis kaynıyor," dedi Kennet. "Orada Benjamin'i aramasalar bile, dikkate değer bir şey olsa açığa çıkardı."

"Ama..."

"Planlara bakıp nereye gizli bir oda yapılabileceğini görmem lazım. Eve gittiğimizde ölçüleri kıyaslayabileceğimiz bazı veriler olması lazım."

"Peki, ya oda falan yoksa? Benjamin nerede olabilir?"

"Ailenin Bollnâs'te akrabalarıyla ortak kullandıkları bir yazlığı var... Bir arkadaşım oraya gidip bakacak. Bölgeyi iyi biliyor. Yazlık, eski yerleşim yerindeymiş." Saatine bakan Kennet, bir numarayı aradı.

"Merhaba Svante. Ben Kennet. Ne yaptın?"

"Şu anda oradayım."

"Nerede?"

"Eve girdim."

"Ama şöyle bir bakacaktın."

"Yeni sahipleri girmeme izin verdi, Sjölin ailesi bu ev..."

Arkadan birisi bir şeyler söyledi.

"Affedersin, Sjödin ailesi, evi alalı bir yıldan fazla olmuş."

"Tamam. Teşekkürler dostum."

Telefonu kapatan Kennet'in alnında derin bir çizgi belirdi.

"O kulübe" dedi Simone. "Kız kardeşinin kaldığı kulübe?"

"Polisler defalarca yokladı ama bir de biz bakalım."

Sustular, bakışları düşünceliydi, içlerine kapanmışlardı. Kapıdaki mektup deliğinden sesler geldi, sabah gazetesini attılar. Aldırmadılar. Açılıp kapanan diğer posta kutularının seslerini, en sonunda da apartman kapısının kapandığını duydular.

Kennet polis telsizinin sesini açtı. Bir çağrı anons edildi. Birisi karşılık vererek, bilgi istedi. Kısa diyaloglar geçti, bir kadının yan daireden çığlıklar duyduğu ihbar edildi. Bir araç gönderildi. Geride birileri eşek kadar olan kardeşinin niçin hâlâ anne babasıyla yaşadığını, ona niçin her sabah kahvaltı hazırlandığını gülerek anlatıyordu. Kennet telsizin sesini kıstı.

"Ben bir kahve yapacağım," dedi Simone.

Kennet çantasından Stockholm haritasını çıkardı. Üzerindeki mumlukları kaldırıp haritayı masaya serdi. Simone arkasında durup san, mavi, yeşil, kırmızı renklerle gösterilen otobüs ve tren yolu ağma baktı. Ormanlara ve geometrik düzendeki banliyölere.

Kennet'in parmağı Stockholm'ün güneyine giden san bir yolu izledi; Âlvsjö, Huddinge ve Tullinge'yi geçerek Tumba'da durdu. Birlikte Tumba ve Salem'in yol ve sokaklarım incelemeye başladılar. Tren istasyonu etrafında kurulu eski yerleşim yerlerini gösteren sararmış bir haritaydı, tren istasyonunun etrafına şimdi yeni bir merkez inşa

edilmişti. Savaş sonrasının refahım yansıtan apartmanlar, dükkânlar, bir banka, kilise ve devlete bağlı bir içki satış mağazası vardı bu merkezde. Merkezin etrafından ormana doğru villalar yayılıyordu. Yerleşim yerinin kuzeyinde tarlaların önü birkaç kilometre sonra orman ve göllerle kesiliyordu.

Sıra evlerin olduğu bölgedeki sokak adlarını inceleyip bir yolun iki tarafına kaburga kemikleri gibi yayılmış sokaklardan birinde bir yeri işaretleyen Kennet, "Nerede kaldı şu lanet ulak?" dedi.

Simone kahveleri doldurup kesmeşeker paketim babasının önüne iterken, "Sence içeri nasıl girdi?" diye sordu.

"Josef Ek mi? Ya anahtarı vardı ya da birisi ona kapıyı açtı."

"Kapıyı bir şeyle kanırtıp açmış olamaz mı?"

"Sizin kapı öyle açılamaz. Bu tür kapılan kırmak, zorlayıp aç-maktan daha kolay."

Bir süre sustuktan sonra Simone, "Benjamin'in bilgisayanna bakmak gerekmez mi?" dedi.

"Tabiiya!" diye alnına vurdu Kennet. "Bunu çoktanyapmalıydık. Düşünmüştüm ama aklımdan çıkıp gitmiş işte. Sanırım yaşlanıyorum."

Simone birden babasının yaşlanmış olduğunu fark etti. Şimdi karşısında dudağını sarkıtmış oturan babasının yaşını daha önce hiç düşünmemişti.

"Boş versene," dedi teselli dolu bir sesle.

Kalkıp birlikte Benjamin'in odasınagirdiler, sanki bu odada daha önce hiç kimse yaşamamış gibi geldi Simone'ye. Benjamin birdenbire çok uzak bir şeye dönüşmüştü.

Midesinden sanki bir dalga gibi yükselen dehşet duygusuyla başı döndü Simone'nin. Defalarca yutkundu, telsiz cızırtılannm geldiği aydınlık mutfağa dönmek istedi. Karanlık odada ölüm pusuyayatmıştı ve Simone'nin asla dolduramayacağı bir eksiklik vardı.

Bilgisayarın düğmesine bastı. Ekran titredi, lambalar yandı, vantilatörler çalışmaya başladı ve sanki Benjamin'den bir parçaymış gibi açılış müziği duyuldu.

Birer sandalye çekip bilgisayarın karşısına oturdular.

"Şimdi acele etmeden sistemli bir araştırma yapmalıyız canını," dedi Kennet. "İşe maillerle başlayalım..."

Birden sustu. Bilgisayar şifre soruyordu.

"Adını dene," dedi Kennet.

Simone, Benjamin diye yazdı ama olmadı. Aida'yı denedi, iki ismi yan yana getirdi yerlerini değiştirdi, birleştirdi. Bark yazdı, Smıone, Sixan ve Erik'ten sonra Benjamin'in sevdiği şarkıcıların adlarını denedi: Sexsmith, Ane Brun, Rory Gallagher, Lennon, Townes Van Zandt, Bob Dylan.

"İşe yaramıyor," dedi Kennet. "Bu konserve kutusunu açabilecek birini bulmalıyız."

Benjamin'in söz ettiği birkaç film ve yönetmen adını da deneyen Simone sonunda pes etti.

"Şimdiye kadar planların çoktan gelmiş olması gerekirdi," dedi Kennet. "Charley'i arayıp soracağım."

Kapı çalındığında ikisi de ürperdi. Kennet kapıyı açarken, kalp atışları hızlanan Smıone holde durup onu izledi.

Kennet ve Simone, Josef Ek'in doğup büyüdüğü, on beş yaşına bastığında da biri hariç bütün ailesini katlettiği Tumba'daki eve giderken, hava ancak bir ya da iki derece ve aralık göğü kum rengindeydi. Ev sokaktaki diğer evlerden farksızdı. Küçük ve sevmıli. Mavi beyaz polis kordonu olmasa, daha bir hafta önce bu evin ülkenin en acımasız iki cinayetine sahne olduğunu hiç kimse tahmin edemezdi.

Evin ön cephesinde, kum sandığına dayalı bir bisiklet vardı. Polis kordonunun bir ucu çözülmüş, rüzgârda savrularak karşı taraftaki posta kutusuna takılmıştı. Arabayı durdurmayan Kennet, yavaşça geçti evin önünden. Simone gözlerini kısarak pencerelere baktı. Terk edilmiş gibiydi. Aslına bakılırsa sokaktaki bütün evler aynı durumdaydı. Sokağın sonundan geri döndüler, eve yaklaşırken Simone'nin telefonu çaldı, aceleyle açtı. Kısa bir süre dinledikten sonra, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Kennet frene bastı, kontağı kapatıp dışarı çıktı. Bagaj kapağını açıp bir levye, mezura ve el feneri aldı. Konuştuğu her kimdiyse telefonu kapatmak zorunda olduğunu söyleyen Simone, "Sen ne sanıyorsun?" diye bağırdı.

Evin planını alıp asık bir yüzle çıktı arabadan. Hiç konuşmadan evin bahçesine girdiler. Kennet bir zarftan çıkarttığı anahtarla açtı kapıyı. İçeri girmeden önce dönüp Simone'ye baktı, Simone'nin yüzü hâlâ asıktı.

Koridora girer girmez kan, dışkı ve tatlımsı bir çürük kokusuyla karşılaştılar. Bir an bir panik duygusuna kapılan Simone, gözucuyla Kennet'e baktı. Pek etkilenmiş gibi değildi, bütün dikkatini yaptığı işe yöneltmişti, hareketleri dengeliydi. Oturma odasının önüne geldiler. Duvarları kanla kaplı, karman çorman odaya şöyle bir göz attı Simone.

Bir yerlerden tuhaf bir ses geldi. Kennet birden durdu, yavaşça silahını çekip emniyetini açtı.

O ses bir kez daha duyuldu. Ağır, uzayan bir ses. Ayak seslerine benzemiyordu. Sanki birisi yavaşça sürünür gibiydi.

13 Aralık Pazar, Sabah

Erik, hastane odasındaki dar yatakta uyandı. Gece yansıydı. Cep telefonunun saatine baktı, üçe geliyordu. Bir hap daha alıp titreyerek battaniyenin altında yattı, bedeni kanncalanıyordu.

Birkaç saat sonra uyandığında, şiddetli bir baş ağnsı vardı. Bir ağrı kesici içip pencerenin kenarına dikildi ve karşı binanın kasvetli pencerelerine baktı. Gökyüzü beyaz ama pencere pervazlan hâlâ karanlıktı. Pencereye doğru eğildi, burnunun ucunu cama dayadı, serindi. Karşıdaki yüzlerce pencerenin hepsinden birden bakışlannın yansıdığını düşündü.

Telefonunu masaya bırakıp soyundu. Küçük duş kabini plastik ve dezenfektan kokuyordu. Başından aşağı boşalan sular gürültüyle yere dökülüyordu.

Kurulandı, aynanın buğusunu silip yüzüne tıraş köpüğü sürdü. Burnuna dolan köpükleri temizledi. Tıraş olurken ayna tekrar buğulanmaya başlamış, yüzü oval bir buğu çerçevesinin içinde kalmıştı. Simone'nin söylediklerini düşünüyordu. Daha Josef Ek hastaneden kaçmadan bir gece önce evin kapısının açık olduğunu söylemişti. Demek ki o gece evlerine giren Josef Ek değildi. Zihnini zorlayıp o gece olanlan anlamaya çalıştı. Cevapsız kalan pek çok som vardı. Josef içeri nasıl girebilmişti? Benjamin açana kadar kapıyı mı çalmıştı?

Erik iki oğlanın kapının eşiğinde durup merdiven sahanlığının loş ışığında nasıl birbirlerine baktıklarını hayal etti. Benjamin'in ayaklan çıplak, saçlan dağınıktı, çocuksu pijamalannı giymiş, yorgun gözlerini kırpıştırarak uzun boylu oğlana bakıyordu. Birbirlerine benzemediklerini söyleyemezdiniz, ama Josef Ek anne babasını, kız kardeşini ve bir hemşireyi öldürmüş bir adamı da ağır yaralamıştı.

"Hayır," dedi Erik kendi kendine. "Buna inanmıyorum, tuhaf bir şey var."

Kim içeri girebilirdi, Benjamin kime kapıyı açardı, Simone ya da Benjamin kime güvenip de evin anahtannı verirdi? Belki Benjamin, Aida'yı bekliyordu? Belki kapıyı Aida açık bırakmıştı? Belki Josef le işbirliği yapmıştı? Belki Josef ilk gün gelmeyi planlamış ama hastaneden kaçmayı başaramamıştı? Belki kapı bu nedenle açıktı, anlaşmaya göre Josef girsin diye açık bırakılmıştı?

Erik tıraşını bitirdi, dişlerini fırçaladı, telefonu alıp saatine baktı ve Joona'yı aradı.

"Günaydın Erik," diye açtı telefonu Joona hınltılı bir sesle. Ekranda Erik'in ismini görmüş olmalıydı.

"Uyandırmadım ya?"

"Yok, yok."

"Bir daha aradığım için kusura bakma ama..." Erik öksürdü.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Joona.

"Josef i bulamadınız, değil mi?"

"Simone'yle görüşüp bütün aynntılan gözden geçirmeliyiz."

"Ama sen Benjamin'i Josef in kaçırdığına inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, inanmıyorum," dedi Joona. "Ama yine de daireye bir göz atmak istiyorum, komşuların kapısını çalıp bir tanık bulmaya çalışmalıyım."

"Simone'ye seni aramasını söyleyeyim mi?"

"Buna gerek yok."

Musluktan bir damla su düşüp paslanmaz çelikten lavaboda yankılandı.

"Ben hâlâ polis korumasını kabul etmen gerek diye ısrar ediyorum," dedi Joona.

"Sürekli Karolinska Hastanesi'ndeyim. Josefin gönüllü olarak buraya geleceğini hiç sanmam."

"Peki ya Simone?"

"Ona sor. Belki fikrini değiştirmiştir," dedi Erik. "Gerçi şu anda bir koruması var."

"Ah, evet, duydum," dedi Joona hoşnutsuz bir ifadeyle. "Kennet Sträng gibi birkaymbabam olduğunu hayal bile edemiyorum doğrusu."

"Ben de," dedi Erik.

"Seni iyi anlıyorum," diye güldü Joona.

"JosefEkikigün önce de kaçmaya çalıştı mı?" diye sordu Erik.

"Hiç sanmıyorum, ben bir işaretgörmedim," dedi Joona. "Neden sordun?"

"O gece de eve biri girmiş."

"Bunu bilmiyordum. Ama Josefin, tutuklanacağını öğrendiği için hastaneden kaçtığına eminim. Tutuklanacağını Cuma akşamı öğrendi."

Başını sallayıp başparmağıyla dudaklarını sıvazlayan Erik, "Anlamadığım bir şeyler var," dedi.

"Sen kapıyı açık gördün mü?" diye sordu Joona.

"Hayır, Sixan... yani Simone görmüş."

"Yalan söylemesi için bir neden var mı?"

"Bunu hiç düşünmedim."

"Şimdi cevap vermek zorunda değilsin."

Erik aynada gözlerine baktı. Karmaşık düşünceler içindeydi. Ya Josefe yardım eden biri vardıysa? Bu her kimdiyse ilk gün belki de kopyasını çıkarttığı anahtar çalışıyor mu diye kontrol etmişti? Eve girmiş durumu kontrol etmiş, kimin nerede yattığım öğrenmişti. Sırf eğlence olsun diye aileye bir oyun oynamaya karar vermiş buzdolabı ve buzluğun kapısını açıp çıkmıştı.

Belki de Josefin Erik'i bulamamasının nedeni buydu: Eve ilk girildiğinde Erik, Simone'nin yanında yatıyordu.

"Geçen çarşamba Evelyn karakolda mıydı?" diye sordu Erik.

"Evet."

"Gece gündüz?"

"Evet."

"Hâlâ orada mı?"

"Güvenli evlerimizden birine geçti. Başında iki koruma var."

"Kimseyle ilişkiye geçti mi?"

"Bırak da bunları polis düşünsün," dedi Joona.

"Ben sadece kendi işimi yapıyorum," dedi Erik. "Evelyn'le konuşmam gerek."

"Ona ne soracaksın?"

"Josefin yardım alacağı bir arkadaşı var mı diye soracağım?"

"Ben sorarım."

"Belki Josefin kimlerle işbirliği yapacağını, arkadaş çevresini, nerede oturduklarını biliyordur?"

Joona iç çekti.

"Özel dedektiflik yapmana izin veremeyeceğimi biliyorsun, Erik. Her şeyin bir usulü vard..."

"Sen onunla konuşurken yanında duramaz mıyım?" dedi Erik. "Travma geçirmiş insanlarla uzun yıllar çalıştım..."

Birkaç saniye sustular.

"Bir saat sonra Emniyet Genel Müdürlüğü'nün lobisinde buluşalım," dedi Joona.

"Yirmi dakika sonra oradayım."

"Peki, yirmi dakika sonra," diyerek telefonu kapattı Joona.

Erik'in sanki kafası boşalmış gibiydi, yazı masasına gidip en üst çekmeceyi açtı. Kalem, silgi ve tutacakların arasında değişik haplar vardı. Üç hap alıp yuttu.

Daniella'ya sabah toplantısına katılamayacağını söylemesi gerektiğini düşündü ama sonra aklından uçuverdi. Odasından çıkıp hızlı adımlarla kafeteryaya gitti, bir kahve aldı, akvaryumun önüne dikilip içti. Peçeteye sardığı bir sandviçi cebine koydu.

Hastanenin lobisine inerken asansördeki aynada boş gözleriyle karşılaştı, yüzünde acılı ve uzak bir ifade vardı. Midesinde yüksekten hızla inerken hissedilen o tuhaf duyguyu hissetti, çaresizlikle iç içe geçmiş neredeyse cinsel bir duyguydu. Bedeninden bütün gücü çekilmiş gibiydi, ancak aldığı haplarla ayakta durabiliyordu. Biraz daha dayanabilirim diye düşündü. Oğlunu bulmak için biraz daha dayanmalıydı. Sonrasında ne olursa olsun.

Arabasını Emniyet Müdürlüğü'ne sürerken o hafta olanları düşündü. Evin anahtarı birkaç yerde kopyalanmış olabilirdi. Geçen perşembe, ceketini Södermalm'de yemek yediği bir restoranın vestiyerine asmıştı, cebinde evin anahtarları vardı. Hastanedeki odasında koltuğun arkalığına, kafeteryada askıya asıyordu ceketini. Benjamin ya da Simone'nin anahtarları alınıp kopyalanmış da olunabilirdi.

Fridhemsplan'daki inşaat faaliyetlerinin neden olduğu sıkışıklıkta yavaş yavaş ilerlerken telefonunu çıkarıp Simone'yi aradı.

"Alo?" dedi Simone heyecanla.

"Benim."

"Bir şey mi oldu?"

Ağır bir makine çalışıp sustu.

"Hayır, hayır. Sadece bilgisayarını kontrol edin diyecektim, yalnızca maillerini değil, girip çıktığı her yeri; neler indirmiş, hangi siteleri ziyaret etmiş, geçici dosyalan, sohbetlerini, sonra..."

"Elbette edeceğiz," diye araya girdi Simone.

"Özür dilerim. Belki aklınıza gelmemiştir diye düşündüm."

"Daha bilgisayara sıra gelmedi," dedi Simone.

"Şifresi Dumbledore."

"Biliyorum," dedi Simone.

Polhemsgatan'dan Kungholmsgatan'a dönen Erik, Emniyet Müdürlüğü binası boyunca sürdü arabasını, eski binanın bakır rengi duvarlannı ve betondan yapılma ek binayı geride bırakıp san sıvalı yüksek binaya geldi.

"Hadi artık kapatmak zorundayım," dedi Simone.

"Simone," dedi Erik. "Bana anlattıklann doğruydu, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu olup bitenleri. Kapıyı açık görmen, Benjamin'in sürüklenerek götürülmesi..."

"Ne sanıyorsun sen?" diye bağırarak telefonu kapattı Simone.

Erik'in boş park yeri arayacak hali yoktu, ceza yerse yerdi, tereddüt etmeden direksiyonu Emniyet Müdürlüğü'nün giriş kapısına kınp merdivenlerin önünde durdu. Arabanın farlan uzun zamandır kullanılmayan eski ahşap kapıyı aydınlattı.

Arabadan çıktı, binanın etrafını dolanarak cinayet masasının binasına yöneldi. Binanın önünde kışlık kıyafetlerinin üzerine beyaz Lusia elbisesi giymiş üç çocuk ile bir baba vardı. Kalın kıyafetlerin üzerinde Lusia elbisesi epeyce dar duruyordu. Çocuklannbaşlannda

berinde mumların olduğu birer çelenk vardı. İçlerinden biri eldivenli elinde Lusia mumu tutuyordu. Erik birden Benjamin'in küçükken kucakta taşınmayı ne kadar sevdiğini hatırladı, bacaklanna sanlır, "Hadi beni kucağına al, benim kocaman, güçlü babam," derdi.

Erik cinayet masası şubesinin kapısına geldiğinde soluk solumaydı. Döner cam kapıdan geçip zemini beyaz mermer kaplı lobiye girdi. Soldaki ahşap danışma tezgâhının ardında bir adam telefonda konuşuyordu.

Erik kiminle görüşeceğini söyledi, danışmadaki adam başını sallayıp bir yerleri aradı.

"Danışmadan anyonun. Erik Maria Bark diye bir ziyaretçiniz var," dedi.

Kısa bir süre karşı tarafı dinleyen adam başım kaldınp Joona'mn aşağı geldiğini bildirdi Erik'e.

Siyah deri kaplı, arkalıksız sıraya oturan Erik etrafına bakmaya başladı. Bir süre yeşil cam sanat eserini inceledikten sonra gözleri döner kapıya kaydı. Büyük cam duvann ardında, bir sonraki binanın iç avlusuna açılan cam bir koridor vardı. Erik birden sağ tarafındaki oturma grubunun arasından geçen Joona Linna'yı gördü. Elindeki muz kabuğunu alüminyum bir çöp tenekesine atan Joona, danışmadaki adama selam verip Erik'e yöneldi.

Evelyn Ek'in korunduğu Handverkargatan'daki eve doğru yürürlerken, Joona kızın ilk sorgusunda ulaştıklan sonucu özetledi: Kız tüfeği alıp intihar etmek için ormana gitmişti. Evelyn'i yıllarca taciz eden Josef, istekleri yerine getirilmeyince küçük kız kardeşleri Lisa'ya dayak atmıştı. Evelyn onun cinsel ilişki isteğine on beşine gelmeden cinsel ilişkiye girmenin yasak olduğu savıyla karşı koymuş, on beşinci yaşgünü yaklaşırken de çareyi teyzesinin yazlık kulübesine saklanmaktabulmuştu. Bunun üzerine Josef, Evelyn'in erkek arkadaşı Sorab Ramadani'yi bir biçimde konuşturup kızın nerede saklandığını

öğrenmişti. Doğum gününde teyzelerinin kulübesine gelen Josef, kızı cinsel ilişkiye zorlamış, kız reddedince de neler olacağını çok iyi bildiğini ve olacaklardan onun sorumlu olacağını söylemiş.

"Görüldüğü kadarıyla Josef hiç değilse babasını öldürmeye karar vermiş. Cinayet gününü nasıl kararlaştırdığını bilemiyoruz. Belki de babasını o gün yalnız yakalayacağını biliyordu. Josef Ek, geçen pazartesi, spor çantasına yedek kıyafet, ayakkabılarının üstüne giymek için galoş, bir havlu, babasının avcı bıçağını, bir kutu benzin ve kibrit koyarak, bisikletine atlayıp Rödstuhage'deki futbol sahasına gitti. Babasını öldürüp vücudunu parçaladıktan sonra, cebinden anahtarları alıp kadınların soyunma odasına geçti. Orada duş alıp üzerini değişti. Kanlı elbiseleri koyduğu çantayı bir çocuk parkında yakıp tekrar eve döndü."

"Evde olanlar? Sence aşağı yukarı hipnoz altında anlattığı gibi miydi?"

"Aşağı yukarı değil, tamı tamına anlattığı gibi. Bence öyle," diyen Joona boğazını temizleyip devam etti. "Ama nedeni neydi? Birdenbire annesi ve kız kardeşine saldırmasının nedeni neydi, bilemiyoruz."

Erik'e donuk bir bakış fırlattı.

"Belki de henüz işini tam bitirmediğini, Evelyn'i yeterince cezalandırmadığını düşünmüştür."

Joona alelade bir kapının önünde durdu. Bir numarayı arayıp geldiklerini haber verdi. Kapı kodunu tuşlayıp Erik'le birlikte, duvarları lekeli merdiven sahanlığına girdi.

Üçüncü kata çıktıklarında asansörün kapısında iki polis karşıladı onları. Joona polislerin ellerini sıkarak selamlaştıktan sonra cebinden bir anahtar çıkartıp üzerinde posta deliği olmayan kapının kilidini açtı. Kapıyı tıklayıp biraz aralayarak, "Girebilir miyiz?" diye sordu.

"Onu daha bulamadınız, değil mi?"

Işığı arkasına aldığından, Eveleyn'in yüz ifadesini anlamak imkânsızdı.

"Bulamadık," dedi Joona.

Güvenlik zincirini çıkartarak onları içeri alan Evelyn, kapıyı hemen kapatıp kilitledi. Yüzünü döndüğünde hızlı hızlı soluduğunu fark etti Erik.

"Burası güvenli bir ev, kapıda polisler nöbet tutuyor," dedi Joona güven aşılayan bir ses tonuyla. "Savcılık seninle ilgili dışarıya bilgi verilmesini yasakladı. Şimdilik güvendesin, Evelyn."

"Burada kaldığım sürece, belki," dedi Evelyn. "Ama sonsuza kadar burada kalamam, Josefbeklemeyi çok iyi bilir."

Pencereye gidip dışarı bir göz attıktan sonra kanepeye oturdu.

"Josef nerede saklanabilir?" diye sordu Joona.

"Ben bir şey biliyorum sanıyorsunuz."

"Bilmiyor musun?" dedi Erik.

"Beni hipnotize mi edeceksin?"

"Hayır," dedi Erik şaşkın bir gülümsemeyle.

Evelyn'in yüzü makyajsızdı, Erik'i inceleyen gözleri ürkek ve hüzünlüydü. "İstersen yapabilirsin," diyerek bakışlarını hızla yere çevirdi.

Daire bir oda, küçük bir banyo ve bir mutfaktan ibaretti. Odada geniş bir yatak, iki koltuk ve bir televizyon vardı. Camlar kurşunge-çirmezdi, bütün duvarlar sakin bir sarıya boyanmıştı.

Etrafa göz gezdiren Erik, Evelyn'in peşinden mutfağa gitti.

"Şirin bir daire," dedi.

Evelyn omuzlarını silkti. Üzerinde kırmızı bir süveter ve rengi atmış bir kot pantolon vardı. Saçlarını beceriksizce başımn arkasında toplamıştı.

"Bugün bazı eşyalarımı getirecekler," dedi.

"Bak bu iyi fikir," dedi Erik, "kendini daha iyi hissetmene neden..."

"Daha iyi mi? Kendimi neyle daha iyi hissedeceğimi nereden bilebilirsin ki?"

"Ben bu konuda epeyce araştırma..."

"Affedersin ama sıçanm araştırmasına. Bir psikolog ya da ruh sağlığı danışmanıyla konuşmak istemediğimi söylemiştim."

"Ben bu sıfatlarla burada değilim."

"Neden buradasın öyleyse?"

"Josefi bulmak için."

Erik'e doğru dönen Evelyn, "Josefburada değil," dedi.

Erik, bilmediği bir nedenle, Benjamin konusunu açmamaya karar verdi.

"Beni dinle, Evelyn," dedi sakin bir dille. "Josef in tanıdıklarının listesini çıkarmak için yardımına ihtiyacımız var."

Evelyn'in gözleri parladı, bakışlarına ateşli bir ifade yerleşti.

"Tamam," dedi hafifbir gülümsemeyle.

"Bir kız arkadaşı var mı?"

Evelyn'in bakışları karardı, dudakları gerildi.

"Benden başka mı, demek istiyorsun?"

"Evet."

Evelyn bir süre başını iki yana salladı.

"Kimlerle takılır?"

"Hiç kimseyle takılmaz," dedi Evelyn omuzlarını silkerek.

"Sınıf arkadaşlarıyla da mı?"

"Bildiğim kadarıyla hiç arkadaşı yok."

"Yardıma ihtiyacı olduğunda, kime giderdi?"

"Bilmiyorum... Bazen içki mağazasının arkasındaki sarhoşlarla konuşurdu."

"Kim bunlar, adlarını biliyor musun?"

"Birinin elinde dövme vardı."

"Ne dövmesi?"

"Hatırlamıyorum... Sanırım balık dövmesiydi."

Evelyn kalkıp pencereye gitti yine.

Erik ona baktı. Gün ışığı yüzüne bir şeffaflık veriyor, ince boynunda mavi bir damar atıyordu.

"Onlardan birinin yanında kalıyor olabilir mi?"

Evelyn omuzlarını silkti.

"Belki..."

"Ne düşünüyorsun?"

"Siz onu bulmadan, onun beni bulacağını düşünüyorum."

Erik, alnım pencerenin camına dayayan Evelyn'e bakarken, daha fazla sıkıştırman mıyım diye düşünüyordu. Renksiz ses tonu ve çaresizliğinde tuhaf bir şey vardı bu kızın; erkek kardeşinin davranışlarını kendisinden başka hiç kimsenin kestiremeyeceğini söyler gibiydi.

"Evelyn? Josef in derdi ne?"

"Şimdi bunu konuşacak halde değilim."

"Beni öldürmek mi istiyor?"

"Bilmiyorum."

"Peki neyin peşinde?"

Derin bir nefes alan Evelyn kısık ve yorgun bir sesle, "Eğer senin, benimle onun arasına girdiğini düşünüyorsa," dedi, "eğer kıskanmışsa, evet."

"Evet ne?"

"Seni öldürecektir."

"Deneyecek, demek istiyorsun."

Evelyn dudaklarını yaladı, Erik'e dönüp şöyle bir baktıktan sonra gözlerini yere çevirdi. Erik sorusunu tekrarlamak istedi ama sesi çıkmadı. O sırada kapı çaldı. Joona ve Erik'e bakan Evelyn, korkuyla mutfağa doğru geriledi.

Kapı bir daha çaldı. Gidip kapı deliğinden bakan Joona, iki polisi içeri aldı. Kucağında karton kutu olanı, "Sanırım verdiğin listedeki her şeyi bulduk," dedi. "Nereye koyayım?"

"Koy bir yere," dedi Evelyn.

"Burayı imzalar mısın?"

Polis bir teslimat makbuzu uzattı, Evelyn imzaladı. İki memur çıktıktan sonra Joona'nın kilitlediği kapıya giden Evelyn, kilitlenip kilitlenmediğini kontrol etti. Sonra tekrar onlara döndü.

"Evden bir şeyler istemiştim..."

"Söylemiştin."

Diz çöken Evelyn, üzerindeki kahverengi bandı söküp kutuyu açtı. Tavşan şeklinde, gümüş rengi bir kumbarayla, çerçevelenmiş bir melek tablosu çıkartırken birden durdu.

"Fotoğraf albümüm," dedi.

Dudakları titremeye başladı.

"Ne oldu, Evelyn?" dedi Erik.

"Ben bunu istememiştim. Bu konuda bir şey söy..."

Okulda çekilmiş, kocaman bir portre fotoğrafının olduğu ilk sayfayı açtı. On dört yaşlannda görünüyordu. Diş telleriyle utangaç bir gülümsemesi vardı. Teni pürüzsüz, saçlan kısacıktı.

Evelyn sayfayı çevirdi, katlanmış bir kâğıt kayıp yere düştü Evelyn kâğıdı alıp açtı, okurken yüzü kıpkırmızı oldu. "O, evde," diye Iışıldayarak kâğıdı uzattı.

Erik kâğıdı kapar gibi aldı. Joona'yla birlikte okudular:

Ben senin sahibinim, yalnızca bana aitsin, diğerlerini öldüreceğim, bu senin suçun, o göt hipnotizmacıyı öldüreceğim, bana sen yardım edeceksin, yapacaksın bunu, bana oturduğu evi göstereceksin, sikişip eğlendiğiniz yeri göstereceksin, ben onu öldüreceğim sen de seyredeceksin, amini bir sürü sabunla yıkadıktan sonra seni yüz defa sikeceğim ve böylece ödeşeceğiz ve birlikte yaşamaya başlayacağız.

Jaluzileri kapatan Evelyn, sanki kendi kendini kucaklar gibi kollarını bedenine sardı. Erik mektubu masaya koyup ayağa kalktı. *Demek Josefevde,* diye düşündü. Öyle olmalıydı. Fotoğraf albümü ve mektubu kutuya o koymuştu.

"Yani eve döndü," dedi Erik.

"Başka nereye gidebilirdi ki?" dedi Evelyn.

Mutfağa geçen Joona, telefonla merkeze bilgi vermeye başlamıştı.

"Evelyn, polis bir haftadır evi araştınyor. Josef nasıl orada saklanır ki?"

"Bodrumda," dedi Evelyn yukarı bakarak.

"Nasıl yani?"

"Orada... Tuhaf bir oda var."

"Josef bodrumda," diye bağırdı Erik mutfağa doğru.

Telefonun öbür ucundan gelen klavye tuşlarının seslerini dinleyen Joona, "Şüpheli bodrumda saklanıyor olabilir," dedi.

"Bir dakika," dedi nöbetçi memur, "ben..."

"Bu çok acil," diye araya girdi Joona.

Bir süre susan nöbetçi memur, "İki dakika önce aynı adrese bir ekip gönderdik," dedi sakin bir şekilde.

"Ne? Gârdesvâgen 8 numaraya mı?"

"Evet. Komşulardan biri arayıp eve birinin girdiğini söyledi."

27

13 Aralık Pazar, Sabah -Azize Lusia giinii-

Kennet Strâng durup etrafı dinledikten sonra, yavaşça merdivenlere doğru yürüdü. Bedenine yakın tuttuğu silahının namlusu yere çevriliydi. Mutfaktan hole gün ışığı yayılıyordu. Simone babasını izledi. Bu ev ona, Benjamin daha küçük bir çocukken Erik'le birlikte yaşadıkları evi hatırlatıyordu.

Bir yerlerden bir gıcırtı geliyordu - döşemenin altından ya da duvarların içinden.

"Josef mi?" diye fısıldadı Simone.

Bir elinde el feneri ve evin planı, diğerinde levye vardı. Levyenin ağırlığından eli uyuşmuştu.

Eve tam bir sessizlik çökmüştü. Ne gıcırtı, ne sürünme ne de çarpma sesleri geliyordu.

Kennet başıyla bodruma inme işareti verdi. Evelyn, her hücresi buna karşı koysa da, babasının isteğine uydu.

Evin planlarına göre gizli bir sığmak için en uygun yer bodrumdu. Çizimlerin üzerinde bir yeri işaretleyen Kennet eski kalorifer kazanının olduğu yerin genişletilerek nasıl görünmez bir oda haline getirilebileceğini göstermişti. Bir diğer yer de çatı arasıydı.

Yukarı çıkan ahşap merdivenin yanındaki duvarda dar, kapısız bir açıklık vardı. Çocuklar düşmesin diye konulan eski korkuluğun

çengelleri hâlâ duvarda duruyordu. Bodruma inen demir merdiven, amatörişi, derme çatmaydı. Kaynakları kaba ve üstün körüyapılmıştı. Basamaklar kaba, gri keçeyle kaplanmıştı.

Kennet elektrik düğmesine bastı ama lamba yanmadı, bir daha denedi, ampul patlamış olmalıydı.

"Sen burada dur," diye fısıldadı Simone'ye.

Simone korkuyla ürperdi. Kocaman taşıtların geride bıraktığına benzer ağır, tozlu bir koku vardı.

Kennet elini uzatarak el fenerini istedi.

Simone feneri babasına verdi. Kennet gülümsedi, feneri yakıp dikkatle merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Hey!" dedi Kennet sert bir sesle. "Josef? Ortaya çık da konuşalım."

Hiç ses yoktu. Ne bir çıtırtı ne de soluma.

Simone iki eliyle birden levyeyi sıkıca tuttu.

Fener yalnızca duvarları ve merdiveni aydınlatıyordu. Bodrumun koyu karanlığını dağıtamamıştı. Kennet merdivenleri inmeye devam etti, el fenerinin ışığı birtakım eşyaları aydınlattı: beyaz bir plastik torba, eski bir bebek arabasının kedigözü şeridi, çerçevelenmiş bir film afişi.

"Sana yardım edebilirim," dedi Kennet birincisinden daha yumuşak bir sesle.

Aşağı indi, ani bir saldırıyla gafil avlanmamak için fenerle etrafını hızla gözden geçirdi. Yerleri, duvarları yalayan fenerin ışığı eşyadan eşyaya atladı, gölgeler yakalayıp bıraktı. Bodrumun nasıl bir şey olduğu hakkında fikir edinen Kennet daha sakin ve kapsamlı bir araştırmaya koyuldu.

Simone de merdivenleri inmeye başladı, metal basamaklardan boğuk bir ses çıkıyordu.

"Burada kimse yok," dedi Kennet.

"Duyduğumuz ses neydi o zaman? Demek ki biri vardı."

Tavanın hemen altındaki pencerenin kirli camından zayıf bir gün ışığı sızıyordu. Gözleri loş ışığa alışmaya başlamıştı. Bodrum büyüklü küçüklü bisikletler, çocuk arabaları, kayak takımları, kızaklar, Noel süsleri, duvar kâğıdı rulolanyla doluydu. Üzerinde beyaz boya lekeleri olan bir merdiven, bir hamur yoğurma makinesi ve bir de üzerine kalın siyah kalemle "Josef in çizgi romanları" yazılmış karton bir kutu vardı.

Birdenbire tavandan tıkırtılar gelmeye başladı. Simone önce merdivenlere, sonra babasına baktı. Babası sesi duymamış gibiydi, odanın öbür ucundaki kapıya doğru yavaşça yürüyordu. Simone bir sallanan ata çarptı. Kennet kapıyı açtı, külüstür bir çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve eski modabirmerdanenin olduğu eski bir çamaşır odasıydı. Jeotermal pompanın yanında, kirli bir perde asılıydı.

"Buradakimse yok," dedi Kennet, Simone'ye dönerek.

Simone babasına bakarken arkasındaki kirli perde dikkatini çekti. Hiç kımıldamıyordu ama yine de bir tuhaflık vardı.

"Simone?"

Perdenin üzerinde nemli bir leke vardı, oval, dudak lekesi gibi bir şey.

"Şu planlan aç," dedi Kennet.

Nemli oval leke sanki içeri doğru çekilmiş gibi geldi Simone'ye.

"Baba," diye fısıldadı.

Kapının kenanna yaslanıp silahını koltuk altı kılıfına koyan Kennet, "Evet?" dedi başını kaşıyarak.

Bir gıcırtı duyuldu, dönüp bakan Simone oyuncak atın hâlâ sallandığını gördü.

"Ne oldu, Sixan?"

Planlan Simone'nin elinden alan Kennet, katlanmış bir döşeğin üzerine koydu, feneri tutarak incelemeye başladı. Başını kaldınp yukan baktı, tekrar planlara döndü ve arkasından tuğla duvara doğru gitti. Duvann önünde içinde san cankurtaran yeleklerinin olduğu bir dolap ve sökülüp konulmuş bir karyola vardı. Duvardaki alet edevat askısında bir keski, değişik boyda testereler, bir mengene ve çekiç asılıydı. Çekicin yanındaki balta çengeli boştu.

Duvan ve tavanı gözleriyle ölçen Kennet, öne eğilip karyolanın arkasındaki duvara tıkladı.

"Ne var?" diye sordu Simone.

"Bu duvar en az on yıllık."

"Arkasında bir şey var mı?"

"Evet, kocaman bir oda," dedi Kennet.

"Nasıl girilir?"

Kennet el fenerinin ışığını duvara tutup oradan sökülmüş karyolanın yanındaki yere çevirdi. Fenerin ışığı dolaşırken bodrumda gölgeler uçuşuyordu.

"Orayı bir daha aydınlatsana," dedi Simone.

Dolabın yanında bir yeri işaret ediyordu.

Kennet feneri Simone'ye verip silahını kılıfından çıkarttı.

Birden dolabın ardından bir ses duyuldu. Sanki yavaş ve dikkatle hareket eden biri vardı.

Simone kalp atışlannm hızlandığını hissetti. "Orada biri var," diye düşündü. "AmanTannm! Benjamin," diye bağırmak istedi ama cesaret edemedi.

Kennet ona geri gitmesini işaret etti. Simone tam bir şeyler söylemeye hazırlanırken, o gergin sessizlik bir patlamayla bozuldu. Patlama sesi yukandan gelmişti. Simone feneri yere düşürdü, ka-

ranlıkta kaldılar. Her taraftan ayak sesleri ve çatırtılar geliyordu. Bodrum birden bir ışık seline boğuldu.

"Yere yarın!" diye bağırdı bir adam isterik bir sesle. "Çabuk yere yatın!"

Simone sanki farların ışığında donup kalan bir tavşan gibi kalakalmıştı.

"Yere yat!" diye bağırdı Kennet.

"Kapa çeneni," diye bağırdı biri.

"Yere, yere!"

Karnına sert bir darbe yiyene kadar adamların ona bağırdığını anlayamayan Simone sırtına bastırılarak yere serildi.

"Sana yere yat dedim!"

Nefes almakta zorlanan Simone öksürdü. Bodrum bir ışık seline boğulmuştu. Birtakım karanlık figürler koltukaltlanndan tutup bodrumun dar merdivenlerinden sürükleyerek yukarı çıkarttılar. Elleri arkadan kelepçelenmişti. Yürümekte zorlanıyordu, kayıp düşmüş, yüzünü keskin bir şeye çarpmıştı.

Başını çevirmeye çalıştı ama ensesine sertçe bastıran biri ona engel olup, bodrum kapısının yanındaki duvara yapıştırdı.

Yanında birkaç kişinin durduğunu ve bakışlarını kendisine kilitlediklerini hissediyordu. Gün ışığında kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Uzaktan konuşmalar geliyordu, açık ve öz konuşan babasının sesini ayırt edebildi. Bu ses ona, okula gittiği sabahlan hatırlattı; kahve kokusu ve radyo haberlerini.

Eve dalan adamlann polis olduğunu ancak şimdi anlıyordu. Komşulardan biri onlan eve girerken görüp polisi aramış olmalıydı.

Yirmi beş yaşlarındabir polis kaşlarım çatmış SimoneVe bakıyordu. Alnında çizgiler gözünün altında mor halkalar vardı. Saçı kazınmış, biçimsizbaşı açığa çıkmıştı. Bir eliyle ensesini sıvazlayıp duruyordu.

"Adın?" dedi soğuk bir sesle.

"Simone Bark," dedi Simone, sesi hâlâ tedirgindi. "Buraya babamla geldim. O da eski po..."

"Adını sordum, hayat hikâyeni değil," dedi polis kabaca.

"Sakin ol, Ragnar," dedi meslektaşlanndan biri.

Genç polis memuru arkadaşının uyarısına aldırmadan, "Sen iğrenç bir parazitsin," dedi Simone'ye. "Tabii bu kana bakmaktan hoşlananlar hakkında benim kişisel fikrim."

Burnundan soluyarak başını yana çevirdi.

Simone kulağını yeniden babasına verdi. Kennet sesini yükseltmeden, yorgun bir ifadeyle konuşuyordu. Polislerden birinin babasının cüzdanıyla dışan çıktığını gördü Simone.

"Affedersiniz," dedi Simone bir kadın polise. "Aşağıda bir ses..."

"Kes sesini," dedi kadın.

"Benim oğlum..."

"Kes sesini, dedim. Şunun ağzını bantlayın da sussun."

Saçını kazıtmış olan genç polis memuru bir bant alıp Simone'nin ağzına yapıştırmaya hazırlanırken, dış kapının eşiğinde uzun boylu, sansın, sert bakışlı biri belirdi.

"JoonaLinna, cinayet masasından," dedi keskin Fin aksanıyla. "Ne buldunuz?"

"İki şüpheli," dedi kadın polis.

Kennet ile Simone'ye bakan Joona, "O iki şüpheli bunlar mı?" dedi müstehzi bir ifadeyle. "Tamam, artık yetkiyi ben ele alıyorum."

Kennet ile Simone'nin ellerini hemen çözmelerini söyledi. Kennet'in kelepçelerini çıkartıp özür dileyen kadın polisin, kulaklan kızarmıştı.

Kazınmış saçlısı Simone'nin başına dikilmiş, dik dik bakıyordu.

"Kelepçelerini çıkart," dedi Joona.

"Ama mukavemet ettiler, başparmağım yaralandı," dedi polis.

"Onları tanıklamayı düşünmüyorsundur herhalde?" dedi Joona.

"Evet düşünüyorum."

"Kennet Strâng ile kızını?"

"Kim oldukları umurumda değil," dedi polis sinirle.

"Ragnar," dedi kadın meslektaşı. "Kennet bizden biri."

"Olay yerine girerek suç işledi ve ben..."

"Yeter artık," dedi Joona sertçe.

"Haksız mıyım?" diye sordu Ragnar.

Kennet susmuş onları izliyordu.

"Haksız mıyım?" diye tekrarladı Ragnar.

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Joona.

"Neden şimdi değil?"

Joona sesini alçaltarak, "Senin kendi iyiliğin için," dedi.

Kadın polis boğazını temizleyerek Kennet'ten bir kez daha özür diledi.

"Gerçekten üzgünüm," dedi.

"Sorun değil," dedi Kennet, Simone'nin yerden kalkmasına yardım ederken.

"Bodrum," dedi Simone zor duyulur bir sesle.

"Ben hallederim," diyen Kennet, Joona'ya döndü. "Bodrumdaki gizli bir odada, bir veya iki kişi var, içinde can yelekleri olan dolabın arkasında."

"Duydunuz mu," diye bağırdı Joona. "Şüpheli bodrumda gizli bir odada saklanıyor olabilir. Bu operasyonu ben yöneteceğim. Dikkatli olun. Elinde rehine olabilir. Şüpheli, tehlikeli biri ama çatışmak zorunda kalırsanız önce bacağına ateş edin."

Joona bir çelik yelek alıp giydi. İki polisi evin arkasına gönderip diğerlerini etrafına topladı. Gerekli talimatları hızla verdikten sonra, polisleri peşine takıp bodruma yöneldi. Demir basamakları zangır-datarak aşağı indiler.

Korkudan titreyen Simone'ye sarılan Kennet, fısıldayarak, "Her şey düzelecek," dedi. Ama Simone'nin duymak istediği tek şey Benjamin'in bodrumdan gelecek sesiydi. Bunun için dua etti.

Joona kısa bir süre sonra geri döndü, çelik yeleği elindeydi.

"Kaçmış," dedi.

"Benjamin, Benjamin nerede?" diye sordu Simone.

"Burada değil," dedi Joona.

"Ama oda..."

Bodruma yönelen Simone, kendisini engellemeye çalışan Kennet'in elinden kurtuldu, Joona'yı kenara iterek aceleyle merdivenlerden indi. Ayaklı üç projektörden yayılan ışık bodrumu gündüz gibi aydınlatmıştı. Üzerinde boya lekeleri olan merdiven küçük pencerenin önüne taşınmıştı. Dolap kenara çekilmiş, gizli odanın girişinde bir polis bekliyordu. Simone yavaşça ona doğru yürüdü. Peşi sıra gelen babasının sesini duyuyor ama ne dediğini anlamıyordu.

"Girmem gerek..." dedi zayıfbir sesle.

Bir elini kaldırıp başını iki yana sallayan polis, "Maalesefbuna izin veremem," dedi.

"O benim oğlum."

Simone, beline sarılan babasının kollarından silkinerek kurtulmaya çalıştı.

"O burada değil, Simone."

"Bırak beni!"

Simone'nin girdiği odada bir döşek, çizgi roman dergileri, boş mısır gevreği torbalan, açık mavi galoş, konserve kutulan ve bir de kocaman, keskin bir balta vardı.

28

13 Aralık Pazar, Üğlen -Azize Lusia giinii-

Tumba'dan eve dönerlerken Kennet polislerin beceriksizliklerinden yakınıyor, ses çıkartmadan oturan Simone de arabanın camından sokak ve caddelerdeki çocuklara bakıyordu. Kışlık kıyafetlerini giymiş anneleriyle bir yerlere giden çocuklar, çocuk arabalannda çocuklar, kızaklı çocuklar. Bütün çocukların sırt çantaları birbirine benziyordu. Başlarında Azize Lusia tacı olan bir grup kız, bir şeyler atıştırıp gülüşüyorlardı.

Benjamin'in yatağından sürüklenerek kaçırılmasının, ellerimizden koparılmasının üzerinden bir gün geçti, diye düşünen Simone, dizlerine koyduğu ellerine baktı. Kelepçeden geriye kalan kırmızı izler hâlâ belirgindi.

Benjamin'in Josef Ek tarafından kaçırıldığına dair hiçbir kanıt yoktu. Gizli odada Benjamin'denbir iz bulamamışlardı. Sadece Josef kalmıştı orada. Simone üe babası bodruma indiğinde, muhtemelen Josef o odadaydı.

Simone onun olduğu yerde nasıl büzüldüğünü, onları nasıl dinlediğini, gizli sığmağının bulunduğunu anlayınca baltaya nasıl uzandığını hayal etti. Polisler büyük bir tantanayla bodruma dalıp babasıyla kendisini sürükleyerek yukarı çıkarttıklarında, Josef de do-

labı itip önce sığmağından, arkasından da merdiveni duvara dayayıp pencereden dışarı çıkmıştı.

Polisleri atlatıp bir kez daha paçayı kurtarmıştı, hâlâ serbestti.

Ama Benjamin'i o kaçırmış olamaz, diye düşünüyordu Simone. Erik'in anlatmaya çalıştığı gibi, iki ayrı olay tesadüfen üst üste gelmişti yalnızca.

"Buradamıyatacaksın?" diye sordu Kennet.

Başım kaldıran Simone, üşüdüğünü hissetti. Luntmakargatan'daki evlerinin önüne park ettiklerini ancak şimdi fark ediyordu. Kennet defalarca arabadan çıkmasını söylemişti.

Kapıyı açıp daireye girdiğinde, holdeki askılıkta Benjamin'in paltosunu gören Simone'nin kalp atışları hızlandı. Ama umutlanmaya fırsat bulamadan oğlunun pijamalanyla kaçırıldığını hatırladı.

Duş alacağım söyleyerek banyoya giden babasının yüzü kül gibiydi.

Duvarayaslanıp gözlerim yuman Simone, Benjamin'e kavuşmanın dışında hiçbir şey istemediğini düşündü. Yeter ki ona kavuşsun, olup biten her şeyi unutmaya hazırdı. Bir daha bu konuyu hiç konuşmayacak, düşünmeyecek, kimseye kızmayacak, yalnızca şükredecekti.

Banyodan gelen su sesini duydu.

İç çekerek ayakkabılarım çıkardı, ceketini yere attı, yatak odasına girip yatağın kenarına oturdu. Yatak odasına niçin geldiğini birden unutuverdi. Bir şey mi almaya, yoksa uzanıp biraz dinlenmeye mi gelmişti? Avuçlarında çarşafın serinliğini hissetti, yastığın altından Erik'in kırışık pijaması görünüyordu.

Duştan gelen su sesi kesüince yatak odasına niçin girdiğini hatırladı. Babasına bir havlu alacaktı. Sonra da Benjamin'in bilgisayarını açıp kaçırılmasıyla ilgili bir ipucu bulmaya çalışacaktı. Ayağa kalkıp gardıroptan bir banyo havlusu aldı. Hole geldiğinde banyonun kapısı açıldı ve Kennet dışarı çıktı, elbiselerini giymişti.

"Havlu," dedi Simone.

"Küçük havluyu kullandım," dedi Kennet.

Islak saçlarından lavanta kokusu geliyordu. Belli ki lavabonun üzerindeki ucuz sıvı sabunlayıkanmıştı.

"Saçını sabunla mı yıkadın?"

"Güzel kokuyordu," dedi Kennet.

"Şampuan diye bir şey var, baba."

"Ne fark eder?"

"İyi," dedi Simone gülümseyerek ve küçük havlunun ne için kullanıldığını anlatmaktan vazgeçti.

"Kahve yapacağım," diyen Kennet mutfağa girdi.

Simone elindeki havluyu banyo dolabının üzerine bırakıp Benjamin'in odasına gitti. Bilgisayarı açıp sandalyeye oturdu. Oda darmadağınıktı: Yatak çarşaflan yerde, su bardağı yüzüstü duruyordu.

Bilgisayann açılış müziği duyuldu, elini mouseun üzerine koyan Simone, bir süre bekledikten sonra Benjamin'in ekranın üzerindeki minyatür fotoğrafını tıkladı. Bilgisayar kullanıcı adı ve şifreyi sordu. Kullanıcı adı kutusuna Benjamin yazan Simone, derin bir nefes aldıktan sonra şifre kısmına *Dumbledore* yazdı.

Titreşen ekran tıpkı bir göz gibi kapanıp sonra açıldı.

Simone bilgisayara girmeyi b aş armıştı.

Ormanda, bir açıklıkta duran geyik fotoğrafı geldi ekrana. Islak, büyülü bir ışık aydınlatıyordu otlan. O ürkek hayvan, fotoğrafın çekildiği o anda çok sakin görünüyordu.

Benjamin'in en mahrem alanına adım atan Simone, Benjamin'e ait bir şeyin birdenbire kendisine yaklaştığını hissetti.

"Sen bir dâhisin," dedi babası arkadan.

"Yok canım," dedi Simone.

Kennet bir elini kızının omzuna koyup izlerken, Simone e-posta sayfasını açtı.

"Ne kadar geriye gideceğiz?" diye sordu Simone.

"Her şeyi gözden geçireceğiz."

Simone, gelen posta kutusuna girerek mailleri okumaya başladı.

Bir arkadaşı yardım toplamakla ilgili bir şeyler soruyordu.

Bir grup çalışması gözden geçirilecekti.

Biri Benjamin'in İspanya'daki bir çekilişte kırk milyon Euro kazandığını bildiriyordu.

Kennet mutfağa gidip iki fincan kahveyle döndü.

"Şu kahve dünyanın en iyi içeceği," diyerek Simone'nin yanına oturdu. "Ya sen şu lanet bilgisayarın şifresini nasıl kırabildin?"

Simone omuzlarını silkerek, kahvesinden bir yudum aldı.

"Bilgisayarcı arkadaşımı arayıp bir türlü gelmeyen yardımına ihtiyaç kalmadığını söyleyeyim."

Aida'dan gelen bir maili açtı Simone: Kötü bir filmle dalga geçiyor, Arnold Schwarzenegger'in beyni alınmış bir Shrek olduğunu yazıyordu.

Haftalık okul bülteni.

Hesap bilgilerinizi kimseye vermeyin diyen banka uyarısı.

Facebook, Facebook, Facebook, Facebook.

Simone, Benjamin'in Facebook hesabına girdi. "Hypno monky" adlı bir gruptan yüzlerce ileti vardı. Bütün tartışmalar Erik'in etrafında dönüyordu. Benjamin'in avanaklaşana kadar hipnotize edildiği ve Erik'in bütün İsveç halkını hipnotize ettiğine dair yığınla aşağılayıcı teori vardı. Bir tanesi de çükünü hipnotize ettiği için Erik'ten tazminat istiyordu.

YouTube'daki bir klibin linki vardı. Linki tıklayan Simone, *Götlek* başlıklı kısa bir film izledi. Bir kalabalığın arasından geçmeye çabalayan Erik, kazara yaşlı bir kadına çarpıyor, kadın da ona orta parmağını gösteriyordu. Bir ses.de hipnozun ne kadar ciddi bir iş olduğunu anlatıyordu.

Simone tekrar gelen posta sayfasına döndü. Aida'nın gönderdiği kısa bir maili okurken tüyleri diken diken oldu, belirsiz bir korkuya kapıldı, avuçlarını ter bastı. Ekranı Kennet'e çevirerek, "Bunu oku baba," dedi.

> Nicke, VVailord'un çok öfkelendiğini söylüyor, hakkında hiç hayırlı şeyler düşünmüyormuş. Bence bunu ciddiye almalısın, Benjamin.

"Nicke, Aida'nın küçük kardeşi," dedi Simone.

"Peki şu Wailord kim?" diye sordu Kennet derin bir nefes alarak. "Onu tanıyor musun?"

Simone başını salladı. İçini karanlık bir korku kaplamıştı. Benjamin'in hayatı hakkında ne biliyordu gerçekten?

"Sanının Wailord bir Pokemon karakterinin adı," dedi.

Simone, gönderilen postalar sayfasına tıklayıp Benjamin'in tedirgin cevabını okudu:

> Nicke dışan çıkmasın. Onun deniz kıyısına gitmesine izin verme. Wailord'un öfkelendiği doğruysa, birimizin başı yanacak demektir. Aslında hemen polise başvurmalıyız ama şu an bu çok tehlikeli olabilir.

"Kahretsin," dedi Kennet.

"Bu gerçek mi yoksa bir oyun mu bilmiyorum."

"Hiç oyuna benzemiyor."

"Evet."

Puflayarak karnını kaşıyan Kennet, "Aida ve Nicke," dedi yavaşça, "Ne biçim insanlar bunlar?"

Babasınabakan Simone, ne cevap vereceğini bilemiyordu. Aida onun anlayabileceği bir kız değildi. Siyah kıyafetler giyen, piercingli, tuhaf makyajlı, dövmeli ve ailesinin durumu en hafif tabirle acayip olan bir kızdı işte.

"Aida, Benjamin'in kız arkadaşı," dedi en sonunda. "Nicke de Aida'nın erkek kardeşi. Bir yerlerde Benjamin ile Aida'nın bir fotoğrafı olacaktı..."

Simone kalkıp Benjamin'in cüzdanını getirdi, sözünü ettiği fotoğrafı çıkardı. Benjamin kolunu kızın omzuna atmıştı. Aida biraz rahatsız görünürken, Benjamin kameraya gülüyordu.

Aida'nın ağır makyajlı yüzüne dikkatle bakan Kennet, "Ne biçim insanlar bunlar?" diye sordu bir kez daha.

"Ne biçim insanlar," diye mırıldanarak tekrarladı Simone. "Doğrusu bilmiyorum. Bildiğim tek şey Benjamin'in Aida'ya çok düşkün olduğu. Kardeşinin bakımını Aida üstlenmiş gibi. Sanırım çocuk gelişme engelli."

"Agresif mi?"

"Sanmam," diyen Simone, bir süre düşündükten sonra, "anneleri hastaymış. Amfizem diye duydum ama fazla bir şey bilmiyorum."

Kollarını göğsünde kavuşturan Kennet, geriye yaslanıp tavana baktı. Sonra doğrulup ciddi bir ses tonuyla, "Şu Wailord bir çizgi film kahramanı, öyle mi?" diye sordu.

"Pokemon karakteri," dedi Simone.

"Bunu bilmem mi gerekirdi?"

"Eğer şimdi çocuk olsaydın, istesen de istemesen de bilirdin.

Kennet boş gözlerle baktı.

"Pokemon," dedi Simone, "bir tür oyun."

"Oyun?"

"Benjamin küçükken oynardı, hatırlamıyor musun? Kart biriktirir, başka bir şeye dönüşebilen değişik kahramanları anlatıp dururdu."

Kennet başım salladı.

"İki yıl kadar oynadı bu kartlarla," dedi Simone.

"Ama artık oynamıyordu, değil mi?"

"Eh artık bu oyun için biraz büyük sayılır."

"Ben senin binici kampından geldiğinde bebeklerinle oynadığını hatırlıyorum."

"Kim bilir, belki Benjamin de gizlice oynuyordur," dedi Simone.

"Peki bu Pokemon oyunu nasıl bir şey?"

"Nasıl açıklasam ki? Japonya kaynaklı bir oyun. Doksanlı yılların başında ortaya çıkıp sonuna doğru çok yaygmlaşarak tam bir endüstriye döndü. Hayvanlar var. Ama öyle bildik hayvanlar değil. Böcek, robot karışımı şeyler. Bazıları çok şirin, bazıları da çok iğrenç. Çocuklar ceplerinde taşıyor. Katlanıp küçük topların içine yerleştiriliyor. Aptalca bir oyun. Çocuklar pokemonlannı birbirleriyle dövüştürüyor. Şiddet dolu bir oyun yani. Amaç mümkün olduğu kadar çok dövüş kazanmak, o zaman para... oyuncular para, Pokemon karakterleri puan kazanıyor."

"En çok puan alan kazanıyor, öyle mi?" dedi Kennet.

"Tam bilmiyorum. Hiç bitmeyen bir oyuna benziyor."

"Bir bilgisayar oyunu mu bu?"

"Her şey, çizgi filmi var, kart oyunu var, şekeri var, bilgisayar oyunu var, Nintendo'su var, var da var."

"Hâlâ bir şey anlamadım," dedi Kennet.

Simone sanki aklına bir şey gelmiş gibi sustu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Kennet.

"Bence asıl amaç da bu zaten: Büyükleri işin dışında tutmak," dedi Simone. "Çocuklar kendi hallerine bırakılacak, biz büyükler Pokemon dünyasını anlayamadığımızdan başlarına buyruk olacaklar."

"Sence Benjamin tekrar bu oyunu oynamaya mı başladı?" dedi Kennet.

"Hayır, aynı tarzda değil, bu başka bir şeye benziyor," diyen Simone ekranı gösterdi.

"VVailord sence gerçek biri mi?" dedi Kennet.

"Evet."

"Yani şu Pokemon'la bir ilgisi yok?"

"Bilemiyorum... Aida'nm kardeşi, Nicke, VVailord hakkında konuşurken, sanki Pokemon'dan söz eder gibiydi. Belki o böyle konuşuyor. Ama Benjamin'in *Nicke'nin deniz kıyısına gitmesine müsaade etme* diye yazmış olması durumu değiştiriyor."

"Ne denizi," diye sordu Kennet.

"Ben de bunu düşündüm, burada deniz yok, yalnızca oyunda var."

"Ama Benjamin gerçek bir tehditten söz eder gibi, öyle değil mi?" dedi Kennet.

Başını sallayan Simone, "Deniz hayal ama tehdit gerçek," diye mırıldandı.

"Bu VVailord kim, bulmalıyız," dedi Kennet.

"BubirLunar olabilir," dedi Simone.

Hafifçe gülümseyen Kennet, "Neden emekli olmam gerektiğini şimdi anlıyorum," dedi.

"Lunar, bir sohbet odasının adı," diyen Simone, sandalyesini bilgisayara yaklaştırdı. "VVailord'u arayacağım."

Aramada seksen beş bin sonuç çıktı. Kennet mutfağa gidip telsizi açtı, konuşmalarla birlikte bir sürü tuhaf ses yükseldi.

Japon Pokemon'u hakkındayazüanlara şöyle bir göz attı Simone.

Şimdiye kadar bilinen Pokemonların en büyüğü olan Wailord, açık denizlerde yüzer, bu dev Pokemon, kocaman ağzıyla tek bir seferde yığınla yiyecek yutar.

"İşte denizimiz burada," dedi Simone'nin omzunun üzerinden yazılanları okuyan Kennet.

Babasının mutfaktan döndüğünü fark etmemişti Simone.

Yazılanlara göre VVailord, müthiş bir sıçrayışla balık sürüsünün arasına dalıyor, kocaman ağzını balıklarla doldurup yoluna devam ediyordu.

Wailord'un kurbanlarını bir çırpıda nasıl yuttuğuna bakan Simone, "Ne korkunç," dedi.

Yalnızca İsveççe sayfalarda aramaya başladı ve bir sohbet sayfasına girdi.

"Merhaba, Wailord nasıl alınır?"

"VVailord edinmenin en kolay yolu, denizde bir VVailmer yakalamaktır."

"Peki denizin neresinde avlanayım?"

"Her tarafında avlanabilirsin, yeter ki Süper Rod kullan."

"Bir şey bulabildin mi?" dedi Kennet.

"Biraz zaman alacak."

"Bütün mesajları, hatta çöp kutusundakileri de gözden geçirip şu VVailord'un izini bulmaya çalış."

Simone dönüp babasına baktı. Kennet deri ceketini giymişti.

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben gidiyorum," dedi Kennet.

"Nereye? Eve mi?"

"Şu Nicke ve Aida'yla konuşacağım."

"Seninle geleyim mi?" dedi Simone.

Başını iki yana sallayan Kennet:

"En iyisi sen burada kal da bügisayan tara," dedi.

Çok yorgun görünen Kennet, kendini uğurlayan kızına gülümsemeye çalıştı. Simone babasına sarılıp arkasından kapıyı kilitledi. Asansörün sesini duyduğunda, holde durup gözünü kapıdan ayırmadan babasını beklediği günleri hatırladı. Annesi onları terk ettiğinde dokuzunda ya var ya yoktu. Bu yüzden babasını kaybetmekten çok korkuyordu.

Mutfağa girdiğinde babasının kesekâğıdmm üstüne koyduğu çöreği gördü. Kahve makinesi hâlâ açıktı ama dibinde sadece koyu bir tortu kalmıştı.

Yanık kahve kokusu bedenini saran panik duygusuna karıştı; belli ki artık hayatının son mutlu günlerini çok geride bırakmıştı. Şimdi hayatının ikinci perdesi açılmıştı. O mutlu birinci perde sona ermişti. Gelecekte onu neyin beklediğini düşünmeye cesaret edemiyordu. El çantasını alıp telefonunu çıkarttı. Beklediği gibi Ylva defalarca aramıştı. Shulman da aramıştı, cevap ver seçeneğine tıkladı ama daha sinyal çalmadan vazgeçti. Telefonu bırakıp tekrar Benjamin'in odasına döndü.

Dışarıda bir aralık karanlığı vardı. Hava rüzgârlı gibiydi. Sokak lambaları sallanıyor, ışığın altından kar taneleri geçiyordu .

Aida'nın silinmiş bir mesajını buldu Simone. *Yalan dolu bir evde yaşadığın için sana acıyorum,* diye yazmıştı. Mesajın ekinde büyük bir dosya vardı. Mouseun okunu dosyaya yöneltirken kalbinin

hızlandığını hissetti Simone. Tam ek dosyayı açacakken, kapının çalındığını duydu. Nefesini tuttu, kapı bir daha çalınınca ayağa kalktı. Uzun koridordan geçip kapıya giderken dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti.

29

13 Aralık Pazar, Öğleden Sonra -Azize Lusia günü-

Arabasını Sundbyberg'de, Aida'nın oturduğu binanrn önüne park eden Kennet, Benjamin'in bilgisayarındaki o tuhaf mesajları düşünüyordu:

Nicke, IVaüorcl'un çok öfkelendiğini söylüyor, hakkında hiç hayırlı şeyler düşünmüyormuş.

Ve Benjamin'in yanıtı:

Nicke'nin denize gitmesine izin verme.

Hayatı boyunca defalarca korkuyla yüz yüze gelmişti. Bunun ne demek olduğunu çok iyi bilirdi, hiç kimse korkudan azade değildi.

Aida'nın oturduğu bina, üç katlı küçük bir binaydı. Eski stil, şirin ve sağlamdı. Kennet, Simone'den aldığı fotoğrafa baktı. Gözlerinin etrafına siyah makyaj yapmış, piercingli bir kız. Kennet bu kızı böylesi şirin bir evde hayal edemiyordu. Onun hayal dünyasına göre, bu tür evde oturan bir kız odasının duvarına Marilyn Manşon değil, midilli posterleri asardı.

Kennet arabadan çıkmaya hazırlanırken yapılı birinin, binanın yan tarafındaki patikada ileri geri dolaştığını görerek durdu.

Binanın kapısı açıldı ve Aida dışarı çıktı. Acelesi var gibiydi. Sırt çantasını kanştınp bir paket sigara çıkartı, paketi sallayıp dudaklarıyla içinden bir sigara çekti ve durmadan yaktı. Kennet arabadan çıkıp

metro istasyonuna doğru giden kızı izledi. Durdurup konuşmayı düşünüyordu. Bir otobüs hızla geçti, bir yerlerde bir köpek havladı. Kennet birden, o yapılı oğlanın Aida'ya doğru koştuğunu fark etti. Aida adım seslerini duyup döndü, oğlanı gördüğünde yüzüne bir gülümseme yayıldı. Hafifçe pudralanmış yanaklarına ve etrafım siyaha boyadığı gözlerine çocuksu bir ifade yerleşti. Oğlan Aida'nm önünde durdu. Aida hafifçe yanaklarım okşarken, oğlan Aida'ya sarıldı. Birbirlerinin burun uçlarını öptüler. Aida oğlana el sallayıp yoluna devam etti. Kennet, bu oğlanın Aida'nm kardeşi olduğunu düşündü. Bir süre durup Aida'nm arkasından el salladı. Aydınlık, sevimli bir yüzü vardı. Bir gözü şaşıydı. Kennet bir sokak lambasının altında durup bekledi. Oğlan ağır, kocaman adımlarla yaklaştı.

"Merhaba Nicke," dedi Kennet.

Nicke durup korkuyla baktı. Ağzının iki tarafında tükürük köpüklenmişti. "Konuşmamyasak," dediyavaşça.

Ürkmüş, tetikte bekliyordu.

"Adım Kennet, polisim. Daha doğrusu, biraz yaşlandığımdan, emekli oldum ama fark etmez, polisim işte."

Oğlan gülümsedi.

"Peki silahın var mı?"

"Hayır," diye başını İM yana salladı Kennet. "Polis arabam da yok."

Oğlan ciddileşti.

"Yaşlandın diye mi aldılar silahını?"

Kennet başını salladı.

"Evet."

"Buraya hırsızlan yakalamaya mı geldin?"

"Hangi hırsızlan?"

Nicke montunun fermuannı kapattı.

"Bazen eşyalarımı alıyorlar," dedi yeri tekmeleyerek.

"Kim alıyor?"

Nicke huysuz bir ifadeyle baktı.

"Hırsızlar."

"Tabii ya hırsızlar."

"Başlığımı, saatimi, kenarları parlayan güzel taşımı aldılar."

"Senin korktuğun biri var mı?"

Hayır anlamında başını salladı Nicke.

"Yani buradaki herkes iyi kalpli, öyle mi?" diye sordu Kennet.

Yanaklarını şişiren oğlan, Aida'nm kaybolduğu tarafa baktı.

"Benim ablam, en kötü canavarın peşinde."

Kennet başıyla metro girişindeki büfeyi işaret etti.

"Kola ister misin?"

Büfeye doğru yürürlerken, "Cumartesi günleri kütüphanede çalışıyorum," dedi Nicke. "Gelenlerin paltolarını alıp vestiyere asıyorum. Numara veriyorum onlara, binlerce değişik numara var."

"Aferin," dedi Kennet. İki kola aldı.

Nicke memnun görünüyordu, bir kamış daha istedi. Bir yudumlayıp bir geğirerek içti kolasını.

"Ablan," dedi Kennet yumuşak bir sesle. "Hangi canavarın peşinde?"

Kaşlarını çattı Nicke.

"O çocuk. Aida'nm sevgilisi. Benjamin. Nicke bugün onu görmedi. Ama daha önce çok sinirliydi. Aida ağladı."

"Benjamin neye sinirlendi?"

Nicke, Kennet'e şaşırarak baktı.

"Benjamin öfkelenmedi, o çok iyi. O onu görünce Aida mutlu olup gülüyor."

"Peki kim sinirlendi, Nicke? Sinirlenen kimdi?"

Nicke birden tedirgin oldu. Elindeki içeceğe baktı.

"Benim tanımadıklarımdan bir şey almam yasak..."

"Ama benden alabilirsin. Ben polisim," dedi Kennet. "Sinirlenen kim Nicke?"

Nicke boynunu kaşıyıp ağzının kenarlarındaki köpükleri sildi.

"Wailord. Kocaman ağzı var," diye kollarım iki yana açtı.

"Wailord mu?"

"O çok kötü."

"Aida nereye gitti, Nicke?"

"Aida, Benjamin'i bulamıyor, bu çok kötü," dedi Nicke. Yanaldan titremeye başlamıştı.

"Ama nereye gitti?"

Nicke başını sallarken ağlayacak gibiydi.

"Of, of, oftanımadığım amcalarla konuşmam yasak."

"Biliyorum, Nicke, ama ben o amcalardan değilim," diyen Kennet, cüzdanından çıkarttığı üniformalı resmini gösterdi.

Fotoğrafa büyük bir dikkatle baktıktan sonra Nicke, "Aida, Wailord'u görmeye gitti," dedi. "Benjamin'i ısıracak diye korkuyor. Wailord ağzını bu kadar kocaman açabiliyor."

Nicke yine kollannı iki yana açtı. Kennet sesine hâkim olmaya çalışarak, "Wailord'un nerede oturduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Denizde."

"Deniz mi? Oraya nasıl gidilir?"

"Denize gitmeme müsaade yok, yaklaşmam bile yasak."

"Tamam, sen gitme Nicke. Ama ben gidebilirim. Oraya nasıl r.ı.lilir."

"Otobüsle."

Nicke elini cebine sokup bir şey aranırken, kendi kendine fısıldadı.

"VVailord bir keresinde bana bir oyun oynadı," diye gülümsedi. "Şaka yaptı. Beni kandırıp yenilmemesi gereken bir şeyi yedirenler."

Yüzü kızaran Nicke fermuanyla oynamaya başladı. Tırnaklan kirliydi.

"Ne yedin?" diye sordu Kennet.

Nicke'nin yanaklan bu defa daha şiddetli titredi.

"Ben istemedim," dedi. Yanaklanndan aşağı gözyaşlan boşandı.

Nicke'nin omzunu tıpışlayan Kennet, "Bana öyle geliyor ki, şu VVailord aptalın teki," dedi.

"Aptal."

Nicke cebinde bir şeye dokunup duruyordu.

"Biliyorsun ben polisim, kimsenin sana aptallık yapmasına müsaade etmem."

"Sen çok yaşlısın."

"Ama güçlüyüm."

Nicke biraz neşelendi.

"Bir kola daha alabilir miyim?"

"Eğer istiyorsan."

"Evet, lütfen."

"Cebinde ne var?" dedi Kennet ilgisiz görünerek.

Nicke gülümsedi.

"Bir sır."

"Vay be," diyen Kennet üzerine gitmekten kaçındı.

Bu taktik sonuç verdi.

"Ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" dedi Nicke.

"Sır dedin ya. Ben sırra saygılıyım. Canın istemezse bana anlatmazsın."

"Oy, oy, oy. Ne olduğunu asla tahmin edemezsin."

"Evet edemem."

Nicke elini cebinden çıkardı, "Ne olduğunu söyleyeceğim."

Avucunu açtı, "Bu benim gücüm."

Nicke'nin avucundabir parça toprak vardı. Kennet gülümseyen oğlana merakla baktı.

"Ben toprak Pokemonuyum," dedi ağzı kulaklarına vararak.

"Toprak Pokemonu," diye tekrarladı Kennet.

Nicke avucunu kapatıp elini tekrar cebine soktu

"Ne tür güçlerim var biliyor musun?"

Başını iki yana sallayan Kennet'in dikkatini, sokağın karşısında, binaların önünde dolaşan sivri kafalı bir adam çekti. Bir şey arıyor gibiydi, elindeki bastonla yerde bir şeyleri karıştırıyordu. Kennet birden, giriş kattaki evlerin içini gözlediğini düşündü. Gidip ne yaptığım soracaktı. Ama Nicke onu kolundan tuttu, "Ne tür güçlerim var biliyor musun?" diye tekrarladı.

Kennet bakışlarını isteksizce adamdan Nicke'ye çevirdi. Nicke parmaklarıyla saymaya başladı, "Ben elektik Pokemonlanndan, ateş Pokemonlanndan, zehirli Pokemonlardan, taş Pokemonlanndan ve çelik Pokemonlanndan daha iyiyim. Onlar beni yenemezler. Bu kesin. Ama uçan Pokemonlara karşı dövüşemem, çimen ve böcek Pokemonlanna karşı da."

"Gerçekten mi?" dedi Kennet. Bakışlannı tekrar sokaktaki dama çevirmişti. Adam bir pencerenin önünde durdu. Bastonu kolunun altına aldı, sanki bir şey anyormuş gibi yaparak pencereye eğildi.

"Dinliyor musun?" dedi Nicke gergin bir sesle.

Kennet Nickc'yc dönüp gülümseyerek gönlünü almaya çalıştı. Bu sırada adam yok olmuştu. Gözlerini kısarak giriş katının penceresine baktı ama açık olup olmadığını çıkartamadı.

"Su ile dövüşemem," dedi Nicke üzgün bir sesle. "En kötüsü su. Suya karşı koyamam, çok korkarım sudan."

Kennet, Nicke'nin kolunu tutan elini yavaşça çözdü.

"Bir dakika bekle," dedi şefkat dolu bir sesle ve pencereye yöneldi.

"Hey, saat kaç?" dedi Nicke birden.

"Saat? Altıya çeyrek var."

"Benim hemen gitmem gerek. Eğer geç kalırsam kızar bana."

"Kim kızar? Baban mı?"

"Benim babam yok ki," diye güldü Nicke.

"Annen demek istedim."

"Yok, Ariados kızar bana. Bir şeyler almaya gelecek."

Önce Kennet'e, sonra yere bakan Nicke, bir süre tereddüt ettikten sonra, "Bana biraz para verir misin?" dedi. "Bende az var, yeterli param olmazsa beni cezalandırır."

"Bir dakika," diye dikkat kesildi Kennet. "VVailord mu senden para istiyor?"

Birlikte yürümeye başladılar.

"Paralan Wailord'a mı vereceksin?" diye tekrarladı Kennet.

"Kafayı mı yedin? VVailord? O beni yutar... ama ötekiler... onlar onun yanına yüzer."

"Kim senden para istiyor?"

"Ariados, dedim ya," dedi Nicke sabırsızlıkla. "Paran var mı? Para verirsen bir şey yapabilirim. Sana biraz güç verebilirim."

"Gerekyok," diyen Kennet, cüzdanını çıkarttı. "Yirmi kron yeter mi?"

Nicke keyifle güldü, parayı alıp cebine attı ve hiçbir şey demeden sokaktan aşağı koştu.

Kennet bir süre durup çocuğun dediklerini anlamaya çalıştı. Nicke'nin anlattıklarından bir şey anlamamıştı ama peşine takıldı. Sokağın köşesini dönünce, Nicke'nin trafik ışığında beklediğini gördü. Meydandaki kütüphaneye gider gibiydi. Çocuğun peşinden karşıya geçen Kennet, bir binanın kapı aralığına gizlenip olacakları gözlemeye başladı. Nicke, kütüphanenin yanındaki çeşmenin yanında durdu ve sabırsızlıkla dolaşmaya başladı. Meydan kötü aydınlatılmıştı ama Kennet yine de, Nicke'nin pantolonunun cebindeki toprak parçasıyla oynadığını fark edebiliyordu.

Dişçinin yanındaki çalıların arasından Nicke'den daha genç bir oğlan çıkıp meydana doğru yürüdü. Nicke'nin önünde durup bir şeyler söyledi. Nicke hemen yere yatıp paralan oğlana uzattı. Paralan sayan çocuk, köpek sever gibi Nicke'nin başını okşadı. Sonra birden yakasından tutup çeşmenin kenanna sürükledi ve başını suya bastırdı. Kennet koşmak için bir hamle yaptı ama kendine engel oldu. Buraya Benjamin'i bulmak için gelmişti. O oğlanı ürkütmemeliydi, Wailord olabilir ya da kendini Wailord'a götürebilirdi. Dişlerini sıkıp heyecanla bekledi. Nicke biraz çırpındıktan sonra, oğlan onun başını bıraktı. Nicke doğrulup oturdu ve öksürmeye başladı. Oğlan, Nicke'nin omzuna bir şaplak attıktan sonra çekip gitti.

Kennet aceleyle oğlanın peşine takıldı, çalılann arasından geçen oğlan çamurlu yamaçtan bir patikaya indi. Yüksek apartmanlann arasına dalan oğlan, bir apartman kapısından içeri girdi. Adımlarını hızlandıran Kennet kapı kapanmadan yetişti. Oğlanın arkasından asansöre daldı. Altıncı katın düğmesine basılmıştı. O da altıncı katta çıktı. Oğlan bir kapıya yönelirken, Kennet sanki bir şey anyormuş

gibi ceplerini karıştırdı. Oğlan anahtarını çıkarttığında, "Hey, evlat, ir dakika bakar mısın?" dedi Kennet.

Oğlan aldırmadı, Kennet oğlanın ensesinden tutup yüzünü çevirdi.

"Bırak beni moruk," dedi oğlan gözünün içine bakarak.

"İnsanlardan zorla para almanın yasak olduğunu bilmiyor musun?"

Oğlanın gözleri ışıltılı ve şaşırtıcı ölçüde sakindi. Kapının üzerindeki yazıyı okuyan Kennet, "Senin soyadın Johansson mu?" diye sordu.

"Evet," diye gülümsedi oğlan, "senin adın ne?"

"Kennet Strâng, komiserim."

Oğlan hiçbir korku belirtisi göstermedi.

"Nicke'den kaç para aldın?"

"Ben para almam, bana para verirler ve bu verenleri mutlu eder. Yani herkes memnun olur."

"Anne babanla konuşacağım."

"Öyle mi?"

"Konuşayım mı?"

"Aman, ne olursun yapma yapma," diye dalga geçti oğlan.

Kennet zili çaldı, bronz tenli şişman bir kadın açtı kapıyı.

"İyi günler," dedi Kennet. "Ben komiserim, korkanm oğlunuzun başı biraz belada."

"Oğlum mu? Benim çocuğum yok," dedi kadın.

Başını oğlana çeviren Kennet, yere bakıp sırıttığını gördü.

"Bu oğlanı tanımıyor musunuz?"

"Polis kimliğinizi görebüir miyim lütfen?" dedi şişman kadın.

"Bu oğlan..."

"Onun kimliği yok," diye araya girdi oğlan.

"Hayır, var," diye yalan söyledi Kennet.

"Polis değil bu," diyen oğlan cüzdanını çıkarttı. "İşte otobüs pasom, eğer bu adam komiserse ben de emniyet müdürü..."

Kennet oğlanın cüzdanmı kaptı.

"Ver cüzdanımı."

"Sadece bakacağım," dedi Kennet.

"Çükümü öpmek istiyormuş," dedi oğlan kadına dönerek.

"Polisi arayacağım," dedi kadın korkulu bir sesle.

Kennet asansör düğmesine bastı. Etrafına bakman kadın, birden koşup diğer dairelerin kapılarına vurmaya başladı.

"Bana para verdi," dedi oğlan kadına. "Ama onunla gitmek istemedim."

Asansör geldi. Komşulardan birinin kapısı aralandı.

"Bundan sonra Nicke'yi rahat bırakacaksın," dedi Kennet.

"O benim," dedi oğlan.

Kadın polis diye bağırmaya başladı. Kennet asansöre girdi, yeşil düğmeye basıp kapısını kapadı. Sırtından ter akıyordu. Oğlan takip edildiğini fark etmiş, yabancı birinin kapısında durarak kendisine oyun oynamıştı. Elindeki cüzdana baktı: yaklaşık bin kron, bir video dükkânı üyelik kartı, otobüs pasosu ve üzerinde: Deniz, Louddsvâgen 18 yazılı mavi renkli kırışık bir kart vardı.

13 Aralık Pazar, Üğlen -Azize Lusia günü-

Kafenin tepesine gülümseyen, kocaman bir sosis asılıydı, bir eliyle kendi kendine ketçap döken sosis, diğer elinin başparmağını havaya kaldırmıştı. Hamburgerve patates kızartması ısmarlayan Erik, pencerenin önündeki yüksek sandalyelerden birine oturarak buharlı camdan dışarı bakmaya başladı. Caddenin karşı tarafında bir çilingir vardı. Değişik boy kasaların önüne ışıklandmlmış Noel Baba figürleri konulmuş, camekânm iki yanma kilitler asılmıştı.

Dört saat önce Joona arayıp Josef i yine ellerinden kaçırdıklarını söylemişti. Bodruma saklanan Josef, polisin elinden kaçmayı bir kez dahabaşarmıştı. Bodrumda -DNA testlerine göre- Benjamin'e dair bir iz bulunamamıştı.

Isırdığı bir parça hamburgeri çiğnerken, boş midesine sancılar saplanan Erik'in üzerine müthiş bir yorgunluk çökmüştü. "Josef Ek benim peşimde," diye düşündü. "Kıskanç biri ve benden nefret ediyor, Evelyn ile benim cinsel ilişki yaşadığımız kuruntusuna kapılmış, bunun intikamını almak istiyor. Ama nerede yaşadığımı bilmiyor. Evelyn'e yazdığı mektupta, yerimi bildirmesini istiyor. Eğer Josef benim nerede yaşadığımı bilmiyorsa, evimize girip Benjamin'i kaçıran o değil demektir."

Erik soda şişesini açtı, bir yudum aldıktan sonra evi aradı. Telesekretere mesaj bırakılmasını isteyen kendi sesini duydu. Bunun üzerine Simone'nin cep telefonunu aradı, cevap alamadı. Mesaj bıraktı:

"Merhaba Simone... Bence polis korumasını kabul etmelisin. Görüldüğü kadarıyla Josef Ek bana karşı çok öfkeli... Bunu diyecektim."

Plastik çatalını patates kızartmasına batırırken, Josef in mektubunu Evelyn'e okuduğunda, Joona'nm yüzünün aldığı hali düşündü. Açık gri gözleri buz kesip keskinleşmişti. Josef in kaçtıktan sonra eve döndüğünü anladığında Evelyn'in yüz ifadesini ve tam olarak ne dediğini hatırlamaya çalıştı. Kızın daha önce gizli odadan bahsetmemesini yalnızca unutkanlığına yordu. Josef in eve döndüğünü öğrendiğinde hatırlamıştı bu odayı.

Hamburgerinden bir ısırık daha aldı, elini kâğıt peçeteye silip Simone'yi bir daha aradı. Benjamin'i kaçıranın Josef Ek olmadığını öğrenmeliydi. Bunu öğrendiğinde kendisi biraz olsun rahatlamıştı, şimdi her şeyi yeniden düşünebilirdi. Yine ulaşamadı. Bir kâğıt alıp üzerine Aida yazdı, soma fikrini değiştirip kâğıdı buruşturdu. "Simone daha fazlasını hatırlamak zorunda," dedi kendi kendine.

Telefonu çaldı. Hamburgeri bırakıp elini bir kez daha sildi ve kimin aradığına bakmadan telefonu açtı.

"Erik Maria Bark."

Bir çıtırtı, arkasından da boğuk bir gürültü duyuldu.

"Alo?" dedi Erik sesini yükselterek.

"Baba," dedi zayıf bir ses.

Kızartma tenceresine atılan patateslerin cızırtısı yükseldi.

"Benjamin?"

Izgaraya yeni bir hamburger konuldu. Telefondan bir gürültü geldi.

"Seni duyamıyorum."

Erik yeni gelen müşterileri iterek dışarı, park alanına çıktı. Sokak lambalarının san ışıklarının etrafında kar taneleri dans ediyordu.

"Benjamin?"

"Beni duyuyor musun?" diye sordu Benjamin. Sesi çokyakından gelir gibiydi.

"Neredesin? Söyle neredesin?"

"Bilmiyorum baba. Hiçbir şey bilmiyorum, durmadan dolaşan bir arabanın bagajmdaydım...."

"Kim kaçırdı seni?"

"Bagajda uyandım. Bir şey görmedim, çok susadım..."

"Yaralı mısın?"

"Baba!" diye ağlamaya başladı Benjamin.

"Buradayım, Benjamin."

"Baba, neler oluyor?"

"Seni bulacağım," dedi Erik. "Nereye gittiğinizi biliyor musun?"

"Uyandığımda bir ses duydum, kaim bir battaniyenin altından gelir gibiydi. Şey diyorlardı... Bir evden bahsediyorlardı..."

"Nasıl bir evden?"

"Bir ev... perili bir ev."

"Nerede?"

"Şimdi duruyoruz, baba, araba durdu... Ayak seslerini duyuyorum," dedi Benjamin dehşet dolu bir sesle. "Dahafazlakonuşamam."

Sanki bir yer eşeleniyormuş gibi, tuhaf bir ses duydu Erik, ardından bir gıcırtı sesi geldi ve Benjamin çığlık artı.

"Bırak beni, istemiyorum, lütfen, söz veriyorum..."

Sonra bağlantı koptu.

Erik elinde telefon kalakaldı, oğlu yine arar da meşgul bulur diye kimseyi aramaya cesaret edemedi. Benjamin'in aramasmı umarak arabasının başında bekledi. Oğlunun dehşet dolu sesiyankılanıyordu kafasında. Hemen Simonc'yc ulaşmalıyım diye düşündü.

Arabaya bindiğinde elinin titremesinden anahtarı kontağa sokamadı. İki elim birden kullanması gerekti. Geri geri çıkıp Valhalavâgen Caddesi'ne girdi. Arabasını Döbelnsgatan'apark edip acele adımlarla Luntmakargatan yürüdü. Apartmanın kapısından girip merdivenleri çıkarken tuhaf biryabancılık hissetti. Zili çaldı, bekledi, ayak seslerini duydu. Kapı deliğinin üzerindeki küçük metal kapağın yana çekildiğini fark etti. Kapı açıldı ve Erik loş hole girdi. Birkaç adım geriye çekilen Simone, kollarım göğsüne kavuşturup durdu. Öfkeli bir hali vardı.

"Telefonunu açmıyorsun," dedi Erik.

"Senin aradığını gördüm," dedi Simone sesine sakin bir ifade vermeye çalışarak. "Önemli bir şey miydi?"

"Evet."

Simone ne kadar saklamaya çalışsa da yüzü korku ve endişesini açığa vuruyordu. Elini ağzına koyarak Erik'e baktı.

"Yarım saat önce Benjamin aradı."

"Aman Tanrım..." diyen Simone, Erik'e yaklaştı. "Nerede?"

"Bilmiyorum, Benjamin de bilmiyordu, hiçbir şey bilmiyor..."

"Ne dedi?"

"Bir arabanın bagajmdaymış."

"Yaralı mı?"

"Sanmıyorum."

"Pekine..."

"Bir dakika," dedi Erik. "Telefonunu bana ver, belki Benj amin'in telefonun izini sürebilirler."

"Kimi arayacaksın?"

"Polisi. Bir bağlantım var..."

"Babamla konuşurum." diye sözünü kesti Simone. "Daha çabuk sonuç alırız."

Erik önce itiraz etmeyi düşündü, sonra vazgeçti. Simone babasını ararken. Erik holdeki tabureye oturdu.

"Uyuyor muydun?" dedi Simone. "Baba... Erik burada, Benjaminle konuşmuş, numarayı izlemen gerek...Yok, bilmiyorum... Hayır... En iyisi Erikle konuş."

Erik ayağa kalktı, istemediğini belirten el işaretleri yapsa da Simone'nin uzattığı telefonu aldı.

"Alo."

"Neler oluyor. Erik?" dedi Kennet.

"Ben polisi aramak istedim ama Simone senin numarayı daha hızlı izleyebileceğini söyledi."

"Haklı."

"Benjamin yarım saat önce aradı beni. Ne nerede olduğu ne de kendisini kimin kaçırdığını biliyor, bildiği tek şey bir arabanın bagajında olduğuydu... Biz konuşurken araba durdu, Benjamin birisinin geldiğini söyledi, bağırmaya başladı, sonra telefon kapandı."

Simone hıçkırmamak için kendini zor zapt ediyordu.

"Kendi telefonundan mı aradı?" diye sordu Kennet.

"Evet."

"Daha önce telefonu kapalıydı... Dün değil evvelsi gün izlemeye çalıştım, cep telefonları, kullanılmadıkları zaman bile en yakın baz istasyonuna sinyal gönderir."

Erik, Kennet'in cep telefonlarıyla ilgili açıklamalarını sessizce dinledi: Eğer kovuşturulan suçun cezası en az iki yıl hapis gerektiri-

yorsa, cep telefonu operatörleri, iletişimyasanın 25. ve 27. maddeleri gereğince, polise yardımcı olmak zorundaydı.

"Sonuç alma ihtimali ne?" diye sordu Erik.

"Bu telefon santrali ve sinyallerin gücüne göre değişir. Ancak birazcık şansla, yüz metre y ançaph alan içinde yer tespitiyapüabilinir."

"Çabuk olalım o zaman, lütfen çok çabuk."

Bir süre öylece dikildikten sonra, telefonu Simone'ye uzatan Erik, "Yanağına ne oldu?" diye sordu.

"Ne? Ah o mu, hiçbir şey."

Birbirlerine baktılar, yorgun ve kırılgandılar.

"İçeri gelmek ister misin, Erik?"

Bir süre bekledikten sonra ayakkabılarım çıkartıp içeri giren Erik, Benjamin'in odasında bilgisayarın açık olduğunu görüp oraya yöneldi.

"Bir şey bulabildin mi?"

Simone kapının eşiğinde durdu.

"Benjamin ile Aida'nın birbirlerine gönderdikleri mailleri," dedi. "Görünüşe göre tehdit ediliyorlarmış."

"Kim ediyormuş?"

"Bilmiyoruz. Babam araştırıyor."

Erik bilgisayarın başına oturdu.

"Benjamin yaşıyor," dedi sessizce ve uzun süre Simone'ye baktı.

"Evet."

"Josef Ek'in bu işle ilgisi yok gibi."

"Telefon mesajında, onun evimizi bilmediğini söylemiştin. Ama buraya telefon etti, değil mi, demek ki isterse..."

"O başka bir şey," diye sözünü kesti Erik

"Niye?"

"Bu numarayı santral bağladı," diye açıkladı Erik. "Önemli bir şey olursa aramalarını söylemiştim. Josefne telefon numaramızı, ne de adresimizi biliyor."

"Ama birisi Benjamin'i kaçırıp arabanın bagajına koydu..."

Aida'nın Benjamin'e gönderdiği, yalanlar evinde yaşadığı için ona acıdığını yazdığı maili okuyan Erik, ekteki fotoğrafı açtı: Yabani otların boy attığı bir çayırlıkta, gece flaşla çekilmişti. Geride alçak, kuru çalılar, çalıların arkasında da zar zor ayırt edilen tahta bir çit vardı. Beyaz parlak ışığın kenarında yeşil plastik bir yaprak sepeti ve patates tarlasına benzer bir şey görülüyordu.

Erik fotoğrafı dikkatle inceleyip neyin çeküdiğini anlamaya çalıştı, biryerlerde henüz göremediği bir kirpi veya kır faresi olabilirdi. Flaş ışığının gerisindeki karanlığa bakarak, bir insan, bir yüz aradı ama bir şey bulamadı.

"Ne tuhaf bir fotoğraf," dedi Simone.

"Belki Aida yanlış resmi göndermiştir," dedi Erik.

"Belki de Benjamin mesajı bu yüzden çöpe artı."

"Aida'yla bunu konuşmalıyız."

Simone birden hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Benjamin'in ilacı."

"Biliyorum..."

"Geçen salı vermiş miydin?"

Erik daha cevap vermeden Simone odadan çıkıp mutfağa gitti. Erik onu izledi. Simone pencerenin önünde durup bir parça kâğıt havluyla burnunu sildi. Erik dokunmak için elini uzattı ama Simone uzaklaştı. Erik kanın pıhtılaşmasını sağlayan ilacı ne zaman verdiğini çok iy i hatırlıyordu. Ani bir kanamanın yaratacağı hayati tehlikeden Benjamin'i ancak bu ilaç koruyordu.

"Geçen salı sabahı yaptım iğnesini, dokuzu on geçe. Buz pateni yapmaya gidecekti ama onun yerine Aida'yla Tensta'ya gitti."

Başını sallayan Simone, alnını kırıştırarak bir hesap yaptı.

"Bugün pazar. Yarın ya da en geç ertesi gün yeni bir iğne yapılması gerek."

"Birkaç gün daha ciddi bir tehlike olmaz," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Erik.

Erik, Simone'ye baktı, yorgun yüzüne, güzel hatlarına, çillerine. Düşük kesim kot pantolonun belinden san külotunun kenarlan görünüyordu. Erik burada kalmak isterdi, burada kalmak, birlikte uyumak, aslında sevişmek de istiyordu. Ama aralannda geçen şeylerden sonra bunun için henüz erkendi, sevişmeyi denemek için bile erkendi, özlemek için bile erken.

"Gitsem iyi olur," diye mırıldandı.

Simone başıyla onayladı.

Birbirlerine baktılar.

"Kennet telefonun izini bulduğunda, beni ara."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Simone.

"Çalışmam gerek."

"İşyerinde mi uyuyorsun?"

"Pratik oluyor."

"Burada yatabilirsin," dedi Simone.

Şaşıran Erik, ne diyeceğini büemedi. Simone, Erik'in sessizliğini tereddüt diye yorumlamakta gecikmedi.

"Bu bir çağn değil," dedi çabucak. "Aklına bir şey gelmesin."

"Senin de," dedi Erik.

"Daniella'ya mı taşındın?"

"Hayır."

"Biz artık ayrıldık," dedi Simone sesini yükselterek. "Banay.ılaıı söylemene gerek yok."

"Tamam."

"Ne? Tamam ne?"

"Daniella'ya taşındım," diye yalan söyledi Erik.

"İyi," diye fısıldadı Simone.

"Evet."

"O kadın genç mi, güzel mi beni hiç ilgilendirmi..."

"Genç ve güzel," diye sözünü kesti Erik.

Erik ayakkabılarını giyip daireden çıktı. Simone kapıyı arkadan kilitleyip güvenlik zincirini takana kadar bekledikten sonra merdivenlerden indi.

31

14 Aralık Pazartesi, Sabah

Simone telefon sesiyle uyandı. Perdeler açıktı, yatak odasına kış güneşi dolmuştu. Önce arayan Erik mi derken, onun şimdi Daniella'nın yanında olduğundan kendisim arayamayacağmı düşünerek ağlamaklı oldu. Kendisi yapayalnızdı.

Komodinin üzerinden telefonu aldı.

"Evet."

"Simone, ben Ylva. Günlerdir sana ulaşmaya çalışıyorum."

Ylva'nın sesi endişeliydi. Simone saate baktı, 10'a geliyordu.

"Biraz meşguldüm," dedi gergin bir sesle.

"Onu bulamadılar mı?"

"Hayır."

Bir süre sustular. Pencerenin önünden gölgeler geçti, ateş şansı kıyafetler içindeki işçiler karşı binanın sıvalannı kazıyorlardı.

"Affedersin," dedi Ylva. "Seni rahatsız ettim."

"Ne oldu?"

"Yann yine sayman geliyor, bir aksilik var ama Noren'in gürültüsünden doğru dürüst düşünemiyorum."

"Ne gürültüsü?"

"Elinde plastik bir çekiçle geldi, modern sanatyapıyormuş,"dedi Ylvayorgun bir sesle. "Suluboyayla artık işi kalmamış, bunun yerine sanattaki boşluğu arayacakmış."

"Gidip başkabiryerde arasın."

"Peter Dahln'ın kâsesini kırdı."

"Polisi arasaydm."

"Aradım. AmaNoren sanatçı özgürlüğü üzerine bir yığın laf etti. Polisler bizden uzak durmasını söyledi. Şimdi dışanda ve bir yerlere vurarak durmadan gürültü yapıyor."

Simone kalkıp yatak odasının duman rengi aynasında kendine baktı. Zayıf ve yorgun görünüyordu. Yüzü küçük parçalara ayrılıp sonra bir araya getirilmiş gibiydi.

"Sim Shulman'dan ne haber?" diye sordu. "Onun sergisiyle ilgili durum nedir?"

"Seninle konuşması gerekiyormuş," dedi Ylva heyecanla.

"Ben onu ararım."

"Sana ışıkla ilgili bir şey göstermek istiyormuş," diyen Ylva sesini alçaltarak devam etti. "Erik'le aranız nasıl bilmiyorum, ama..."

"Biz ayrıldık," dedi Simone.

"Sanırım..." Ylva sustu.

"Sanırım, ne?" dedi Simone sabırla.

"Sanırım Shulman sana âşık."

Simone aynada gözlerine baktı, içinde kıpırdayan bir şeyler vardı.

"Uğrasam iyi olacak," dedi.

"Uğrayabilir misin?"

"Önce bir telefon açmalıyım."

Telefonu kapatan Simone bir süre yatağın kenarında oturdu. Benjamin yaşıyordu, en önemlisi buydu. Kaçırılmasının üzerinden

birkaç gün geçmesine rağmen yaşıyordu. Bu iyiye işaretti. Demek ki kaçıran kişi onu öldürmek niyetinde değildi. Belki fidye isteyecekti? Simone hızla malvarlığını düşündü. Neyi vardı ki? Ev, araba ve birkaç sanat eseri. Bir de sanat galerisi. Borç da alabilirdi. Babasıyazlığını ve dairesini satardı. Ne olacaktı ki, hep beraber kiraya çıkarlardı, yeter ki oğluna, Benjamin'ine kavuşsundu.

Simone babasını aradı ama ulaşamadı. Bir mesaj bırakarak galeriye gideceğini söyledi, sonra kısa bir duş aldı, dişlerini fırçaladı, temiz kıyafetler giydi ve ışıklan söndürmeden evden çıktı.

Dışansı soğuk ve rüzgârlıydı, sıcaklık sıfınn altında olmalıydı. O karanlık, dilsiz, uykulu, mezarlık havalı aralık sabahlarından biriydi. Yanından koşarak bir köpek geçti, tasmasının ipi su birikintilerinde sürünüyordu. Sahibi görünmüyordu.

Galeriye vanr varmaz, cam duvann arkasında dikilen Ylva'nın bakışlanyla karşılaştı. Noren ortalarda yoktu ama duvarın hemen yanında ona ait olduğu belli bir sanat eseri duruyordu: gazeteden yapılmış bir Napolyon şapkası. Yeşilimsi bir ışıkta birkaç Shulman tablosu parlıyordu. Ylva, Simone'ye sanldı. Ylva'nın, saçlannı boyamadığını fark etti Simone, ak düşen yerler ortadaydı. Ama makyajı yerindeydi, dudakları her zamanki gibi koyu kırmızıydı. Üzerinde gri mini etekli elbisesi, siyah-beyaz çizgili külotlu çorapları ve hantal kahverengi ayakkabıları vardı.

Sim Shulman'ın duvardaki tablolannabakan Simone, "Harika iş çıkartmışsın," dedi. "Sıkı çalışmışın."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Ylva.

Simone gidip tablolann birkaç adım önünde durdu.

"Bunlanhiç böyle, bir arada görmemiştim," diyerek biraz daha yaklaştı. "Sankiyana doğru akıyorlar."

Diğer odaya girdi. Bir taş bloğunun üzerine, tahta dayanaklarla Shulman'ın mağara tablolan konulmuştu.

"Shulman buraya gaz lambası koymamızı istedi" dedi Ylva. "İmkânsız olduğunu söyledim, insanlar satın aldıkları şeyi görmek ister."

"Hayır, istemezler."

Ylva güldü.

"Vay be Shulman istediğini kopartıyor."

"Evet," dedi Simone. "İstediğinikopartır."

"İyi, bunu ona kendin haber ver."

"Ne?"

"Ofiste."

"Shulman?"

"Birkaç telefon görüşmesi yapması gerekiyormuş."

Simone ofise doğru baktı, Ylva boğazını temizledi.

"Çıkıp öğlen yemeği için bir sandviç alacağım."

"Ne, bu saatte mi?"

"Şey, düşündüm de," diye yere baktı Ylva.

"İyi, git o zaman."

Simone ofisin kapısını çalıp içeri girdi. Shulman yazı masasının arkasındaki sandalyeye oturmuş, bir kurşun kalemin arkasını ağzına almış çiğniyordu.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Pek iyi değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Aralarında bir sessizlik oldu. Simone başını öne eğdi. Birden kendini çok savunmasız hissetti.

"Benjamin hayatta," dedi sesi titreyerek. "Nerede olduğunu, kimin kaçırdığını bilmiyoruz ama hayatta."

"İşte bu iyi haber," dedi Shulman sessizce.

"Kahretsin," diye fısıldayan Simone yüzünü çevirdi, eli titreyerek gözyaşlarını sildi.

Shulman usulca Simone'nin saçlarına dokundu. Simone nedenini bilmeden geri çekildi. Aslında Shulman dokunsun istiyordu. Shulmanin eli boşluğa düştü. Göz göze geldiler. Shulman her zamanki gibi siyahlar içindeydi, ceketin altına giydiği eşofmanın başlığı yakasından fırlamıştı.

"Ninja kıyafeti giyiyorsun," diye gülümsedi Simone.

"Ninjalann gerçek adı Shinobi. İki anlamı var," dedi Shulman. *"Gizli kişi* ve *dayanıklı."*

"Dayanıklı?"

"Belki de bütün sanatların en zoru."

"Yalnız başına imkânsız, özellikle benim için."

"Hiç kimse yalnız değildir."

"Bunadayanamıyorum," dedi Simone. "Bedenim ve ruhum iflasın eşiğinde, kendimi düşünmekten alıkoymalıyım. Gidecek bir yerim yok. Sürekli yürüyor ve düşünüyorum, hep bir şeyler oluyor işte. İçine düştüğüm panikten kurtulmak için ya başımı taşlara vuracak ya da seninle yatağa atlaya..."

Birden durdu.

"Şey, yani demek istediğim, çok aptalca bir laf et... Özür dilerim, Sim."

"Peki hangisini seçeceksin?" diye sordu Sim Shulman gülümseyerek. "Benimle yatağa mı atlayacaksın yoksa başını taşlara mı vuracaksın?"

"İkisini de yapmayacağım," dedi Simone aceleyle. Sonra bu dediğinden de rahatsız olup durumu kurtarmaya çalıştı.

"Yani tabii ki..."

Yine durdu. Kalbi hızla çarpıyordu.

"Tabii ki?" dedi Shulman.

Göz göze geldiler.

"Ben kendimde değilim. Bu yüzden böyle davranıyorum," dedi Simone. "Kendimi çok aptal hissediyorum."

Bakışlarını yere çevirdi, yanakları kızardı. Boğazını temizledi, "Ben gitmek zorunda..."

"Bekle biraz," diyen Shulman çantasından cam bir kavanoz çıkarttı.

Kavanozun içinde koyu renk kelebekler vardı. Simone kahverengi kelebeklere baktı, kavanozun camına kanatlarının tozlan yapışmıştı. Tüylü bacaklanyla tırmanmaya çalışıyor. Birbirlerinin kanat ve duyargalanna sürtünüyorlardı.

"Küçükken kelebeklerin ne kadar güzel olduklannı düşünürdüm," dedi Simone. "Ama bu onlan iyice tanımadan önceydi."

"Çok zalimler," diye gülümseyen Shulman, sonra birden ciddileşti. "Ben bunu metamorfoza bağlıyorum."

"Zalimlik dönüşüme mi bağlı?"

"Belki de?" dedi Shulman.

Bakışları yine karşılaştı.

"Felaket bizi dönüştürüyor," dedi Simone.

Shulman ellerini okşadı.

"Öyle olmalı."

"Ama ben zalim olmak istemiyorum," diye fısıldadı Simone.

Bedenleri neredeyse birbirine dokunuyordu. Shulman elindeki kavanozu yavaşça masaya bıraktı.

"Sen..." diye eğilip usulca dudaklanndan öptü Simone'nin

Simone, bacaklannın gücünü kaybettiğini hisseti, dizleri titredi. Shulman'ın ipeksi sesi, vücudunun sıcaklığı... Ceketinin kokusu,

çiçek ve uyku kokularına bulanmış çarşaf kokuları... Shulman'm eli yanaklarında ve boynunda usulca dolaşırken, okşamanın o harika ipeksiliğini unutmuş olduğunu fark etti Simone. Shulman'm gözlerinde bir gülümseme vardı. Arak galeriden kaçmayı düşünmüyordu Simone. Belki bunu göğsünü döven o acıdan, kısa bir an da olsa kurtulmak için yapıyordu ama varsın olsundu. Yaşadığı bütün o korkunç şeyleri unutmak istiyordu. Shulman'm dudaklarına karşılık verdi. Sırtında, omurgasında, kalçalarında dolaşan ellerini hissetti. Bütün bedenini bir arzu sağanağı kapladı, kasıklarını ateş bastı. Birden kör bir arzunun esiri oluvermişti. Bu arzunun gücünden korkarak geri çekildi. Elinin tersiyle dudaklarını sildi, arkasını dönüp kıyafetlerini düzeltti.

"Bir gelen olur," diye davranışına bir neden bulmaya çalıştı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Shulman, sesi titreyerek.

Simone bir şey demedi, bir adım atıp Shulman'm dudaklarını öpmeye başladı. Artık bir şey düşünmüyordu. Elini Shulman'm kıyafetlerinin altına sokup tenine dokunmaya çalışırken, onun sıcak ellerini vücudunda hissetti. Shulman'm elleri Simone'nin iç çamaşırlarına uzandı, külotundaki ıslaklığı fark etti. Simone hemen orada istiyordu, duvara dayanarak, masada, yerde. Hiçbir şeyin önemi yoktu, yeter ki içine düştüğü panik duygusundan kurtulabilsindi. Kalbi hızla çarpıyor, bacakları titriyordu, Shulman'ı duvara doğru çekti. Bacaklarını açan Shulman'a hadi diye fısıldadı. O sırada galerinin kapısının üzerindeki çan sesini duydular. İçeri biri girmişti. Hemen birbirlerinden uzaklaştılar.

"Benim eve gidelim," diye fısıldadı Shulman.

Simone başını salladı, yanakları kızarmıştı. Dudaklarını silen Shulman ofisten çıktı, bütün bedeni titreyen Simone yazı masasına dayanıp bir süre bekledikten sonra, üzerine çekidüzen verdi. Ofisten çıktığında, Shulman çıkış kapısına ulaşmıştı.

"Yemeğe mi çıkıyorsunuz? Afiyet olsun," dedi Ylva.

Taksiye binip Sim'in evine giderlerken Simone kararından pişman olmuştu. Babamı arar konuşurum, diye düşündü, sonrada işim çıktığını, mutlaka gitmem gerektiğini söylerim. Yapmak üzere olduğu şeyin yalnızca düşüncesi bile suçluluk duygusundan midesinin bulanmasına, panik ve öfkeye yol açmıştı.

Dar merdivenlerden beşinci kata çıktılar. Sim kapıyı açarken Simone elini çantasına sokup telefonunu aradı.

"Babamı mutlaka aramam gerek," dedi kaçamak bir ifadeyle.

Sim cevap vermedi, koyu turuncu hole girdi ve koridorda kayboldu.

Simone kapının eşiğinde durup yan karanlık holü inceledi. Duvarlar fotoğraflarla kaplıydı, tav anın hemen altında, duvar boyunca uzanan girintide doldurulmuş kuş maketleri vardı. Simone daha Kennet'i aramadan Shulman geri geldi.

"Simone," diye fısıldadı. "İçeri girmeyecek misin?"

Simone başını iki yana salladı.

"Hiç değilse kısa bir süreliğine," dedi Shulman.

"Tamam."

Simone mantosunu çıkarmadan oturma odasına geçti.

"Yetişkin insanlanz," dedi Shulman. "Canımızın istediğini yaparız. " İki kadeh konyak doldurdu.

"Bu iyi geldi," dedi Simone yavaşça.

Duvann birini boydan boya kaplayan pencerenin önüne dikilen Simone, bakır çatılann üzerinden Södermalm semtine baktı.

Shulman gelip beline sarıldı.

"Senin için çıldırdığımın farkında mısın?" diye fısıldadı. "İlk gördüğüm günden beri."

"Sim, ben, bilemiyorum... Ne yaptığımı bilmiyorum," dedi Simone.

"Bilmek zorundamısın?" diyen Shulman, Simone'yi yatak odasına doğru çekti.

Simone, sanki böyle olacağını baştan beri biliyormuş gibi karşı koymadı. Bir gün aynı yatağa gireceklerini hep hissetmiş, yalnızca annesi ve gizli gizli telefon konuşmaları yapıp mesajlaşan yalancı Erik gibi olmamak için karşı koymuştu. O bir hain değüdi, ihanete şiddetle karşıydı ama şimdi ihanet ediyormuş duygusu yoktu. Shulmanin odası karanlıktı, duvarlar ipeğe benzeyen derin mavi bir kumaşla kaplanmıştı, pencerelerde de aynı renk perdeler vardı. Zayıf kış güneşi bu perdelerden geçmekte zorlanıyordu.

Mantosunun düğmelerini elleri titreyerek çözen Simone, üzerinden çıkartıp yere attı. Shulman soyunmuştu. Omuzlan yuvarlak ve kaslı, bütün bedeni kılla kaplıydı. Göbeğinden aşağı doğru kıvırcık, sık kıllardan bir hat iniyordu.

Koyu renk gözlerini Simone'ye diken Shulmanin bakışlan yumuşaktı. Yavaş hareketlerle soyunan Simone, bu bakışlann karşısında baş döndürücü bir yalnızlık duygusuna kapıldı. Sanki bunu anlamış gibi bakışlarını indiren Shulman, gidip Simone'nin önünde diz çöktü. Saçlan omuzlarına dökülüyordu. Parmağını Simone'nin göbeğine koyup kalça kemiğine doğru indirdi. Simone gülümsemeye çalıştı ama başaramadı.

Simone'yi usulca yatağın kenanna çekip oturttu ve külotunu indirmeye başladı. Simone, kıçını kaldmp bacaklannı birleştirdi, külotu aşağı doğru kayıp bir ayağına takıldı. Geriye yaslanıp gözlerini kapatan Simone, Shulmanin bacaklannı ayırmasına izin verdi, karnında başlayan sıcak öpücüklerin kasıklanna doğru indiğini hissetti. Derin derin soluk alırken, ellerini Shulmanin kalın, uzun saçlanna gömdü. Shulmanin içine girmesini istiyor, arzudan titriyordu. Bedeninin karanlık tarlalannı kan basmış, baldırlanndan yukanya bir ateş denizi yükselmeye başlamıştı. Shulman üzerine yatarken bacaklannı iyice açtı. Shulman anlayamadığı bir şeyler fısıldadı. Onun bütün ağırlığını hisseden Simone, unutmanın sıcak sulanna gömülüraıüş gibi oldu.

14 Aralık Pazartesi, Öğleden Sonra

Gökyüzü açık ve mavi ama soğuk bir gündü. İnsanlar sarınıp sarmalanmışlardı. Yorgun çocuklar okuldan eve dönüyorlardı. Kennet köşedeki 7-Eleven'm önünde durdu. Vitrininde kahve ve safranlı Lusia çörekte indirim olduğu ilanı asılıydı. Kuyrukta beklerken telefon çaldı, Simone arıyordu.

"Dışarıda miydin, Sixan?"

"Galeriye gitmem gerekiyordu. Sonra da bir işim çıktı..."

Simone birden sustu.

"Mesajını yeni aldım baba."

"Uyuyor muydun? Sesin..."

"Şey, evet, biraz uyudum..."

"Güzel."

Kennet, kasaya yaklaştığında vitrindeki ilanı işaret etti.

"Benjamin'in numarasını izleyebildiler mi?" diye sordu Simone.

"Bir haber almadım henüz. En erken bu akşam demişlerdi. Ben de şimdi onları arayacaktım."

Kasadaki kız, Kennet'in Lusia çöreği seçmesini bekledi, Kennet en büyüğünü seçti. Çöreği poşete koyan kız kahve makinesinin olduğu yeri gösterdi. Kennet üst üste dizilmiş kâğıt bardaklardan birini alıp kahve doldururdu.

"Dün Nicke'yle konuştun mu?" diye sordu Simone.

"Çok tatlı bir çocuk," dedi Kennet.

"VVailord'la ilgili bir şey öğrenebildin mi?"

"Çok şey öğrendim."

"Ne gibi?"

"Bir dakika."

Kennet karton kahve bardağına bir kapak geçirip küçük yuvarlak masalardan birine oturdu.

"Orada mısın?" dedi Kennet.

"Evet."

"Sanırım durum şundan ibaret: Birtakım çocuklar Pokemon kahramanıyız diye Nicke'yi kandırıp parasını alıyorlar."

Modern bir bebek arabasını süren saçlan dağınık bir adam dikkatini çekti Kennet'in. Arabada,yorgunbir gülümsemeyle emzik emen pembe tulumlu, kocaman bir kız çocuğu vardı,

"Benjamin'le bir alıp veremedikleri var mı?"

"Pokemon çocuklarının mı? Bilmiyorum. Belki onlara engel olmaya çalışmıştır," dedi Kennet.

"Aida'yla konuşmalıyız," dedi Simone kararlı bir sesle.

"Okuldan sonra, diye düşündüm."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Aslında elimde bir adres var," dedi Kennet.

"Ne adresi?"

"Deniz."

"Deniz mi?"

"Bütün bildiğim bu."

Kennet dudaklarını öne doğru uzatıp bir yudum kahve içti ve bir parça çörek kopartıp ağzına attı.

"Nerede bu deniz?"

"Frihamnen'eyakın," dedi Kennet, "Loudden civarında."

"Seninle gelebilir miyim?"

"Hazır mısın?"

"On dakikada hazır olurum."

"Tamam, arabamı alıp oraya geleceğim."

"Geldiğinde ara, aşağı ineyim."

Kennet çörek ve kahvesini alıp dışarı çıktı. Hava kuru ve buz gibi soğuktu. Birkaç ilkokul öğrencisi el ele tutuşmuş gidiyorlardı. Arabaların arasında kıvrılarak ilerleyen bir bisikletli vardı. Kennet yaya geçiş düğmesine basıp yaya geçidinde beklemeye başladı. İçinde tuhaf bir duygu vardı: Sanki çok önemli bir şeyi unutmuş ya da çok önemli bir şeyi görmüş de bir türlü doğru yorumlayamamış gibi bir şeydi. Gürültülü bir trafik akıyordu. Kahvesinden bir yudum alırken, yolun karşı tarafında bekleyen kadına baktı, tasmasından tuttuğu köpeği titriyordu. Önünden yeri sarsarak bir kamyon geçti. Bir kı-kırdama duydu, ne kadar yapmacık diye düşünürken, arkadan sertçe itildi. Ancak birkaç adım atarak dengesini koruyabildi, dönüp baktı, on yaşlannda bir kız gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Onu iten bu kız olmalıydı. Etrafta başka kimse yoktu. Aynı anda, keskin bir fren sesi duydu. Kocaman bir şey atıldı üzerine. Sanki bacağına bir balyoz darbesi almıştı. Ensesine kadar yükselen bir acı duydu. Vücudu gevşedi, yere yığıldı ve her şey karardı.

14 Aralık Pazartesi, Öğleden Sonra

Erik Mana Bark hastanedeki odasında, çalışma masasının başında oturuyordu. Önünde içinde salata artığı olan plastik bir kutu, bir fincan kahve ve iki litrelik kola şişesi vardı. İç avluya bakan pencereden solgun bir ışık geliyordu. Aida'nm Benjamin'e gönderdiği fotoğrafı dikkatle inceledi Erik. Defalarca bakmış ama bu fotoğrafta ne olduğunu, niye çekildiğini bir türlü anlayamamıştı.

Simone'yi arayıp Aida'nm mesajını ve Benjamin'in cevabını kelimesi kelimesine okumasını söyleyecekti ama Simone'nin şu anda onun sesini duymak istemeyeceğini düşündü. Ona neden bu kadar kötü davrandığını, neden Daniella'y la birlikteyim dediğini anlayamıy ordu. Belki de Simone'nin sürekli şüphelenmesine kızdığı için yapmıştı.

Birden Benjamin'in sesi yankılandı kafasında. Arabanın bagajından arayıp yardım isterkenki sesi. Tahta kutudan pembe bir hap alıp soğuk kahveyle içti. Ellerinin titremesinden kahve fincanını tabağına koymakta zorlandı.

Benjamin kim bilir ne kadar çok korkuyordu; bir arabanın bagajına kapatılmıştı. Sesimi duymak istedi, diye düşündü Erik. Hiçbir şey bilmiyordu ne onu kaçıranlan ne de nereye götürüldüğünü.

Kennet'in numarayı izletmesi çok sürer miydi? Bu işi ona bırakmaktan rahatsızdı ama önemli olan Benjamin bulunmasıydı, bunu kaymbabası mı yoksa başka biri mi yapmış hiç fark etmezdi.

Telefonu aldı. Polisi arayıp acele etmelerini söyleyecekti. Bir ilerleme kaydetmişler miydi, şüphelendikleri biri var mıydı. Ne için aradığını söyledi, yanlış bölüme bağladılar. Tekrar aradı. Komiser Joona Linna'yla konuşmak istiyordu ama Fredrik Stensund adlı bir polis memuruna bağladılar. Stensund da Benjamin vakasıyla ilgileniyordu. Kendisinin de ergenlik çağında bir çocuğu olduğunu söyleyen Stensund, Erik'i anlayışla karşılıyordu.

"Gece dışan çıktıklarında endişeden kıvranıyorsunuz, iplerini gevşetelim diyorsunuz, ama işte..."

"Benjamin eğlenmek için dışan gitmedi," dedi Erik sert bir ifadeyle.

"Hayır, elimize birbirleriyle çelişen bazı bilgiler..."

"Kaçınldı," diye araya girdi Erik.

"Neler hissettiğinizi anlıyorum ama..."

"Ama oğlumla ilgili bir ayncalık yapamazsınız."

Bir sessizlik oldu. Derin bir nefes alan Stensund, "Söylediğiniz şeyleri önemsiyorum," dedi. "Elimizden geleni yaptığımıza emin olabilirsiniz."

"Telefonun izini bulun o zaman," dedi Erik.

"Şu anda o işle uğraşıyoruz," dedi Stensund. Sükûnetini kaybetmeye başlamıştı.

"Lütfen," dedi Erik yalvarır gibi.

Erik elinde telefon, oturduğu yerde düşünmeye başladı. Benjamin'in numarasını izlemeleri gerekti. Haritada etrafı çizilmiş bir bölge, arayacaklan bir yer olmalıydı ellerinde. Benjamin bir ses duyduğunu söyleyebilmişti yalnızca.

Bir battaniyenin altından gelirmiş gibi, demişti Benjamin ama Erik doğru hatırladığından emin değildi. Benjamin, boğuk bir ses duyduğunu gerçekten söylemiş miydi? Belki sadece bir mınltıydı, insan sesine benzeyen bir şey, konuşmadeğil, anlamsızbir şey. Erik

tekrar fotoğrafa döndü, otların arasında bir şey olmalıydı ama bu lamadı. Geriye yaslanıp gözlerini kapattığında fotoğrafın görüntüsü hâlâ duruyordu: Çalılar, çit, sepet. Gecede tül gibi s alınan görüntüler, diye düşündü Erik. Birden Benjamin'in bir evden, perili bir evden bahsettiğini hatırladı.

Gözlerini açıp hemen ayağa kalktı. Nasıl da unutmuştu. O boğuk ses perili bir evdenbahsetmişti.

Kabanını giyerken böyle bir evi nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı. Öyle çok yoktu. Stockholm'ün kuzeyinde, Roserberg yalanlarında bir tane görmüştü. Ed Kilisesi, Runby, iki taraflı ağaçlıklı yoldan geç, tepeyi aş, Runsa Kalesi'nin yakınındaki gemi höyüğüne varmadan önce, sol tarafta göle bakan ev. Kulesi, verandası ve marangozluk harikası süsleriyle küçük, ahşap bir şatoydu.

Erik odasından çıkıp koridoru hızla geçti yaptıkları bir yolculuğu hatırlamaya çalıştı. Benjaminde arabada onlarla birlikteydi. Gemi höyüğüne bakmışlardı, İsveç'teki en büyük Viking kalıntılarından biriydi. Yeşil otların ortasında elips şeklinde dizilmiş, büyük gri taş-lardan ibaret bir şeydi. Yaz sonu olmasına rağmen hava çok sıcaktı. Arabaya binerlerken park alanındaki çakılların üzerinde uçuşan kelebekleri ve havanın ne kadar durgun olduğunu hatırlıyordu Erik. Eve dönerlerken arabanın camlarını açmışlardı.

İşte Erik bu dönüş yolunda arabayı yolun kenarına çekmiş, ıssız evi göstererek, oradayaşamak ister mi diye Benjamin'e takılmıştı.

"Nerede, nerede?"

"Şu perili evde," demişti Erik.

Ama Benjamin'in ne dediğini şimdi hatırlamıyordu.

Park alanındaki buz tutmuş suların üzerinden batan güneş yansıyordu. Erik ana kapıya doğru dönerken, tekerlerden arabanın altına sıçrayan çakıl taşlarının sesini duydu.

Benjamin'in kastettiği ev, o perili ev olamazdı ama imkânsız da değildi. E4'e çıkıp kuzeye yöneldi. Karşıdan gelen ışık gözlerini kamaştırıyordu, gözlerini kırparak daha iyi görmeye çalıştı.

Erik yarım saat sonra perili eve yaklaşmıştı. Benjamin'in telefonunu izleyip izleyemediklerini sormak için Kennet'i dört kez aradı ama ne Kennet cevap verdi ne de Erik mesaj bıraktı.

Büyük gölün üstündeki gökyüzü hâlâ solgun bir şekilde aydınlıktı ama orman tümüyle karanlıktı. Erik, suyun kıyısına dağılmış evlerin arasından yavaşça geçti. Farların ışığı, bu yüzyılın başında yapılanların yanı sıra, yeni yapılmış evleri, küçük tarım kolonisi kulübelerini aydınlatıyordu. Yüksek çalıların arkasından perili ev göründüğünde yavaşladı. Birkaç ev daha geçtikten sonra, yolun kenanna park etti. Arabadan inip geriye doğru yürüdü, tuğladan yapılmış bir evin bahçesine girip arka tarafına geçti. Bir bayrak direğinin ipi saklıyordu. Erik çitlerin üstünden yandaki bahçeye atladı, bir havuzun yanından geçti, üzerini kaplayan plastik örtü hışırdayıp duruyordu. Evin göle bakan pencereleri karanlıktı. Erik adımlarını hızlandırdı, perili ev köknar ağaçlarının öbür tarafmdaydı. Ağaçlann arasına daldı.

Ağaçlar onu koruyordu.

Yoldan geçen bir arabanın farlan birkaç ağacı yalarken, Erik'in aklına Aida'nm postaladığı o tuhaf fotoğraf geldi: san otlar ve çalılar. Büyük ahşap binaya yaklaştı, odalardan birinde mavi bir ateş yanıyor gibiydi.

Evin uzun pencere pervazları oya gibi işlenmişti. Muhteşem bir göl manzarası olmalı diye düşündü Erik. Bir ucundaki altıgen kule ve iki cumbasıyla ahşaptan, minyatür bir şatoya benziyordu. Duvarlar yatay kalaslarla kaplıydı ama araya dikine tahtalar atılarak çok boyutlu bir görünüm kazandmlmışü. Kapı ince işleme motiflerle süslenmişti: İki yanında yükselen ahşap sütunlann üzerine üçgen, güzel bir çatı oturtulmuştu.

Erik pencereye yaklaştığında mavi ışığın televizyondan geldiğini gördü. Gri eşofmanlı şişman bir adam kanepeye oturmuş, artistik buz pateni izliyordu. Odada yalnız gibiydi. Masada yalnızca bir kahve fincan vardı. Bitişik odada fazla bir şey görünmüyordu. Pencerenin arkasından, sanki bir şey şakırdıyormuş gibi tuhafbir ses geldi. Erik diğer pencereye geçti. Yatak odasıydı, yatak dağınık, kapı kapalıydı. Yatağın yanındaki sehpada bir su bardağı üe buruşuk kâğıt mendiller vardı. Duvarda bir Avustralya haritası asılıydı. Erik diğer pencereye ilerledi. Perdeler kapalıydı. Bir şey görmek mümkün değildi ama o tuhaf şakırtıyı yine duydu.

Altıgen kulenin etrafından dolanıp başka bir pencereden içeri baktı, burası yemek odasıydı. Cilalı ahşap döşemelerin üstünde, koyu renkli ahşap bir masa ve sandalyeler vardı. Çok az kullanılıyor gibiydi. Camlı dolabın önünde siyah bir şey vardı, gitar kutusuna benzetti Erik. O şakırtıyı yine duydu. Pencereye doğru eğilip ellerini yüzüne siper yaparak baktı ve kocaman bir köpeğin koşarak geldiğini gördü. Köpek havlayarak ön ayaklarını cama dayadı. Geriye doğru sıçrayan Erik'in ayağı bir saksıya takıldı. Dengesini sağlayıp hemen evin arkasına geçti ve kalbi hızla çarparak beklemeye başladı.

Köpek havlaması durdu. Dışarının ışığı yandı ve sonra söndü.

Burada ne işim var diye düşünen Erik, kendini birden çok yalnız hissetti, ne yapacağını bilemiyordu, en iyisi hastanedeki odasına geri dönmesiydi. Perili evin ön tarafına, bahçe kapısına doğru yürüdü.

Evin ön tarafına döndüğünde, merdivende dikilen birini gördü. Bu kanepede gördüğü şişman adamdı, üzerine bir ceket almıştı. Erik'i görünce yüzü endişeyle gerildi. Herhalde bir geyik ya da birkaç yaramaz çocuk görmeyi bekliyordu.

"İyi akşamlar," dedi Erik.

"Burası özel mülkiyet," dedi adam tiz bir sesle.

İçeriden köpek havlaması sesi geldi. Erik aldırmadan yürüdü. Bahçenin kapısına sarı renkli spor bir arabapark etmişti. İki kişilik arabanın bagajı bir insanın sığamayacağı kadar küçüktü.

"Bu Porsche sizin mi?"

"Evet."

"Başka arabanız var mı?"

"Varsa size ne?"

"Oğlum kayboldu," dedi Erik.

"Başka arabam yok," dedi adam. "Tamam mı?"

Erik plakayı not defterine kaydetti.

"Artık gider misiniz?"

"Elbette," diyen Erik, bahçeden çıktı.

Erik arabasına dönmeden önce, karanlık yolda bir süre durup perili eve baktı. Üzerinde papağan ve yerli resmi olan küçük tahta kutuyu çıkardı, avucuna döktüğü hapları parmağıyla sayıp ağzına attı.

Kısa bir tereddütten sonra Simone'yi aradı, uzun uzun çaldırdı. Mutlaka Kennet'te diye düşündü, salamlı ve salatalık turşulu sandviç yiyorlardı şimdi. Erik, Luntmakargatan'daki evlerini hayal etti: Dışarı giysilerinin asılı olduğu holü, duvardaki mumlukları, mutfaktaki uzun, meşe masayı, sandalyeleri. Posta deliğinin önündeki paspasın üzeri gazete, fatura, reklam broşürle dolmuş olmalıydı. Telesekretere bağlanınca mesaj bırakmadan telefonu kapattı. Arabayı çalıştırıp Stockholm'e yöneldi.

Gidebileceği hiç kimse yoktu, bunun ne kadar ironik olduğunu düşündü. Yıllarca grup dinamiği ve kolektif psikoterapi araştırması yapankendisi şimdiyapayalnızdı. Gidip dertleşebileceğitekbir insan yoktu. Ama her ne olursa olsun meslekte, kolektifin gücünü araştırarak ilerlemişti. Savaşı birlikte atlatanların, aynı dehşeti yalnız yaşamış olanlara nazaran, savaşın yarattığı travmanın üstesinden

neden daha kolay geldiklerini anlamaya çalışmıştı. İşkenceye manı/ kalmış grup üyelerinin, ruhlarında açılan yaralarını, nasıl olup da yalnız insanlardan daha kolay iyileştirdiklerini araştırmıştı. Birliktelik niçin acıyı azaltıyordu? Yansıma mı, aktarma mı, olağanlaştırma mı ya da yalnızca dayanışma mıydı bunun nedeni?

Otoyolun san ışıklanmn altında ilerlerken, Joona Linna'yı aradı.

"Ben Joona," dedi dalgın bir ses.

"Merhaba, ben Erik. JosefEk'i hâlâbulamadınız mı?"

"Hayır," diye iç çekti Joona.

"Kendine ait korunma yöntemleri var gibi."

"Daha önce söyledim, yine söyleyeceğim, Erik. Koruma kabul etmelisin."

"Başka önceliklerim var."

"Biliyorum."

Kısa bir süre sustular.

"Benjamin bir daha aramadı, değil mi?" dedi Joona üzgün bir sesle.

"Hayır."

Erik geriden bir ses duydu, muhtemelen televizyondu.

"Kennet, telefonun izini bulmaya çalışacaktı ama..."

"Evet, duydum ama bu işler biraz zaman alır," dedi Joona. "Telefon santralinin, baz istasyonunun bir uzman tarafından incelenmesi gerek."

"Ama hangi baz istasyonu olduğunu biliyorlar, değil mi."

"Bu operatörden hemen öğrenilir."

"Sen öğrenebilir misin? Baz istasyonunu?"

Joona bir süre sustuktan sonra, tarafsız bir sesle, "Niçin Kennet'le konuşmuyorsun?" dedi.

"Ulaşamıyorum ki," dedi Erik.

Joona iç çekti.

"Bir araştıracağım ama fazla umutlanma."

"Yani?"

"Yani, muhtemelen Stockholm'deki bir istasyondur ama bir teknisyen konumu belirlemedikçe bunun bir anlamı yok."

Erik, Joona'nın bir şeyler yaptığını duydu, sanki bir kavanozun kapağını açıyordu.

"Anneme yeşil çay yapıyordum," dedi Joona.

Erik bir süre nefesini tuttu. Joona'nın önceliğinin Josef Ek'in yakalanması olduğunu biliyordu, Benjamin'in durumu polis açısından çok da özel bir şey değildi. Joona Linna, Cinayet Masası'nın doğrudan Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bağlı birimindendi. Yani lokal olmaktan çok ülkenin genelini ilgilendiren konularda faaliyet yürütürlerdi. Onlu yaşlarda bir çocuğun kaçırılması genellikle onların ilgi alanına girmezdi. Ama Erik yine de şansını denedi, "Joona, Benjamin'in olayını senin ele almanı istiyorum, bunu gerçekten çok istiyorum, beni biraz olsun rahatla..."

Erik sustu, çenesi sızlıyordu, son günlerde dişlerini, farkında olmadan çok sıkmaya başlamıştı.

"Bunun sıradan bir kaçırma olmadığını ikimiz de biliyoruz. Onu kaçıran her kimse profesyonel biri, Benjamin ve Simone'ye cerrahide kullanılan uyuşturucu şırınga etti. Senin önceliğinin Josef Ek'iyakalamak olduğunu ve Josef in Benjamin'in kaçırılmasıyla ilgisi olmadığı anlaşıldıktan sonra, Benjamin olayının seninle ilgisi kalmadığın biliyorum ama belki de çok daha kötü bir şey ola..."

Erik yine sustu, nasü toparlayacağını bilemiyordu.

"Sana Benjamin'in rahatsızlığından söz etmiştim," dedi. "Kan pıhtılaşmasına yarayan ilacı en geç iki gün içinde alması gerekir. Bunu almazsa, bir hafta içinde damarları aşın basınç altında kalır,

beyin kanaması veya felç geçirebilir veya öksürdüğünde karaciğeri kanayabilir." •

"Bulunması şart," dedi Joona.

"Bana yardım edemez misin?"

Erik'in yardım isteği boşlukta asılı kaldı. Kendini çok kötü hissediyordu ama ne önemi vardı. Diz çöküp yalvarabilirdi. Telefonu tutan eli terden sırılsıklamdı.

"Stockholm polisinin yaptığı ön inceleme dosyasını alamam," dedi Joona.

"Polisin adı Fredrik Stensund. İyi birine benziyor ama sıcak koltuğundan kalkmayacak."

"Ne yaptıklarını biliyorlardır."

"Bana yalan söyleme," dedi Erik yumuşak bir sesle.

"Bu dosyayı alabileceğimi sanmıyorum," dedi Joona. "Bukonuda benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Ama sanayardım etmeyi gerçekten çok istiyorum. Oturup Benjamin'i kimin kaçırmış olabileceğini düşün. Gazetelere çıktığın için hiç bilmediğin birinin dikkatini çekmiş olabilirsin. Böyle şeyler olur. Ama tanıdığın biri de olabilir. Eğer izini süreceğimiz bir şüpheli yoksa iş zorlaşır. Hayatını şöyle bir didik didik et, senin, Simone'nin, Benjamin'in tanıdığı herkesi aklından geçir. Komşularını, akrabalarını, meslektaşlarını, hastalarını, rakiplerini, arkadaşlannı teker teker tart. Seni tehdit eden biri var mıydı? Benjamin'i kimse tehdit etti mi? Hatırlamaya çalış. Anlık bir iş de olabilir, yıllardır planlanmış bir şey de. İyice düşün Erik, sonra beni ara."

Erik, Joona'dan dosyayı almasını bir kez daha isteyecekti ki telefon kapandı. Ateş gibi gözlerle akan trafiğe baktı.

14 Aralık Pazartesi, Gece

Erik'in hastanede gecelediği oda soğuk ve karanlıktı. Ayakkabılarını çıkartıp attı, kabanını asarken sürtündüğü dallardan üzerine sinen nemli kokuyu aldı. Titreyerek ısıtıcıda su kaynatıp çay yaptı, iki güçlü sakinleştirici alıp masasının başına oturdu. Masa lambası dışında ışık yoktu. Dışarıdaki koyu karanlığa bakarken, pencerenin camında ışıkla kuşatılmış kendi suretini gördü. Kim benden nefret eder, diye düşündü. Kim beni çekemez? Kim beni cezalandırmak, sahip olduğum her şeyi, hayatımı almak ister? Kim beni bitirmek ister?

Erik ayağa kalktı, odanın lambasını yaktı, bir süre ileri geri dolaşarak düşündükten sonra durdu. Telefona uzanırken masadaki su dolu plastik bardağı devirdi. Bir tıp dergisini ıslatan suyu önemsemedi. Simone'nin cep telefonunu arayarak, Benjamin'in bilgisayarını bir daha gözden geçirmek istediği mesajını bıraktı, sonra ne diyeceğini bilemeyip bir süre sustu.

"Bağışla," deyip sessizce kapattı telefonu.

Koridordan asansörün sesi geldi. Katta durdu, kapı açıldı, biri tekerlekleri gıcırdayan bir sedyeyi sürerek odasının önünden geçti.

İlaçlar etkisini göstermeye başlamıştı, bedenine ılık süt gibi bir huzur yayılıyordu. Sanki çok yüksek bir yerlerden atlamış da, serin ve berrak bir havanın içinden geçtikten sonra, sıcak, bol oksijenli bir suya dalar gibiydi.

"Haydi," dedi kendi kendine.

Birisi Benjamin'i kaçırdı, diye düşündü. *Birisi bana bunu yaptı, belleğimde bununla ilgili bir ipucu olmalı.*

"Senibulacağım," diye fısıldadı.

Tıp dergisinin ıslak sayfalarına baktı. Fotoğrafların birinde, Karolinska Enstitüsü'nün yeni yöneticisi bir masaya yaslanmıştı. Üzerine dökülen suyla adamın yüzü biraz bulanmış gibiydi. Erik dergiyi kaldırdığında masaya yapışan arka sayfasının bir kısmı yırtılıp masada kaldı, üzerinde Uluslararası Sağlık Konferansının reklamı vardı. Sandalyeye oturdu, başparmağının tırnağıyla masayayapışan kâğıt parçalarını kazımaya başladı. Birden durdu, harflere baktı: e v A.

Belleğinin derinliklerinden yansımalarla dolu bir dalga yükselmeye başladı, sonra çaldığı şeyi geri vermeyi reddeden bir kadının görüntüsü belirdi. Kadının adı Eva'ydı. Ağzından köpükler saçarak bağırıyordu Erik'e, "Sen aldın! Sen, sen aldın! Sen! Eğer ben senin eşyalarını alsaydım, ne derdin ha? Kendini nasıl hissederdin?" Elleriyle yüzünü kapatmış, Erik'ten nefret ettiğini söylüyordu, sakinleşene kadar belki yüz defa söyledi bunu. Yüzünün rengi atmış, gözlerinin etrafı kızarmıştı, öfkeyle bakıyordu Erik'e. Erik onu hatırlıyordu, hem de çok iyi hatırlıyordu.

"Eva Blau," dedi kendi kendine. Onu hasta olarak kabul etmenin hata olduğunu biliyordu, hem de baştan beri.

Yıllar önceydi. Terapinin bir parçası olarak hipnoza başvuruyordu. Eva Blau. Bu ad zamanın ötesinden geliyordu. Birdahahipnoz yapmayacağım diye kendi kendine söz vermeden önceki zamandan.

Eva Blau niçin hastası olmuştu? Erik kadının sorununun ne olduğunu hatırlayamıyordu. Felaket durumda çok insanla karşılaşmıştı; kendilerini enkaza dönüştüren bir geçmişten kopup ona geliyorlardı - genellikle saldırgan, sürekli korku içinde, paranoyak, kendine fiziksel zarar veren, intihar eğiliminde insanlar. Çoğu, psikoz

veya şizofreninin sınınndaydı. Sistemli biçimde işkence görmüş, taciz edilmiş, gözleri bağlanıp öldürüleceği duygusu yaratılmış, çocuklarını kaybetmiş, enseste veya tecavüze maruz kalmış, korkunç şeylere tanık olmuş veya katılmaya zorlanmışlardı.

"Eva Blau ne çalmıştı?" diye kendi kendine sordu Erik. "Onu hırsızlıkla suçlamıştım, ama ne çalmıştı?"

Hatırlayamadı, ayağa kalkıp birkaç adım attı, sonra durup gözlerini yumdu. Bir şey olmuştu ama ne? Benjamin'le bir ilgisi var mıydı? İlk fırsatta onun için başka bir terapi grubu bulabileceğini söylemişti Eva Blau'ya, bunu hatırlıyordu. Ama ne olduğunu neden hatırlamıyordu? Erik'i tehdit etmeye mi başlamıştı?

Hatırlayabildiği tek şey, çok erken bir saatte bu odada buluş-tuklarıydı: Eva Blau saçını kazıtmış ve yalnızca gözlerine makyaj yapmıştı. Kanepeye oturmuş, göğüslerini açığa vuracak şekilde bluzunun düğmelerini çözmüştü.

"Senbenim evime girdin," dedi Erik.

"Sen *benim* evime girdin," dedi Eva.

"Eva, evini sen anlattın bana," dedi Erik. "Zorla girmek başka bir şey."

"Ben zorla girmedim."

"Camı kırmışsın."

"Camı taş kırdı," dedi Eva Blau.

®

Dosya dolabının anahtarı kilidin üzerindeydi. Erik dolabın kapağını ittiğinde, tahta çıtaları eğildi. "Buralarda bir yerde olmalı," dedi kendi kendine. "Burada Eva Blau hakkında bir şey olduğundan eminim."

Hastalan her hangi bir nedenle beklenenin dışında bir davranış gösterir, kendi sınırlannı aşarsa, hasta hakkında tuttuğu notlan, bu farklılığa yol açan nedeni anlayana kadar saklardı.

Bu bir gözlem veya unutulmuş bir nesne olabilirdi. Kâğıtlara, dosyalara, not defterlerine, üzerlerine not düşülmüş makbuzlara baktı. Plastik bir albümde solmuş fotoğraflar, bir sabit disk, doktor ile hasta arasında sınırsız şeffaflık olması gerektiğine inandığı günlerden kalma bir günlük, travma geçirmiş bir çocuğun bir gece yaptığı bir resim. Karolinska Enstitüsü'nde verdiği derslerin ses ve video kasetleri. Hermann Broch'un anı kitabı. Erik'in elleri birden durdu. Bir video kasetinin üzerinde lastik bir bantla tutuşturulmuş bir kâğıt vardı. Erik üzerindeki lastik bandı çıkartıp kâğıdı aldı, ışığa tutup okudu: PERİLİ EV.

Bedeninden bir ürperti geçen Erik'in başı zonklayıp kalbi hızla çarpmayabaşladı. Sandalyeye oturup bir süre kasete baktıktan soma, elleri titreyerek masadaki telefonu aldı, danışmayı arayıp odasına bir video gönderilmesini istedi. Sonra ayağa kalktı, kurşun gibi ağır adımlarla pencereye yürüyüp iç avluyu kaplayan ve hâlâ yağan kara baktı. *Belki de bunlar yalnızca bir rastlantı, tuhaf bir rastlantı,* diye düşündü. Amayapbozunparçalannın birbirine uyacağını da hissedebiliyordu.

Perili ev. Bir kâğıt parçasına yazılı bu iki kelime Erik'i geçmişe, kendini hipnoza adadığı zamanlara götürme gücüne sahipti. Bütün isteksizliğine rağmen karanlık bir pencereye doğru yürüyecek, geçmiş zamanlann saklı kalmış yansımalannı izlemek zorunda kalacaktı.

Danışmadan gelen görevli kapıya yavaşça vurdu. Bir televizyon ve artık modası geçmiş bir videoyu koyduğu el arabasıyla içeri girdi.

Kaseti yerleştirdi, ışığı söndürüp oturdu.

Kendi kendine, "Bu nasıl çalışır neredeyse unutmuşum," diyerek uzaktan kumanda aletini videoya tuttu.

Görüntü ve sesler parazit yaparak bir süre gidip geldikten sonra, Erik kendi sesini duydu. Ruhsuz bir ifadeyle bildik şeyleri tekrarlarken sesi üşütmüş gibiydi, yer, tarih ve saati söyledikten sonra konuşmasını şöyle sonlandırdı, "Kısa bir ara verdik ama hâlâ hipnoz sonrası durumdayız."

Erik ekrandaki titreşen görüntüye bakarken, on yıldan fazla bir zaman geçtiğini düşündü. Görüntü titreşip sonra düzeldi. Kamera yarım daire şeklinde dizili sandalyelere çevrildi. Erik sandalyeleri düzeltiyordu. Oldukça çevik görünüyordu, bedeni o günlerdeki esnekliğini artık kaybetmişti. Saçları henüz beyazlamamış, alnında ve yüzünde şimdiki derin kırışıklıkların izi bile yoktu.

Hastalar ekrana girdi, hareketlerinde bir bıkkınlık vardı, sandalyelere oturdular. Birkaçı alçak sesle konuşuyorlardı. İçlerinden biri güldü. Kasetin kötü kalitesi nedeniyle yüz ifadelerini ayırt etmek zordu, görüntüler bulanıktı. Diğerleri sessizce oturdu. Görüntü karlıydı, yüzlerini seçmek zordu.

Erik kendini dinlerken yutkundu, hırıltılı bir sesle seansa devam etme vaktinin geldiğini söylüyordu. Bazıları bir şeyler mırıldanırken, bazıları susuyordu. Erik, duvarın önüne dikilmiş, bir bloknota bir şeyler yazıyordu. Birden kapı çaldı ve Eva Blau içeri girdi. Eva'nm gergin olduğu hemen fark ediliyordu. Boynu ve yüzünde kırmızı lekeler vardı. Eva'nın kabanını alıp asan Erik, hoş geldin diyerek grupla tanıştırdı. Gruptan birkaç kişi başlarıyla selamladılar, sanki biri merhaba da dedi, birkaçı başlarını yerden kaldırmadan sanki hiç görmemiş gibi davrandılar.

Erik o gün o odadaki havayı iyi hatırlıyordu. Grup bir önceki hipnoz seansının etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Artık birbirlerini tanıyıp birbirlerinin hikâyesini bildiklerinden, aralarına yeni birinin gelmesinden rahatsız olmuşlardı.

Grup en fazla sekiz kişiden oluşuyordu. Terapinin amacı, hipnozla herkesin geçmişini incelemek ve yavaş yavaş sorunun merkezine inmekti. Hipnoz her zaman grup içinde ve grupla beraber yapılıyordu. Bunda amaç yalnızca birbirlerinin deneyimine tanık olmalarını değil, hipnotik açıklık sayesinde, acılarını paylaşmalarını, felaketleri birlikte göğüslemelerini sağlamaktı.

Boş bir sandalyeye oturan Eva Blau, kısa bir süre doğrudan kameraya baktı: Bakışlarında keskin, düşmanca bir şeyler vardı.

On yıl önce pencerenin camını kırıp evime giren kadın bu, diye düşündü Erik. Ne çalmış, evde başka neler yapmıştı?

Erik seansın birinci bölümü hakkında bilgi verip ikinci bölüme başlıyor, rahat eğlenceli çağrışımlarda bulunuyordu. Onları cesaretlendirmek için böyle yapması gerekiyordu, söyledikleri ve yaptıkları her şeyi hiçbir engel olmadan, karanlık dip akıntılarından açığa çıkartmalarını sağlamak gerekti.

Grubun önüne dikildi.

"İlk bölümde ifade ettiğimiz düşünce ve bağlantıları ele alalım," dedi. "Yorum yapmak isteyen var mı?"

"Çok karmaşık," dedi genç, yapılı, ağır makyajlı olanı.

Sibel, diye düşündü Erik, *bu kadının adı Sibel.*

"Sinir bozucu," dediJussi. "Yani, gözlerimi açıp başımı kaşıyana kadar her şey bitmişti."

"Ne hissettin?" dedi Erik.

"Saç," dedi Jussi gülümseyerek.

"Saç?" diye kıkırdadı Sibel.

"Başımı kaşırken," dediJussi.

Birkaçı bu şakaya güldü. Jussi'nin yüzünden solgun bir sevinç geçti.

"Bana çağrışımlar verin," diye devam etti Erik. "Charlorte?"

"Bilemiyorum," dedi kadın. "Saç? Belki sakal...Yok."

"Hippi," dedi Pierre adında bir hasta, "motosikletli bir hippi. Burada oturmuş çiklet çiğniyor ve..."

Birden ayağa fırlayan Eva, hırıltılı bir sesle, "Bu yaptığınız çok çocuksu," dedi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Erik.

Eva cevap vermeden yerine oturup kollarım göğsünde kavuşturdu.

Eva'dan cevap alamayan Erik, Pierre'e döndü.

"Devam etmek istiyor musun?"

Pierre başını iki yana salladı, iki elinin işaret parmağını haç yapıp Eva'nm yüzüne doğru kaldırdı.

Sibel kıkırdayarak gözucuyla Erik'e baktı. Jussi boğazını temizleyip bir elini Eva'ya doğru uzattı.

"Perili eve gidersen bizim gibi çocuksulardan kurtulursun," dedi ağır Norrland aksanıyla.

Ortalığa bir sessizlik çöktü. Eva Blau hırsla Jussi'ye döndü, çok sert karşılık verecekmiş gibiydi ama bir şey onu engelledi. Belki de onu engelleyen Jussi'nin sesindeki ciddiyet ve gözlerindeki sakin ifadeydi.

Perili ev, Erik'in kafasında bu iki kelime yankılanırken, bir yandan da hipnozun temel ilkelerini açıklayan sesini duydu. Hipnoza başlamadan ortak rahatlama egzersizleri yapılmalıydı. Bu açıklamaları Eva'ya yapıyordu.

"Bazen," dedi, "eğer durumun uygun olduğunu hissedersem, bütün grubu derin bir hipnoza sokmayı denerim."

Erik gördüklerinin ne kadar tanıdık ama aynı zamanda ne kadar uzak olduğunu düşündü, hipnozu bırakmayakararvermeden önceki, bambaşka zamanlara aitti.

Bir sandalye çekip yarım daire şeklinde dizilmiş grubun karşısına oturdu. Gözlerini kapatmalarını ve geriye yaslanmalarını

istedi. Sonra ayağa kalktı, rahatlatıcı şeyler söyleyerek arkalarında dolaşmaya başladı. Eva Blau'nun arkasında durup bir elini omzuna koydu, "On yaşındasın, Eva," dedi Erik. "On yaşındasın. Güzel bir gün. Mutlusun. Neden mutlusun?"

"Çünkü adam su birikintilerinde dans ederek su sıçratıyor," dedi Eva, yüzünde belli belirsiz kıpırtılar vardı.

"Kim dans ediyor?"

"Kim mi?" diye soruyu tekrarladı Eva. "Annem, Gene Kelly diyor."

"Ah, *Yağmur Altında* filmini mi izliyorsun?"

"Annem izliyor."

"Sen izlemiyor musun?"

"İzliyorum."

"Ve keyiflisin?"

Eva başını yavaşça salladı.

"Neler oluyor?"

Eva susup başını eğdi.

"Eva?"

"Benim karnım büyük," dedi zor duyulur bir sesle.

"Karnın mı?"

"Kocaman," dedi ve gözyaşları boşaldı.

"Perili ev," diye fısıldadı Jussi. "Perili ev."

"Eva, dinle beni," dedi Erik. "Bu odadaki herkesi duyabilirsin ama yalnızca beni dinleyeceksin. Diğerlerinin söylediklerine aldırma, yalnızca benim sesime kulak ver."

"Tamam."

"Karnın niçin büyük, biliyor musun?" diye sordu Erik.

"Bilmiyorum."

"Hayır, bence biliyorsun," dedi Erik sakince. "Ama şimdi kanuni düşünme. Tekrar televizyona bakmak ister misin? Ben seni izleyeceğim, senin yanında olacağım, sonuna kadar, ne olursa olsun, söz veriyorum. Bana güvenebilirsin."

"Perili eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Eva.

Erik gözlerini ekrandan ayınp yatağın kenanna oturdu, uzaktaki bir şeyin, unutulmuş, geçip gitmiş bir şeyin yakınlaştığım hissediyordu. Gözlerini ovuşturup tekrar dalgalanan ekranabaktı ve, "Kapıyı aç," diye mırıldandı.

Geriye doğru sayıyor, hipnozun daha derinlerine çektiği Eva'ya, kendisi ne derse onu yapacağını söylüyordu, Eva hiç düşünmeden onun sesini izleyecek, kendisini doğru yola götürdüğüne inanacaktı. Eva başını hafifçe salladı.

Görüntü kalitesi birden bozuldu. Eva bulanık gözlerle bakıyor, dudaklanm ıslatarak fısıldıyordu, "Birini götürdüklerini görüyorum. Küçük birini alıp götürüyorlar..."

"Kim, kimi götürüyor?" diye sordu Erik.

Eva'nm soluk alıp verişi düzensizleşti.

"Saçlannı atkuyruğu yapmış bir adam," diye inledi Eva. "Adam onu tavana asıyor..."

Kaset cızırdadı ve görüntü kayboldu.

Erik sonuna kadar sardırdı amabir görüntüye ulaşamadı, kasetin yansı silinmişti.

Boş ekranın karşısında oturdu. Derin, karanlık ekrandan yansıyan yüzüne baktı. Biraz önce ekranda gördüğü yüzün on yıl yaşlanmış haline. Sonra 14 numaralı kasete, onu sardığı lastiğe ve PERİLİ EV yazılı kâğıt parçasına baktı.

35

15 Aralık Salı, Sabah

Erik asansörün kapısı kapanana kadar, on kereden fazla düğmeye bastı. Böyle yapmasının bir şeyi hızlandırmayacağını biliyor ama kendine engel olamıyordu. Benjamin'in kapatıldığı arabanın bagajından söylediği sözler, izlediği kasetin uyandırdığı bir sürü tuhaf anı parçasıyla karışıyordu. Eva Blau'nun, atkuyruğu saçlı bir adam birini götürdü diyen zayıf sesi yankılandı kafasında. Bunları söylerken samimi olmayan bir şey vardı dudaklarında, sanki gülümsüyordu.

"Perili ev," dedi kendi kendine. Bunun yalnızca bir rastlantı olmasını, Benjamin'in kaçırılması ile geçmişi arasında bir bağın bulunmamasını diledi.

Asansör durdu, kapılar açıldı. Erik araba parkının içinden aceleyle geçip dar bir merdiven sahanlığına geldi. İki kat aşağı inip çelik bir kapıyı açtı. Beyaz bir tüneli geçip alarmlı bir kapıya geldi. İçeriden cevap alanakadar diyafonun düğmesine bastı. Arşivdebir şeye bakmak istediğini söyledi. Hastanenin bütün arşivi buradaydı; hasta dosyalan, araştırmalar, deneyler, raporlar. Raflarda binlerce dosya vardı: Seksenli yıllarda HIV taşıdığından şüphelenilen kişiler üzerinde yapılan gizli test sonuçlan, zorla kısırlaştmlanlar hakkında tutulan raporlar, yetimler, ruh hastalan ve yaşlılar üzerinde yapılan deney sonuçlan.

Kapı açıldı. Erik bol ışıklı bir yere adım atarak şaşırdı. Yerin epeyce altındaki bir deponun bu kadar aydınlık ve sevimli olabileceğini düşünemezdi.

Güvenlik görevlisinin odasından opera müziği duyuluyordu: bir mezzo sopranonun sesinden fışkıran koloratur. Kendini toparlayan Erik, sakin bir ifade takınarak dosyaların olduğu raflara doğru yürüdü.

Hasır şapkalı, kısa boylu bir adam çiçekleri suluyordu.

"Merhaba, Kurt."

Adam döndü, Erik'i görünce yüzü aydınlandı.

"Erik Maria Bark, görüşmey eli asırlar oldu yahu. Nasılsın bakayım?"

Erik bir süre ne diyeceğini bilemedi.

"Doğrusu iyi değilim," dedi sonunda. "Bu aralar bir sürü ailevi sorunum var."

"Yokya, peki..."

"Güzel çiçekler," diye araya girdi Erik, sorulardan kurtulmak için.

"Hercai menekşe. Çok severim. Conny, burada çiçek falan yetişmez deyip dururdu. Burada çiçek yetişmez ne demek, dedim. Bir baksana!"

"Harika," dedi Erik.

"Her tarafa ultraviyole ışık yerleştirdim."

"Vay be!"

"Solaryuma çevirdim," diye şaka yapan Kurt, bir güneş kremi tüpünü havaya kaldırdı.

"Ne yazık ki fazla kalmayacağım."

"Bari biraz burnuna sür," dedi Kurt. Tüpü birazcık sıkıp Erik'in burnunun ucuna doğru uzattı.

"Teşekkürler."

Sesini alçaltan Kurt, gözleri parlayarak, "Aramızda kalsın ama bazen burada sadece iç çamaşırlarımla dolaşıyorum."

Erik gülümsedi. Sessizlik oldu.

"Uzun yıllar önce," dedi Erik, "Hipnoz seanslarımı videoya kaydediyordum."

"Ne kadar yıl önce."

"Yaklaşık on yıl, bir dizi VHS kaseti..."

"VHS mi?"

"Evet, daha o zaman bile modası geçmek üzereydi."

"Bütün kasetler dijitale çevrildi."

"Harika."

"Bilgisayar arşivindeler."

"Orayanasıl girerim."

"Benim yardımımla," diye gülümsedi Kurt.

Rafların yanındaki girintide duran dört bilgisayara doğru gittiler.

Kurt hemen şifreyi girdi ve buraya aktanlan arşiv dosyalarını taramaya başladı.

"Kasetler senin adına mıydı?"

"Öyle olmalı," dedi Erik.

"Ama, değil," dedi Kurt. "Hipnozdiye arayacağım."

Hipnoz yazıp arattı.

"Burada biraz... Kendin bak."

Hiçbir belgenin Erik'in terapi seanslanyla ilgisi yoktu. *Perili ev* yazarak arattı. Onun grubundakiler hastane kayıtlarına, hasta diye kaydedilmemiş olsalar da Eva Blau yazarak şansını denedi.

"Hiçbir şey yok," dedi yorgun bir sesle.

"O kadar çok doküman vardı ki, bazıları çok kötü durumda olduğundan dijital ortama aktarmakta yığınla sorunyaşadık," dedi Kurt. "Mesela Betamaxlann heps..."

"Bunların aktarılmasını kim yaptı?"

Kurt, Erik'e bakıp gücenmiş bir ifadeyle omuzlarını silkti.

"Ben ve Conny."

"Ama orijinal kasetler yine de buralarda bir yerde olmalı, değil mi?" dedi Erik.

"Maalesef, hiçbir fikrim yok," dedi Kurt.

"Conny biliyor mudur?"

"Sanmam."

"Arayıp sorsan?"

" Simrishamn'da."

Erik başını çevirip sakinleşmeye çalıştı.

"Birçok şeyin yanlışlıkla silindiğini büiyorum," dedi Kurt.

Erik gözlerini Kurt un gözlerine dikti.

"Bunlar çok özel bir araştırmanın belgeleriydi," dedi.

"Üzgünüm."

"Biliyorum, seni eleştirmek için söylemedim."

Kurt bir çiçeğin kahverengi yapraklarından birini koparttı.

"Hipnozu bırakmıştın, değil mi?" dedi.

"Evet. Ama şimdi bir şeye bakmam ger..."

Erik birden sustu. Açıklama yapmaya takati yoktu, odasına dönmek, bir ilaç alıp uyumak istiyordu.

"Burada teknolojiyle ilgili sorunlar yaşıyoruz hep," dedi Kurt. "Gözden uzak olunca, kimse dert etmiyor. Bunlardan söz edince, elimizden geleni yapmamız söyleniyor. On yıllık lobotomi araştırma

kayıtlarını yanlışlıkla sildiğimizde, canınızı sıkmayın dediler. Sekseltll yıllarda video kasetlerine aktanlan 16 mm'lik milimetrelik eski kayıtlar, ne yazık ki bilgisayar çağını göremediler."

36

15 Aralık Salı, Sabah

Emniyet Genel Müdürlüğü binasının ön cephesi sabahın erken saatlerinde güneş alamıyordu. Sadece ortadaki kule güneş ışığında yıkanıyordu. Birkaç saat içinde bütün bina gölgelerini soyunup san parlak elbiselerini giyerdi. Bakır çatılan, el işi gümüş rengi yağmur oluklan parlardı. Güneşli günlerde, aşağıdaki ağaçlann gölgesi bir saatin akrebi gibi hareket ederdi. Günbatımından birkaç saat önce binanın cephesi yine griye dönerdi.

Joona kapıyı çalıp cevap beklemeden içeri girdiğinde, Carlos Elisson akvaryumun yanında dikilmiş, pencereden dışanyı seyrediyordu.

Joona'yı görünce, her karşılaşmalannda olduğu gibi yüzüne yine o çatışmak ifade yerleşti. Mahcubiyet, neşe ve hoşnutsuzluk kanşımı bir duyguyla selamladı Joona'yı. Misafir koltuğuna buyur ederken, hâlâ elinde balık yemi tuttuğunu fark etti.

"Kar yağdığını biraz önce fark ettim," dedi, balık yemi kavanozunu akvaryumun yanına koyarken.

Joona oturup pencereden dışan akü. Kronoberg Parkı ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı.

"Belki de beyaz bir Noel olacak, kim bilir?" diye gülümseyen Carlos geçip yazı masasının başına oturdu. "Çocukluğumun geçtiği Skâne'de, öyle Noel havası filan aynını yoktu. Hep aynıydı: tarlaların

üzerine asılı gri, kasvetli bir ışık..." Carlos birden durdu. "Ama sen buraya havadan sudan söz etmeye gelmedim"

"Pek değil."

Joona sakin bir ifadeyle bakarak geriye yaslandı.

"Erik Maria Bark'm oğlunun dosyasını devralmak istiyorum, kaybolan çocuğun dosyasını."

"Mümkün değü," dedi Carlos hiç tereddüt etmeden.

"Bu işe ben başladım..."

"Hayır, Joona, sen yalnızca olayın Josef Ek'le ilişkisi varsa ilgilenecektin."

"Ama ilişkisi var," dedi Joona inatla.

Carlos ayağakalkıp masanın üzerinden Joona'ya doğru eğildi.

"Yetki alanımızı belirleyen yönetmelikler çok açık. Elimizdeki kaynaklar..."

"Çocuğun kaçırılmasının, Josef Ek'in hipnotize edilmesiyle sıkı bağı olduğunu düşünüyorum."

"Nasıl yani?" dedi Carlos gergin bir şekilde.

"Çünkü Benjamin Bark, babası, on yıl aradan sonra ilk kez hipnoza başvurduktan bir hafta sonra kayboldu. Bu yalnızca bir tesadüf olamaz."

Carlos geri oturdu. Bu defa kendinden daha az emin bir ifadeyle, "Evden kaçan bir çocukla biz ilgilenenleyiz. Mümkün değil."

"Evden kaçmadı," dedi Joona.

Carlos balıklarına acele bir bakış fırlattıktan sonra öne eğildi. Sesini alçaltarak, "Joona, sırf vicdan azabı çekiyorsun diye sana izin veremem..."

"Peki o zaman, bölüm değiştirmeyi talep ediyorum," diyen Joona ayağa kalktı.

"Nereye?"

"Bu dosyayla ilgilenen bölüme."

"Yine inatçılığın tuttu," dedi Carlos başını kaşıyarak.

"Ama doğru yoldayım," diye gülümsedi Joona.

"Ah Tanrım," diye iç çeken Carlos, balıklarına bakarak başını salladı.

Joona kapıya yöneldi.

"Bekle," diye onu durdurdu Carlos.

"Şöyle diyelim. Dosyayı devralamazsm, bu senin işin değil, ama çocuğun durumunu araştırman için sana bir hafta süre veriyorum."

"Güzel."

"Sonra buraya gelip *ben ne demiştim* demek de yok."

"Tamam."

Joona asansörle kendi odasınm olduğu kata indi, gözlerini bilgisayardan ayırmadan el sallayan Anja'ya selam verdi ve Peter Nâslund'un radyo sesi duyulan odasının önünden geçti. Kendi odasının önüne geldiğinde birden geri dönüp Anja'nm yanma gitti.

"Zamanım yok," dedi Anja başını kaldırmadan.

"Hayır, var," dedi Joona sakince.

"Gerçekten önemli bir işin ortasmdayım."

Joona, Anja'nın omuzlarının üzerinden baktı.

"Ne işiymiş bu?"

"Hiç işte."

"Ne bu?"

Anja iç çekti.

"Açık artırma. Şimdi en yüksek teklifi verdim ama salağın biri fiyatı yükseltip duruyor."

"Açık artırma mı?"

"Lisa Larson'a ait heykelcikleri topluyorum."

"Şu küçük şişman çamur çocukları mı?"

"Senin sanattan anladığın bu kadar işte."

Anja ekrana baktı.

"Birazdan biter. Başkası artırmazsa tabii..."

"Yardımına ihtiyacım var," diye ısrar etti Joona. "Mesleğinle ilgili bir konuda! Gerçekten çok önemli."

Anja gözünü ekrandan ayırmadan bir elini Joonaya doğru kaldırdı.

"Bir dakika bekle ya, bekle. Evet! İşte bu kadar! Amalia ile Emma benim," deyip Joona döndü. "Evet ne vardı?"

"Benjamin Bark'ın geçen pazar babasım ararken nerede olduğunu öğrenmeni istiyorum. Kesin bir konum, beş dakika içinde."

"Tanrım, senin durumunhiç iyi değil," diye iç çekti Anja.

"Üç dakika," diye fikrini değiştirdi Joona. "Yaptığın alışveriş iki dakikana mal oldu."

Joona odasından çıkarken.

"Defol," dedi Anja tatlı sert bir tonla.

Kendi odasına giden Joona, kapıyı kapatıp gelen postalan kanştırdı, Disa'nm gönderdiği kartpostalı alıp okudu. Londra'dan göndermişti, onu özlediğini yazıyordu. Joona'nm golf oynayan veya tuvalet kâğıdına dolanan şempanze resimlerinden nefret ettiğini bildiğinden, Disa her zaman bu tür kartpostallar bulup gönderirdi. Joona kartı çevirip üzerinde ne var diye bakmadan çöpe atmayı düşündü ama merakını yenemeyip baktı. Başına denizci şapkası takılıp ağzına pipo mtuşturalmuş bir buldog resmi vardı. Joona gülümseyerek kartı panoya asarken telefonu çaldı.

"Evet."

"Senin iş tamam," dedi Anja.

"Ne çabuk," dedi Joona.

"İki ayağımı bir pabuca soktun. Neyse, teknik bir sorun yaşanmış ama bir saat önce Kennet Strâhg'i arayıp baz istasyonunun Gâvle'de olduğunu söylemişler."

"Gâvle'de mi?"

"Daha işleri bitmemiş. Bir İM gün sonra, hadi bilemedin bu hafta içinde Benjamin'in aradığında nerede olduğunu söyleyebilecekler."

"Bunları odama gelerek de söyleyebilirdin, dört adımlık mesafe..."

"Ben senin hizmetkârın değilim."

"Doğru."

Joona önündeki bloknota Gâvle diye yazdıktan soma Erik Maria Bark'ı aradı.

"Merhaba, ben Joona."

"Nasıl gidiyor? Bir gelişme var mı?"

"Telefonunyaklaşık nereden edildiğini öğrendim."

"Neresiymiş?"

"Şimdilik Gâvle'deki baz istasyonu üzerinden olduğunu biliyoruz."

"Gâvle mi?"

"Dalâlven'in kuzeyinde..."

"Gâvle'nin nerede olduğunu biliyorum, ama aldım almıyor, yani..."

"Bu hafta içinde seni ararkenki konumunu kesinleştiririz," dedi.

"Bu hafta içinde mi?"

"Yarın olabilir diyorlar."

"Yani soruşturma dosyasını devralıyorsun, öyle mi?" diye sordu Erik gergin bir ses tonuyla.

"Evet devralıyorum," dedi Joona kesin bir dille. "Benjamin'i bulacağım."

Erik boğazım temizleyip sesini topladıktan sonra aceleyle devam etti, "Bu işi kiminyapmış olabileceğine dair kafayordum ve bir isme ulaştım: Eva Blau. On yıl önce hastamdı."

"Blau? Almancadaki mavi kelimesi gibi mi?"

"Evet."

"Seni tehdit etmiş miydi?"

"Açıklaması biraz zor."

"Hemen bu kadın hakkında bir araştırma yapacağım." Joona ismi bir kâğıda yazdı. "Bir şey daha. Simone ve seninle en kısa zamanda buluşmak istiyorum."

"Niçin?"

"Olay yeri tatbikatı yapılmadı, değil mi?"

"Olay yeri tatbikatı?"

"Olayı canlandırarak Simone'nin daha iyi düşünmesini sağlamalıyız. Belki Benjamin'i kaçıran hakkında daha fazla bilgi alabiliriz. Yarım saat sonra evde olur musun?"

"Simone'yi ararım," dedi Erik. "Seni evde bekleriz."

"Güzel."

"Joona," dedi Erik.

"Evet?"

"Genelde failin ilk birkaç saat içinde yakalandığını biliyorum. İlk yirmi dört saatin önemli olduğunu," dedi Erik alçak bir sesle. "Ama şimdi çok zaman geç..."

"Onu bulacağımıza inanmıyor musun?"

"Ben... Bilemiyorum," diye fısıldadı Erik.

"Ben genelde yanılmam," dedi Joonayavaş ama kesin bir tonla "Oğlunu bulacağımıza inanıyorum."

Joona telefonu kapattı. Eva Blau'nun adım yazdığı kâğıdı alıp tekrar Anja'nın yanma gitti. İçeride keskin bir portakal kokusu vardı. Bilgisayarın pembe klavyesinin yanına bir tabak portakal ve mandalina konulmuştu. Duvarın birine Anja'nın posteri asılıydı, 1992'de Barselona'da düzenlenen yaz olimpiyatlarına yüzme dalında katıldığı günlerden kalma bu posterde oldukça kaslı görünüyordu.

Joona gülümsedi.

"Askerliğimi yaparken güvenlik görevlisiydim. İşaret bayrağıyla on kilometre yüzebiliyordum. Ama asla kelebek stili yüzemedim."

"Eneıji kaybından başka bir şey değil."

"Yo, bence çok zevkliydi. Yüzerken tıpkı bir denizkızına benziyordun," dedi Joona.

Anja saklayamadığı bir gururla, "Ciddi bir koordinasyon tekniği gerekiyor tabii... Karşı ritimle ilgili bir şey ve... aman bunlarla seni niçin sıkıyorum ki?"

Mutlu bir ifadeyle gerinen Anj a'nın kocaman göğüsleri neredeyse masasının yanında dikilen Joona'ya sürtünüyordu.

"Yok canım, ne sıkılması," diyen Joona, elinde kâğıt parçasını Anja'ya uzattı. "Birini araştırmanı isteyecektim."

Anja'nın gülümsemesi dondu.

"Buraya bir şey istemeye geldiğini tahmin etmeliydim, Joona. Öyle içeri en kıyak gülümsemeni takınarak girince, bir an, yaptığım hizmetten dolayı beni yemeğe davet edeceksin sandım, ama..."

"Tabii ki teklif edeceğim, Anja. Zamanı gelince."

Anja başını sallayarak Joona'nm elindeki kâğıdı aldı.

"Acil mi?"

"Çok acil, Anja."

"O zaman niye burada durup bana yağ çekiyorsun?"

"Hoşlandığını düşündüğümden..."

"Eva Blau," dedi Anja düşünceli bir ifadeyle.

"Kadının gerçek adının bu olduğundan emin değilim."

Anja dudağını ısırdı.

"Yani uydurma bir isim. Bundan bir şey çıkmaz. Başka bir şey yok mu? Adres falan?"

"Yok, ne adres ne debaşkabir şey. Bildiğim tek şey, on yıl önce Karolinska Üniversite Hastanesi'nde Erik Mana Bark'ın hastası olduğu. Ama kayıtlan kontrol et, yalnızca polis kayıtlannı değil memleketteki bütün kayıtlan. Üniversite, kütüphane, kurs, banka kayıtlan ne varsa... Dernekler, hatta kimliği değiştirilerek koruma altına alınanlar, sonra..."

"Tamam, tamam. Hadi git başımdan," dedi Anja. "Bırak da işimi yapayım."

®

Dostoyevski'nin *Suç ve Ceza* adlı kitabını dinleyen Joona CD çaları kapatıp arabasını vejetaryen Asya lokantası Lao VVai'nin önüne park etti. Disa bu lokantaya gidelim diye başımn etini yemişti. Camdan içeri bakan Joona, ahşap mobilyalann sade güzelliğine şaşırdı, gereksiz dekorasyon malzemeleri yoktu.

Erik ve Simone çoktan eve gelmişlerdi. Selamlaştılar. Joona yapmak istediği şeyi kısaca açıkladı.

"Kaçırma olayını mümkün olduğunca gerçeğine uygun canlandırmaya çalışacağız. Olaya doğrudan şahit olan tek kişi Simone."

Simone başıyla onayladı.

"Sen kendini oynayacaksın. Erik, Benjamin'i canlandıracak, ben de onu kaçıran adamı."

"Tamam."

Joona saatine baktı.

"Simone, sence adam saat kaçta içeri girdi?"

Simone boğazını temizledi.

"Emin değilim... ama gazete daha gelmemişti... Yani beşten önce olmalı. Saat iki civarında su içmeye kalkmıştım... Sonra bir süre uyumadan uzandım... Yani saat iki buçuk ile beş arasında olmalı."

"Güzel. O zaman saati ortalamabir zamana ayarlıyorum, üç buçuğa," dedi Joona. "Şimdi gidip kapının kilidini açacağım, Simone'nin yatak odasına süzülüp ona iğne yapıyormuş gibi davranacağım. Sonra Benjamin'in odasına gidip ona iğne yapacağım -yani sana Erik- ve sürükleyerek odadan çıkaracağım. Holden dış kapıya doğru gideceğim. Sen oğlundan daha ağır olduğundan, geçen zamanı ona göre hesaplayacağım. Simone o gün ne yaptıysan, mümkün mertebe, aynısını yapmaya çalış. Gerçekte ne gördüğünü anlamaya çalışacağım."

Simone solgun bir yüzle başını salladı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı. "Bunu yaptığın için teşekkürler."

Joona buz grisi gözlerini Simone'ye çevirip, "Benjamin'i bulacağız," dedi.

Alnını sıvazlayan Simone, kısık bir sesle, "Yatak odasına gidiyorum," dedi. Joona kapının anahtarlannı alıp dışarı çıktı.

Joona yatak odasına girdiğinde Simone yorganın altına uzanmıştı. Joona hemen ona yöneldi, hızlı ama aceleci değildi. Simone'nin kolunu kaldırıp iğne yapıyormuş gibi yaptı, Simone'nin kolu ürperdi. Üzerine eğilen Joona'nm bakışlarıyla karşılaştı, kolunda iğne sızısıyla uyandığı geceyi hatırladı, biri aceleyle odasından çıkıp hole geçmişti. Joona odadan çıkınca doğrulup oturan Simone, kolunu ovalarken

yavaşça ayağa kalktı. Hole çıkıp Benjamin'in odasına bir göz attı. Joona yatağın üzerine eğilmişti. Kelimeler sanki Simone'nin hafızasında yankılandı, "Benjamin? Neler oluyor?"

Simone tereddütle odaya yönelirken, o gece bedeninden bütün gücünün nasıl çekildiğini, nasıl yere yığıldığını hatırladı. Küçük ışık darbeleriyle kesilen derin, dilsiz bir karanlığa yuvarlanmıştı. Şimdi yan çökmüş bir vaziyette duvara yaslanmış, ayaklanndan tuttuğu Erik'i sürükleyen Joonaya bakıyordu. Hafızası kaset gibi çalışıyordu: Benjamin'in kapının pervazına tutunmak için nasıl çabaladığını, kafasının eşiğe nasıl çarptığını, gittikçe zayıflayan ellerinin ona nasıl uzandığını gördü.

Erik sürüklenerek götürülürken, çok kısa bir an, sanki sisten ya da buhardan yapılmış bir figür belirdi koridorda. Çöktüğü yerden Joona'nm yüzünü gördü Simone. Bu görüntü Benjamin'i kaçıran kişinin belleğindeki titrek görüntüsüyle yer değişti. Gölgeli bir yüz ve Benjamin'in ayak bileğini tutan san bir el. Erik'i sürükleyerek merdiven sahanlığına çıkartan Joona kapıyı kapatırken Simone'nin kalp atışlan iyice hızlanmıştı.

Bütün bir daireyi boğucu bir hava kaplamıştı. Simone sanki yine uyuşturulmuş gibi hissediyordu kendini. Ayağa kalkıp onlan beklerken bacaklan yorgun ve halsizdi.

Joona, Erik'i ayaklanndan tutmuş mermer zeminde sürüklerken, etrafa bakıyor, olayı görmesi muhtemel bir tanığın durabileceği açıyı ve yeri tespit etmeye çalışıyordu. Kaç basamak aşağıyı görebildiğini kontrol etti, beş basamak aşağıda, korkuluklara yakın duran biri yaptığını görebilirdi. Kapısını önceden açık bıraktığı asansörün içine sürükledi Erik'i. Kapının sırtı ile pervazı arasındaki küçük açıklıktan sağdaki kapı, posta deliği ve isim levhası görünüyordu. Asansörün boy aynasına döndü Joona, eğüerek, ayaklanmn üzerine dikilerek baktı ama bir şey göremedi. Merdiven sahanlığındaki pencereleri hiç

görememişti. Omzunun üzerinden geriye baktı ama dikkat çekici bir durum yoktu. Ama birden umulmadık bir şey fark etti. Asansörün biraz eğri asılmış yüz aynasından boy aynasının kenarına yansıyan görüntüde, belli bir açıdan, asansörün çaprazmdaki dairenin şimdiye kadar karanlık olan gözetleme deliğinde ışık parladığını gördü. Asansör kapısı kapanırken ayna hâlâ o kapıyı görebiliyordu. Demek ki o dairenin gözetleme deliğinden bakan biri, Joona'nm yüzünü net biçimde görebilirdi. Ama görüş alanından çıkması için başını yalnızca beş santim yana çekmesi yetiyordu.

Giriş katına indiklerinde Erik ayağa kalkarken, Joona da saatine baktı.

"Sekiz dakika," dedi.

Tekrar yukarı çıktılar. Holde onlan bekleyen Simone ağlamışa benziyordu.

"Bulaşık eldivenleri takmıştı," dedi Simone. "San plastik eldivenler."

"Emin misin?" dedi Erik.

"Evet."

"Öyleyse hiç parmak izi bırakmamıştır," dedi Joona.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Simone.

"Polis komşuların kapılarını çaldı ama hiçbir işe yaramadı," dedi Erik kederli bir sesle. Simone onun sırtındaki tozlan silkeledi.

Joona bir kâğıt çıkardı.

"Evet, çalman kapılann listesi elimde," dedi. "Daha çok bu katve alt kattakilerle ilgilenmişler. Daha görüşmedikleri beş kişi ve bir..."

Elindeki listeye bakan Joona, asansörün çaprazmdaki daireyle konuşulmadığını fark etti. İki ayna aracılığıyla görebildiği daireydi bu.

"Bir daireyle hiç konuşulmamış," dedi.

"Tatile gitmişlerdi," dedi Simone. "Hâlâtatildeler. Altı haftalığına Tayland'a gittiler."

Joona ciddi bir ifadeyle baktı onlara.

"Kapılarını çalmamın vakti geldi," dedi.

Kapıdaki isim levhasında Rosenlund yazılıydı. Dairede kimse olmadığından polisler işin peşini bırakmış olmalıydılar.

Joona eğilip posta deliğinden baktı. Kapının arkasındaki paspasta ne bir posta ne de reklam broşürü vardı. Birden içeriden gelen zayıf bir ses duydu. Yandaki odadan hole bir kedi çıktı, durup posta deliğinden içeri bakan Joona dikkat kesildi.

"Kimse bir kediyi yalnız başına altı hafta bırakmaz," dedi Joona kendi kendine.

Kedi kulaklarını dikmiş etrafı dinliyordu.

"Açlıktan ölür gibi bir halin yok," dedi Joona.

Ağzım kocaman açarak esneyen kedi, holdeki sandalyenin üstüne sıçrayıp kıvrılarak yattı.

Joona doğrulup elindeki kâğıda baktı. Asansörün tam karşısındaki dairede Franzen çifti oturuyordu. Polis kapılarını çaldığında, kocası evde olmadığından yalnızca Alice Franzen'le konuşabilmişti.

Joona zili çalıp bekledi. Küçüklüğünde bir kutu Bir Mayıs çiçeğiyle, birkaç kez de yardım kuruluşu kutulanyla nasıl kapı kapı dolaştığını hatırladı. O başkalarının evinin içine bakarken tuhaf bir yabancılık duygusuna kapılır, kapıyı açanların da gözlerinde hoşnutsuz bir ifade olurdu.

Zili tekrar çaldı. Otuzlannda bir kadın açtı kapıyı. Kadının sakıngan, mesafeli ifadesi Joona'nm aklına boş dairedeki kediyi getirdi.

"Buyrun?"

"Joona Linna," dedi Joona kimliğini göstererek. "Kocanızla konuşmak istiyorum."

Kadın omzunun üzerinden aceleyle içeri baktıktan sonra, "Önce niçin konuşmak istediğinizi söyleseniz. Şu anda çok meşgul aslında."

"12 Aralık Cumartesi günü yaşananlarla ilgili."

"Ama o günle ilgili sorularınızı cevapladık ya," dedi kadın öfkeli bir ifadeyle.

Joona elindeki kâğıda baktı.

"Arkadaşlarım sizinle konuşmuşlar, kocanızla değil."

Kadın iç çekti.

"Zamanı var mı bilmiyorum."

Joona gülümsedi.

"Yalnızcabir dakika, söz."

Kadın omuz silkerek içeri bağırdı.

"Tobias! Polis geldi!"

Biraz sonra beline havlu sarınmış bir adam geldi. Aşın güneş-lenmekten teni yanmış gibiydi.

"Selam. Solaryumdaydım..."

"Ne güzel," dedi Joona.

"Hayır değil," dedi Tobias Franzen. "Karaciğerimde bir enzim eksik. Günde iki saatimi bu şeyin altında geçirmeye mahkûmum."

"O zaman başka," dedi Joona.

"Evet, sorun ne?"

"12 Aralık gecesi olağanüstü bir şey gördünüz veya duydunuz mu, diye sormak istiyordum."

Tobias göğsünü kaşıdı. Güneş yanığı teninde tırnak izleri kaldı.

"Bir düşüneyim. Geçen cuma gecesi. Üzgünüm ama özel bir şey hatırlamıyorum."

"Tamam, teşekkür ederim, hepsi bu," dedi Joona.

Tobias kapıyı kapatmaya hazırlanırken, "Bir şey daha," dedi Joona. "Şu Rosenlund ailesi."

"iyi insanlar," diye gülümsedi Tobias. Titremeye de başlamıştı. "Bir süredir görünmüyorlar."

"Biliyorum, seyahate çıkmışlar. Bir temizlikçileri veya buna benzer bir şeyleri olup olmadığını biliyor musunuz?"

Tobias başını iki yana salladı. Artık üşümeye başlamıştı.

"Üzgünüm. Hiçbir fikrim yok."

Joona listedeki diğer isme geçti: Jarl Hammar. Erik ile Simone'nin bir alt katında oturuyordu. Polis kapısını çaldığında evde bulamamıştı.

Jarl Hammar, Parkinson hastası olduğu anlaşılan zayıf bir adamdı. Şık bir hırka giymiş, boynuna bir mendil dolamıştı.

"Polis mi?" dedi hırıltılı anlaşılması zor bir sesle. Katarakttan bulanmış gözleriyle Joona'yı baştan aşağı süzdü. "Benim polisle ne işim olur ki?"

"Sadece bir şey sormak istiyordum," ded Joona. "12 Aralık gecesi binada veya dışarıda olağandışı bir şey duydunuz mu?"

Jarl Hammar başını yana eğip gözlerini yumdu. Bir süre sonra gözlerini açıp başını iki yana salladı.

"İlaç kullanıyorum," dedi. "Bu nedenle uykum ağır."

Joona içeride bir kadın gördü.

"Eşiniz mi?" dedi. "Onunla görüşebilir miyim?"

"Karım Solveig harika bir kadındı. Ne yazık ki toprak oldu, otuz yıl kadar önce öldü."

Geriye dönüp titreyen elini salladı.

"Bu Anabella. Ev işlerinde yardımcı oluyor bana. Maalesef İsveççe konuşamıyor ama harika biri."

Gölgedeki kadın adını duyunca ışığa doğru geldi. Güney Amerikalılara benziyordu, yirmili yaşlardaydı, yüzünde çok belirgin çiçek bozuğu vardı. Saçlarını beceriksizce top yapmış, çok kısa biriydi.

"Anabella," dedi Joona yavaşça. *"Soy comisario de policia, Joona Linna."*

"Buenos dias," dedi Anabella, sesi peltekti. Kara gözlerini Joona'ya dikti.

"Tu limpias mas departamentos aqui, en este edificio?"

Anabella başıyla onayladı, evet, bu apartmanda başka dairelerin de temizliğini yapıyordu.

*"Que otros?"*diye sordu Joona. "Başka hangileri?"

"Espera un momento," dedi Anabella, parmaklarıyla saymaya başlamadan önce bir an düşündü. *"Lospisos de Lagerberg, Franzen, Gerdman, y Rosenlund, y elpiso de Johansson tambien."*

"Rosenlund," dedi Joona. *"Rosenlund es lafamilia con un gato, no es uerdad?"*

Anabella gülümseyerek başını salladı. Kedili daireyi de o temizliyordu. *"Ymuchasflores,* "diye ekledi.

"Çok çiçek," diye tekrarlayan Joona, Benjaminin kaybolmadan önceki geceler dikkatim çeken bir şey olup olmadığını sordu. *"Notabas alguna cosa especial hace cuatros dias?Por la manana temprano."*

Anabella'nın yüzü gerildi.

"No," dedi ve hemen geri çekilmeye kalktı.

"De verdad" dedi Joona çabucak. *"Espero que digas la verdad, Anabella.* Umarım bana gerçeği söylersin." Her türlü bilginin çok önemli olduğunu tekrarladı Joona, bir çocuğun hayatı söz konusuydu.

Konuşmaları sessizce dinleyen Jarl Hammar araya girip titreyen bir sesle, "Anabella'ya karşı nazik olun, o çok iyi bir kız," dedi.

Kararlı bir ifadeyle, "Banagördüklerini anlatmalı," diyen Joona, Anabella'ya döndü. *"La verdad, porfavor."*

Anabella'mn parlak kara gözlerinden birden kocaman göz yaşlan döküldü.

"Perdon, "diye fısıldadı. *"Perdon, senor."*

"Üzülme, Anabella," dedi Jarl Hammar. Eliyle Joona'yı içeri davet etti. "İçeri gelin. Onunkapı ağzında durup ağlamasına dayanamam."

İçeri geçip yemek masasına oturdular. Hammar bir kutudan kurabiye ikram ederken, Anabella gidecek başkayeri olmadığını, üç ay evsiz kaldığını, merdiven altlarına ve evlerini temizlediği insanların depolanna saklandığını söyledi. Rosenlund çifti ona evlerinin anahtannı verip kediye ve çiçeklere bakmasını istediğinde, nihayet rahat uyuyabilmiş ve kişisel temizliğini doğru dürüst yapabilmişti. Defalarca evden bir şey almadığını, hırsızlık yapmadığını, bir şey yemediğini, bir şeye dokunmadığını ve Rosenlundlann yatağında değil mutfaktaki halının üstünde yattığını söyledi.

Başını kaldınp Joona'ya bakan Anabella uykusunun çok hafif olduğunu söyledi, küçüklüğünde kardeşlerinin bakımını üstlendiği günden beri öyleymiş. Cumartesi gecesi merdiven sahanlığından gelen bir gürültüyle uyanmış, korkuyla eşyalannı toplamış, kapıya gidip gözetleme deliğinden bakmış.

"Asansör kapısı açıktı," dedi Anabella. Ama bir şey görmemiş. Birden inlemeler ve hafif ayak sesleri duymuş, sanki yaşlı, şişman biri dolanır gibiymiş.

"Ama konuşma duymadın?"

Başını hayır anlamında salladı Anabella.

"Sombras."

Anabella yerde gördüğü gölgeleri anlatmaya çalıştı. Başını sallayan Joona, "Aynada ne gördün? *Que viste en el espejo?"*diye sordu.

"Aynada mı?"

"Asansörün içinde, Anabella."

Bir süre düşünen Anabella, san bir el gördüğünü söyledi. "Ve sonra," diye ekledi, "kadınınyüzünü de gördüm."

"Kadın mıydı?"

"Si, unamujer. Evet, bir kadındı."

Anabella kadının başlığının yüzünün büyük kısmını kapattığını ıma bir anlığına yanağını ve ağzını gördüğünü söyledi.

"Sin duda era una mujer, "diye tekrarladı. Kesinlikle bir kadındı.

"Kaç yaşlarında?"

Başını salladı. Bilmiyordu.

"Senin kadar genç miydi?"

"Tal vez." Belki.

"Biraz daha yaşlı?"

Başım salladı Anabella ama soma bilmiyorum dedi, kadım sadece bir saniye görmüştü ve yüzünün büyük kısmı kapalıydı.

'Y/a *boca de la senora?* "diye ağzını işaret etti Joona. Kadının ağzı nasıldı?

"Neşeli."

"Kadın neşeli mi görünüyordu?"

"Si. Contenta."

Joona kadının eşkaliyle ilgili başka bir şey öğrenemeyince, ayrıntıları sormaya başladı ama görüldüğü kadarıyla Anabella bildiği her şeyi anlatmıştı. Joona ona ve Jarl Hammar'a yardımları için teşekkür etti.

Joona merdivenleri tırmanırken, Anja'ya telefon etti. Anja hemen açtı.

"Eva Blau hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Araştırıyorum, birde zırtpırt arayıp da beni rahatsız etmesen."

"Özür dilerim ama acil."

"Biliyorum, biliyorum. Ama henüz bir şey bulamadım."

"Tamam ama bir şey bulur bulmaz beni..."

"Anladık ya," diyen Anja telefonu kapattı.

37

16 Aralık Çarşamba,Sabah

Erik arabada Joona'nın yanına oturmuş, kahvesini içiyordu. Üniversiteyi ve Doğal Tarih Müzesi'ni geçtiler. Yolun diğer tarafında, Brunnsviken'e doğru, karanlığın içinde seralar görünüyordu.

"Adının Eva Blau olduğuna eminsin?" dedi Joona.

"Evet."

"Hiçbir yerde kaydına rastlanmadı. Telefon rehberlerinde, adli kayıtlarda, şüpheliler listesinde, vergi kayıtlarında, nüfus müdürlüğünde, trafikte. Yerel kayıtlara da baktırdım, belediye, kilise kayıtlan, sigorta ne varsa işte. İsveç'te Eva Blau diye biri yok, hiç de olmamış."

"Benim hastamdı," dedi Erik ısrarla.

"Başka bir adı var demek ki."

"Ya ben kendi hastamın adını bümez..."

Erik birden sustu, gözlerinin önünde sanki bir şeyler kanat çırptı, bir an kadının başka bir adının olabileceğini düşündü ama aklına bir şey gelmedi.

"Ne diyordun?" dedi Joona.

"Evraklan tekrar gözden geçireceğim. Belki de Eva Blau adını kendi uydurmuştu."

Beyaz kış göğü alçalıp yoğunlaşmıştı, her an kar yağacak gibiydi.

Erik kahvesinden bir yudum aldı. Joona direksiyonu Tâby semtinin villa bölgesine kırdı. Evlerin, çıplak meyve ağaçlarının olduğu donmuş bahçelerin, üzerleri kapatılmış havuzların, kamıştan yapılma mobilya döşeli camla kaplanmış balkonların, kar kaph tramplenlerin, renkli fenerlerle süslenmiş selvilerin , mavi kızakların ve park etmiş arabaların yanından geçtiler.

"Nereye gidiyoruz biz?" diye sordu Erik.

Sileceklerin üzerine küçük kar taneleri toplanmaya başlamıştı.

"Varmak üzereyiz."

"Nereye?"

"Soyadı Blau olan birilerini buldum," dedi Joona gülümseyerek.

Evlerden birinin garajının önüne çekti arabayı ama motoru durdurmadı. Evin önündeki çimlerin tam ortasında iki metre boyunda plastikten bir ayıcık heykeli vardı, kırmızı kazağının rengi solmuştu. Düzensiz kayrak taşlarıyla döşenmiş bir patika, sarı renkli büyük ahşap eve gidiyordu.

"Liselott Blau burada oturuyor," dedi Joona.

"O kim?"

"Hiçbir fikrim yok, ama Eva hakkında bir şeyler biliyor olabilir."

Erik'in hoşnutsuz yüz ifadesine bakan Joona, "Şu anda bundan başka yapacak bir şey yok," diye ekledi.

Erik başını salladı.

"Uzun zaman oldu. Hipnozla uğraştığım o günler aklımdan çıkıp gitmiş. Belki bunların Eva Blau'yla bir ilgisi yok."

"Hatırlamaya çalıştın mı?"

"Sanırım," dedi Erik, elindeki kahve bardağına bakarak.

"Gerçekten denedin mi?"

"Bilmem ki."

"Şu Eva Blau, tehlikeli biri miydi?"

Erik arabanın camından dışarı baktı, birisi ayıcık heykeline keçeli kalemle köpek dişi ve çirkin kaşlar çizmişti. Kahvesinden bir yudum alan Erik'in aklına birden, Eva Blau adını ilk defa duyduğu gün geldi.

Şimdi hatırlıyordu işte.

Saat sabahın sekiz buçuğuydu. Tozlu camlardan içeri güneş ışığı vuruyordu. Gece nöbete kaldığımdan hastanedeki odamda uyumuştum, diye düşündü Erik.

On yıl önce

Saat sabahın sekiz buçuğuydu. Tozlu camlardan güneş vuruyordu içeri. Gece nöbete kaldığımdan hastanedeki odamda uyumuştum. Kendimi yorgun hissetmeme rağmen spor çantasını hazırlamıştım. Lars Ohlson badminton maçlarını birkaç haftadır erteliyordu. Çok işi vardı, Oslo, Karolinska hastaneleri ve ders verdiği Londra arasında mekik dokuyordu. Ben artık bütün umudumu kesmeye başlamışken dün birdenbire arayarak hazır olup olmadığımı sormuştu.

"Hem de nasıl," demiştim.

"Sıkı bir şamara hazır ol," demişti ama sesinde her zamanki coşku yoktu.

Kahvenin son kısmını lavaboya döktüm, merdivenleri koşarak indim ve bisiklete atlayıp jimnastik salonuna gittim. Lars Ohlson soğuk soyunma odasına gelmişti bile. Başını kaldırıp bana baktı, bakışlarında tuhaf bir korku vardı, sonra arkasını dönüp şortunu giydi.

"Bugün sana öyle bir dayak atacağım ki bir hafta perişan gezeceksin," dedi. Elbise dolabını kilitlerken eli titriyordu.

"Çok çalışıyorsun," dedim.

"Ne? Evet, biraz..."

Susup bankın üzerine çöktü.

"İyi misin?" diye sordum.

"Kesinlikle. Ya sen?"

"Cuma günü yönetim kuruluyla toplantım var."

"Elbette ya, ödeneğin bitti değil mi? Hep aynı hikâye."

"Doğrusufazlatakmıyorum," dedim. "Yanidiyeceğim, sorun olmaz herhalde. Sonuçta, araştırmam iyi gidiyor. Çokiyisonuç eldeettim."

"Yönetimden Frank Paulsson'u tanıyorum," dedi ayağa kalkarken.

"Öyle mi? Nereden tanıyorsun?"

"Askerliği birlikte yaptık, Boden'de. Zeki ve açık fikirli."

"İyi," dedim usulca.

Odadan çıktık. Lasse kolumu tuttu.

"Onu arayıp sana yatırım yapmalarını söyleyeyim mi?"

"Olur mu ki?"

"Pek usule uygun değil. Ama ne olacak ki."

"Boş ver o zaman," diye gülümsedim.

"Ama araştırmana devam etmelisin."

"Bir yolu bulunur herhalde."

"Kimse bilmeyecek."

Durup gözlerine baktım, biraz tereddüt ettim ama, "Belki de fena bir fikir değil," dedim.

"Bu akşam Frank Paulsson'u ararım."

Başımı salladım, gülümseyerek sırtıma hafifçe vurdu.

Ayakkabı gıcırtıları ve .top seslerinin yankılandığı büyük salona girdiğimizde, Lars birden bana dönüp, "Benim bir hastamı devralır mısın?" dedi.

"Neden?"

"Ona ciddi zaman ayıracak durumda değilim," dedi.

"Maalesefbenim de zamanım yok," dedim.

Beşinci kortun boşalmasını beklerken, gevşeme hareketleri yapmaya başladım. Lars sekerek şöyle bir iki döndü, parmaklarını saçlarından geçirdi, boğazını temizledi.

"Bence Eva Blau senin gruba uyar," dedi.

"Kim?"

"Hastam. Eva Blau. Bir travmanın içine hapsolmuş. En azından en böyle düşünüyorum, kabuğunu kırıp bir türlü içine giremedim, bir kez olsun başaramadım bunu."

"Sana severek tavsiye de buluna..."

"Tavsiye?" diye sözümü kesti, sesini alçaltarak. "Dürüst olmak gerekirse, o kadınla işim bitti."

"Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hayır, sadece... Onun gerçekten hasta olduğunu düşünmüştüm. Yani fiziksel olarak."

"Ama değilmiş, öyle mi?"

Gergin bir ifadeyle gülümsedi, bir süre yüzüme baktı ve, "Bana bu iyiliği yapar mısın?" dedi.

"Bir düşüneyim."

"Bugün haberleşiriz," dedi çabucak.

Sustu, duvara dayanıp endişeli gözlerini salonun girişine dikti.

"BilemiyorumErik," dedikendikendinekonuşurgibi. "Amaşu Eva'yla ilgilenirsen çok kıymete geçer, beni çok rahat..."

Sözünü tamamlamadı.

Tıp öğrencisine benzeyen iki genç kadının zamanlarının bitmesine birkaç dakika kalmıştı. Kadınlardan biri tökezleyip basit bir atışı kaçınnca, "Öküz," diye homurdandı Lasse.

Saate bakıp omuzlarımı çevirmeye başladım. Lasse tırnaklarını kemiriyordu. Henüz ısınmamasına rağmen, koltuklarının altı terlemişti. Sanki yüzü yaşlanmış, incelmiş gibiydi. Salonun dışından biri bağırınca Lasse ürpererek kapıya dikti gözlerini.

Kadınlar eşyalarını toplayıp konuşarak korttan ayrıldılar.

"Hadi sıra bizde," diye korta doğru yürüdüm.

"Erik, bir dakika," diyen Lasse, elini omzuma koyarak beni durdurdu. "Bir hastamı almanı senden ilk defa rica ediyorum."

"Biliyorum. Ama işim başımdan aşkın Lasse."

"Peki ya senin nöbetlerini ben devralırsam?" dedi aceleyle.

"Daha neler, biraz abartmıyor musun?" dedim şaşırarak.

"Biliyorum, senin bir ailen var, onlarla daha sık vakit geçirmek istersin diye düşündüm."

"Bu kadın gözünü bu kadar mı korkuttu?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi çekingen bir gülümsemeyle ve raketiyle oynamaya başladı.

"Eva Blau. Tehlikeli biri mi diyorsun?"

Bakışlarını yine kapıya yöneltti.

"Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum."

"Seni tehdit mi etti?"

"Yani... Bu tür hastaların hepsi tehlikeli olabilir. Bir hüküm vermek o kadar kolay değil... ama senin onunla baş edeceğinden eminim."

"Sanırım baş ederim."

"Devralacak mısın? Alacaksın değil mi Erik, lütfen?"

"Evet," dedim.

Yanakları kızardı, oyun alanına doğru yürüdü. Birden baldırının iç tarafından kan sızdığını gördüm. Kanı eliyle süen Lars, bana baktı. Kanı gördüğümü anlayınca, mırıldanarak kasıklarında bir sorun olduğunu söyledi. Özür dileyip topallayarak salondan çıktı.

İki gün sonra muayene odamda otururken kapı çaldı. Açtım Lasse gelmişti. Biraz gerisinde beyaz yağmurluklu bir kadın bekliyordu. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı, burnu sanki nezle olmuş gibi kırmızıydı, mavi ve pembe göz fan sürmüştü.

"Bu Erik Maria Bark," dedi Lasse. "Çok iyi bir doktor, benim olamayacağım kadar yetenekli."

"Erken geldiniz," dedim.

"Sorun var mı?" diye sordu kaygıyla.

Başımı sallayıp onlan içeri davet ettim.

"Erik, vaktim yok," dedi yavaşça.

"Ama şimdi sen de olsan çok iyi olurdu."

"Biliyorum ama gitmem gerek," dedi. "Gece gündüz fark etmez beni istediğin zaman ara."

Lasse aceleyle giderken, Eva Blau peşimden içeri girip kapıyı kapattı. Göz göze geldik.

"Bu senin mi?" diye sordu, avucunda porselen bir fil vardı. Eli titriyordu.

"Hayır, benim değil."

"Ama ona nasıl baktığını gördüm," dedi alaycı bir tonla. "İstiyorsun, değil mi?"

Derin bir nefes aldım.

"Neden istediğimi düşünüyorsun?"

"İstemiyor musun?"

"Hayır."

"Peki bunu istiyor musun?" diyerek eteğini kaldırdı.

Altına bir şey giymemişti, cinsel organını tıraş etmişti.

"Eva, bırak bunlan şimdi," dedim.

"Tamam," dedi, dudakları sinirden titriyordu.

Çok yakınım d a duruyordu .Vanilya kokuyordu.

"Oturalım mı?" dedim ifadesiz bir tonla.

"Birbirimizin üstüne mi?"

"Neden kanepeye oturmuyorsun?"

"Kanepeye mi?"

"Evet," dedim.

"Oraya sen otur," dedi.

Yağmurluğunu çıkartıp yere attı. Masaya doğru gidip benim koltuğuma oturdu.

"Biraz kendinden bahsetmek ister misin?" dedim.

"Neye ilgi duyuyorsun?"

O sert kadını oynamaya çabalarken, ben kolay hipnotize edilir mi yoksa karşı kor, mesafeli davranır mı diye merak ediyordum.

"Senin düşmanın değilim," dedim sakin bir şekilde.

"Öyle mi?"

Bir çekmeceyi açü.

"Lütfen kapat onu."

Aldırmadan çekmecedeki kâğıtları karıştırmaya başladı. Gidip elini tuttum ve çekmeceyi kapattım.

"Böyle davranamazsın," dedim kararlı bir sesle. "Senden yapmamanı rica ettim."

Bana cüretkâr bir bakış atıp çekmeceyiyine açtı. Gözlerini benden ayırmadan bir tomar kâğıt alıp yere attı.

"Yeter," dedim sertçe.

Dudakları titremeye başladı. Gözleri doldu.

"Sen benden nefret ediyorsun," diye fısıldadı. "Biliyordum. Benden nefret edeceğini biliyordum. Herkes benden nefret ediyor."

Sanki birden korkuya kapılmış gibiydi.

"Eva," dedim dikkatlibirbiçimde, "Seninle konuşmak istiyorum. İster benim koltuğumda, istersen kanepede otur fark etmez."

Başını sallayarak ayağakalktı ve birdenbire, "Diline dokunabilir miyim?" dedi.

"Hayır, dokunamazsın. Şimdi otur lütfen."

Oturdu ama oturur oturmaz da huzursuz bir şekilde kıvranmaya başladı. Elinde bir şey vardı.

"Elindeki ne?" diye sordum.

Elini hemen arkasına sakladı.

"Eğer cesaretin varsa gel de bak," dedi, düşmanca bir ses tonuyla.

Sabrımın taşmak üzere olduğunu hissettim amakendimisakinleştirerek, "Niçin benim yanmadasın, söyler misin?" diye sordum.

Başını salladı.

"Niçin buradasın?"

Yanakları seğirdi.

"Çünkü kanser olduğumu söyledim," diye fısıldadı.

"Kanser olacağım diye mi korkuyorsun?"

"O benim kanser olmamı istiyor sandım."

"Lars Ohlson mu?"

"Beynimi ameliyat ettiler. Birkaç defa. Beni bayılttılar. Baygınken bana tecavüz ettiler." Göz göze geldik, dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Yani şimdi hem hamileyim hem de beynimin bir kısmı alındı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu iyi, çünkü hep bir çocuğum, göğsümü emecek bir oğlum olsun istiyordum."

"Eva," dedim, "sence neden buradasın?"

Elini arkasından çekti ve avucunu yavaşça açtı. Bir şey yoktu, birkaç kez avcunu aşağı yukarı çevirdi.

"Amımı muayene etmek ister misin?" diye fısıldadı.

Odadan çıkmak ya da odayabirini çağırmam gerektiğini hissettim. Eva Blau aceleyle ayağa kalktı.

"Özür dilerim," dedi. "Özür dilerim. Yalnızca benden nefret etmenden korkuyorum. Lütfen benden nefret etme. Kalmak istiyorum. Yardıma ihtiyacım var."

"Eva, sakin ol. Seninle konuşmaya çalışıyorum. Benim hipnoz grubuma katılmanı düşünüyoruz, bunu biliyorsun. Doktor Ohlson bunu sana anlatmış. Sen de bu düşünceye olumlu yaklaşmışsın, öyle değil mi?"

Başını salladı, sonra da uzanıp kahve bardağıma vurup yere devirdi. "Affedersin," dedi.

Eva Blau odadan çıkınca, yerdeki kâğıtları toplayıp masaya oturdum. Dışarıda hafif bir yağmur yağıyordu. Benjamin'in kreştekilerle bir geziye çıkacağı aklıma geldi. Simone de ben de yağmur geçirmeyen tulumunu kreşe göndermeyi unutmuştuk.

Kreşi arayıp Benjamin'i dışarı çıkartmayın demeyi düşündüm. Her gezi beni korkutuyordu. Yemek salonuna gitmek için bir sürü

koridor geçip iki kat aşağı inmesi gerektiğini düşünmeye bile daya nainiyordum. Aceleyle koşuşturan çocukların onu iteledikleri, ağu kapının yüzüne çarptığı ya da bahçede tökezleyip çakılların üzerine düştüğü gelirdi gözlerimin önüne. İğnesini yaptığım sürece tehlike yok diye düşündüm. Aldığı ilaç küçük bir yaranın aşın kanamasını engellerdi. Yine de diğer çocuklara nazaran çok daha hassastı.

Ertesi sabahı hatırlıyorum, koyu gri perdelerin arasından gün ışığı sızıyordu. Simone yanımda çmlçıplak uzanmış, uyuyordu. Ağzı yan açık, saçlan karışmıştı, omuzlan ve göğsü küçük çillerle kaplıydı. Üşüdüğünü fark edip yorganı üzerine çektim.

Benjamin hafifçe öksürdü. Onun odaya geldiğini fark etmemiş-tim . Bazen kâbus gördüğünde usulcayatak odamızagelir, yerde serili yatağa yatardı. Ben de o uyuyana kadar elini tuttuğumdan tuhaf bir pozisyonda yatmak zorunda kalırdım.

Saat altıydı, dönüp gözlerimi kapadım. Şöyle birkaç saat daha uyusam ne güzel olurdu diye düşündüm.

"Baba," diye fısıldadı Benjamin.

"Biraz daha uyu," dedim usulca.

Doğrulup yatağında oturdu, bana baktı ve benak sesiyle, "Baba, sen dün gece annemin üzerine yattın," dedi.

"Öyle mi?" dedim.

Simone de uyanmıştı.

"Evet, yorganın altında annemin üzerinde sallanıp durdun."

"Çoktuhaf," dedim.

"Mm."

Simone kikirdeyip başını yastığın altına soktu.

"Belki rüya görüyordum," diye durumu kurtarmaya çalıştım.

Başını yastığın altına gömen Simone şimdi sarsılarak gülüyordu.

"Rüyanda salıncağa mı biniyordun?"

"Yok da..."

Simone ağzı kulaklarında bana döndü, "Hadi, cevap ver çocuğa," dedi. "Rüyanda salıncağa mı biniyordun?"

"Baba?"

"Herhalde."

"Tamam da," dedi Simone gülerek, "O zaman benim üzerimde işin neydi, yani eğer..."

"Kahvaltı zamanı," dedim.

Benjamin yüzünü buruşturarak kalktı. Sabahlan her zaman daha kötü olurdu. Eklemleri saatlerdir hareketsiz kaldığından, sık sık ani kanamalar olurdu.

"Nasılsın oğlum?"

Duvara tutunarak dengesini bulmaya çalıştı.

"Bir dakika, küçük adam. Sana masaj yapayım."

Benjamin iç çekerek yatağa uzandı ve eklem yerlerini yavaşça hareket ettirdim.

"İğne istemiyorum," dedi hüzünlü bir sesle.

"Bugün değil Benjamin, yanndan sonra."

"İstemiyorum, baba."

"Kaile'yi düşünsene," dedim. "Şeker hastası. Her gün iğne olması gerek."

"Ama David iğne olmak zorunda değil," diye şikâyet etti.

"Belki onun da hoşlanmadığı bir şey vardır," dedim.

Bir sessizlik oldu.

"Onun babası öldü," diye fısıldadı Benjamin.

"Gördün mü."

Kol ve ellerine de masaj yaptım.

"Sağolbaba," diyen Benjamin yavaşça ayağa kalktı.

"Oğlum benim."

Küçük narin vücuduna sarıldım ama her zaman olduğu gibi, zarar vermemek için, sıkıca göğsüme bastırma isteğine karşı koydum.

"Pokemon izleyebilir miyim?" diye sordu.

"Annene sor," dedim.

"Ödlek," diye bağırdı Simone mutfaktan.

Kahvaltıdan sonraçalışmaodasınageçip Lars Ohlson'u aradım. Sekreteri Jennie açtı telefonu. Onunla biraz çene çaldıktan sonra, Lasse'yi istedim.

"Bir dakika," dedi.

Frank Paulsson'a benden söz etmemesini söyleyecektim, tabii bunun için geç kalmadıysam.

Birkaç saniye sonra, "Lasse şu anda müsait değil," dedi Jennie.

"Arayanın ben olduğumu söyler misin?"

"Söyledim zaten," dedi sıkıntılı bir ifadeyle.

Bir şey demeden telefonu kapattım, gözlerimi yumdum, bu işte bir iş vardı. Belki de aldatılmıştım, belli ki Eva Blau, Lasse'nin anlattığından çok daha belalı biriydi.

"Üstesinden gelirim," dedim kendi kendime.

Daha Eva Blau'nun o kadar tehlikeli olduğunu düşünmüyordum. Tek kaygım, hipnoz grubumun dengesini bozabileceğiydi. Sorunları, geçmişleri, öyküleri birbirinden çok farklı bir grup kadın ve erkeği bir araya getirmiştim. Kolay ya da zor hipnoz olmalarını dikkate almamıştım. Onlan kabuklarından çıkartıp hem kendi kendileriyle hem de gruptakilerle ilişkiye geçmelerini sağlamayı umuyordum.

Başkalarıyla ilişkiye geçip sosyal bir hayat sürdürmelerinin önündeki tek engel suçluluk duy gulanydı. Tecavüz veya maruz kaldıkları diğer eziyetler nedeniyle kendilerini suçluyorlardı. Hayatlarının kontrolünü ellerinden kaçırmışlar, dünyaya güvenlerini yitirmişlerdi.

Son seansta grup daha derinlere dalabilmişti. Her zamanki başlangıç konuşmalarımızdan sonra Marek Semiovic'i derin hipnoz altına almaya çalışmıştım. Önceki denemelerim başarısız olmuştu, Marek bir türlü odaklanamıyor, hemen savunmaya geçiyordu. Ona ulaşmak için doğru kapıyı bulamadığımı hissediyordum, henüz bir başlangıç noktasından bile yoksunduk.

"Bir ev? Bir futbol sahası? Bir orman?" diye öneride bulundum.

"Bilmiyorum," dedi Marek her zaman olduğu gibi.

"Ama bir yerden başlamamız gerek."

"Tamam da nereden?"

"Şu anki kişiliğini anlamak için nereye dönmen gerekiyorsa orayı hayal et," dedim.

"Zenicko kırsalı," dedi Marek. "Zenicko-Dobojski."

"Tamam," diye not aldım. "Orada ne oldu biliyor musun?"

"Her şey oldu orada, koyu ahşaptan kocaman bir bina, kale gibi, toprak ağasının evi, dik çatısı, küçük kuleleri ve verandaları..."

Grup pür dikkat kesilmiş dinliyordu. Marek kendi içindeki kapıyı birdenbire açmıştı.

"Bir koltukta oturuyorum, sanırım," dedi Marek tereddütle. "Ya da birkaç minderin üzerinde. Her neyse, Marlboro içiyorum... Hemşerim olan yüzlerce kız ve kadın geçti yanımdan."

"Geçti?"

"Birkaç haftada... Ön kapılardan girip büyük merdivenden yatak odalanna çıktılar."

"Randevuevi mi?" diye sordu Jussi ağırNorrland aksanıyla.

"Orada neler oldu bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum," dedi Marek.

"Sen hiç üst kattaki odaları gördün mü?" diye sordum.

İki eliyle birden yüzünü ovalayıp derin bir nefes aldı.

"Şöyle bir şey hatırlıyorum" dedi. "Bir odaya giriyorum, lisedeki kadın öğretmenlerimden biri var. Çırılçıplak yatağa bağlanmış, bacakları ve kalçasında morluklar var."

"Neler oluyor?"

"Elimde bir sopa hemen kapının önünde dikiliyorum... Artık başka bir şey hatırlayamıyorum."

"Dene," dedim sakince.

"Kayboldu."

"Emin misin?"

"Daha fazlasını kaldıramam."

"Tamam, kendini fazla zorlama, bu kadar yeter," dedim.

"Bir dakika," dedi ve uzun süre sustu.

Sonra derin bir nefes alıp yüzünü ovaladı ve ayağa kalktı.

"Marek?"

"Bir şey hatırlamıyorum," dedi dokunaklı bir sesle.

Not alırken, beni dikkatle izlediğini hissettim.

"Bir şey hatırlamıyorum, ama her şey o lanet evde oldu," dedi.

Yüzüne bakarak başımı salladım.

"Benim her şeyim... o ahşap evde!"

"Perili ev," dedi onun yanında oturan Lydia.

"Kesinlikle, perili bir evdi," diyen Marek acılı bir yüz ifadesiyle güldü.

Saate baktım. Araştırmamı sunmak için hastane yönetiminin önüne çıkacaktım. Destek olmazlarsa araştırmaya da terapiye de elveda diyecektim. Lavaboya gidip yüzümü yıkadım, bir süre aynada kendime baktım, çıkmadan önce gülümsemeye çalıştım. Odamın kapısını kilitlerken koridorda, benden birkaç adım uzakta bir kadın gördüm.

"Erik Maria Bark?"

Siyah, gür saçlarını ensesinde toplamıştı, gülümsediğinde yanaklarmdaki derin gamzeler açığa çıktı. Doktor önlüğü giymişti, yakasında stajyer kartı vardı.

"Maja Swartling," dedi elim uzatarak. "Sizin büyük hayranınızım."

"Bu hayranlığınızın nedeni ne ki?" diye hafifçe gülümsedim.

Üzerinden sümbül kokusu yayılıyordu.

"Sizin araştırmalarınıza katılmak istiyorum," dedi lan dolaştırmadan.

"Benim araştırmalarıma mı?"

Başını salladı, yanakları kızardı.

"Mutlaka katılmalıyım," dedi. "Araştırmanız çok heyecan verici."

"Coşkunuzu paylaşmadığım için bağışlayın ama araştırmaya devam edip edemeyeceğimi henüz bilmiyorum," dedim.

"Nasıl yani?"

"Aldığım ödenek ancak yıl sonunu çıkartır."

Katılacağım toplantıyı düşünerek, nazik bir açıklamaya giriştim.

"Yaptığım şeye ilgi göstermene çok sevindim. Bu konuda seninle konuşmayı çok isterdim ama şimdi çok önemli bir toplantıya katılmam gerek."

Maja kenara çekildi.

"Özür dilerim," dedi. "Aman Tanrım, özür dilerim."

"Hiç değilse asansöre kadar konuşabiliriz," dedim gülümseyerek.

Yüzü yine kızardı. Birlikte yürümeye başladık.

"Sizce bir ödenek sorunu olur mu?" dedi kaygıyla.

Normal prosedüre göre, ödenek talep edenin yapacağı araştırmanın konusu, hedefi, zaman sının hakkında yönetimi aydınlatması gerekiyordu. Ama bu iş bana her zaman sıkıntılı gelirdi, çünkü hipnoz hakkındaki bir sürü önyargıyla boğuşmam gerektiğini bilirdim.

"Birçoklanna göre hipnoz hâlâ bir muamma. Birtakım önyargılar nedeniyle araştırma tam sonuç vermeden sunum yapmak epeyce meşakkatli bir iş."

"Henüz bir şey yayınlamak için erken olsa da, sizin raporlannızı okuyanlar harika sonuçlar görebilirler."

"Bütün raporlanmı okudunuz mu?" diye sordum şüpheyle.

"Pek çoğunu," dedi.

Asansörlerin önünde durduk.

"Bellek hakkındaki fikirlerime ne diyorsunuz?" dedim denemek için.

"Kafatası hasar görmüş hastayı mı kastediyorsunuz?"

"Evet," dedim şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak.

"İlginç," dedi. "Belleğin beyne dağılımı konusunda yerleşik tezlerle çatışıyorsunuz."

"Peki siz ne düşünüyorsunuz?"

"Bence sinapsis araştırmasında derinleşmeli ve amigdalaya yoğunlaşmaksınız."

"Etkileyici," dedim asansörün düğmesine basarken.

"Bu ödeneği almalısınız."

"Biliyorum."

"Hayır derlerse ne olur?"

"Umarım terapiyi sona erdirip hastalarımı başka tedavilere yönlendirecek kadar zamanım olur."

"Pekiya araştırmanız?"

Omuzlarımı silktim.

"Başka üniversitelere başvururum, belki biri kabul eder."

"Heyette hiç düşmanınız varmı?" diye sordu.

"Sanmam."

Özür diler gibi gülümseyerek elini nazikçe bir kolumun üstüne koydu. Yanakları daha çok kızardı.

"İstediğin parayı alacaksın. Yaptığın çalışma öncü nitelikte, bunu görmezlikten gelemezler," dedi ve gözlerimin içine bakarak devam etti, "eğer yaptığın işin kıymetini anlayamazlarsa, sen hangi üniversiteye gidersen git peşinden gelirim."

Birden benimle flört mü ediyor diye düşündüm. Gösterdiği yakınlıkta, yumuşak, kısık ses tonunda bir şey vardı. Adından emin olmak için yakasındaki karta bir dahabaktım: Maja Swartling, Stj. Doktor.

"Maja..."

"Benden kolay kurtulamazsın," diye şakacı bir ifadeyle fısıldadı. "Erik Maria Bark."

"Daha sonra konuşuruz," dedim asansör kapısı açılırken.

Maja Swartling gülümsedi, ellerini çenesinin altında birleştirdi, başını eğerek yumuşak bir sesle, *"Sawadee,"* dedi.

Toplantı odasına çıkarken, Maja'nm Tayland selamına hâlâ gülümsüyordum. Kapısı açıktı ama ben yine de girmeden önce üklattun. Annika Lorentzon oturmuş Kuzey Mezarlığı ve Haga Parkı'na kadar uzanan harika manzaraya bakıyordu. Her akşam uyuyabilmek için içtiği rivayet edilen iki şişe şarabın izi yoktu yüzünde. Gözlerinin altında, alnında hafif çizgiler vardı ve bir zamanlar İsveç Güzellik Yanşması'nda onu ikinci yapan muhteşem boynu biraz yaşlanmıştı.

Simone şimdi beni görse dersimi verirdi diye düşündüm. Yük sek mevkiye gelmiş bir kadını görünüşüyle tartarak yeteneklerini küçümsemenin, ataerkil bir hükmetme tekniği olduğunu söylerdi hiç vakit kaybetmeden. Erkek bir şefin ne alkol alışkanlığı ne de derisinin sarktığı konuşulurdu.

Selam verip yanına oturdum.

"Harika bir manzara," dedim

Dudaklarında sakin bir gülümseme belirdi. Parfümden ziyade temizlik kokuyordu; özel bir sabun kokusuyla sarmalanmıştı.

"İster misin?" diye bir dizi maden suyu şişesini işaret etti.

Diğerleri nerede kaldılar diye merak etmeye başladım, toplantı saatini beş dakika geçiyordu amayönetim kurulu üyeleri hâlâ orta-larda yoktu.

Annika ayağa kalktı ve ne düşündüğümü anlamış gibi, "Birazdan gelirler, bugün sauna günleri de," dedi çarpık bir gülümsemeyle. "Bensiz ön toplantı yapmanın bir yolu bu. Kurnazca, değil mi?"

O sırada kızarmış parlak yüzleriyle beş kişi, konuşarak içeri girdiler. Ceketlerinin yakalan ıslak saçlanndan dolayı nemlenmişti, üzerlerinden buharlı bir sıcaklık ve tıraş losyonu kokusu yayılıyordu.

"Tabii benim araştırmam biraz pahalıyapatlayacak," dedi Ronny Johansson.

"Elbette," diye karşılık verdi Svein Holstein, sıkıntılı bir ifadeyle.

"Bjarne biraz kesintiye gidelim falan diye sayıklayıp durdu. Hesap cambazlan araştırmabütçelerinde her alanda kesinti yapmak istiyor."

"Bunu ben de duydum ama kimsenin onlara aldırdığı yok," dedi Holstein sesini alçaltarak.

Bizi görünce sustular. Sanki varlığımızı yem fark etmiş gibiydiler.

Svein Holstein elimi sertçe sıktı.

İlaç alımlarından sonımlu yönetim kurulu üyesi Ronny Johansson başıyla hafif bir selam verip yerine otururken, İl Genel Meclisi'nden Peter Mâlarstedt elimi sıktı. Soluk soluğaydı, hâlâ terliyor, saç diplerinden yüzüne terler akıyordu.

Frank Paulsson'la kısa bir an göz göze geldik, başıyla belli belirsiz bir selam verip odanın en uzak köşesine oturdu. Bir süre kendi aralarında havadan sudan konuştuktan sonra, ellerini hafifçe çırparak toplantı masasına gelmelerini istedi. Bir an hiç kımıldamadan onları izledim. Araştırmamın kaderinin bu insanların elinde olması bana çok tuhaf geldi. Onlara bakarken, bir yandan da hastalanmı düşündüm. Şimdi bir anın içine kapanmışlardı; anılan, tecrübeleri, basürdıklan her şey bir cam fanusun içinde hareketsiz duran duman gibiydi. Charlotte'un trajik güzel yüzü, Jussi'nin ağır, hüzünlü bedeni, Marek'in kısa kesilmiş saçlan, keskin, ürkek bakışlan, Pierce'in solgun kınlganlığı, Lydia'nın şıkırtılı takılan, sigara kokan elbisesi, Sibel'in peruğu ve nevrozlu Eva Blau geçti aklımdan. Benim hastalanın, bu takım elbiseli, kendinden emin ve zengin adamlann aynaya yansıyan gizli görüntüsü gibiydi.

Yönetim kurulu üyeleri masaya oturup nsıldaştılar, huzursuzca kıvrandılar. Birisi cebindeki madeni paralarla oynarken, diğeri ajandasına bakıyordu. Annika bana döndü, hafifçe gülümseyerek:

"Buyur Erik," dedi.

"Benim yöntemim," diye başladım, "Benim yöntemim psikolojik travmalan hipnotik grup terapisi aracılığıyla tedavi etmektir."

"Bu kadannı biliyoruz," diye iç çekti Ronny Johansson.

O zamana kadar yaptıklanmm genel bir sunumunu yapmaya çalıştım. İlgisiz bir ifadeyle dinlediler, bir kısmı beni incelerken, diğerleri başlannı masadan kaldırmadılar.

"Maalesef ben gitmek zorunayım," diye ayağa kalkan Rainer Milch birkaç kişiyle el sıkışıp odadan çıktı.

"Size gerekli belgeleri önceden göndermiştim," diye devam ellim "Çok fazla olduğunu biliyorum ama maalesef gerekliydi, kısaltmak mümkün değildi."

"Neden değildi?" dedi Peter Mâlarstedt.

"Çünkü bir sonuca varmak için henüz erken," dedim.

"Peki iki yıl ileri gidersek?" dedi.

"Bir şey demek zor. Ama bir modelin şekillenmeye başladığını görebiliyorum," dedim. Aslında bu konuya girmemem gerekti.

"Model mi? Ne modeli?"

"Ne umduğunuzu biraz anlatır mısınız?" dedi Annika Lorentzon gülümseyerek.

"Hipnozla bireyin zihinsel engellerinin haritasını çıkarmayı umuyorum: Derin gevşeme anında beynin, bireyi tehdit eden şeylerden korumak için nasıl yeni metotlar geliştirdiğini. Yani -bu çok heyecan verici bir şey - travmaya, merkeze, tehlikeli olanay aklaşmak... Bastırılmış anüar hipnozla yüzeye çıkarken, kişi sırrını koruyabilmek için son bir teşebbüste daha bulunur ve o zaman -anlamaya başladım ki - kişi yüzleşmekten kaçınmak için anılarına düşlerini de ekler."

"Durumu olduğu gibi görmekten kaçınmak için mi?" diye sordu Ronny Johansson, ani bir merakla.

"Evet, ya da aslında... Faili görmek istemezler," dedim. "Failin yerine başka bir şey, genelde bir hayvanı korlar."

Masanın etrafında bir sessizlik oldu.

Bu ana kadar benim adıma utanmış görünen Annika'nın yüzüne sakin bir gülümseme yerleşmişti.

"Bu olabilir mi?" dedi Ronny Johansson fısıldar gibi.

"Bu ne kadar belirgin bir model?" diye sordu Mâlarstedt.

"Oldukça belirgin ama tümüyle temellendirilmiş değil," dedim.

"Dünyada buna benzer başka bir araştırma var mı şu anda?" Mâlarstadt merakla sordu.

"Hayır," dedi Ronny Johansson birden.

"Peki," dedi Holstein. "Orada son buluyor mu, senin kanın ne, hasta hipnoz altında yeni korunma yöntemleri mi buluyor?"

"Evet, bu koruyucu mekanizmanın ötesine geçmek mümkün mü?" diye sordu Mâlarstedt.

Yanaklarıma ateş bastığını hissettim. Öksürüp boğazımı temizleyerek devam ettim.

"Derin hipnozla görüntülerin altına ulaşmak mümkün diye düşünüyorum."

"Peki ya hastalarınız?"

"Ben de onu diyecektim," dedi Mâlarstedt, Annika Lorentzon'a.

"Bütün bu anlattıklarınız elbette çok cazip şeyler," dedi Holstein. "Ama ben garanti isterim... ne psikoz ne de intihar."

"Evet, ama..."

"Söz verebilir misiniz?" dedi sözümü tamamlamaya fırsat vermeden.

Hiç konuşmayan Frank Paulsson maden suyu şişesinin etiketini kazımakla meşguldü. Holstein yorgun görünüyordu, saatine baktı.

"Benim önceliğim hastalanma yardim etmektir," dedim.

"Ya araştırmanız?"

"Araştırmam..."

Boğazımı temizledim tekrar.

"Araştırmam ikinci planda gelir," dedim yavaşça. "Önemli olan hastalanmm sağlığı."

Masadaki birkaç kişi birbirlerine baktılar.

"Güzel cevap," dedi Frank Paulsson. İlk defa konuşuyordu. "Erik Maria Bark'a tam destek veriyorum."

"Hâlâ hastalarla ilgili bazı endişelerim var," dedi Holstein.

"Bütün cevaplar orada," dedi Paulsson önceden hazırladığını dosyalan göstererek. "Hastaların dununu ele alınmış, hastalıklarının seyri yazılmış, umut verici olduğunu söyleyebilirim."

"Olağandışı bir tedavi yöntemi. Eğer ters giden bir şey olursa, bunu savunabilecek durumda olmalıyız"

"Bir şeyin ters gideceği yok," dedim sırtımın ürperdiğim hissederek.

"Erik, bugün cuma ve herkes eve gitmek istiyor," dedi Annika Lorentzon. "Sanınm ödeneğinin yenileneceğini hesabakatabilirsin."

Diğerleri başlanyla onaylarken, Ronny Johansson geriye yaslanarak alkışladı.

®

Eve vardığımda Simone mutfaktaydı. Alışveriş torbalannı masaya boşaltmıştı: Kuşkonmaz, taze kekik, tavuk, limon, pirinç. Beni görünce güldü.

"Ne var?" dedim.

"Yüzünü bir görsen," dedi.

"Yüzümün nesi var ki?"

"Bayram çocuklan gibisin."

"Çok mu belli oluyor?"

"Benjamin!" diye seslendi.

Benjamin elinde Pokemon kartlanyla geldi. Simone neşesini gizlemeye çalışarak, beni işaret etti.

"Baban nasıl görünüyor, Benjamin?"

Bana bakan Benjamin'in yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Mutlu görünüyorsun baba."

"Mutluyum zaten, küçük adam, mutlu."

"İlacı mı buldular?" diye sordu.

"Ne ilacı?"

"Beni iyileştirecek ilacı, onu alınca iğneye gerek kalmayacak ya," dedi.

Benjamin'e sarılıp kaldırdım, henüz bulamadıklarım ama yalanda bulacaklarını umduğumu söyledim.

"Peki," dedi.

Benjamin'iyere indirirken Simone'nin düşünceli olduğunu gördüm.

Benjamin paçamı tuttu.

"Peki neydi, baba?"

Anlamadım.

"Niçin o kadar mutluydun, baba?"

"Para," dedim durgun bir sesle. "Araştırmam için para aldım."

"David senin büyü yaptığını söylüyor."

"Büyü yapmıyorum. Mutsuz ve korku içinde yaşayan insanlara yardım etmeye çalışıyorum."

"Ressamlara mı?"

Ben güldüm. Simone şaşırdı.

"Niçin öyle diyorsun?" diye sordu Benjamin'e.

"Sen telefonla konuşurken ressamların korkak olduklarını söyledin ya."

"Öyle mi dedim?"

"Evet, ben duydum."

"Şimdi hatırladim, tablolan sergilenirken ressamlar eserleri kötü karşılanacak diye korkuya kapılıp tedirgin oluyorlar dedim."

"Yayeri gelmişken, Berzelii Parkı'ndaki lokal nasıldı?" diye sordum.

"Arsenal Caddesi'ndeki mi?"

"Bugün baktın mı?"

Simone yavaşça başını salladı.

"Beğendim," dedi. "Yarın kontrat imzalıyoruz."

"Öyle mi? Niçin hemen söylemiyorsun ki? Kutlarım, Sixan!"

Simone güldü.

"Açılış sergimin ne olacağını çok iyi biliyorum," dedi. "Bergen Güzel Sanatlar Akademisi'nden bir kız var. Harikabiri, şöyle büyük..."

Kapı zili çalınca Simone sustu. Mutfak penceresinden kimin geldiğini görmeye çalıştı, sonra kapıya gitti. Ben de peşinden gittim. Simone kapıyı açmış bakıyordu.

"Kimmiş?" diye sordum.

"Hiç kimse. Kimse yok."

Caddeye doğru baktım.

"Bu da ne?" diye sordu Simone.

Kapının önündeki merdiven basamağında, ucunda küçük, yuvarlak bir tahta parçası olan, saplı bir sopa vardı.

"Ne tuhaf?" diyerek sopayı aldım.

"Bu ne ya?"

"Sanırım bir sopa, bir zamanlar çocukları bununla cezalandırırlardı."

®

Hipnoz grubuyla seans zamanıydı. On dakika sonra burada olacaklardı. Her zamanki altı kişi ve yeni gelen kadın, Eva Blau.

Hipnotizmaya başlamak için doktor önlüğümü giydiğim her seferinde, sanki birazdan sahneye, projektörlerin altına çıkacakmışım gibi, teatral bir coşkuya kapılırdım. Bu duygunun kendini beğenmişlikle bir alakası yoktu, daha çok bir uzmanın kendini işine adamasıyla ilgiliydi.

Bloknotumu alıp geçen seansın notlarım okudum. Marek Semiovic, Zenica-Doboj bölgesindeki büyük ahşap evi anlatmıştı. Semiovic ilk defa bu kadar derin hipnoza girmiş, uzak akrabalarına elektrik vermeye zorlandığı bodrum katındaki beton zeminli odayı sakin ve berrak bir şekilde tarif etmişti. Ama birdenbire oradan uzaklaşmış, senaryoyu değiştirmiş, benim yönlendirmelerime aldırmadan kendi inisiyatifiyle hipnozdan çıkmıştı. Ağır adımlarla ilerlemek gerektiğinden, bu gün Marek'le uğraşmamaya karar vermiştim.

Bu sefer başlama sırası Charlotte'taydı, sonra belki gruba yeni katılan Eva Blau'yla ilk denemeyi yapabüirdim.

Hipnoz odasının mümkün mertebe rahatlatıcı olması hedeflenmişti. Perdeler şaşaasız, san tonda, zemin gri, mobilyalar basit ama rahat, masa ve sandalyeler hu ş ağacındandı.

Sandalyeleri yanm daire şeklinde dizdim, video kamerasının sehpasını mümkün olduğunca uzağa koydum.

Araştırma işi beni gayrete getirmişti, sonuçta ne çıkacağım merak ediyordum ama bu yeni terapi tarzının daha önce denediklerimden daha iyi olduğuna gittikçe daha çok inanıyordum. Travma tedavisinde grup çalışmasının muazzam bir rolü vardı. İnsanlaryalnızlıklanndan kurtanlıp ortak bir iyileşme sürecine dâhil ediliyorlardı.

Kameraya yeni bir kaset taktım, görüntüsünü ayarladım.

Bu sırada bir hastam içeri girdi, Sibel'di. Sandalyelerden birine oturup boğazından, yutkunup gıdaklar gibi tuhaf sesler çıkartmaya başladı. Huzursuz bir gülümsemeyle seanslarda takmayı alışkanlık edindiği kocaman, san, kıvırcık peruğunu düzeltti.

Charlotte Cederskiöld içeri girdi. Koyu mavi birtrençkot giymiş, ince beline sıkıca oturan kalın bir kemer takmıştı. Şapkasını çıkarınca gür, kestane rengi saçları yüzüne döküldü. Her zamanki gibi çok güzel ve kederliydi.

Gidip pencereyi açtım, yüzüme serin bir bahar esintisi çarptı.

Geri döndüğümde Jussi Persson'da gelmişti.

"Doktor," diye selamladı sakin Norrland aksanıyla.

El sıkıştık, sonra merhaba demek için Sibel'in yanma gitti. Bira içmekten şişmiş göbeğini tıpışlayarak bir şeyler söyledi, yüzü kızaran Sibel kıkırdadı. Onlar sessizce konuşurken diğerleri de geldi: Lydia, Pierre ve her zamanki gibi biraz gecikerek Marek.

Kendilerini hazır hissetmeleri için sessizce bekledim. Birbirlerinden çok farklı olan bu insanların tek ortak özellikleri, uğradıkları fiziksel ve ruhsal şiddetten dolayı yaşadıkları travmaydı. Maruz kaldıkları şiddet ruhlarını öylesine tarumar etmişti ki hayatta kalmak için, yaşadıkları o acı şeyleri kendi kendilerinden bile saklamışlardı. Hiçbiri tam olarak neler yaşadıklarını bilemiyordu ama geçmişte yaşadıkları korkunç bir şeylerin hayatlarını mahvettiğinin bilincindeydiler.

"Geçmiş, ölü değildir, hatta geçmiş bile değildir." William Faulknerinbu sözünü sık tekrarlardım. Demek istediğim, insanların geçmişte yaşadıkları en küçük şeylerin bile peşlerini bırakmadığıydı. Heryaşantıbir seçimi etkiliyordu - hele bunlar rravmatikyaşannlarsa, geçmiş, şimdinin neredeyse bütün alanını kapsıyordu.

Genellikle bütün grubu aynı anda hipnotize ediyor ve her seferinde birya da iki kişiyi seçip onlarla daha ileri gidiyordum. Böylece olmuş olanı iki alanda tartışabiliyorduk: hipnotik telkin ve bilinç alanı.

Hipnoz seanslarında bir şeyi fark etmiştim. Önce belli belirsiz sezdiğim bu şey, daha sonra belirgin bir hal almıştı. Tabii bu ispat edilmesi gereken bir keşifti. Belki kendi tezimden çok şey umuyordum: Travmanın gerçek faili derin hipnoz altında asla açığa çıkıp

şekillenmiyordu. Duruma ulaşmak, korkunç olaylar dizisini takip etmek mümkündü ama travmanın müsebbibi hep gizli kalıyordu.

Herkes yerine oturmuştu ama yeni hastam, Eva Blau hâlâ ortalarda yoktu. Grubu o çok tanıdık endişe sarmaya başlamıştı.

Charlotte her zaman en uzağa otururdu. Paltosunu çıkarmıştı, her zamanki gibi şık giyinmişti: Ağırbaşlı bir ceket, pileli, koyu mavi bir etek, sık dokunmuş koyu renk külotlu çorap, parlak alçak topuklu ayakkabılar. Zarif boynunu güzel, inci bir kolye süslüyordu. Göz göze gelince çekingen bir gülümseme belirdi yüzünde. Bu gruba dâhil olmadan önce on beş kez intihar girişiminde bulunmuştu. Son seferinde, Stockholm'ün zengin semtlerinden Djursholm'daki villalarının salonunda, kocasının tüfeğiyle başına ateş etmişti. Silah kaymış, Charlotte bir kulağıyla, yanağının küçük bir parçasını kaybetmişti. Şimdi bir iz görülmüyordu, oldukça pahalı birkaç estetik ameliyatla yanağı düzelttirmiş, saçlarıyla da kulağının ve işitme cihazının üzerini kapatıyordu.

Onu, başını yana eğip nezaket ve saygıyla başkalarını dinlerken gördüğüm her seferde, endişeye kapılırdım. Güzel, çekici bir kadındı ama ruhunda arızalı bir şeyler vardı işte. İçindeki uçurumu hissettiğimden ona karşı bir türlü tarafsız olamadığımın bilincindeydim.

"Rahat mısın, Charlotte?" diye sordum.

O yumuşak sesiyle, sözcüklerin üzerine basarak, "Rahatım, teşekkür ederim, çok rahatım," dedi.

"Bugün Charlotte'un iç odalarım araştıracağız," dedim.

"Benim perili evim," dedi gülümseyerek.

"Kesinlikle doğru."

Göz göze geldiğimizde Marek, sinirli ve sabırsız bir vaziyette sırıttı. Sabah erkenden spor salonuna gitmiş, antrenman yapıp

kaslarını kanla doldurmuştu. Saate baktım. Eva Blau'yı daha fazla bekleyemezdik.

"Hazırsanız başlayalım," dedim.

Sibel aceleyle ayağa kalktı, ağzından sakızını çıkardı, bir peçeteye koyup çöpe attı. Bana dönüp utangaç bir ifadeyle, "Ben hazırım doktor," dedi.

Onları nemli, ahşap bir merdiven hayalinden ağır ağır indirerek transa yönelttim. Tanıdık özel bir enerji dolaşmaya başladı aramızda. Başlarda keskin ve sözcüklerin üzerine basan sesim giderek yumuşadı, hastalarımın ellerinden tutup onlara yol gösterdi. Bedenlerinin, nasıl oturdukları sandalyeye çöktüğünü, yüzlerinin nasıl düzleştiğini, hipnotize edilmiş bütün insanlarda olduğu gibi nasıl kaba bir ifade aldığını izledim.

Arkalarında dolaştım, hafifçe omuzlarına dokundum, geriye doğru sayarak her birini adım adım yönlendirdim.

"Merdivenlerden inmeye devam edin," dedim usulca.

Hastanenin yönetim kuruluna, hipnozcunun da hastalanyla beraber bir tür paralel transa geçtiğinden hiç söz etmemiştim. Bence bu tür birtrans hem kaçınılmaz hem de iyi bir şeydi.

Hastaların hipnozuyla paralel bir seyir izleyen benim kendi transım daima sualtında olurdu. Bımun nedenini hiçbir zaman anlayamadım ama su imgesini seviyordum, açık ve hoştu. Zamanla bunu, seansın akışını yorumlayıp anlamada bana yardımcı olan görsel bir metafor olarak kullandım.

Ben denize dalarken, hastalarım elbette tamamen farklı şeyler görüyorlardı, kendi anılarına, geçmişlerine dalıyor, çocukluklarının odalarına, gençliklerinin mekânlanna, ailelerinin yazlıklarına ya da komşu kızla oynadıkları garaja dönüyorlardı. Aynı zamanda benimle birlikte suların derinliklerinde olduklarını bümiyorlardı, devasa mei-

can kayalarından, deniz uçurumlarından, kıtasal yarıkların pürtüklü duvarlarından aşağı ağır ağır derinlere battığımızı bilmiyorlardı.

Bu defa bütün grubu alıp benimle birlikte çok derinlere daldırmayı deneyecektim. Kulaklarımda sular uğuldarken, sesim rahatlatıcı şeyler söylüyordu.

"Daha derinlere dalmanızı istiyorum, biraz daha derine. Aşağı doğru devam edin, amayavaş, yavaş. Birazdan duracaksınız, yumuşak, rahat... Biraz daha derinlere, biraz daha, şimdi duruyoruz."

Kumlu deniz dibinde bütün grup, yarım daire şeklinde karşımda duruyordu. Düz ve kocaman bir alandı. Sular aydınlık, açık yeşildi. Ayaklarımızın altındaki kumlar küçük, düzenli dalgalarla hareket ediyordu. Üzerimizde pembe, parlak deniz anaları vardı. Arada bir kumlarm arasından fırlayan balıklar, geride bir kum bulutu bırakarak kayboluyordu.

"Şimdi hepimiz en dipteyiz," dedim.

Gözlerini açıp doğrudan bana baktılar.

"Charlotte, bugün başlama sırası sende," dedim. "Ne görüyorsun? Neredesin?"

Dudakları sessizce kıpırdadı.

"Burada tehlikeli hiçbir şey yok," dedim. "Biz her zaman arkandayız."

"Biliyorum," dedi monoton bir biçimde.

Uyurgezerler gibi boş, uzak bir ifadeyle baktı bana

"Kapının önünde duruyorsun," dedim. "İçeri girmek ister misin?"

Başını salladı, saçları suyun akıntısında dalgalandı.

"Şimdi kapıdan gir," dedim.

"Evet."

"Ne görüyorsun?"

"Bilmiyorum."

"İçeri girdin mi?" diye sordum sesime acele etmesini istediğini bir tını yükleyerek.

"Evet."

"Bir şey görebiliyor musun?"

"Evet."

"Tuhafbir şey mi var?"

"Bilmiyorum, sanmıyorum..."

"Ne gördüğünü söyle bana," dedim çabukça.

Başını salladı. Saçlarının arasından küçük kabarcıklar çıkıp parlayarak yüzeye yükseldi. Birden yanlış yaptığımı fark ettim, Charlotte'u duymuyor, ona rehberlik etmiyor, ileri doğru itiyordum. Yine de, kendimi tutamayıp, "Büyükbabanın evindesin," dedim.

"Evet," dedi boğuk bir sesle.

"İçeridesin, ilerliyorsun."

"İstemiyorum."

"Yalnızca bir adım."

"Şimdi değil," diye fısıldadı.

"Başını kaldırıyor, bakıyorsun."

"İstemiyorum."

Altdudağı titriyordu.

"Tuhafbir şey görüyor musun?" diye ısrar ettim. "Orada olmaması gereken bir şey?"

Alnında derin bir çizgi belirdi. Çözülmek, sıyrılıp hipnozdan çıkmak üzere olduğunu fark ettim birden. Bu hiç iyi bir şey değildi - çok tehlikeli olabüirdi. Eğer hipnozdan çok çabuk çıkarsa derin bir bunalıma sürüklenebilirdi. Ağzından, ışıklı bir zincir gibi, kocaman

kabarcıklar çıkmaya başlamıştı. Yüzü panldadı, alnından yeşil mavi çizgiler geçti.

"Bakmak zorunda değilsin, Charlotte," dedim sakinleştirici bir sesle. "Cam kapılan açıp bahçeye çıkabilirsin istersen."

Vücudu sarsılmaya başlayınca, çok geç kaldığımı anladım.

"Şimdi çok sakiniz," diye fısıldadım, uzanıp hafifçe omzuna dokundum.

Dudaklannm rengi atmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Charlotte, birlikte dikkatle yüzeye çıkacağız," dedim.

Ayaklanyla kumlan savurup yüzeye doğru yükseldi.

"Bekle," dedim usulca.

Marek bana bakıyor, bir şey söylemeye çalışıyordu.

"Yukan doğru yükseliyoruz, ona kadar sayıyorum," diye devam ettim, hızla yüzeye doğru çıkarken. "Ona kadar saydığımda gözlerinizi açacak, kendinizi iyi hissedecek ve..."

®

Charlotte derin bir nefes alıp sallanarak ayağa kalktı, elbiselerini düzeltti ve soran gözlerle bana baktı.

"Kısa bir ara verelim," dedim.

Sibel yavaşça kalkıp sigara içmeye çıktı. Pierre onu izledi. Jussi olduğu yerde kaldı. Hiçbiri tam uyanmış değildi. Çıkış çok dik ve hızlı olmuştu. Birazdan tekrar aşağı ineceğimizden, grubu bulanık bilinç düzeyinde tutmanm daha iyi olacağım düşünüyordum. Yerimden kalkmadım, yüzümü ovalayıp birkaç not aldım. Marek bana doğru geldi.

"Aferin," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Düşündüğüm gibi olmadı," dedim başımı kaldırmadan.

"Bence çok komikti," dedi.

Takılarını şıkırdatarak Lydia yaklaştı, içeri sızan güneş ışığının içinden geçerken kınalı saçları bakır teller gibi parladı.

"Ne?" dedim. "Komik olan neydi?"

"Şu üst sımf orospusunu ait olduğu yere götürmen," dedi Marek.

"Ne dedin?" dedi Lydia.

"Senden bahsetmiyorum, şu..."

"Charlotte'a orospu diyemezsin, çünkü bu doğru değil," dedi Lydia yumuşak bir sesle. "Tamam mı, Marek!"

"İyi, aman."

"Bir orospu ne yapar biliyor musun?"

"Evet."

"Orospu olmak için," diye gülümseyerek devam etti Lydia, "kötü olmak gerekmez, bu bir tercih sorunu, *shaktiyle'* ilgili bir şey, kadınsı eneıjiyle, kadın iktidarıyla."

"Ben de onu diyorum," dedi Marek coşkuyla. "Kadınlar iktidar istiyor. Onlara hiç acımıyorum."

Notlanma bakarmış gibi yapıp onları dinliyordum.

"Çakralannı[5] dengede tutamayanlar var," dedi Lydia sakince. "Tabii ki bu tür insanlar kendilerini kötü hissediyorlar."

Marek Semiovic oturdu, endişeye kapılmış gibiydi, diliyle dudaklannı yalayarak Lydia'ya baktı.

"Perili evde bir şeyler oldu," dedi. "Bunu biliyorum ama..."

Sustu, dişlerini öyle bir sıktı ki çene kaslan açığa çıktı.

"Bir sorun yok aslında," diyen Lydia, Marek'inbir elini ellerinin arasına aldı.

4 **(Hintçe) Kutsal Güç. İlahi dişi yaratıcı güç. (ç. n.)**

5 **İnsan bedeninde bulunan yedi enerji merkezi, (ç. n.)**

"Niçin hatırlayamıyorum?"

Sibel ve Pierre tekrar odaya geldiler. Herkes sessiz ve durgundu. Charlotte çok kırılgan görünüyordu. Ellerini omuzlarına koyarak, ince kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Video kamerasının kasetini değiştirdim. Tarih ve saati sesli olarak kaydettim, herkesin hipnoz sonrası evrede olduğunu belirttim. Kameranın görüş açısını kontrol edip sehpasını biraz yükselttim. Sonra sandalyeleri düzeltip herkese oturmasını söyledim.

"Vakit tamam, devam edeceğiz," dedim.

Birden kapı çalındı ve Eva Blau içeri girdi. Gerginliği yüzünden okunuyordu.

"Hoş geldin," dedim.

"Ben mi?"

"Evet."

Paltosunu alıp asarken yanaldan ve boynu kızardı. Yanm daire şeklinde dizili sandalyelere bir sandalye daha ekleyip oturmasını söyledim.

"Eva Blau daha önce Doktor Ohlson'un hastasıydı, bundan soma bizimle birlikte olacak. Ona sıcak bir hoş geldin diyoruz."

Sibel ağırbaşlı bir selam verdi, Charlotte dostça gülümsedi, diğerleri utangaç bir selamla yetinirken, Marekhiç görmemiş gibi davrandı.

Eva Blau sandalyeye oturup ellerini bacaklarının arasına sıkıştırdı. Yerime geçip seansın ikinci aşamasını başlattım.

"Rahatlayalım. Ayaklanınız yerde, ellerimiz dizlerimizde. İlk bölüm tam umduğum gibi olmadı."

"Özür dilerim," dedi Charlotte.

"Kimsenin özür dilemesine gerek yok, hele senin hiç yok. Um arım bunu anlıy örsündür."

Eva Blau gözlerini üzerime dikmiş beni inceliyordu.

"İlk bölümde ifade ettiğimiz düşünce ve bağlantıları ele alalım," dedi. "Yorum yapmak isteyen var mı?"

"Çok karmaşık," dedi Sibel.

"Sinir bozucu," dediJussi. "Yani, gözlerimi açıp başımı kaşıyana kadar her şey bitmişti."

"Ne hissettin?" dedim.

"Saç," dedi Jussigülümseyerek.

"Saç mı?" diye kıkırdadı Sibel.

"Başımı kaşırken," dedi Jussi.

Birkaçı bu şakaya güldü.

"Bana çağrışımlar verin," diye devam ettim. "Charlotte?"

"Bilemiyorum," dedi. "Saç? Belki sakal... Yok."

"Hippi," dedi Pierre. "Motosikletli bir hippi. Burada oturmuş, çiklet çiğniyor ve..."

Birden ayağa fırlayan Eva, hırıltılı bir sesle, "Bu yaptığınız çok çocuksu," dedi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

Eva cevap vermeden yerine oturup kollarını göğsünde kavuşturdu.

Pierre'e dönüp, "Devam etmek istiyor musun?" dedim.

Pierre başmı iki yana salladı, üa elinin işaret parmağım haç yapıp kendini ondan koruyormuş gibi Evaya doğru uzattı.

"Dennis Hopper'ı hippi olduğu için öldürdüler," diye fısıldadı.

Sibel kıkırdayarak gözucuyla bana baktı. Jussi boğazım temizleyip bir elini kaldırarak, Eva'ya döndü.

"Perili eve gidersen bizim gibi çocuksulardan kurtulursun," dedi ağır Norrland aksanıyla.

Ortalığa bir sessizlik çöktü. Perili evin grupta ne anlama geldiğini Eva bilemezdi ama bir şey demedim.

Eva Blau hırsla Jussi'ye döndü, çok sert karşılık verecekmiş gibiydi ama belki de Jussi'nin sesindeki ciddiyet ile gözlerindeki sakin ifadeden dolayı, kendini tuttu.

"Eva, rahatlama egzersizleriyle başlıyoruz, sonra ben sizleri teker teker veya ikişer ikişer hipnotize edeceğim," diye açıkladım. "Hangi bilinç seviyesinde bulunduğunun önemi yok, herkes her zaman katılabilir."

Alaycı bir gülümseme geçti Eva'nın yüzünden.

"Bazen," diye devam ettim, "eğer durumun uygun olduğunu hissedersem, bütün grubu derin hipnoza sokmaya çalışırım."

Sandalyemi yaklaştırdım ve herkese gözlerini kapatıp geriye yaslanmalarını istedim.

"Ayaklarınızı yere sağlam basıyor ve ellerinizi dizlerinize koyuyorsunuz."

Onları derin bir rahatlama durumuna çekerken, Eva Blau'nun gizli odalarını araştırmalıyım diye düşünüyordum. Gruba uyum göstermesi için bu zorunluydu. Geriye doğru sayarken, soluk alıp verişlerini dinledim, onları hafif bir hipnoz durumuna sokup suyun gümüşi yüzeyinin hemen altında bıraktım.

"Eva, şimdiyalnızca seninle konuşuyorum," dedim. "Bana güven, sana rehberlik edeceğim, tehlikeli hiçbir şey olmayacak. Gevşediğini ve güvende olduğunu hissedeceksin, benim sesimi dinleyip sözlerimi takip edeceksin. Sözlerimi izle, sorgulama, bir sözcük akıntısının içinde olacaksın, ne önde ne de arkada, tam ortasında..."

Gri suya batıyorduk, dalgalı bir aynada grubun geri kalanlarını silik bir biçimde görüyordum. Etrafında deniz yosunlan dalgalanan bir halat boyunca karanlık derinliklere daldık.

Eva Blau'nun sandalyesinin arkasında durmuş, bir elimi **omzum** koymuş, sakinleştirici bir sesle konuşuyordum. Saçı sigara dumanı kokuyordu. Geriye yaslanmış, yüzü gevşemişti.

Benim kendi trans durumumda, Eva'nın etrafındaki su bazen kahverengi bazen griydi. Yüzü gölgede, ağzı sıkıca kapalıydı. Kaşları çatılmış, bakışları karanlıktı. Lars Ohlson'un notlarında onun geçmişiyle ilgili hemen hemen hiçbir şey yoktu. Bunu kendim araştırmak zorundaydım, bu yüzden dikkatli bir giriş yapmaya karar verdim. En kolay yol, sakin ve neşeli olanıydı.

"On yaşındasın, Eva," dedim ve yüzünü görebilmek için ön tarafa geçtim.

Göğüs kafesi belli belirsiz hareket ediyor, sakin, diyaframdan nefes alıyordu.

"On yaşındasın. Güzel bir gün. Mutlusun. Neden mutlusun?"

Dudaklarını tatlı bir tebessümle büktü:

"Çünkü adam su birikintilerinde dans ederek su sıçratıyor," dedi.

"Kim dans ediyor?"

"Kim mi?"

Bir süre sustu.

"Annem, Gene Kelly diyor."

"Ah, *Yağmur Altında* filmini mi izliyorsun?"

"Annem izliyor."

"Sen izlemiyor musun?"

"İzliyorum."

"Ve keyiflisin?"

Eva başını yavaşça salladı.

"Neler oluyor?"

"Eva?"

Çenesi yavaşça göğsüne düştü. Birden dudakları titremeye başladı.

"Eva?"

"Benim karnım büyük," dedi usulca.

"Karnın mı?"

"Kocaman," dedi ağlamaklı bir sesle.

Yanında oturan Jussi pufladı. Gözucuyla dudaklarını oynattığını fark ettim. "Perili ev," diye fısıldadı. "Perili ev."

"Eva, dinle beni," dedim. "Bu odadaki herkesi duyabilirsin ama yalnızca beni dinleyeceksin. Diğerlerinin söylediklerine aldırma, yalnızca benim sesime kulak ver."

"Tamam," dedi mutlu bir yüz ifadesiyle.

"Karnın niçin büyük, biliyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

"Hayır, bence biliyorsun," dedim. "Ama şimdi karnını düşünme. Tekrar televizyona bakmak ister misin? Ben seni izleyeceğim, senin yanında olacağım, sonuna kadar, ne olursa olsun, söz veriyorum. Bana güvenebilirsin."

"Perili eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Eva.

Geriye doğru sayarak onu aşağı inen merdivenlere yönlendirirken tuhaf bir durum olduğunu düşünüyordum. Kayalardan aşağı, yavaş yavaş derinlere dalarken, vücut sıcaklığında sularla kuşatıldım.

Eva Blau başını kaldırdı, diliyle dudaklarını ıslattı, yanaklarını içine çekti ve fısıldadı, "Birini götürdüklerini görüyorum. Küçük birini alıp götürüyorlar..."

"Kim, kimi götürüyor?" diye sordum.

Eva'nm soluk alıp verişi düzensizleşti. Yüzü karardı. Önünden bulanık sular aktı.

"Saçlarını atkuyruğu yapmış bir adam," diye inledi. "Adam onu tavana asıyor..."

Bir eliyle etrafında deniz yosunlan dalgalanan halata tutunduğunu gördüm, bacaklannı yavaşça sallıyordu.

Baş döndürücü bir hızla hipnozun dışına çıktım. Eva Blau numara yapıyordu. Hipnoz altında değildi. Bunu nasıl anladığımı bilemiyordum ama emindim. Benim talimatlanma direnmiş, telkinlerime karşı koymuştu. Beynim buz gibi bir sesle fısıldadı: *Eva yalan söylüyor, hipnoz altında değil.*

Oturduğu sandalyede sert hareketlerle öne arkaya sallanıyordu.

"Adam, küçük adamı sürüklüyor, şiddetle sürüklüyor..."

Birden göz göze geldik ve Eva durdu. Dudaklanna alaycı bir smtma yerleşti.

"İyi miydim?" diye sordu.

Cevap vermedim. Öylece baktım. Ayağa kalktı, askıdan paltosunu alıp odadan çıktı.

®

Bir kâğıda PERİLİ EV yazdım, 14 numaralı kasetin etrafına sanp üstüne bir lastik geçirdim. Ama her zamanki gibi arşive koymayacak odama götüreceloim. Eva Blau'nun yalanım ve kendi tepirimi incelemek istiyordum ama daha seans odasından koridora çıkar çıkmaz yanlış gidenin ne olduğunu anladım: Eva, yüzündeki ifadenin farkındaydı. Tatlı bir ifade takınmaya çalışmıştı, hipnoz altındaki kişilerin çıplak, ifadesiz yüzü yoktu onda. Hipnoz altındaki kişi gülümseyebüirdi ama bildik bir gülümseme değü, uykulu, gevşek bir gülümseme olurdu bu.

O genç stajyer odamın kapısında beni bekliyordu. Adını hatırlayabildiğim için kendime şaşırdım: Maja Svvartling.

Selamlaştık, ben kapıyı açarken, "Sizi böyle rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedi aceleyle. "Ama tezimin bir bölümünü sizin araştırmanıza dayandırdığım için danışman hocam sizinle bir söyleşi yapmamı önerdi."

"Anlıyorum," dedim.

"Birkaç soru sormam mümkün mü?" dedi.

Bir an bakışlarını küçük bir kızın bakışlarına benzettim: berrak ama güvensiz. Ten rengi çok açık ama gözleri simsiyahtı. Özenle taranıp örülmüş saçları parlıyordu. Eski stil saç kesimi ona yakışmıştı.

"Olur mu?" diye yineledi. "Ne kadar inatçıyımdır bilemezsin."

Gülümseyerek baktığımı fark ettim. Bu kızda aydınlık, sağlıklı bir şey vardı. Çok fazla düşünmeden ellerimi iki yana açarak müsait olduğumu söyledim. Bir kahkaha atıp memnun bir ifadeyle baktı. Kapıyı açtım, Maja teklif beklemeden peşimden odaya daldı, masanın önündeki sandalyeye kurulup not defteri ve kalemini çıkarttı, gülümseyerek bana bakmaya başladı.

"Ne sormak istiyorsun?"

Yüzü kıpkırmızı oldu, dudaklarında hâlâ o geniş gülümseme vardı. Sanki bu gülümseme dudaklarına yapışmıştı da bir türlü silip atamıyordu.

"Uygulamayla başlarsak... Hastanın sizi aldatma imkânı ne? Duymak istediğin şeyleri söyleme olasılıkları?"

"Bugün başıma tam da bu geldi," diye gülümsedim. "Bir hastam hipnotize olmak istemedi, karşı koydu. Hipnotize olmadı ama olmuş gibi davrandı."

Maja rahatlamış, kendine daha fazla güveni gelmişti.

"Numara mı yaptı?"

"Tabii fark ettim."

Kaşlarını bir şey sorar gibi kaldırdı.

"Nasıl?"

"Hipnotik rahatiamanın çok belirgin işaretleri vardır - en önemlisi yüzyapmaçıklıktan soyunur."

"Bunu biraz açar mısınız?"

"Uyanıkken her insan yüzüne hâkimdir, yüz kasları uyumlu çalışır, bakışlar, dudaklar kontrol edilir... Ama hipnoz altında bunlar olmaz, dudaklar aralık, çene düşük, bakışlar boştur... Tam olarak tarif edemez ama bilirsiniz işte."

"Raporlarınızı okudum," dedi. "Hipnoz grubunuz, yalnızca kurbanlardan, eziyet görmüş insanlardan ibaret değil, başkalarına eziyet etmiş insanlar da var."

"İki tür insanda da bilinç altının işleyişi aynıdır ve..."

"Yani şimdi siz..."

"Sabırlı ol Maja... Ve grup terapisi bağlamında bu önemli bir deneyim imkânı verir."

"İlginç," diye not aldı Maja. "Bunageri döneceğim ama şu anda sormak istediğim, failin hipnoz sırasında kendini nasıl gördüğü... Kurbanın çok kez failin yerine başka bir şeyi, örneğin bir hayvanı koyduğunu ileri sürüyorsunuz."

"Faillerin kendilerini nasıl gördüklerini inceleyecek zamanım olmadı. Bu konuda spekülasyon yapmak istemem."

Başım yana eğen Maja, "Ama bir ffKriniz var, değil mi?" diye sordu.

"Bir hastam var..."

Susup Jussi Persson'u düşündüm, yalnızlığını kendisinin yarattığı korkunç bir ağırlık gibi taşıyan adamı.

"Ne diyecektiniz?"

"Hipnoz sırasında bu hastam bir avcı kulesine dönüyor, sanki bir tüfeğin yönetimi altına giriyor, karacaları vuruyor ve oldukları yerde

bırakıyor. Hipnozdan çıktığında karacaları inkâr ediyor, yalnızca avcı kulesinde oturup dişi ayı beklediğini söylüyor."

"Uyanık olduğunda bunu mu söylüyor?"

"Vâsterbotten'de oturuyor."

"Öyle mi? Ben de burada oturuyorsandım," diye bir kahkaha attı.

"Ayı kısmı kesinlikle doğru," dedim. "Oturduğu yerde bir sürü ayı var. Anlattığına göre birkaç yıl önce köpeğini kocaman bir dişi ayı öldürmüş."

Susup birbirimize baktık.

"Saat geç oldu," dedim.

"Daha soracağım çok şey var," dedi.

Ellerimi iki yana açarak, "Birkaç kez daha buluşabüiriz," dedim.

Maja bana baktı. Açık teninin kızardığını görünce, bedenimi tuhafbir ateş bastı. Aramızda eğlenceli bir şey vardı, ciddiyet ve gülme arzusu karışımı bir şey.

"Teşekkür etmek için bir kadeh içki ısmarlayabilir miyim? Güzel bir Lübnan ban..."

Telefonum çalınca durdu. Özür dileyerek telefonu açtım.

"Erik?"

Arayan Simone'ydi, sesi gergindi.

"Bir şey mi oldu?" dedim.

"Ben... Ben arka tarafta, bisiklet yolundayım. Sanınm birisi bizim eve girmiş."

İçim ürperdi. Kapımızın önüne bırakılan, o eski ceza sopasını düşündüm.

Simone'nin yutkunduğunu duydum. Çocuk sesleri geliyordu, belli ki Simone futbol sahasının yakınlarında bir yerdeydi. Bir düdük sesi ve çığlık duyuldu.

"O neydi?" dedim.

"Yok bir şey, okul çocukları," dedi Simone. "Erik, Benjaminin balkon kapısı açık, penceresi kmlmış."

Gözucuyla Maja Swartling ayağa kalkıp gideyim mi diye kapıyı işaret ettiğini gördüm. Başımı sallayıp özür dilerim der gibi omuzlarımı silktim. Maja sandalyeye çarptı.

"Yalnız mısın?" diye sordu gürültüyü duyan Simone.

"Evet," dedim, neden yalan söylediğimi bilmeden.

Maja el sallayıp çıktı ve kapıyı sessizce kapattı. Parfümünün kokusunu hâlâ alabiliyordum.

"İçeri girmediğin iyi olmuş," dedim. "Polisi aradın mı?"

"Erik, sesin çok tuhaf geliyor. Bir şey mi oldu?"

"Şu anda evimizde bir hırsız olabileceği gerçeğinden başka mı demek istiyorsun? Polisi aradın mı?"

"Evet, babamı aradım."

"İyi."

"Hemen geliyorum dedi."

"Evden uzaklaş, Simone."

"Bisiklet yolundayım."

"Evi görebiliyor musun?"

"Evet."

"Eğer sen görebiliyorsan, içeride biri varsa o da seni görüyordur."

"Abartma ama," dedi.

"Lütfen, Simone, futbol sahasına git. Ben hemen geliyorum."

®

Kennet'in Opel marka kirli arabasının arkasına park ettim. Kennet koşarak bana doğru geldi, yüz ifadesi gergindi.

"Sixan nerede?" diye sordu.

"Futbol sahasında beklemesini söylemiştim."

"Ödüm koptu, başına bir..."

"Yoksa içeri girerdi, onu iyi tanıyorum. Sana çekmiş."

Kennet gülerek sarıldı bana.

"Seni gördüğüme sevindim evlat."

Evin arkasına geçtik. Simone bahçenin yakınlarında bekliyordu. Belli ki gözünü zorlanıp açılmış balkon kapısından ayırmamıştı. Bisikletini bırakıp beni sıkıca kucakladı. Omuzlarımın üstünden bakarak, "Merhaba baba," dedi.

"İçeri giriyorum," dedi Kennet ciddi bir tonla.

"Ben de geliyorum," dedim.

"Kadınlar ve çocuklar dışarıda beklesin," diye iç çekti Simone.

Üçümüz birden alçak çitten atlayıp arka bahçeye girdik. Bahçedeki plastik beyaz masa ile dört plastik sandalyenin yanından geçtik. Balkon kapısının önü camla kaplıydı. Benjamin'in odasında halının üstünde büyük bir taş vardı. Diğer odalara geçerken dün kapının önünde bulduğumuz sopayı Kennet'e anlatmayı unutmayım diye düşündüm.

Peşimizden gelen Simone tavan lambasını yaktı. Yüzü alev alev yanıyor, kızıl-san kıvırcık saçları omuzlarına dökülüyordu.

Salona geçen Kennet, yatak odasını ve banyoyu kontrol etti. Televizyon odasındaki okuma lambası açıktı. Mutfakta bir sandalye devrilmişti. Bütün odaları dolaştık ama hiçbir şey kayıp değildi. Alt

katın tuvaletine girilmişti, tuvalet kâğıdı rulosundan boşaltılıp yere serilmişti.

Kennet tuhaf bir ifadeyle bana bakarak, "Herhangi biriyle halledilmemiş birhesabın varmı?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıylayok," dedim. "İşim gereği dengesizbir sürü insanla karşılaşıyorum... Tıpkı senin gibi."

Kennet başıyla onayladı.

"Bir şey almamışlar," dedim.

"Bu normal mi şimdi, baba," diye sordu Simone.

"Eğer camı kırmışlarsa, bu normal değil. Birisi, buraya geldiğini bilmenizi istiyor."

Simone, Benjamin'in odasının kapısında duruyordu.

"Birisi Benjamin'in yatağına uzanmış sanki," dedi sessizce. "O hikâyenin adı neydi? Üç Ayının Hikâyesi'ydi, değü mi?"

Aceleyle kendi yatak odamıza gittik. Bizim yatağımıza da yarılmıştı. Yatak örtüsü toplanmış, çarşaf kmşmıştı.

"Bu ne biçim iş hiç anlamadım," dedi Kennet.

Bir süre sustuk.

"Sopa!" dedi birden Simone.

"Evet ya, benim de aklıma o geldi ama sonra unuttum gitti," dedim. Hole gidip askılığın üzerinden sopayı aldım.

"Siktir ya, bu da nereden çıktı."

"Dün kapımızın önündeydi," dedi Simone.

"Ver bir bakayım şuna," dedi Kennet.

"Sanırım bir sopa," dedim. "Hani bir zamanlar çocukları bununla cezalandmyorlardı."

"Terbiye ediyorlardı," dedi Kennet gülümseyerek.

"Bu durumdan hiç hoşlanmadım, ne can sıkıcı şey bu ya," dedi Simone.

"Sizi kimse tehdit etti mi? Veya tehdit diye yorumladığınız bir şey oldu mu?"

"Hayır," dedi Simone.

"Belki de," dedim, "Benjamin'i çok şımarttığımız için birisi bizim cezalandırılmamız gerektiğini düşünüyor. Şu sopa işinin kötü bir şaka olduğunu düşünmüştüm. Yani, Benjamin'in rahatsızlığını bilmeyen birilerinin gözüne çok tuhaf görünüyoruzdur."

Simone, Benjamin'in okulunu arayarak iyi olup olmadığını sordu.

®

O akşam Benjamin'i erken yatırdık. Her zamanki gibi yanına uzanıp *Kirikou* adlı Afrika çocuk filmini baştan sona anlattım. Benjamin bu filmi defalarca izlemişti ama yine de uyumadan önce bir daha anlatmamı isterdi. Bir ayrıntıyı unutacak olursam hemen hatırlatırdı, film bittiğinde hâlâ uyumamışsa, Simone ninni söylerdi.

Benjamin'i uyuttuktan sonra, bir demlik çay yapıp Simone'yle video izledik. Daha doğrusu izler gibi yaptık. Aklımız eve kimin girdiğindeydi. Hiçbir şey çalmmamıştı, biri tuvalet kâğıdı rulosunu yere boşaltmış, yataklarımızdayatmıştı.

"Belki düzüşmek isteyen, yer bulamadıkları için de bizim eve giren gençlerdi," dedi Simone.

"Hayır. Öyle olsaydı ortalığı daha çok dağıtırlardı."

"Ama komşuların bir şey fark etmemiş olması biraz tuhaf değil mi? Örneğin Adolfsson, gözünden pek bir şey kaçmaz."

"Belki de bu işi o yaptı," dedim.

"Bizim yatağımızda mı düzüştü?"

Gülerek Simone'yi kendime doğru çektim. Çok güzel kokuyordu! Bana sokuldu, ince bedenim hissettim. Elimi tişörtünün altına soktum, ipeksi tenine dokundum. Göğüsleri ılık, sertti. Boynunu öptüğümde inledi, sıcak nefesini kulağımda hissettim.

Televizyon ekranından yayılan ışıkta birbirimize yardim ederek, gülüp öpüşerek beceriksizce soyunduk. Beni yatak odasına sürükleyip şakacı bir sertlikle yatağa itti.

"Şimdi sopa zamanı," dedi.

Başını eğip saçlarını bacaklarıma döktü. Baygın gözlerle gülümseyerek yukarı doğru geldi. Şimdi kıvırcık saçları ince, çilli omuzlarına dökülüyordu. Üzerime otururken kol kasları gerildi. Ben içine girerken, yanakları alevlendi.

Birkaç saniyeliğine birkaç eski fotoğraf belirdi gözlerimin önünde. Benjamin doğmadan iki yıl önce Yunanistan'da çektiğim fotoğraflar. Otobüsle sahil boyunca yolculuk yaparken, gözümüze güzel görünen her yerde otobüsten inmiş, ıssız bir yer olduğunu anlayınca mayoyu boş verip çırılçıplak soyunmuştuk. Güneş altında karpuz yemiş, kumsala uzanmış, berrak sulara dalmış, öpüşüp koklaşmıştık. O gün, her seferinde daha fazla arzulayarak, dört kez sevişmiştik. Simone'nin saçları tuzlu sulardan katılaşıp karma karışık olmuştu. Küçük dolgun göğüsleri, çilleri, açık pembe meme uçları, düz karnı, göbek deliği, bacaklarının arasındaki kızıl kahverengi kılları geldi aklıma.

Simone şimdi üzerime eğilmiş anın zevkini yaşıyordu. Göğsümü ve boynumu öptü. Solumaları hızlandı, gözlerini kapadı, omuzlarımı sertçe sıkarak fısıldadı, "Devam et Erik, lütfen durma."

Daha hızlı yaylanırken sırtı, kalçaları ter içinde kaldı. Yüksek sesle inledi, kalçalarını kaşıklanma doğru bastırdı, sarsıldı, çığlık atarak durdu. Soluk aldı, diliyle dudaklannı ıslattı, ellerini göğsüme bastırdı.

Bisikletimi nöroloji bölümünün önüne bıraktım. Biraz durup ağaçların arasında şakıyan kuşları dinledim, sık yaprakların arasından bahar ışıltılı renklerini seçebiliyordum. Aklıma bu sabah yanında uyandığım Simone'nin yeşil gözleri geldi.

Odam bir gün önce bıraktığım gibiydi, Maja Svvartling'in giderken çarptığı sandalye sürüklendiği yerde duruyor, masa lambası yanıyordu. Saat daha sekiz buçuktu, Charlotte'un başarısız geçen hipnoz seansının notlarını gözden geçirmek için fazlasıyla zamanım vardı. Başarısızlığımın nedeni ortadaydı: Olaylar zincirini hızlandırıp sonuca çabuk varmaya çalışmıştım. Aslında kaçınmam gereken klasik bir hataydı bu. Bir hastayı, görmeyi asla istemediği şeyi görmeye zorlayarak sonuç alınamazdı. Charlotte odaya girmiş ama etrafa bakmaktan kaçınmıştı. Bir seans için yeterli olmalıydı bu, zaten yeterince cesur bir adım atmıştı.

Beyaz önlüğümü giydim, ellerimi dezenfekte ettim ve grubu düşünmeye başladım. Pierre'in gruptaki rolünden pek memnun değildim, biraz belirsizdi. Hep Sibel ve Lydia'nm peşine takılıyor, şakalaşıp espriler yapıyor ama hipnoz seansı sırasında çok pasif kalıyordu. Kuafördü, eşcinsel kimliğini saklamıyordu, sanatçı olmak istiyordu. Görünüşte sorunsuz bir hayatı vardı - sürekli tekrar eden bir ayrıntı hariç. Her Paskalya, annesiyle tatile giderdi. Bir otel odasına kapanır, sarhoş olur ve sevişirlerdi. Her tatil dönüşü Pierre'in ağır bir bunalıma girip intihara teşebbüs ettiğinden annesinin haberi yoktu.

Hastalarımı zorlamaktan kaçınır, neyi anlatacaklarına kendilerinin karar vermesini isterdim.

Kapı çalındı ve ben daha bir şey demeye fırsat bulmadan açıldı, Eva Blau içeri girdi. Tuhaf bir ifadeyle baktı bana. Sanki hiçbir yüz kasını oynatmadan gülümsemeye çalışır gibiydi.

"Hayır, teşekkürler," dedi birden. "Beni akşam yemeğine davet etmene gerek yok, yedim zaten. Charlotte harika biri, bana bir hafta yetecek kadar yemek yapıyor, derin dondurucuya koyuyorum."

"Ne kadar iyi kalpli," dedim.

"Benim suskunluğumu satın alıyor," dedi anlaşılması zor bir ifadeyle ve Maja'mn dün oturduğu sandalyenin arkasına geçip durdu.

"Eva," dedim, "neden geldiğini söylemek ister inisin?"

"Sikini emmeye değil, bunubil," dedi.

"Hipnoz grubuna devam etmek zorunda değilsin," dedim sakince.

Bakışlarını önüne çevirdi.

"Benden nefret ettiğini büiyordum," diye mırıldandı.

"Hayır Eva, yalnızca bu gruba katılmak zorunda değilsin diyorum. Bazı insanlar hipnotize edilmek istemez, bazıları isteseler de hipnotize olamaz, bazıları ise..."

"Benden nefret ediyorsun," diye sözümü kesti.

"Eva, senden nefret etmiyorum. Eğer hipnotize edümek istemiyorsan, gruba katılmanın anlamsız olduğunu söylüyorum."

"Bunu kastetmedim," dedi. "Ama sikini ağzıma sokmayacaksın."

"Yeter artık," dedim.

"Affedersin," diye fısıldadı ve çantasından bir şey çıkardı. "Bak, bunu sana getirdim."

Elindekini aldım, bir fotoğraftı. Benjamin'in vaftiz fotoğrafı.

"Tatlı, değil mi?" dedi gururla.

Kalp atışlarımın nasıl hızlandığını hissettim.

"Bunu nerden aldın?" diye sordum.

"Bu benim küçük sırrım."

"Bana hemen cevap ver, bunu nereden al..."

Sinirli bir ifadeyle sözümü kesti, "Sen kendi işine bak, başkalarının işine burnunu sokma, sokma ki huzurun bozulmasın."

Elimdeki fotoğrafa bir daha baktım. Benjamin'in fotoğraf albümünden alınmıştı. Şakaklarım zonklasa da kendimi sakin olmaya zorladım.

"Bana bu fotoğrafı nasıl aldığını anlatacaksın," dedim.

Kanepeye oturdu, bluzunun düğmelerini sakince çözüp memelerini gösterdi.

"Hadi sok sikini, bu seni rahatlatır herhalde."

"Sen benim evime girdin," dedim.

"Sen *benim* evime girdin," dedi beni taklit ederek. "Kapıyı açmaya sen beni zorladın..."

"Eva, ben seni hipnotize etmeye çalıştım, bu kapısını kırıp bir eve girmekle aynı şey değil."

"Ben kapı kırmadım," diye karşılık verdi hemen.

"Penceremizin camını kırmışsın."

"Camı taş kırdı."

Birden kendimi çok bitkin hissettim. Kontrolümü kaybediyordum. Sinirimi hasta ve çaresiz bir kadının üzerine boşaltmak üzereydim.

"Bu fotoğrafı neden aldın?"

"Alan sensin! Sen alıyorsun, alıyorsun, alıyorsun! Eğer ben senden bir bok alsam ne derdin? Kendini nasıl hissedersin?"

Ellerini yüzüne kapatarak benden nefret ettiğini söyledi, sakinleşene kadar belki yüz kez tekrar etti bunu.

Sonra kendini toparladı.

"Bir şey aldığımı iddia ederek beni sinirlendirdiğini bilmelisin," dedi. "Asıl ben sana güzel bir fotoğraf verdim."

"Evet."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı, dudaklarını yaladı.

"Benden bir şey aldın," diye devam etti. "Şimdi de senin bana bir şey vermeni istiyorum."

"Ne istiyorsun?" dedim sakin biçimde.

"Bırak şimdi," dedi.

"Ne istediğini söy..."

"Beni hipnotize etmeni istiyorum."

"Neden kapımın önüne bir sopa koydun?" diye sordum.

Boş bir ifadeyle baktı bana.

"Sopa ne?"

"Eskiden çocuklara dayak attıkları şey," dedim öfkeyle.

"Senin kapma bir şey bırakmadım."

"Eski bir sopa bırakmışın..."

"Yalan söyleme!" diye bağırdı.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

"Eva, eğer sının aşarsan polise başvurmak zorunda kahrım, eğer beni ve ailemi rahat bırakman gerektiğim arılamazsan bunu yaparım."

"Peki ya benim ailem?" dedi.

"Dinle beni."

"Faşist domuz!" diye bağınp odadan çıktı.

®

Hastalanın yanm daire şeklinde oturuyordu. Bu sefer kolay hipnotize edebilmiştim. Hafifçe çalkalanan suyun dibine yavaşça dalmıştık. Yine Charlotte üzerinde çalıştım. Acılı yüzü biraz gevşemiş, gözünün altındaki halkalar derinleşmiş, çenesi kmşmıştı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Kimle konuşuyorsun," diye sordum.

Bir süre yüzü gerildi.

"Özür dilerim," dedi yeniden.

Bekledim. Derin hipnoza girdiği iyice belirgindi. Derin, sessiz soluyordu.

"Yanımızda güvende olduğunu biliyorsun, Charlotte," dedim. "Hiçbir şey sana zarar veremez. Kendini iyi hissediyorsun, huzurlusun."

Üzgün biçimde başım salladı, beni duyduğunu biliyordum. Benim sözlerimi izliyor, hipnozun gerçekliği ile şimdinin gerçekliğini artık birbirinden ayıramıyordu. Kendi oynadığı bir filmi izler gibiydi. Hem izleyici hem de oyuncu olarak tek kişide birleşmişti.

"Sinirlenme," diye fısıldadı yine. "Özür dilerim, lütfen, bağışla beni. Seni teselli edeceğim, söz veriyorum, seni teselli edeceğim."

Perili evdeydik. Charlotte'un tehlikeli odasına varmıştık, orada durmasını istedim, cesaretini toplayıp başını yerden kaldırmasını, korktuğu şeye bakmasını. Ona yardım etmek istiyordum ama bu sefer onu zorlamayacak, geçen haftaki hatayı tekrar etmeyecektim.

"Büyükbabamınjimnastik salonu soğuk," dedi Charlotte birden.

"Bir şey görebiliyor musun?"

"Uzun tahta döşemeler, bir kova, kablo," dedi zor duyulur bir sesle.

"Bir adım gerile," dedim.

Başını salladı.

"Charlotte, şimdi bir adım geri atıp kapı kolunu tutuyorsun."

Gözkapaklan titriyordu, kirpiklerinin ucuna yaş birikmişti. Tıpkı yaşlı kadınlar gibi ellerini, avuçları açık, bacaklarının üzerine koymuştu.

"Kapı kolunu hissediyorsun, istediğin zaman odadan çıkacağını biliyorsun."

"Çıkabilir miyim?"

"Kapıyı açıp hemen çıkarsın."

"Sanırım en iyisi bu, eğer çıkarsam..."

Sustu, başını kaldırıp yavaşça bana doğru çevirdi. Ağzı bir çocuğunla gibi yan açıktı.

"Biraz daha kalacağım," dedi alçak sesle.

"Orada yalnız mısın?"

Başını salladı.

"Onu duyabiliyorum," diye mmldandı. "Ama göremiyorum."

Sanki belirgin olmayan bir şeyi seçmek istermiş gibi alnını kırıştırdı.

"Burada bir hayvan var," dedi birdenbire.

"Ne tür bir hayvan?"

"Babamın büyük bir köpeği var..."

"Baban orada mı?"

"Evet, burada, köşede, jimnastik merdivenlerinin yanında üzgün duruyor. Gözlerini görebiliyorum. Babanı incittim diyor. Baba üzgün."

"Ya köpek?"

"Köpek ayaklannm etrafında dolanıyor, kokluyor. Yaklaşıyor, sonra geri gidiyor. Şimdi hiç kıpırdamadan onun yanında duruyor, soluyor. Babam, köpeğin beni koruyacağını söylüyor... İstemiyorum, bunu yapmamalı, o beni..."

Charlorte derin bir nefes aldı. Ürkütücü bir gölge geçtiyüzünden. Transtan, o karanlık denizden çıkmanın zamanı geldi diye düşündüm. Eğer çok hızlı ilerlerse, hipnozdan çıkması zorlaşabilirdi. Köpeği bulmuştuk, Charlorte orada durup ona baktı. Bu büyük bir adımdı. Köpeğin lam olduğunu zamanla çözerdik.

Suyun yüzeyine çıkarken, Marek'in dudaklarını aralayıp Charlotte'a dişlerini gösterdiğini gördüm. Lydia koyu yeşil bir yosun bulutunun içinden geçerken, elini uzatıp Pierre'in çenesine dokunmaya çalıştı, Sibel ve Jussi gözlerini kapatmışlardı. Eva Blau'yla tam suyun yüzeyinin altında karşılaştık.

Neredeyse uyanmıştık. Hipnoz etkisiyle gerçekliğin çözüldüğü sınır her zaman belirsizdi, aynı şey tersi için de geçerliydi - bilinç anma dönüşün sının da belirsizdi.

"Biraz ara veriyoruz," dedim.

Charlotte'a dönüp kendini nasıl hissettiğini sordum.

"Teşekkürler," deyipbakışlannıyere çevirdi.

Marek ayağa kalkıp Sibel'den bir sigara istedi, birlikte dışan çıktılar. Pierre sandalyesinde, Jussi'nin yanında kaldı. Bir süre yere baktıktan sonra, sanki ağlamış gibi aceleyle gözlerini ovdu. Lydia yavaşça doğruldu, kollannı kaldınp gerinerek esnedi. Charlotte'a, perili evinde biraz kalmayı tercih etmesine sevindiğimi söyleyecektim ama o da çıkmıştı.

Aceleyle birkaç not alırken Lydia yanıma geldi. Ağır takılan usulca şmgırdadı, parfüm kokusunu alabiliyordum.

"Benim sıram ne zaman geliyor?"

"Bir dahaki sefer," dedim başımı notlanmdan kaldırmadan.

"Neden bugün değil?"

Kalemimi not defterimin üzerine bırakıp gözlerine baktım.

"Çünkü Charlottela devam etmeyi düşünüyorum, sonra da Eva ile."

"Charlotte'un eve gitmek istediğini söylediğini sanıyordum."

"Bakalım, göreceğiz," dedim.

"Ama ya şimdi geri gelmezse," diye ısrar etti.

"O zaman Lydia, seninle devam ederiz."

Kalemi alıp tekrar notlanma dönerken, Lydia bir süre beni izledi.

"Eva'nın öyle derin bir hipnoza gireceğinden hiç emin değilim," dedi birden.

Bakışlanmı ona çevirdim.

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü astral bedeniyle buluşmayı gerçekten istemiyor."

"Astral beden?"

Utangaç bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Sen buna başka bir şey diyorsun, biliyorum. Ama ne demek istediğimi anladın."

"Lydia ben bütün hastalanma yardımcı olmaya çalışıyorum," dedim kuru bir sesle.

Başını yana eğdi.

"Ama başaramayacaksın, öyle değil mi?"

"Niçin başaramayacağım?"

Omuzlannı silkti.

"İstatistiki olarak, içimizden biri intihar edecek, bir iki kişi akıl hastanesini boylayacak ve..."

"Böyle akıl yürütemezsin..."

"Evet, yürütebilirim," diye sözümü kesti. "Çünkü başaranlann arasında olmak istiyorum."

Bana doğru bir adım daha artı ve gözlerinde hiç beklemediğim zalim bir ifade vardı.

"Sanınm canına kıyacak kişi Charlotte olacak," dedi sesini alçaltarak.

Bana konuşma fırsatı vermeden, "En azından çocuğu yok," diye iç çekerek ekledi.

Sonra gidip yerine oturdu. Saate baktım, on beş dakikadan daha fazla bir süre geçmişti. Pierre, Jussi ve Eva yerlerine dönmüştü. Koridorda kendi kendine konuşarak dolaşan Marek'i çağırdım. Sibel kapının kenarında sigara içiyordu, içeri girmesini söyleyince kıkırdadı.

Charlotte'un artık gelmeyeceğini kabul edip hadi başlayalım deyince, Lydia'nm gözleri sevinçle parladı.

Yüzlerine baktım. Hazırdılar. Aradan sonraki seanslar her zaman daha iyi olurdu, sanla o derinliğe geri dönmeyi özlerler, oradaki ışık ve sesler fısıldayarak onlan geri çağırırdı.

Giriş kolay oldu. Lydia on dakika içinde derin hipnoza geçti.

Dalıyorduk. Tenimi yalayan ıhk suyu hissediyordum. Büyük gri kaya kütlesi mercanlarla kaplıydı. Her ayrıntıyı, ışıltıyı ve titreşen rengi görebiliyordum.

"Lydia," dedim, "Neredesin?"

Diliyle kuru dudaklarını yalayıp başmı geriye attı, gözlerini usulca kapatmıştı ama dudağına gergin bir ifade yerleşmiş, alnı kmşmıştı.

"Bıçağı alıyorum," dedi.

Sesi kuru, hışırtılıydı.

"Nasıl bir bıçak?" diye sordum.

"Bulaşıklıkta duran dişli bıçak," dedi. Sonra bir süre, ağzı yan açık bekledi.

"Ekmek bıçağı mı?"

"Evet," dedi gülümseyerek.

"Devam et."

"Dondurmapaketini ortasından kesiyorum. Dondurmanınyansım ve bir kaşık alıp televizyonun karşısındaki kanepeye oturuyorum. Oprah VVinfrey'in programı. Dr. Phil izleyicilerin arasında oturmuş işaretparmağını gösteriyor. Etrafına kırmızı iplik sarmış, tam niçin öyle yaptığını söyleyecekken, Kasper bağırmaya başlıyor. Kasper'in

bir şey istemediğini sadece bana inat yaptığını biliyorum. Canımı sıkacağını bildiği için bağırıyor, evimde kötü davranışlara tahammül etmediğimi bildiği için."

"Ne diye bağırıyor?"

"Dr. Phil'in söylediklerini dinlemek istediğimi biliyor. Oprah'yı sevdiğimi biliyor... İşte bu yüzden bağırıyor."

"Şu anda ne diye bağırıyor?"

"Aramızda kapalı iki kapı var ama onu duyabiliyorum. İğrenç şeyler söylüyor. Amcık, amcık, amcık..."

Lydia'nm yanaldan kızardı, alnında terler belirdi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

Tekrar dudaklannı yaladı, solumalan ağırlaştı.

"Televizyonun sesini açıyorum," dedi öfkesini bastırarak. "Alkış seslerinden ortalık inliyor ama nafile. Artık hiç zevk almıyorum. Kasper keyfimin içine etti. Evet durum bu. Ona bunu açıklamalıyım."

Dudaklannı sıkıca kapatarak hafifçe gülümsedi, yüzü kireç gibi olmuştu, alnının üzerindeki ter damlaları parlıyordu.

"Açıkladın mı?" diye sordum.

"Ne?"

"Ne yapıyorsun, Lydia?"

"Ben... çamaşır odasının yanından geçip aşağı sohbet odasına iniyorum. Kasper'in odasından vınlamalar ve tuhaf vızıltılar geliyor... Ne haltlarkanşünyor bilmiyorum. Yukan çıkıp televizyon seyretmek istiyorum ama Kasper'in odasına doğru gidiyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum..."

Lydia sustu.

"İçeri giriyorsun," dedim. "Orada ne var, Lydia?"

Kıpırdayan dudaklanndan hava kabarcıklan çıktı.

"Ne görüyorsun?" diye sordum dikkatle.

"Ben içeri girince, uyuyor numarası yapıyor," dedi yavaşça. "Büyükannemin fotoğrafını yırtmış. Oysa o fotoğrafı alırken dikkatli olacağına söz vermişti. Anneannemin bendeki tek fotoğrafı oydu. Onumahvetmiş şimdi de uyuyornumarasınayatıyordu. Pazar günü Kasper'le çok ciddi bir konuşma yapmayı düşünüyorum. Birbirimize karşı davranışlarımızı gözden geçirmeliyiz. Dr. Phil bana ne tavsiye ederdi acaba Hâlâ kaşığı elimde tuttuğumu fark ediyorum, üzerine baktığımda kendimi göremiyorum, metalinde bir tek ayıcık yansıyor, onu herhalde tavana asmış..."

Lydia birden acıyla yüzünü buruşturdu. Sonra gülmeye çalıştı ama yalnızca tuhaf sesler çıktı dudaklarından. Bir daha denedi ama yine kahkaha değildi.

"Neyapıyorsun?" diye sordum.

"Bakıyorum," dedi ve başını yukarı doğru kaldırdı.

Birden sandalyeden yere kaydı ve başını çarptı. Hemen ona doğru atıldım. Doğrulup yere oturdu, hâlâ hipnoz altındaydı ama fazla derinde değildi artık. Çaresiz, korku dolu gözlerle baktı bana. Konuşarak sakinleştirmeye çalıştım.

®

Charlorte'u niçin arama ihtiyacı hissettiğimi büemiyordum ama beni endişelendirenbir şey vardı. Belki de hipnoz altında, perili evde daha fazla kalmaya ikna ettiğimdendi. Gururunu okşamış, başını kaldırıp bakmaya teşvik etmiştim. Babasının ayaklarının dibinde dolaşan kocaman köpekten ilk defa bahsetmişti. Odadan alışkanlığının aksine teşekkür etmeden ayrılması ve herhangi bir açıklama yapmadan ikinci seansa gelmemesi beni endişelendirmişti.

Telefon numarasını çevirir çevirmez pişman olsam da telesekretere bağlanana kadar bekledim.

Öğle yemeğinden soma tekrar bisikletle Karolinska Hastanesi'ne döndüm. Serin bir rüzgâr vardı ama sokaklar ve binaların cepheleri bahar aydınlığınabulanmıştı.

Charlotte sarsıcı bir deneyim yaşadı, biraz dinlenmeye, kendi başına kalmaya ihtiyacı var diye düşünerek endişelerimden kurtulmaya çalıştım.

Benjamin'i bugün okuldan Kennet alacaktı. Polis arabasına bindirmeye söz vermişti. Ben geç saatlere kadar çalışacağımdan, Simone de arkadaşlarıyla operaya gideceğinden, Benjamin bu gece Kennet'de kalacaktı.

Genç stajyer Maja Swartling'e röportajı tamamlama sözü vermiştim. Birden onunla buluşacağım saati iple çektiğimi fark ettim. Teorilerim Charlotte tarafından doğrulandığından keyfim yerindeydi.

Hastanenin lobisi boştu, sadece araç bekleyen yaşlı birkaç kadın vardı. Hava güzeldi, işten sonra koşu yapmayı düşündüm.

Maja odamın kapısında bekliyordu. Dolgun, kırmızı dudaklarına geniş bir gülümseme yayıldı, beni selamlamak için şakacı bir ifadeyle eğildiğinde kömür karası saçları parladı.

"Umarım doktorumuz ikinci bir söyleşi sözünden pişman olmamıştır," dedi.

"Elbette olmadım," dedim.

Kapının kilidini açarken, içimde bir kıpırtı hissettim. Bakışlarımız karşılaşınca, gözlerinde hiç beklemediğim bir ciddiyet gördüm. Yanımdan geçip içeri girdi.

Birden kendi bedenimin, ayaklarımın, dudağımın farkına vardım. Maja dosyasını, kalemini ve not defterini çıkartırken kızardı.

"Son görüşmemizden bu yana neler oldu?" diye sordu.

Ona bir kahve yaptım ve öğleden somaki başarılı seansı anlattım.

"Sanırım Charlotte'u bu hale sokanı bulduk," dedim. "Birisi canını felaket acıtmış, defalarca intihara teşebbüs etme nedeni bu."

"Kimmiş?"

"Bir köpek," dedim ciddiyetle.

Maja gülmedi, en cüretkâr, en parlak tezlerimden birinin fabl-ların kadim yapısına dayandığını biliyordu: Tabu sayılan, korkunç ya da baştan çıkarıcı şeyleri anlatmanın en eski yolu hayvan kılığına bürünerek anlatmaktı.

Hastalarım, sevgi ve koruma bekledikleri insanların akla gelebi-lecek her türlü eziyete başvurmuş olmalarının nedenlerini, bu yolla anlayıp yaşadıkları travmadan kurtulmaya çalışıyorlardı.

Benim için Maja Svvartling'le konuşmak çok kolay, hatta tehlikeli denilebilecek kadar kol aydı. Uzman olmasa da konuya hâkimdi, zeki sorular soruyordu, üstelik çok iyi bir dinleyiciydi.

"Peki Marek Semiovic? Onun durumu ne âlemde?" diye sordu.

"Geçmişini biliyorsun. Bosna'daki savaştan kaçıp buraya sığındı. Doğrusu yalnızca fiziki yaralan tedavi edildi."

"Evet."

"Henüz durumunu tam çözemedim ama araştırmam için ilginç bir durum. Derin hipnoz altındayken hep aynı anıya, aynı mekâna gidiyor. İnsanlara işkence yapmaya zorlanıyor, tanıdığı insanlara, çocukken birlikte oynadığı insanlara, sonra bir şeyler oluyor."

"Hipnoz sırasında mı?"

"Evet. Daha ileri gitmeyi reddediyor."

Majanot aldı, sayfalan karıştırdı, soma başını kaldınp banabaktı.

Lydia hakkında konuşmamayı tercih ettim, hipnoz sırasında sandalyeden düştüğünü söylemedim, bunun yerine hipnoz sırasında

özgür iradenin, yalnızca kendine yalan söylememekle sınırlandığı yönündeki fikirlerimden bahsettim.

Vakit çabuk geçmiş, akşam olmuştu. Koridor boşalıp sessizliğe gömülmüştü.

Maja not defteri, dosya ve kalemini toplayıp evrak çantasına koydu, fularını boynuna dolayıp ayağa kalktı.

"Zaman nasıl geçti anlamadım," dedi özür diler gibi.

"Dinlediğin için teşekkür ederim," diye vedalaşmak için elimi uzattım.

Bir süre tereddüt ettikten sonra, "Peki, bu akşam bir kadeh içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordu.

Bir süre düşündüm. Simone arkadaşlarıyla birlikte operaya gidecekti, eve geç dönerdi. Benjamin büyükbabasının yanındaydı, ben bütün gece çalışmayı planlamıştım.

"Bir kadeh içebiliriz," dedim kuralları çiğnediğim duygusunu bastırarak.

"Roslagsgatan üzerinde küçük bir yer biliyorum," dedi Maja. "Adı Peterson-Berger. Sade ama şirin biryer."

"Güzel."

Ceketimi aldım, ışığı kapattım, odadan çıkıp kapıyı kilitledim.

Saat en fazla yedi buçuktu, trafik çok sakindi. Bisikletlerimizi alıp Nontull'dan aşağı doğru sürdük. Bahar, dallardaki kuşlann ışıklı sesleriyle titriyordu.

Kapıdan girip de lokantanın sahibesinin gülümseyen bakışlarıyla karşılaşınca, biraz tereddüt ettim. Buraya gelmem doğru muydu? Simone arar da ne yaptığımı sorarsa ne derdim? İçimi bir huzursuzluk bulutu kapladı ama sonra dağıldı. Maja bir meslektaşımdı. Onunla oturup biraz çene çalmamda ne mahsur vardı? Üstelik Simone

arkadaşlarıyla birlikteydi, şimdi büyük ihtimal Halk Operası'nm restoranında şarap içiyorlardı.

Maja müthiş güzel, genç ve dışa dönüktü. Ben ondan en az on beş yaş daha büyük ve evliydim.

"Bunların kimyonlu tavuk şişini seviyorum," diyen Maja, lokantanın uzak köşesindeki masalardan birine doğru yürüdü.

Oturduk, bir garson kadın masamıza bir sürahi su koydu. Bir dirseğini masaya koyan Maja elini çenesine dayayıp sürahiye bakmaya başladı

"Eğer burada sıkıhrsak, benim eve gidebiliriz," dedi sakin bir sesle.

"Maja benimle flört mü ediyorsun?"

Bir kahkaha attı, gamzeleri derinleşti.

"Babama göre doğuştan böyleymişim. İflah olmaz bir flörtçü."

O benim yaptığım şeyleri derinlemesine araştırırken ben, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

"Baban da mı doktor?" diye sordum.

Başını salladı.

"Profesör Jan E. Swartling."

"Şu beyin cerrahı mı?" dedim hayranlığımı gizlemeden.

"İnsanların beyinlerini karıştırıp duranlara ne denirse ondan işte," dedi aksi bir ifadeyle.

Yüzündeki gülümseme ilk defa kaybolmuştu.

Yemeğimiziyedik. İçinde bulunduğum durum beni gittikçe daha fazla huzursuz ediyor, gerginliğimi atmak için çok hızlı içiyordum, biraz daha şarap istedim. Garsonların bizi sevgili sandıklan açıktı, bu da beni geriyordu. Sonunda sarhoş oldum, gelen hesaba bakmadan kartla ödedim, hesap fişini kınştınp vestiyerin yanındaki çöp kutusuna atom. Dışanda ılık bir bahar akşamı vardı ve ben kesinlikle eve

gitmeye niyetliydim. Ama Maja bir kapıyı işaret etti, yukarı çıkıp nasıl bir yerde yaşadığını görmek ve bir çay içmek ister miyim diye sordu.

"Maja," dedim, "sen iflah olmaz birisin, baban haklı."

Gülerek koluma girdi.

Asansörde birbirimize çok yakındık. Gülümseyen dolgun dudaklarına, inci gibi dişlerine, geniş alnına, siyah ve parlak saçlanna bakmaktan kendimi alamıyordum.

Neler hissettiğimi anlamış gibi çenemi okşadı, öpmek için eğildim, o sırada asansörün kapısı açıldı.

Dairesi çok küçük ama çok zevkliydi. Duvarları yumuşak bir Akdeniz mavisine boyanmıştı, dairenin tek penceresinde keten bir perde asılıydı. Beyaz fayans döşeli küçük mutfağında, modern, küçük bir ocak vardı. Maja mutfağa girip bir şişe şarap açtı.

"Çay içeceğiz sanmıştım," dedim, elindeki şarap şişesi ile iki kadehe bakarak.

"Bu kalbe daha iyi gelir," dedi.

"Peki, o zaman," dedim. Bardaklardan birini alırken, elime biraz şarap döküldü.

Bir bezle elimi sildi, dar yatağa oturup geriye yaslandı.

"Şirin bir ev," dedim.

"Şimdi burada olman ne tuhaf," dedi tebessümle. "Uzunzamandır sana hayrandım ve..."

Birden ayağa kalktı

"Senin bir fotoğrafını çekmeliyim," dedi kıkırdayarak. "Büyük doktor burada, benim evimde."

Makinesini aldı, zumunu ayarladı.

"Şöyle ciddi bir poz ver," dedi.

Kıkırdayarak çekmeye başladı, değişik pozlar vermemi istiyor, şaklabanlıklar yapıyordu.

"Çok seksi," dedi hafifçe gülerek.

"Vogue'a kapak mı olacağım?"

"Beni seçmezlerse," diye fotoğraf makinesini bana uzattı.

Makineyi aldım. Maja sırtüstü yatağa atladı.

"Sen kazandın," diyerek bir resmini çektim.

"Erkek kardeşim bana hep muhallebi diyor. Sence ben şişman mıyım?"

"İnanılmaz güzelsin," diye mırıldandım.

Dizlerinin üstüne kalktı, süveterini çıkardı. Dolgun göğüslerinin üzerinde açık yeşil bir sutyen vardı.

"Şimdi bir resim çek," diye fısıldayarak sutyenini çözdü.

Yanaldan al al gülümsedi. Derin siyah, ışıltılı gözlerine, gülümseyen dudaklanna, pembe tomurcuklu memelerine çevirdim objektifi.

Değişik pozlarda çektim fotoğraflanm, eliyle yaklaşmamı işaret etti.

"Yakınbir poz alacağım," diyerek diz çöktüm. Bedenim arzuyla yanıyordu.

Bir memesini tutup kaldırdı. Kameranın flaşı patladı. Erkeklik organım iyice sertleşmiş, titremeye başlamıştı. Makineyi indirdim, öne eğilip bir memesini ağzıma aldım. Yüzümü bastırdı, sert meme ucunu emdim, yaladım.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Tannm, harika."

Sıcak teni yanıyordu. Pantolonunun düğmelerini çözüp indirdi, ayaklanyla bir kenara savurdu. Ayağa kalktım, onunla yatmamalıydım, bunuyapmamalıydım. Ama makineyi alıp yine fotoğraflanm çektim. Şimdi üzerinde ince, açık yeşil bir külot vardı.

"Buraya gel," diye fısıldadı.

Kocaman bir gülümsemeyle bacaklarını açtı. Külotunun kenarlarından siyah kıllarını görebiliyordum.

"Hadi," dedi.

"Yapamam."

"Bence yapabilirsin," diye gülümsedi.

"Maja sen tehlikeli bir kadınsın, çok tehlikeli," dedim.

Kamerayı yere koydum.

"Tamam, yaramaz bir kızım."

"Ama ben evli bir adamım, bunu anlaman gerek."

"Sence güzel değil miyim?"

"İnanılmaz güzelsin, Maja."

"Karından daha mı güzel?"

"Sus."

"Ama beni arzuluyorsun değil mi?" diye fısıldadı.

Önce kıkırdadı, sonra birden ciddileşti.

Başımı sallayarak geri çekildim. Yüzüne mutlu bir ifade yerleşmişti.

"Seninle hâlâ söyleşi yapabilirim, değil mi?"

"Kesinlikle," dedim, kapıya doğru giderken.

Bana uzaktan bir öpücük verdi, ben de aynısını yaptım. Sonra daireden çıkıp merdivenleri hızla indim ve bisikletime gittim.

®

O gece rüyamda üç su perisini gösteren bir rölyefe bakıyordum. Bağırarak bir şey söylerken uyandım, sessiz, karanlık odada kendi sesimin yankısını duydum. Simone ben uykudayken gelmişti, uyanmadan bir taraftan diğer tarafa döndü. Ter içinde kalmıştım, hâlâ

kanımda alkol dolanıyordu. Dışarıda tepe lambalarını yakmış bir çöp kamyonu geçti gürleyerek. Bina sessizdi. Kalkıp bir hap aldım, ne kadar unutmaya çalışsam da dün akşam yaşadıklarım aklıma geldi. Maja Swartling'in çıplak fotoğraflarını çelomştim. Memelerini, bacaklarının ve bahar yeşili külotunu. Neyse ki sevişmedik dedim kendi kendime. Düşünmedim bile, istemedim, tamam sının geçtim ama Simone'ye ihanet etmedim. Şimdi iyice ayılmışum. Bana ne olmuştu? Nasıl olmuş da Maja'mn çıplak fotoğraflannı çekebilmiştim. Güzeldi, baştan çıkancıydı. Gururumu okşamıştı. Bu kadan yetmiş miydi? İçimde böylesi zayıf bir nokta keşfetmek beni şaşırttı: Kendini beğenmişin biriydim. İçimde ona âşık olduğuma dair hiçbir işaret yoktu. Yalnızca gururumu okşadığı için olmuştu bunlar.

Tekrar yatağa uzandım, yorganı yüzüme çektim ve sonra ağır bir uykuya daldım.

®

Marek, derin hipnotdk dinlenme aşamasmdaydı. Büzülerek oturuyordu, kaslı bedenine dar gelen bir süveter giymişti. Saçlan kısa kesilmişti, başında biryara izi vardı. Çenesi, sankibir şey çiğner gibi oynuyordu, başını kaldınp boş gözlerle bana baktı.

"Kendimi gülmekten alamıyorum," dedi yüksek sesle. "Mostar'dan gelen oğlan, elektrik şoklan yüzünden çizgi film karakteri gibi olduğu yerde sıçrayarak dönüyor."

Marekin neşesi yerinde gibiydi, başını sallayıp duruyordu.

"Beton zeminde yatıyor, kan içinde. Hızlı, çok hızlı nefes alıyor. Olduğu yerde kıvrıldı, ağlıyor. Lanet olsun, ayağa kalk diye bağınyorum, eğer kalkmazsa onu öldüreceğim. Süngüyü köküne kadar kıçına sokacağım."

Marek bir süre susta. Sonra o boş, ağırlıktan yoksun ifadeyle devam etti.

"Ayağa kalkıyor, bacakları titriyor, ayakta durmakta zorlanıyor, çükü iyice içine çekilmiş, titriyor, merhamet dileniyor, kötü bir şey yapmadığım söylüyor. Yanma yaklaşıyorum, kanlı dişlerine bakıyorum, boynuna elektrik veriyorum. Tepiniyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, çırpmıyor, başını defalarca duvara vuruyor. Ağız dolusu kahkahalar atıyorum. Yana kay kıhyor, ağzından kan boşalıyor, köşedeki battaniyelerin üzerine çöküyor. Gülümsüyorum, ona doğru eğilip yine elektrik veriyorum, bedeni sanki ölü bir domuz bedeniymiş gibi olduğu yerde sekiyor. Kapıya dönüp bağırarak eğlencenin bittiğini söylüyorum ama kapıdakiler içeriye bu defa oğlanın abisini getiriyorlar. Tanıyorum onu, fabrikada, Aluminij'de iki yıl beraber çalışmıştık."

Marek durdu, çenesi titredi.

"Şimdi ne oluyor?" diye sordum yavaşça.

"Bilmiyorum, belki, odayı artık göremiyorum. Dışarıdayım, çayırlıkta yürüyorum, ayaklarımın altındaki otlar nemli ve soğuk."

Herkesi dikkatli biçimde hipnozdan çıkardım. Konuşmaya başlamadan önce durumlannı kontrol ettim. Marekyanağmdaki yaşlan silip gerindi. Kollannm altı terlemişti.

"Beni zorladılar, bu onlann işi... Beni eski arkadaşlanma işkence yapmaya zorladılar," dedi.

"Biliyoruz," dedim.

Tedirgin, meraklı bakışlarla bizi süzdü.

"Korktuğum için güldüm. Öyle biri değilim. Tehlikeli değilim," diye fısıldadı.

"Kimse seniyargılamıyor," Marek.

Tekrar gerindi. Göz göze geldik.

"Çok kötü şeyler yaptım," dedi, boynunu kaşıdı, huzursuz bir şekilde kımıldandı.

"Seni zorlamışlar."

Marek iki elini yana açtı.

"Ama çok boktan bir şey var," dedi. "O zamanlan özlüyorum."

"Öyle mi?"

"Lanet olsun," diye bağırdı. "Konuşup duruyorum işte, bilmiyorum, hiçbir şey bilmiyorum."

"Bence her şeyi çok güzel hatırlıyorsun," diye araya girdi Lydia yumuşak bir gülümsemeyle. "Niçin anlatmak istemiyorsun ki?"

"Kapa çeneni," diye bağıran Marek, bir elini kaldınp Lydia'nm üzerine yürüdü.

"Otur," dedim sert bir tonla.

"Bana bağırma Marek," dedi Lydia. Sakindi.

Lydia'yla göz göze gelen Marek de sakinle şti.

"Özür dilerim," dedi tereddütlü bir gülümsemeyle, birkaç kez başını sıvazladıktan sonra tekrar yerine oturdu.

Seans arasında bir kahve alıp pencerenin kenanna oturarak dışanya bakmaya başladım. Karanlık bir gündü. Ağır bir yağmur havası vardı. İçeri sızan soğuk rüzgâr hafif bir yaprak kokusu taşıyordu.

Hastalanın yerlerine oturmaya başladılar.

Eva Blau baştan aşağı mavi giyinmişti, ince dudaklarına mavi ruj sürmüş, gözlerine mavi sürme çekmişti. Her zamanki gibi tedirgin görünüyordu, hırkasını omzuna atmış, devamlı alıp geri omzuna koyuyordu.

Lydia Pierre'le konuşuyordu. Pierre gözlerini kapatmıştı, acıyla kıvrılan dudaklan bir tikle mütemadiyen kımıldıyordu.

Marek bana sırtını dönmüş, çantasında bir şey aranıyordu.

Ayağa kalkıp el sallayarak Sibel'i içeri çağırdım, sigarasını ayakkabısının altında söndürüp paketin içine koydu.

"Devam edelim," dedim. Niyetim Eva Blau'ylayeni bir denemede bulunmaktı.

Eva Blau'nun yüzü gergindi, mavi dudaklarında alaycı bir ifade vardı. Aldatıcı uysallığına karşı tetikteydim. Bir şeye zorlanmak istemiyordu. Ama onu hipnoza kendi iradesiyle nasıl yönlendireceğimi biliyordum. Sakinleşmek için yardıma ve derinlere dalmaya ihtiyaç duyduğu gayet açıktı.

Hastalarımdan çenelerini göğüslerine indirmelerini istediğimde, Eva, kocaman bir tebessümle, çağrıya hemen uydu. Geriye doğru sayarken, suyun beni sanp aşağı doğru çektiğini hissettim ama tedbiri elden bırakmadım. Eva gözucuyla Pierre'e bakıyor, onunla aynı ritimde nefes alıp vermeye çalışıyordu.

"Yavaşça batıyorsunuz," dedim. "Bedeniniz rahatlıyor, tatlı bir ağırlıkla dinlendirici derinliklere dalıyorsunuz."

Hastalarımın arkalarında dolaşarak, solgun boyunlarına, yuvarlak sırtlarına baktım. Eva'nın arkasında durup bir elimi omzuna koydum. Gözlerini açmadan yüzünü yukarı doğru çevirdi, dudaklarını biraz dışarı çıkardı.

"Şimdi yalnızca Eva'yla konuşuyorum," dedim. "Eva, uyanık kalmanı istiyorum ama hep sakin. Ben grupla konuşurken sesimi dinleyeceksin, yalnız hipnotize olmadan, hep o aynı sükûneti, o huzurlu dalışı hissedeceksin ama uyanık kalacaksın, hep uyanık."

Omuzlarının nasıl gevşediğini hissettim.

"Şimdi herkesle konuşuyorum. Beni dinleyin. Saymaya başlayacağım ve her sayıyla birlikte daha derinlere inecek, daha çok gevşeyeceğiz. Eva sen düşüncelerinle bize eşlik edeceksin ama bilincin yerinde ve uyanık olacaksın."

Geriye doğru sayarak yerime döndüm. Sandalyeme oturduğumda, Eva'nm yüzü iyice gevşemiş, inanılmayacak ölçüde değişmişti. Sarkan altdudağmm iç tarafındaki ıslak pembelikle mavi ruju arasında tuhaf bir kontrast oluşmuştu. Soluğu ağırlaşmıştı. İçe dönüp kendimi bıraktım, sudakaranlık bir çukura doğrubattım. Batık bir geminin veya sular altında kalmış bir evin içindeydik. Aşağıdan, bana doğru, bir tuzlu su akıntısı geldi. Hava kabarcıkları ve küçük yosun parçalan geçti önümden.

"Devam edin, daha derinlere, daha sakin."

Yaklaşık yirmi dakika sonra hepimiz suyun dibinde, pürüzsüz çelik bir zeminin üzerinde duruyorduk. Metale yapışmış birkaç midye vardı. Oradaburadaküçükyosungruplansalınıyordu. Düzyüzeyde beyaz bir yengeç emekliyordu. Grup karşımda yanm daire şeklinde dizilmişti. Eva'nınyüzü solgun, ifadesi hafif şaşkındı. Yanaklarında gri bir ışık dalgalanıyordu, şavkıyıp akan bir ışık.

Yüzü masumlaşmıştı ve derin bir gevşemeyle bir rahibe yüzüne benzemişti. Dudaklanmn arasından bir kabarcık belirdi.

"Eva, gördüğün şeyinyanından ayrılmadan, bize sakince anlat."

"Evet," diye mınldandı.

"Anlat bize," diye usulca ısrar ettim. "Neredesin?"

Yüzü birden tuhaflaştı. Bir şeye şaşırmış gibiydi.

"Uzaklaşıp gittim. Çam iğneleri ve uzun kozalaklarla kaplı bir patikada yürüyorum," diye fısıldadı. "Belki kano kulübüne gidip arka penceresinden içeri bakanm."

"Bakıyor musun şimdi?"

Başını sallayan Eva, küskün bir çocuk gibi yanaklanm şişirdi.

"Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi çabuk ve kesin.

"Hiçbir şey mi?"

"Sadece küçük bir şey... Postanenin önündeki yola tebeşirle bir şey yazıyorum."

"Ne yazıyorsun?"

"Önemli bir şey değü."

"Pencereden bir şey göremiyor musun?"

"Hayır... Yalnızca bir oğlan. Bir oğlana bakıyorum," diye geveledi. "Çok sevimli, çok hoş. Dar bir yatakta, bir kanepede yatıyor. Beyaz bornozlu bir adam onun üzerine uzanıyor. Çok güzel görünüyorlar... Onlara bakmak hoşuma gidiyor. Oğlanları seviyorum. Onlan kucaklamak, öpmek istiyorum."

®

Seanstan sonra Eva, dudaklarını büzüp bakışlarını gruptakilerin üzerlerinde dolandırdıktan sonra, "Ben hipnotize olmadım," dedi.

"Gevşemiştin, bu da benzer bir şey," dedim.

"Hayır, hiç de değü," dedi. "Ne söylediğimi düşünmedim büe, aklıma ne geliyorsa söyledim işte. Hepsini uydurdum."

"Yani kano kulübü yok mu aslında?"

"Yok," dedi aceleyle.

"O patika?"

"Hepsi uydurma," dedi omuzlannı silkerek.

Hipnoza girdiği ve gerçekten yaşadığı bir şeyi anlattığı için rahatsız olduğu açıktı. Eva Blau, kendisiyle ilgili gerçek bir şeyi anlatmaya aslayanaşmay ani ardandı.

Pierre'in onu izlediğini fark edince Marek sessizce avucuna tükürdü. Pierre kızararak, bakışlarını kaçırdı.

. w

"Oğlanlarla asla aptalcabir şey yapmadım," diye devam etti Eva, sesini yükselterek. "Ben iyi kalpli bir insanım, çok iyi kalpli. Bütün çocuklar beni sever. Ben de çocuk bakmayı çok severim, Lydia. Dün senin evine geldim ama zili çalacak cesareti bulamadım."

"Bir daha böyle bir şey yapma," dedi Lydia sakince.

"Neyi yapma?"

"Bir daha benim evime gelme," dedi Lydia.

"Bana güvenebilirsin," dedi Eva. "Charlotte'la çok iyi arkadaş olduk. O bana yemek yapıyor, ben de masaya koymak için çiçek topluyorum."

Lydia'ya döndüğünde Eva'nın dudakları seğiriyordu.

"Oğluna, Kasper'e, bir hediye aldım. Küçük bir şey. Helikoptere benzeyen eğlenceli bir pervane, hem vantilatör gibi de kullanabüirsin."

"Eva," dedi Lydia karanlık bir sesle.

"Kesinlikle tehlikeli değil, kendisine zarar veremez, inan bana."

"Evime gelmeyeceksin," dedi Lydia. "Beni duydun mu?"

"Bugün gelemem, imkânsız. Marek'e gideceğim. Sanırım biraz arkadaşa ihtiyacı var."

"Eva, ne dediğimi duydun," dedi Lydia.

"Akşama da yetişemem," diye gülümsedi Eva.

Lydia'nm yüzü bembeyaz oldu, gerildi. Aceleyle ayağa kalkıp dışan çıktı. Eva arkasından baktı.

®

Restorana girdiğimde Simone henüz gelmemişti. Bize ayrılan masa ıssızdı. Oturdum. Acaba beklerken bir içki alsa mıydım? Saat yediyi on geçiyordu. Smâland sokağındaki KB restoranında bu yeri ben

ayırtmıştım. Doğum günümdü ve kendimi mutlu hissediyordum. Bu aralar pek dışan çıkamıyorduk, o galeri projesiyle, ben de araştırmamla meşguldüm. Akşamlan vakit bulduğumuzda Benjamin'le birlikte kanepeye yerleşip film izlemeyi veya video oyunu oynamayı tercih ediyorduk.

Duvarlardaki resim karmaşasını izledim: Gizemli bir şekilde gülümseyen ince zayıf adamlar ve dolgun kadınlar. Bu duvar resimleri, Sanatçılar Kulübü'nün, bir akşam üst kattaki toplantısından sonra yapılmıştı. Grünewald, Chatam, Högfeldt, Werkmâster ve diğer ünlü modernistler birlikte çalışmışlardı. Simone bu işin nasıl geliştiğini çok iyi biliyordu. Saygı duyulan bu adamlann başkalannı itip kakarak nasıl ön plana çıktıklan ve kadın meslektaşlanna nasıl bütün yollan kapattıklan hakkında Simone'nin bana verdiği seminer aklıma gelince gülümsedim.

Saat yediyi yirmi geçe garson, konyak bardağı içinde Absolut Votka getirdi, birkaç damla Noüly Prat katılmıştı, bardağın kenannda uzun bir dilim misket limonu vardı. Simone'yi biraz daha bekledikten sonra aramaya karar vermiştim.

İçkinin tadına baktım ve endişelenmeye başladığımı fark ettim. Simone'nin numarasını çevirip bekledim.

"Simone Bark."

Sesi dalgındı.

"Sixan, benim. Neredesin?"

"Erik? Galerideyim. Boya..."

Birden sustu. Sonra inlemesini işittim.

"Of ya. Hayır! Çok özür dilerim Erik, tamamen unutmuşum. Bugün burası çok yoğundu, tesisatçı geldi sonra elektrikçi ve..."

"Hâlâ galeride misin?"

Hayal kmklığımın sesime yansımasını engelleyemedim.

"Evet, kireç ve boyayabatmış durumdayım..."

"Hani bu akşam yemek yiyecektik," dedim donuk bir sesle.

"Biliyorum Erik, çok özür dilerim, unutmuşum..."

"En azından güzel bir masa ayırmışlar," dedim alaylı bir sesle.

"Boş yere beni bekleme," diye iç çekti. Sesinden ne kadar üzüldüğünü anlasam da kendimi kızmaktan alamadım.

"Erik," diye fısıldadı. "Beni affet."

"Tamam," deyip telefonu kapattım.

Başka bir yere gitmeye gerek yoktu, karnım açtı ve bir lokantadaydım. Garsona el salladım, başlangıç olarak ringa baliği ve bira ısmarladım, ana yemek olarak da iyi kızarmış ördek göğsü, yanında dilimlenmiş pastırma ve portakal sosu söyledim. Ana yemekle beraber bir kadeh Bordeaux şarabı ve son olarak da ballı Gruyere Alpage istedim.

Masaya ringa baliği ile kızarmış ekmek getiren garson, biramı doldururken üzgün bir bakış fırlattı bana. "Diğer servisi kaldırabilirsiniz," dedim. "Anlaşıldığı kadarıyla, kendi başıma yemek yiyeceğim."

Keşke bloknotumuyanıma alsaydım diye düşündüm, hiç olmazsa yemek yerken yararlı bir şey yapardım.

Birden cep telefonum çaldı. Bir an aklıma Simone'nin şaka yapmış olacağı düşüncesi geldi, şimdi kapıdan girmek üzereydi ama telefondaki ses bu hayalimi dağıttı.

"Merhaba, ben Maja Swartling."

"Maja, ya, merhaba."

"Şey soracaktım... Of, amma da gürültülü bir yerdesin. Yanlış bir zamanda mı aradım?"

"KB. lokantasında oturuyorum," dedim ve nedendir bilmiyorum "Bugün benim doğum günüm," diye ekledim.

"Oo, kutlarım, kalabalıksınız herhalde."

"Yalnızım," dedim kısaca.

"Yalnız!" Bir an sustuktan sonra beklemediğim bir şekilde devam etti. "Erik... seni baştan çıkarmaya çalıştığım için özür dilerim. Köpek gibi utanıyorum."

Kısık sesle konuşuyordu. Boğazını temizledi, ifadesiz bir ses takınmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

"Seninle yaptığım ilk görüşmenin metnini okuman mümkün mü diye soracaktım. Bitirdim ve danışman hocama vereceğim ama eğer sen daha önce okumak istersen..."

"Odamın girişindeki posta kutusuna bırak."

Vedalaşük. Şişede kalan birayı bardağa koydum. Garson masayı temizledi. Biraz sonra ördek göğsü ve kırmız şarapla geldi.

Kederli bir boşluk içinde yedim yemeğimi. Üçüncü şarap kadehini bitirdim ve duvardaki resimlerin hipnoz grubumun üyelerine dönüşmelerine müsaade ettim. Siyah saçlarını ensesinde toplarken koca göğüsleri havalanan şuh kadın Sibel'di. Zayıf, takım elbiseli, tedirgin adam Pierre. Jussi tuhaf, gri bir nesnenin ardına gizlenmişti ve Charlotte şık bir elbise giymişti, çocuksu bir takım elbise giymiş olan Marek'le birlikte yuvarlak bir masada oturuyordu.

Resimlere dalıp gitmiş, zamanı unutmuştum. Birden arkamdan soluk soluğa bir ses duydum.

"Tanrıya şükür hâlâ buradasın!"

Maja Swartling'di.

Geniş bir gülümsemeyle bana sarıldı, benim ifadem soğuktu.

"Doğum günün kutlu olsun Erik."

Gür siyah saçlan temiz kokuyordu ve boynunda bir yerlerde hafif bir yasemin kokusu saklıydı.

Karşımda duran sandalyeyi işaret etti.

"Oturabilir miyim?"

Aslında müsaade etmemeliydim. Onu bir daha görmeyeceğim diye kendi kendime söz vermiştim. Gelmemesi gerektiğini bilmeliydi. Ama tereddüt ettim çünkü her şeye rağmen yanımda birinin olmasından memnundum.

Sandalyenin yanında durmuş, cevabımı bekliyordu.

"Sana hayır demekte zorlanıyorum," dedim, sesimde bir ikirciklik vardı. "Demek istediğim..."

Maja oturup garsonu çağırdı, bir kadeh kırmızı şarap ısmarladı. Yaramaz bir çocuk gibi bakarak, tabağımın önüne bir kutu bıraktı.

"Küçük bir şey," dedi yanaldan kızararak.

"Hediye mi?"

Omuzlannı silkti.

"Sembolik bir şey... Yirmi dakika önceye kadar doğum günün olduğunu bilmiyordum ki."

Kutuyu açtım, minyatür bir dürbüne benzeyen bir şey vardı.

"Bunlara anatomik dürbün diyorlar," diye açıkladı Maja. "Dedemin babası icat etmiş. Aslında, Nobel ödülünü kazanmış bir adam ama dürbünden dolayı değil."

Sonra sanki özür diler gibi:

"Tabi o zamanlar yalnızca İsveç ve Norveçlilere ödül veriliyordu," diye ekledi.

"Anatomik dürbün mü?" dedim merakla.

"Her neyse, hoş, çok eski bir şey işte. Aptalca bir hediye olduğunu biliyorum..."

"Hadi canım ne aptalcası... Harika bir şey bu."

Gözlerine baktım, gerçekten güzel bir kızdı.

"Çok teşekkür ederim Maja. Gerçekten çok teşekkür ederim."

Dürbünü dikkatle kutusuna yerleştirip cebime koydum.

"Benim bardağım boşaldı bile," dedi şaşırarak. "Bir şişe isteyelim mi?"

®

Epeyce geç bir saatte Dramaten Tiyatrosu'nun yakınındaki Riche'ye gitmeye karar verdik. Kabanlarımızı vestiyere verirken neredeyse yere yuvarlanıyorduk. Maja düşmemek için bana yaslanırken, ben duvarın uzaklığını tam hesaplayamadım. Tekrar dengemizi sağlayıp görevlinin sıkıntılı, kavgaya hazır yüz ifadesiyle karşılaşınca, Maja bir kahkaha attı. Bunun üzerine Maja'yı kolundan tutup barda uygun bir köşeye götürdüm.

Birer cin tonik ısmarladık. İçerisi sıcak ve kalabalıktı. Birbirimizi duyabilmek için neredeyse iç içeydik, birden tutkuyla öpüşmeye başladık. Vücudumu ona bastırırken başımn duvara çarptığını hissettim. Felaket gürültülü bir müzik vardı. Maja dudaklarını kulağıma dayayıp birkaç defa kendi evine gitmemizi söyledi.

Çıkıp bir taksiye bindik.

"Roslagsgatan'a gidiyoruz," dedi. "Roslagsgatan on yedi numaraya."

Şoför başını sallayarak, trafiğe kanştı. Saat sabahın ikisiydi ve gökyüzü aydınlanmıştı. Film şeridi gibi akan evler solgun gri gölgelere benziyordu. Majabanayaslandı. Ben onun uyuyacağım sanırken, apış aramı okşamaya başladı. Hemen sertleştiğimi hissedince, "Vay," diye fısıldayıp hafif bir kahkaha attı ve başını boynuma yasladı.

Dairesine nasıl çıktık bilemiyorum. Asansörde yüzünü yaladığımı, tuz, ruj ve pudra tadı aldığımı, dalgalı asansör aynasında kendi sarhoş yüzümü gördüğümü hatırlıyorum.

Maja holde ceketini çıkartıp yere attı, ayakkabılarını ayağından fırlattı ve beni yatağa çekip soyunmama yardım etti, sonra elbisesini ve külotunu çıkardı.

"Buraya gel," diye fısıldadı. "Seni içimde hissetmek istiyorum."

Bacaklarının arasına uzandım, sırılsıklamdı. Maja beni sıkıca sararken sıcaklığına bıraktım kendimi. Kulağımın dibinde inledi, tırnaklarını sırtıma geçirip kalçalarını hafif hafif oynattı.

Sarhoş ve beceriksiz bir sevişmeydi. Gittikçe kendime dahaçok yabancılaşüm, gittikçe daha çok yalnızlaşıp dilsizleştim. Orgazm olmak üzereydim, dışarı çıkmaya niyetlenirken kasılarak boşaldım. Maja hızla soluyordu. Ben öylece uzanmıştım, gevşeyip içinden çıktım. Kalbim hâlâ deli gibi çarpıyordu. Maja'nm dudakları tuhaf bir gülümsemeyle aralanırken kendimi kötü hissettim.

İçim bulandı. Neler olduğunu anlayamıy ordum, burada işim neydi?

Doğrulup Maja'nm yanında oturdum.

"Ne oldu?" dedi sırtımı okşayarak.

Sırtımı sallayarak elini ittim.

"Yapma," dedim kısaca.

İçime bir sıkıntı çökmüştü.

"Erik? Sandım ki..."

Sesi üzgündü. Yüzüne bakamıyordum, ona kızgındım. Elbette kendi davranışlarımdan kendim sorumluydum ama eğer o kadar kışkırtmasa bunları yaşamazdık.

"İkimiz de yorgun ve sarhoşuz," dedi fısıldayarak.

"Gitmem gerek," dedim, boğuk bir sesle. Kıyafetlerimi alıp yalpalayarak banyoya geçtim. Küçük bir banyoydu, krem, fırça ve havlularla doluydu. Çengel askılardan birinde bol tüylü bir bornoz, bir diğerinde kaim, yumuşak bir ipe bağlı, pembe bir tıraş bıçağı asılıydı. Aynada yüzüme bakmaya cesaret edemedim, gül şeklinde

mavi bir sabunla yıkandım. Titreyerek giyinirken dirseklerimi defalarca duvara çarptım.

Dışarı çıktığımda, ayağa kalkmış bekliyordu. Çarşafa sannmıştı, çok genç, çok hoş görünüyordu.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu. Dudakları ağlayacakmış gibi titriyordu.

"Kendime kızgınım, Maja. Bu işe hiç..."

"Ama ben istedim Erik. Ben sana âşığım, göremiyor musun bunu?" Gülümsemeye çalıştı ama gözleriyaş doldu. "Bana pislikmişim gibi davranma şimdi," diye fısıldayarak dokunmak için elini uzattı.

Uzaklaşarak, bir hata olduğunu söyledim. Sesim istediğimden daha soğuktu.

Başını sallayarak gözlerini yere çevirdi. Alnı kederle kınşmıştı. Hoşçakal demedim, daireden çıkarak kapıyı kapattım.

Karolinska Hastanesi'ne kadar yürüdüm. Belki Simone'nin, yalnız başıma kalmak istediğimi ve hastanedeki odamda gecelediğimi düşünmesini sağlayabilirdim.

®

Sabahleyin Jârfâlla'daki evimize gitmek için bir taksiye atladım. Alkolün etkisi ve dün gece yaşadıklarımdan dolayı hâlâ içim bulanıyordu. Simone'yi nasıl aldatmıştım? Gerçek olamazdı bu. Maja güzel, neşeli bir kızdı ama benim ilgi duyacağım biri değildi. Hangi akla hizmet onunla yatağa girmiştim?

Simone'ye bunu nasıl anlatacağımı bilemiyordum ama saklayamazdım. Bir hata yapmıştım, insan dediğin hata yapardı ama eğer itiraf edilir ve konuşulursa üstesinden gelinirdi. İlişkimizin böyle bir açıklamayı kaldıracak kadar güçlü olduğunu düşünüyordum.

Simone'ningitmesineaslamüsaadeetmezdim,büiyordum. Eğer o beni aldatsa yaralanırdım ama affederdim. Böyle bir şey için onu aslabırakmazdım.

®

Simone mutfakta fincanına kahve dolduruyordu. Üzerinde yıpranmış, açık pembe ipek sabahlığı vardı. Benjamin bir yaşındayken Çin'den satın almıştık bunu, bir konferansa benimle gelmişlerdi.

"Kahve?" diye sordu.

"Lütfen."

"Erik, doğum gününü unuttuğum için çok üzgünüm."

"Gece hastanede kaldım," dedim.

Sesimin tonundan, yalan söylediğimi herhalde anlamıştır diye düşündüm.

Kızıl san saçları, çilli solgun yüzüne döküldü. Hiçbir şey demeden yatak odasınagidip bir paketle geri döndü. Mahcup bir gülümsemeyle paketi bana uzattı. Şakacı bir acelecilikle açtım paketi.

Charlie Parkerin, İsveç'teki konserlerinin kayıtlarının olduğu CD setiydi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bugün ne yapacaksın?"

"İşe geri gitmem gerek."

"Bu akşam evde güzel bir yemek yiyelim diyordum."

"Çok iyi olur," dedim.

"Ama geç saate kadar kalamayız çünkü boyacılar yarın sabah yedide geleceklermiş. Neden hep böyle erken gelirler ki?"

Benden cevap beklediğini fark ettim.

"Yine de gelmelerini beklersin," diye mırıldandım.

"Kesinlikle," diyerek gülümseyerek kahvesinden bir yudum aldı. "Evet, ne yiyelim? Kuş üzümlü, porto şarabı soslu bifteğe ne dersin, hatırlıyor musun?"

"Uzun zaman oldu," dedim, ağlamak isteğimi bastırarak.

"Erik, bana kızma."

"Kızmıyorum Simone," dedim, gülümsemeye çalışarak.

Ayakkabılarımı giymiş, tam kapıdan çıkmak üzereyken, Simone'nin banyodan çıktığını gördüm. Elinde bir şey vardı.

"Erik," dedi.

"Evet?"

"Bu ne?"

Maja'nm verdiği anatomik dürbündü

"Ha o mu? Bir hediye," dedim, sesimde ihanetimin tınısı vardı.

"Harika bir şey. Antika galiba. Kim verdi?"

Göz göze gelmekten kaçınarak, "Bir hastam," dedim ve anahtarımı arıyormuş ayaklarına yattım.

Şaşkınlıkla güldü.

"Doktorlar hastalarından hediye kabul etmezler sanıyordum. Erik dışı değil mi bu?"

"Belki de geri vermeliyim," dedim kapıyı açarken.

Simone'nin bakışları sırrımı yaktı. Onunla konuşmalıydım ama onu kaybetmekten korkuyordum. Cesaret edemedim. Nasıl başlayacağımı bilemedim.

Birkaç dakika sonra yeni bir seansa başlayacaktık. Koridorda kesif bir temizlik malzemesi kokusu ve cila makinesinin geride bıraktığı uzun ıslak izler vardı. Arkamdan ayak sesleri duydum, Charlorte'ru.

"Erik," dedi çekinerek.

Durup bekledim.

"Tekrar hoş geldin."

"Öyle birden kaybolduğum için özür dilerim," dedi.

"Hipnozu nasıl yaşadığını merak ettim."

"Bilemiyorum," diye gülümsedi. "Bildiğim tek şey buhaftakendimi yıllardır hissetmediğim kadar mutlu ve güvende hissettiğim."

"Ben de bunu ummuştum."

Telefonum çaldı, Charlotte'tan özür dileyerek telefonu çıkarttım, Charlotte koridorun köşesini dönerken, telefonun ekranına baktım. Maja'ydı. Açmadım. Daha sonra aradığında da açmayacaktım. Bıraktığı mesajları da dinlemeden sildim.

®

Terapi odasına girerken Marek bana engel oldu. Kapının önünde dikilmiş boş, uzak bir gülümsemeyle bakıyordu.

"İçeride biraz eğleniyoruz," dedi.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Özel bir parti."

İçeride biri bağırdı.

"Bırak gireyim Marek," dedim.

"Doktor, şimdi olmaz," dedi sırıtarak.

Onu itmemle kapı açıldı, Marek dengesini kaybetti, kapının tokmağına tutunmaya çalışırken yere düştü.

"Şaka yapıyordum," dedi. "Yalnızca bir şakaydı, Tanrı aşkına."

Bütün hastalar gözlerini bize dikmişlerdi, donmuş gibiydiler. Hallerinde bir tuhaflık vardı. Sibel'in dudakları yan aralık, gözleri yaş doluydu.

Marek kalkıp üzerini temizledi.

Eva Blau gelmemişti. Yem seans içinhazırlıkyaptım. Kamerayı ayarladım, kulaklığı takıp mikrofonlan kontrol ettim.

Charlotte'un Lydia'ya gülümsediğini gördüm.

"Kesinlikle!" diye neşeyle bağırdı. "Çocuklarher zaman öyledir! Örneğin benim Kasper, Örümcek Adam diyor da başka bir şey demiyor!"

"Anladığım kadanyla şu Örümcek Adam'a bütün çocuklar deli oluyor," dedi Charlotte.

"Kasper'in babası yok. Belki Örümcek Adam onun için rol modelidir," diyen Lydia kocaman bir kahkaha attı. "Ama biz iyiyiz," diye devam etti. "Son günlerde biraz kavga ettik amayine de gülmeyi ihmal etmedik. Yaptığım her şeyi kıskanıyor sanki, eşyalanmı parçalamak istiyor, telefonda konuşmamı istemiyor, en sevdiğim kitabı tuvalete attı, bana bağınyor... Sanınm bir şey oldu ama bana söylemiyor."

Charlotte'un yüzüne endişeli bir ifade yerleşti, Jussi yüzünü buruşturdu, Marek, Pierre'e tuhaf bir işaret yaptı.

Hazırlıktan tamamladıktan soma gidip yerime oturdum. Hastalar da gelip yerlerini aldılar.

"Sıra bende," diyen Jussi, perili evi anlatmaya başladı: Güney Laponya'nın, Dorotea yerleşim yerindeki bu ev baba eviydi. Samerlerin, yetmişli yıllara kadar, geleneksel kulübelerinde yaşadığı geniş bir bölgeydi burası. "Djuprjârnen Gölü'ne çok yakın bir yer," dedi Jussi. "Tomruk taşınan yollar var. Yazın çocuklar yüzmeye gelirler. Nâcken' onlan çok heyecanlandmyor."

6 **İsveç ve Norveç söylencelerinde, kurbanlarını değişik yöntemlerle cezbedip kemline doğru çektikten sonra boğan erkek su yaratığı, (ç. n.)**

"Nâcken mi?" dedim.

"İnsanlar üç yüz yıldan daha uzun bir süre, Djuptj ârnen Gölü kıyısında oturup keman çalarken görmüşler onu."

"Ama sen görmedin?"

"Hayır," dedi kocaman bir gülümsemeyle

"Peki ormanda bütün yıl ne yapıyorsun?" diye sordu Pierre.

"Eski araba ve otobüsleri satın alıp tamir ediyor, sonra da satıyorum. Evin önündeki arazi hurdalığa döndü."

"Büyük bir ev mi?" diye sordu Lydia.

"Hayır ama yeşil... Babam bir yaz boyadı. Tuhaf bir açık yeşile. Niçin böyle yaptı bilmiyorum, belki de boyayı birinden aldı."

Jussi sustu. Lydia gülümsedi ona.

Grubu rahatlatmakta zorlanıyordum. Belki Maja'dan dolayı çektiğim vicdan azabından, belki Marek'e karşı fazlasıyla sert davrandığımdandı. Ama grubabir şey olduğunu düşünüyordum, benim bilmediğim bir şey. En dibe dalabilmemiz için, sarkacın birkaç kez derinlerde salınması gerekiyordu.

Jussi'nin altdudağı öne çıktı, yanakları sarktı.

"Avcı kulesinde olduğunu düşünmeni istiyorum," dedim.

Jussi fısıldayarak tüfeğin geri tepip dipçiğin omzuna çarptığını ve omzunun hâlâ acıdığını söyledi.

"Avcı kulesinde misin?" diye sordum.

"Yüksek çayırlan don vurmuş," dedi yavaşça.

"Etrafına bak. Yalnız mısın?"

"Hayır."

"Kim var?"

"Bir karaca. Kara ormanın kenarında. Bağmyor. Yavrusunu anyor."

"Peki kulede yalnız mısın?"

"Ben tüfeğimle hep yalnızım."

"Tüfeğin geri teptiğini söyledin, ateş mi ettin?"

"Ateş etmek mi?"

Başıyla uzak bir yerleri işaret etti.

"Hareketsiz bir hayvan," dedi usulca. "Birkaç saattir. Ama diğerleri hâlâ kanlı otların üzerinde çırpmıyor, gittikçe yoruluyorlar."

"Sen ne yapıyorsun?"

"Bekliyorum, ormanın kenarındayeni bir hareket fark ettiğimde hava kararmaya başlamıştı. Hayvanın bir ayağına nişan alıyorum, soma vazgeçip namluyu kulağına çeviriyorum, küçük siyah burnuna, dizine, tüfeğin dipçiği yine omzuma çarptı, sanırım bacağından vurdum."

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Jussi uzun süre derin derin soludu.

"Henüz eve gidemem," dedi sonunda. "Arabaya gidiyorum, tüfeği bagaja bırakıp küreği alıyorum."

"Küreği ne yapacaksın?"

Sorumu tartıyormuş gibi bir süre bekledikten sonra alçak sesle cevap verdi, "Hayvanı gömüyorum."

"Sonra?"

"Karanlık basü, arabaya gidiyorum, termosu alıp kahve içiyorum."

"Eve döndüğünde ne yapıyorsun?"

"Çamaşırhanede soyunuyorum"

"Neler oluyor?"

"Televizyonun karşısındaki kanepeye oturuyorum, tüfek yerde duruyor, dolu, birkaç adım ötede, sallanan koltuğun önünde."

"Ne yapıyorsun Jussi, evde kimse yok mu?"

"Gunilla önceki yıl taşındı. Babam on beş yıl önce öldü. Ben sallanan koltuk ve tüfekle yalnız başıma yaşıyorum."

"Televizyonun karşısında, kanepede oturuyorsun," dedim.

"Evet."

"Şimdi bir şey oluyor mu?"

"Şimdi o bana döndü."

"Kim?"

"Tüfek."

"Yerde değil mi?"

Başını sallayıp sustu. Dudakları gerilmişti.

"Sallanan koltuk gıcırdıyor," dedi. "Gıcırdıyor ama bu defa bir şey yapmıyor."

Jussi'nin ağır yüzü birden gevşedi ama bakışları hâlâ parlak, uzak ve içe dönüktü.

Ara vermenin zamanı gelmişti. Onları hipnozdan çıkarttım ve her biriyle bir çift laf ettim. Jussi bir örümcek hakkında bir şeyler mırıldanıp tekrar içine kapandı. Sibel sigara odasına giderken, ben de tuvalete gittim.

Geri döndüğümde, Lydia safranlı galeta kutusu açmış herkese ikram ediyordu.

Birjestle Marek'ten birkaç tane almasını isterken, "Tamamen organik," dedi.

Gülümseyen Charlotte elindeki galetanın ucundan küçük bir parça ısırdı.

"Bunları kendin mi yaptın?" diye sordu Jussi beklenmedik bir tebessümle. Sanki dilinden ağır yüzüne yumuşak bir ışık yayılmıştı.

"Neredeyseyetişemiyordum," dediLydiabaşmı sallayarak. "Oyun parkında bir sorun yaşadım."

Sibel kıkırdadı ve birkaç ısırıkla galetasını bitirdi.

"Kasper'in işleri işte. Her zaman yaptığımız gibi bu sabah da Kasper'le oyun parkına gitmiştik. Yanıma bir kadın geldi. Kasper'in kürekle kızının sırtına vurduğunu söyledi."

"Kahretsin," dedi Marek fısıltıyla.

"Donup kaldım," dedi Lydia.

"Bu tür durumlarda ne yapılır?" diye sordu Charlotte nazikçe.

Bir galeta daha alan Marek, Lydia'yı öyle bir ifadeyle dinliyordu ki, acaba âşık mı oldu diye düşünmekten kendimi alamadım.

"Bilemiyorum, kadına bu meseleyi önemsediğimi söyledim. Evet, gerçekten çok rahatsız olmuştum. Kadın o kadar çok üzülmememi söyledi, belki kazayla vurmuştur dedi."

"Elbette," dedi Charlotte. "Çocuklar oyun oynarken pek dikkatli davranmazlar."

"Ama Kasper'le konuşacağıma söz verdim. Bu işi halledeceğimi söyledim kadına."

"Güzel," diye başını salladı Jussi.

"Kadın, Kasper'in çok tatlı bir çocuğa benzediğini söyledi," diye ekledi Lydia, gülümseyerek.

Sandalyeme oturup notlanmı karıştırdım. Bir an önce ikinci seansa geçmek istiyordum. Yine Lydia'nın sırasıydı.

Göz göze geldik, Lydia gülümsedi. Herkes susmuştu, beklenti dolu bir suskunluk. İşime başladım. Karanlık bir sessizlik giderek yoğunlaşıyor, kalp atışlarımızı izliyordu. Her nefeste daha aşağıya doğru daldık. Giriş evresinden sonra kelimelerim aşağı doğru rehberlik yaptı, bir süre sonra Lydia'ya döndüm.

"Daha derinlere iniyor, dikkatle batıyorsun, gevşemiş, rahatlamışsın. Kolların ağır, bacakların ağır, gözkapaklann ağır. Yavaşça soluyor ve benim sözlerimi sorgulamadan dinliyorsun, kelimelerle kuşatılmışsın ve güvendesin. Lydia, düşünmek istemediğin şeye şu an

çok yakınsın, hakkında hiç konuşmadığın, yüzünü ondan çevirdiğin ve her zaman yumuşak ışığın yanında gizlenen o şeye çok yakınsın.

"Evet," diye iç çekerek karşılık verdi Lydia.

"Şimdi oradasın," dedim.

"Çok yakınım."

"Şu anda neredesin?"

"Evdeyim."

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz yedi."

Lydia'ya baktım. Geniş ye pürüzsüz alnından, sevimli küçük ağzından ve hastalıklıymış gibi beyaz teninden ışık yansımaları geçti. Otuz yedi yaşma iki hafta önce girdiğini biliyordum. Ötekiler gibi çok eski zamanlara değil, birkaç gün öncesine gitmişti.

"Neler oluyor? Sorun ne?" diye sordum.

"Telefon..."

"Telefonda ne var?"

"Çalıyor, bir daha çalıyor, ahizeyi kaldırıp hemen geri kapattım."

"Sakin olabilirsin, Lydia."

Yorgun görünüyordu, belki de kaygılıydı.

"Yemek soğuyacak," dedi. "Mercimek çorbası ve ekmekyaptım. Televizyonun önünde yiyecektim ama ne mümkün..."

Çenesi titredi, sonra sakinleşti.

"Biraz bekledim, sonraj aluziyi aralayıp caddeye baktım. Kimse yoktu. Bir şey duymadım. Mutfak masasına oturdum, sıcak ekmeğe yağ sürüp biraz yedim ama iştahım yoktu. Aşağıya sohbet odasına indim, her zamanki gibi soğuktu, eski deri kanepeye oturup gözlerimi yumdum. Kendime gelmeli, gücümü toplamalıydım."

Sustu. Aramızdan bir parça deniz yosunu salınarak geçti.

"Neden gücünü toplamalısın?"

"Çünkü ayağa... Ayağa kalkabilmek ve üzerinde işaretler bulunan kırmızı Çin fenerinin altından, kokulu mumlar ve parlatılmış taşların konulduğu tepsinin yanından geçebilmek için. Döşeme tahtaları esniyor, plastik halının altında gıcırdıyor..."

"Biri mi var orada?" diye alçak sesle sordum ama sorar sormaz da pişman oldum.

"Sopayı aldım, kapıyı açabilmek için halının üzerindeki kabarcığa bastırdım, derin bir nefes alıp sakinleştim, içeri girip ışığı yaktım. Kasper gözlerini kırpıştırdı ama kalkmadı. Kovaya işemiş. Keskin bir koku var. Açık mavi pijamasını giymiş. Hızlı nefes alıyor. Parmaklıkların arasından sopayla dürttüm. İnliyor, biraz kıpırdayıp doğruluyor. Fikrini değiştirip değiştirmediğini soruyorum, başını gayretle sallıyor. Yemek tabağını kafesin içine itiyorum. Morina balığı parçalan porsuyup kararmış. Kasper emekleyerek gelip yiyor. Memnun oluyorum, tam birbirimizi anladığımız için ne kadar sevindiğimi söyleyecekken, döşeğe kusuyor."

Lydia'nm yüzü acıyla buruştu.

"Ben de sanmıştım ki..."

Dudaklan gerildi, kenarlan aşağı sarktı.

"Ben bu işi hallettiğimizi sanıyordum ama..."

Başını salladı.

" Anlayamıyorum..."

Dudaklannı yaladı.

"Neler hissettiğimi anlıyor musun? Anlıyor musun ha? Özür diliyor. Ertesi günün pazar olduğunu tekrarlıyorum ona, kendi kendimi tokatlayıp bana bak diye bağınyorum."

Charlotte suyun içinde korkulu gözlerle Lydia'ya bakıyordu.

"Lydia," dedim. "Şimdi korkmadan veya sinirlenmeden, sohbet odasından çıkıyorsun, sakinsin, toparlanmışsın. Bu derin rahatlıktan seni yavaşça yukarı doğru çıkaracağım, yüzeye, açıklığa doğru. Sonra ötekileri hipnozdan çıkarmadan önce söylediklerin hakkında konuşacağız, yalnızca sen ve ben."

Yorgun bir ifadeyle homurdandı.

"Lydia, beni dinliyor musun?"

Başıyla onayladı.

"Geriye doğru sayacağım, bir dediğimde gözlerini açacak ve tamamen uyanacaksın; on, dokuz, sekiz; usulcayukarı doğru çıkıyorsun, vücudun gevşemiş, rahatlamış; yedi, altı, beş, dört; birazdan gözünü açacak ama sandalyende oturmaya devam edeceksin; üç, iki, bir... şimdi gözlerini aç. Artık uyanıksın."

Bakıştık. Lydia'nm yüzü buruşmuş, kurumuştu. Beklediğim bir şey değildi bu. Anlattığı şeylerin etkisiyle hâlâ ürperiyordum. Gizlüik kuralı ile bir suçu açıklama yükümlülüğü kıyaslandığında, sessiz kalma zorunluluğunun artık geçerli olmadığı bir durum söz konusuydu. Üçüncü bir kişinin tehlike altında olduğu ortadaydı.

"Lydia," dedim. "Sosyal İşler Müdürlüğü'yle iletişime geçmem gerektiğini anlıyorsun, değil mi?"

"Neden?"

"Anlattıklarından sonra buna mecburum."

"Nasıl yani?"

"Anlamıyor musun?"

Lydia dudaklarını büktü.

"Ben bir şey söylemedim."

"Anlattıklarına göre..."

"Kapa çeneni," diye kesti sözümü. "Beni tanımıyorsun, benim hayatım seni ilgilendirmez, evimde ne yaptığıma karışma hakkın da yok."

"Ama çocuğunla üişkine dair birtakım şüphe..."

"Sanakapa şu çeneni dedim!" diye bağırdı ve odadan çıktı.

®

Lydia'nın Rotebro'daki büyük ahşap evinin yetmiş seksen metre ilerisine, yüksek çalılardan oluşan bir çitin yanma park ettim. Sosyal İşler Müdürlüğü, görevlendirecekleri kişinin Lydia'nın evine yapacağı ük ziyarette benim de katılma talebimi kabul etmişti. Polise yaptığım ihbar bir miktar şüpheyle karşılanmış ama yine de bir ön inceleme başlatılmıştı

Yanımdan kırmızı bir Toyota geçip evin önünde durdu. O tarafa yürüdüm ve arabadan inen kısa boylu kadına kendimi tamtam. Güçlü kuvvetli birine benziyordu.

Posta kutusundan ıslanmış reklam broşürleri sarkıyordu. Bahçenin alçak çit kapısı açıktı. Patikadan eve doğru yürüdük. Bakımsız bahçede hiç oyuncak yoktu. Ne kum havuzu ne yaşlı elma ağacından sarkan bir salıncak, ne de bir bisiklet. Bütün pencerelerin jaluzileri kapalıydı. Dış kapıya küçük, pürüzlü, taş bir merdiven çıkıyordu. Camın arkasında bir hareket görür gibi oldum. Sosyal görevli zili çaldı. Bekledik ama kapı açılmadı. Görevli esneyerek saatine baktıktan soma, bir kez daha zile bastı ve arkasından kapı kolunu kontrol etti. Kapı kilitli değildi. Görevli kadın kapıyı açtı, başımızı uzatıp hole baktık.

"Merhaba?" diye seslendi sosyal görevli kadın. "Lydia!"

İçeri girip ayakkabılarımızı çıkardık, pembe duvar kâğıtlı bir koridordan geçtik, duvarlarda meditasyon yapan, başlarının etraf]

güçlü ışık haleleriyle çevrili insan tabloları asılıydı. Yerde, bir komodinin yanında, pembe renkli bir telefon vardı.

"Lydia?"

Bir kapıyı açıp baktım, dar merdivenlerden bodrum katına iniliyordu.

"Buradan," dedim.

Sosyal görevliyle birlikte aşağı, dinlenme odasına indik. İçeride deri kaplı eski bir kanepe ve kahverengi fayanslarla kaplı bir masa vardı. Bir tepsiye kokulu mumlar, parlatılmış taşlar ve cam parçalan konulmuştu. Tavandan, üzerinde işaretler bulunan koyu kırmızı bir Çin feneri sarkıyordu. Yerde plastik bir halı seriliydi. Bir kapı vardı. Kalbim çarparak o kapıyı açmaya çalıştım, plastik halıdaki büyük bir kabarcığa takıldı. Ayağımın ucuyla kabarcığa basıp açtım kapıyı ama kafes göremedim. Odanın ortasında ters çevrilmiş bir bisiklet duruyordu, ön tekeri çıkanlmıştı. Yanında sert plastikten yapılma mavi bir alet çantası vardı: lastik parçalan, yapıştıncı ve İngiliz anahtan. Birden yukandan gürültüler geldi, üst kattaki odada biri yürüyordu. Hiç konuşmadan hemen yukan çıktık. Mutfak kapısı aralıktı. San muşamba zeminde ekmek dilimi ve ekmek kınntılan vardı.

"Merhaba?" diye seslendi sosyal görevli.

Mutfağa girdik. Buzdolabının kapısı açıktı. Lydia dolaptan yayılan yumuşak ışığın önünde dikilmiş, başını yere eğmişti. Ancak birkaç saniye sonra elindeki bıçağı gördüm. Ucu tırtıklı, uzun bir ekmek bıçağıydı. Kolunu salıvermişti. Eli titriyor, bıçak parlıyordu.

Başım birden bana çevirdi, "Seni burada istemiyorum," diye tısladı.

"Tamam," dedim, kapıya doğru gerileyerek.

"Oturup biraz konuşalım mı?" dedi sosyal görevli, normal bir tonla.

Ben koridora çıkarken Lydia'nm yaklaştığını gördüm.

"Erik," dedi.

Mutfak kapısını kapatırken Lydia birden bana doğru atıldı. Koridordan hızla hole açılan kapıya koştum, kapı kilitliydi. Lydia tuhaf çığlıklar atarak yaklaşıyordu. Başka bir kapıyı açıp sendeleyerek oturma odasına girdim. Lydia peşimden geldi. Balkon kapısına koşarken bir sandalyeye çarptım, balkon kapısının kolunu oynatmak mümkün değildi. Lydia elinde bıçak bana doğru koştu, yemek masasının arkasına kaçtım. O peşimde masanın etrafında dolaşmaya başladık.

"Senin hatan," dedi.

Sosyal görevli koşarak içeri girdi. Nefes nefeseydi.

"Lydia," dedi sert bir tonla. "Aptalca davranmayı bırak artık."

"Hepsi onun hatası," dedi Lydia.

"Ne demek istiyorsun?" dedim. "Neymiş benim hatam?"

"Bu," dedi Lydia ve bıçağı boğazına çaldı. Elbisesine ve çıplak ayaklarına kanlar akarken, gözlerime baktı. Dudakları titriyordu. Bıçak yere düştü. Bir eliyle tutunacak bir yer arandı. Olduğu yere çöktü.

®

Annika Lorentzon huzursuz bir ifadeyle gülümsedi. Rainer Milch masaya uzanıp bir bardak maden suyu doldurdu. Mavi ve altın renkli kol düğmeleri parladı.

"Seninle neden hemen konuşmak istediğimizi eminim anlıyorsundur?" dedi Peter Mâlarstedt, kravatını düzelterek.

Bana verdikleri dosyayı açtım. Lydia benim hakkımda bir şikâyet dilekçesi vermişti. Kendi kafamdan uydurduğum şeyleri itiraf etmeye zorlayarak onu intihara zorladığımı iddia ediyordu. Onu deney hayvanı gibi kullanmışım, derin hipnoz sırasında beynine sahte anılar yerleştirmişim, daha ilk günden insanların önünde, yerle bir edene kadar acımasızca örselemişim.

Kâğıtlara baktım.

"Bu bir şaka, öyle değil mi?" dedim.

Annika Lorentzon gözlerini kaçırdı. Svein Holstein ifadesiz bir yüzle, "Bu kadın senin hastan ve ciddi suçlamalarda bulunuyor," dedi.

"Tamam da yalan söylediği apaçık değil mi?" dedim sinirle. "Hipnoz sırasında insanların zihnine anı yerleştirmek imkânsızdır. Onlan anılarına doğru yönlendiririm ama anı yaratamam. Onları kapıya kadar götürürüm ama o kapıyı kendim açamam."

Rainer Milch ciddi bir ifadeyle baktı bana.

"Yalnızca şüphe büe senin bütün araştırm anı yerle bir edebüir, Erik. Durumun ehemmiyetini anlıyorsundur sanırım."

Öfkeyle başımı salladım.

"Lydia'nm hipnoz altındayken oğluyla ilgili anlattığı şeylerin ciddiyetini düşünerek, Sosyal İşler Müdürlüğü'yle ilişkiye geçmeye karar verdim. Onun bu şekilde tepki vermesi..."

Ronny Johansson sözümü sertçe kesti.

"Ama burada, kadının hiç çocuğunun olmadığı yazıyor," dedi dosyaya parmağını vurarak.

Öfkeyle burnumdan solurken, bana tuhaf bir bakış fırlatan Annika.

"Erik, bu durumda kibirli davranmanın bir yaran yok," dedi yavaş sesle.

"Bu hastaneye geldiği ilk günden itibaren, Lydia'nm oğluyla ilişkisi defalarca gündeme geldi," dedim çarpık bir gülümsemeyle. "Sadece terapi bağlamında değil. Ne zaman başkalanyla konuşsa..."

Annika masaya eğildi.

"Erik," dedi usulca. "Kadının oğlu yok. Hiççocuğu olmamış."

"Hiç çocuğu yok mu?"

"Hayır."

Ortalığa bir sessizlik çöktü.

Maden suyunda yüzeye doğru çıkan kabarcıkları izledim.

"Anlayamıyorum. Hâlâ çocukluğunun geçtiği evde yaşıyor," diye mümkün olduğunca sakin bir sesle açıklamaya çalıştım. "Bütün ayrıntılar uyuyordu. İnanamıyorum..."

"İnanamıyor musun?" dedi Milch. "Amayanılmışsın."

"Hipnoz altında böyle yalan söyleyemezler."

"Belki hipnoz altında değildi?"

"Hayır, hipnoz altındaydı, bunu anlarım, yüzü değişmişti."

"Her neyse, artık bunu konuşmanın anlamı yok. Testi kırılmış."

"Eğer çocuğu yoksa, bilemiyorum... Belki kendi çocukluğunu anlatıyordu, daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım, belki kendi çocukluk anılarıyla uğraşıyordu?"

"Bu söylediğin, kesinlikle, olabilir," diye araya girdi Annika. "Ya da başka nedenler. Ama gerçek şu ki, hastan intihara teşebbüs etti ve seni suçluyor. Biz bu meseleyi incelerken, işten izin almanı öneriyoruz."

Solgun bir gülümsemeyle baktı Annika.

"Her şey netleşecek, Erik, bundan eminim," dedi sevecen bir edeyle. "Ama şimdi biz olayı incelerken işten ayrılman gerekiyor. Basının bu olaya dalmasını kaldıramayız."

Diğer hastalarımı düşündüm, Charlotte'u, Marek'i, Jussi'yi, Pierre'i, Sibel'i ve Eva Blau'yu. Onları pat diye yüzüstü bırakamazdım, kendilerini ihanete uğramış, aldatılmış hissederlerdi.

"Yapamam," dedim. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Annika elimi tıpışladı.

"Her şey kendiliğinden düzelecek. Lydia Everson'un şaşkın, dengesiz biri olduğu ortada ama şimdi en önemlisi kitabına göre

davranmak. Biz bu olay hakkında inceleme yaparken, izin isteyip hipnozla ilgili görevine ara vereceksin. İyi bir doktor olduğunu biliyorum, Erik. Eminim grubunla tekrar..." omuzlarını silkti, "en geç altı ay içinde çalışmaya başlarsın."

"Altı ay mı?"

Öfkeyle ayağa fırladım.

"Hastalarım var, bana güveniyorlar. Onları bırakamam," dedim.

Annika'nın o yumuşak gülümsemesi üflenmiş mum gibi söndü. Yüzükapandıve sesi öfkelibirtonabüründü, "Seninhastan, çalışmalarının derhal yasaklanması talebinde bulundu. Ayrıca polise b aş vurup senden şikâyetçi oldu. Bizim açımızdan önemsiz bir mesele değil bu. Senin projene yatırım yaptık. Eğer yaptığın araştırmanın aranan ölçülere uymadığı anlaşüırsa, gerekli önlemleri almak zorundayız."

Ne diyeceğimi bilemedim, yalmzca gülme isteğine kapıldım ve yalnızca, "Saçmalıkbu," diyebildim.

Sonra odadakilere arkamı dönüp kapıya yöneldim.

"Erik," diye seslendi Annika arkamdan, "sana iyi bir seçenek sunduğumuzu anlayamıyor musun?"

Durdum.

"Şu sahte anı yerleştirme saçmalığına inanıyor musunuz gerçekten?"

Annika omuzlarını silkti.

"Neye inandığımızın bir önemi yok," dedi. "Önemli olan kurallara uymak. Şu hipnoz işinden izne ayni ve bunu bir uzlaşma teklin olarak değerlendir. Araştırmana ve huzurlu bir şekilde çalışmaya devam edebilirsin amayapacağımız soruşturma bitene kadar hipnoz terapisiy apmay acaksın..."

"Boş versene. Gerçekle ilgisi olmayan bir şeyi kabul edemem."

"Senden bunu kabul etmeni istemiyoruz."

"Ama öyle. Görevden afnmı talep etmek bu iddiayı kabullendi ğim anlamına gelir."

"İzin talebinde bulunacağını söyle bana," diye ısrar etti Annika.

"Bu çok aptalca bir şey," diye güldüm ve odadan çıktım.

®

Öğleden sonraydı. Kısa bir sağanağın geride bıraktığı su birikintilerinde güneş işiyordu. Islak toprak, orman ve çürümüş kök kokularını soluyarak gölün etrafında koşarken, Lydia'nın davranışım düşünüyordum. Hipnoz altındayken gerçeği söylediğinden emindim ama tam olarak çözemiyordum. Nasıl bir gerçeği anlatmıştı? Büyük ihtimal gerçek, somut bir anıydı anlattığı ama yanlış zamana yerleştirmişti. Geçmişin geçmiş olmadığı özellikle hipnoz altında daha açıktır, diye hatırlattım kendime.

Ciğerlerimi temiz, serin bahar havasıyla doldurarak eve yaklaşırken hızlandım. Bizim sokağa vardığımda, evin girişine büyük siyah bir arabanın park ettiğini gördüm. Arabanın yanında telaşlı iki adam bekliyordu. Biri huzursuz, çabuk hareketlerle sigara içerken, diğeri evimizin resmini çekiyordu. Beni görmemişlerdi daha. Yavaşladım ve acaba dönsem mi diye düşünürken beni fark ettiler. Sigara içen adam, izmariti yere atıp ayağıyla ezdi, diğeri fotoğraf makinesini aceleyle bana çevirdi. Onlara yaklaşırken hâlâ soluk soluğaydım.

"Erik Maria Bark?" dedi sigara içen adam.

"Ne istiyorsunuz?"

"Expressen gazetesinden geliyoruz."

"Expressen mi?"

"Evet. Bir hastanız hakkında birkaç soru sormak istiyorduk..."

Başımı ikiyana sallayarak, "Hastalarım hakkında konuşmam," dedim.

"Bak sen."

Adamın bakışları basımdaki bereden yüzüme, oradan siyah koşucu atletime ve sarkmaya başlayan eşofmanıma kaydı. Arkasında duran fotoğrafçı öksürdü. Arabanın kaportasında üstümüzden bir kuş geçtiğini gördüm. Ormanın üzeri yoğun kara bulutlarla kaplanmaya başlamıştı. Yağmur yağacak gibiydi.

"Yarınki gazetede hastanızın bir röportajı yayımlanacak. Size karşı çok ciddi suçlamalar yöneltiyor," dedi gazeteci.

Göz göze geldik. Sempatik bir yüzü vardı, orta yaşlı ve biraz kiloluydu.

"Size cevap fırsatı sunuyoruz," dedi yavaşça.

Bizim evde ışık yoktu. Simone hâlâ galeride, Benjamin de kreşteydi.

"Aksi halde, yalnızca kadının iddiaları yayınlanacak," diye ekledi.

"Hastam hakkında konuşmak aklımdan bile geçmez," diye tekrarladım. Yanlarından geçip eve girdim. Holde durup adamların arabasının uzaklaşmasını dinledim.

®

Ertesi sabah saat altı buçukta telefon çaldı. Annika Lorentzon'du.

"Erik, Erik," dedi gergin bir sesle. "Gazeteyi gördün mü?"

Yanımda yatan Simone doğrulup endişeli gözlerle bakarken, ona yatmasını işaret edip odadan çıktım.

"Eğer Lydia'nm suçlamaları hakkındaysa, yalan söylediğini herkes anlayacaktır..."

"Hayır," dedi Annika öfkeyle "Herkes anlamayacak. Gayridddi bir doktorun çıkarlanna bencilce alet ettiği, zayıf, savunması/ **ve** kırılgan bir kadının gerçek öyküsü diye okuyacaklar yazılanları. Kn çok güvendiği, her şeyini itiraf ettiği adam tarafından ihanete uğrayıp kullanılmış bir kadının feryadı. Gazetede bu var."

Annika burnundan soluyordu, sesi hırıltılı ve yorgundu.

"Bunun bize ne kadar zarar vereceğini anlıyorsundurumarım?"

"Bir cevap yazarım," dedim.

"Fayda etmez, Erik. Korkarım bir şeyi değiştirmez."

Annika bir süre sustuktan sonra monoton bir sesle ekledi, "Bize dava açmayı düşünüyor."

"Asla kazanamaz," diye tısladım.

"Hâlâ meselenin önemini kavramıyorsun, değil mi Erik?"

"Neler demiş?"

"Bence gidip bir gazete al. Sonra oturup cevabını düşünürsün. Heyet seni bugün saat 16.00'da görmek istiyor."

®

Gazetenin ilk sayfasında resmimi görünce, kalbim duracak sandım. Yakın çekim bir fotoğraftı: başında bere, üzerinde koşucu atleti, kızarmış bir yüzle lakayıt bir adam. Bisikletten titreyerek indim, bir gazete alıp eve döndüm. Orta sayfada Lydia'nın, kucağında oyuncak ayı, büzülüp otururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Yüzünü karartmışlardı. Erik Maria Barkin, yani benim, kadını hipnotize ederek nasıl bir laboratuvar faresi gibi kullandığım, bir suçluymuş gibi lanse ederek nasıl taciz ettiğim ballandırılarak anlatılıyordu. Bütünüyle yıkılmış, derin hipnoz altında benim dudaklarına yerleştirdiğim öyküyü nakletmişti. Evine dalıp onu intihara teşvik ederek tacizlerimi

doruğa çıkartmıştım. Yalnızca ölmek istemişti. Kendisini bir tarikat üyesine beni de tarikat liderine benzetip kendi iradesini kaybettiğini söylüyordu. Benim tedavi yöntemimi sorgulama cesaretini, ilk defa hastaneye yattıktan sonra gösterebilmişti. Muhabirin belirttiğine göre röportaj sırasında sürekli ağlayan Lydia, tazminat falan talep etmiyormuş, yaşadığı acılar parayla telafi edilemezmiş, tek isteği ona yaşattığım acılan başkalanna yaşatmamın önüne geçilmesiymiş.

Sonraki sayfada Marek'in bir fotoğrafı vardı. O da Lydia'yla aynı fikirdeydi, benim yöntemimin çok tehlikeli olduğunu, uydurduğum marazi öyküleri derin hipnoz altında hastalanma, sanki onlann başından geçmiş gibi kabul ettirdiğimi iddia ediyordu.

Sayfanın altında Göran Sörensen adında bir uzmanın yorumu vardı. Bu adı ilk defa duyuyordum. Adam araştırmamı mahkûm ediyor, hipnoz seanslannı ruh çağırma seansına benzeterek, istediklerimi yapürabümek için belki de hastalanmı uyuşturduğumu ima ediyordu.

Kafamın içi boşalmış gibiydi. Mutfaktaki duvar saatinin tik taklannı, dışandan geçen arabalann vınıltılannı duyuyordum. Simone gelene kadar mutfak masasında oturdum. Gazeteyi okurken Simone'nin yüzü kül rengine döndü.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedim. Ağzım kupkuruydu.

Orada oturup içimdeki boşluğa baktım. Ya benim teorilerim yanlıştıysa? Ya hipnoz, ağır travma geçirmiş kişilerde işe yaramıyorduysa? Örnek çerçeve çizme arzum, onlann anılanm etkiliyorduysa? Lydia'mn, derin hipnoz altında, gerçekte var olmayan bir çocuk görmesinin imkânsızlığına inanmıştım. Gerçek bir anıdan bahsettiğinden emindim ama şimdi tereddüt ediyordum.

Annika Lorentzon'un odasına çıkmak için, hastanenin girişinden asansörlere uzanan o kısa yolu yürürken tuhaf bir hal vardı. Burası yıllar boyunca ikinci evim gibiydi ama şimdi karşılaştığım herkes benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu. Tanıdığım, arkadaşlık yaptığım insanlar, başlarını çevirip hızla uzaklaşıyorlardı.

Asansördeki o tamdık koku değişmiş, sankiyağmurlubir havada, bir cenaze törenine katılmışım hissi veren çürümüş çiçek kokusu almıştı yerini.

Asansörden çıkarken, Maja Svvartling beni görmezden gelerek hızla yanımdan geçti. Annika'nm odasının kapısında Rainer Milch beni bekliyordu. Yana çekildi. İçeri girip selam verdim.

"Erik, ah Erik, otur bakalım," dedi Rainer.

"Teşekkür ederim, ayakta dursam daha iyi," dedim ve bunu dediğime anında pişman oldum. Şu Maja Swartling'in burada ne işi vardı? Belki beni savunmak için gelmişti. Nihayetinde benim araştırmam konusunda ayrıntılı bilgi sahibi birkaç kişiden biriydi.

Annika Lorentzon benim durduğum yerin karşısında, pencerenin yanında dikiliyordu. Bana selam vermemesini hem saygısızca hem de tuhaf buldum. Kollarını kavuşturmuş dışarıya bakıyordu.

"Sana iyi bir fırsat vermiştik Erik," dedi Peter Mâlarstedt.

Rainer Milch başını salladı.

"Ama geri adım atıp bu fırsatı değerlendirmeyi reddettin," diye devam etti Peter Mâlarstedt. "Soruşturma bitene kadar görevden affını istemeyi kabul etmedin."

"Tekrar düşünebilirim," dedim yavaşça. "Belki de..."

"Artık çok geç," diye kesti sözümü. "Önceki gün kendimizi savunabilirdik, şimdi artık zavallı bir çaba olur."

Annika en sonunda ağzını açtı.

"Ben..." dedi zayıf bir sesle, yüzünü bana dönmeden, "bu akşam televizyona çıkıp bu projeyi yürütmene nasıl izin verdiğimizi anlatacağım."

"Ama ben yanlış bir şey yapmadım ki," dedim. "Bir hastam saçma sapan suçlamalarda bulundu diye yıllar süren bir araştırmayı ve onca başarılı tedavi sonucunu çöpe atacak değiliz herhalde, hem de bu..."

"Sadece bir hasta değil," diye araya girdi Rainer Milch. "Birkaç hasta. Üstelik araştırman hakkında bir uzmandan görüş aldık..."

Başını iki yana sallayıp bir süre sustu.

"Şu Göran Sörensen mi ne karın ağnsıysa adamdan mı? Bu adamın adını daha önce hiç duymadım, bir şey bilmediği kesin."

"Senin uyguladığın yöntemler üzerine yıllarca çalışmış biri," dedi Rainer Milch. Boynunu kaşıyarak devam etti, "Söylediğine göre tezlerinin hiçbir temeli yokmuş. Yöntemin hiçbir kanıta dayanmıyormuş, tezlerini doğrulamak için hastaların çıkarlarını hiçe sayıyormüşsün."

Bir süre donup kaldım.

"Şu uzmanınızın adı ne?" diye sordum en sonunda.

Karşılık vermediler.

"Maja Svvartling olabilir mi?"

Annika Lorentzon'un yüzü kızardı.

"Erik," dedi nihayet yüzünü bana dönerek. "Bugünden itibaren uzaklaştırılmış durumdasın. Artık seni hastanemde istemiyorum."

"Peki hastalarım ne olacak? Onları görmek zorund..."

Annika sözümü kesti.

"Onları başka yere aktaracağız."

"Bu onlann ruh sağlığını iyice boz..."

"Peki, kimin hatası bu?" dedi Annika sesini yükselterek.

Odaya bir sessizlik çöktü. Frank Paulsson başını öbür tarafa çevirmiş ayakta dikiliyordu. Ronny Johansson, Peter Mâlarstedt, Kainer Milch ve Svein Holsten'in yüzlerinde hiçbir ifade yoktu.

"İyi o zaman," dedim.

Daha birkaç hafta önce, bu odada, araştırmam için yeni fon almıştım. Şimdi tek bir darbeyle her şeye son vermişlerdi.

Çıkış kapısına vardığımda birkaç kişi beni bekliyordu. San saçlı uzun bir kadın burnumun dibine bir mikrofon dayadı.

"Merhaba," dedi neşeli bir sesle. "Hipnozun iyi bir tedavi yöntemi olduğunu düşünüyor musunuz hâlâ?"

"Evet."

"Yani uygulamaya devam edeceksiniz."

Fotoğraf makinesinden kaçınmak için döndüğümde, televizyon kamerasınayakalandım. Objektifin parlak siyah gözü bana çevrilmişti. Sansın kadına bakıp yaka kartında adını okudum: Stefanie von Sydow. Başında dantelli beyaz bir bere vardı, kameramana çekmesini işaret etti.

"Geçen hafta psikiyatrik tedavi için yüksek güvenlikli servise alınan hastanız Eva Blau için yorumda bulunmak ister misiniz?"

"Neden söz ediyorsun sen?"

®

Güney Hastanesi yüksek güvenlikli servisinin yeni paspaslanmış koridorunda koridorun sonundaki yüksek pencereden gelen ışık yansıyordu. Yan yana dizüi kapılann yanından geçerek B39 numaralı odanın önünde durdum. Dönüp koridora baktım, parlak zeminde ayakkabı izlerim vardı.

Uzak bir odadan patırtılar ve zayıf bir ağlama sesi duyuldu, sonra yine bir sessizlik çöktü. Kapıya vurmadan önce durup düşüncelerimi toparladım. Anahtarı çıkarttım, kilide soktum ve kapıyı açıp içeri girdim.

Kendimle getirdiğim dezenfektan kokusu, karanlık odadaki ter ve kusmuk kokusuna karıştı. Eva Blau, sırtı bana dönük yatakta uzanıyordu. Pencereye gittim, içeri bir parça ışık gelsin diye stor perdeyi biraz açmak istedim ama makarası takılmıştı. Eva'nın dönmeye başladığını gözucuyla gördüm. Perdeyi biraz hızlı çekince gürültüyle açıldı.

"Affedersin," dedim. "Sadece biraz ışık gelsin istemiştim..."

Birden içeri dolan keskin ışıkla doğrulan Eva Blau'nun dudak uçları acıyla aşağı kıvnlmıştı. Uyuşmuş ağır gözlerle bana baktı. Kalp atışlarım hızlandı. Eva'nm burnunun ucu kesümişti. Elinin etrafında kanlı bir sargı vardı. Sırtını kamburlaşürmış, gözlerini bana dikmişti.

"Eva, duyar duymaz geldim," dedim.

Sargılı elini yavaşça karnına vurdu. Kesik burnunun ucundaki yara kırmızılaşır.

"Size yardım etmeye çalıştım," dedim. "Ama hemen hemen her konuda yanıldığımı anlamaya başlıyorum. Çok önemli bir keşfin eşiğinde olduğumu, hipnozun nasıl çalıştığını çözdüğümü sanıyordum. Yanılmışım. Size yardım edemediğim için üzgünüm, hiçbirinize yardım edemedim."

Elinin tersiyle burnunu ovdu ve yarasından dudaklarına doğru kan akmaya başladı.

"Eva! Neden yaptın bunu kendine?" diye sordum.

"Senyaptm, senin hatandı?" diye bağırdı birden. "Tümüyle senin hatan. Hayatımı mahvettin, sahip olduğum her şeyi elimden aldın!"

"Bana kızgın olmanı anlıyorum, çünkü..."

"Kapa çeneni," diye kesti sözümü. "Hiçbir şey anlamıyorsun. Benim hayatımı mahvettin, ben de senin hayatını mahvedeceğim. Bu fırsatı yakalayacağım, ne kadar gerekiyorsa o kadar bekleyeceğim ama sonunda intikamımı alacağım."

Sonra kısık bir sesle deliler gibi bağırmaya başladı. Kapı açıldı, doktor Andersen içeri girdi.

"Kapıda bekleyecektiniz," dedi tedirgin bir sesle.

"Hemşire anahtarı verince sandım ki..."

Kolumdan beni koridora çıkarttı ve kapıyı kilitledi.

"Bu hasta paranoid ve ..."

"Hiç sanmıyorum," diye gülümseyerek kestim sözünü.

"Benim teşhisim bu," dedi.

"Elbette. Özür dilerim."

"Her gün, belki de yüz defa kapıyı kilitlememizi, anahtarını da dolaba kilitlememizi söylüyor."

"Evet, ama..."

"Hiçbir şey için ifade vermeyecekmiş, elektrik de versek, tecavüz de etsek hiçbir şey anlatmayacakmış. Sahi siz, hastalarınıza ne yaptımz böyle? Korkuyor, dehşet korkuyor. Bu kadar üeri gittiğinize inanamıyorum..."

"Bana kızgın ama benden korkmuyor," dedim sesimi yükselterek.

"Bağırdığını duydum," dedi doktor.

®

Eva Blau'yu ziyaret ettikten soma, arabaya atlayıp televizyon binasına gittim. Bugün benden bir yorum almaya çalışan televizyon muhabiri Stefanie von Sydov/la görüşmek istediğimi söyledim. Danışmadaki

görevli redaksiyon asistanının numarasını arayıp telefonu bana verdi. Eğer istiyorlarsa röportaj yapabileceğimizi söyledim. Biraz sonra asistan aşağı geldi. Kısa saçlı genç bir kadındı, yüzünde zeki bir ifade vardı.

"Stefanie sizinle on dakika sonra görüşecek," dedi.

"Güzel."

"Sizi makyaj odasına alayım."

®

Kısa süren röportajdan sonra eve döndüğümde hiç ışık yanmıyordu. Seslendim ama karşılık alamadım. Simone üst katta, kapalı televizyonun karşısında oturuyordu.

"Bir şey mi oldu?" dedim. "Benjamin nerede?"

"Davidlerde," dedi kuru bir sesle.

"Bu saatte evde olması gerekmiyor mu? Ne dedin ona?"

"Hiçbir şey."

"İyi de sorun ne? Konuş benimle Simone."

"Niçin konuşayım ki? Kim olduğunu bile bilmiyorum."

İçimden bir endişe dalgası yükseldi. Yaklaşıp saçlarım yüzünden çekmeye çalıştım..

"Dokunma bana," diye tıslayarak başını çevirdi.

"Konuşmak istemiyor musun?"

Başını salladı ve acı dolu bir sesle, "Erik lütfen doğruyu söyle. Beni aldattın mı?"

Kalp atışlarım hızlandı ama dingin bir sesle sordum, "Neden bahsediyorsun sen?"

"Maja kim?"

"Maja mı? Bilmiyorum... Bilmem mi lazım?"

"Beni aldatıyor musun?" Simone'nin dudakları titriyordu.

"Simone? Saçmalamayı bırakır mısın?"

Kafam karışmıştı. Nasıl bilebilirdi ki? "Ben asla... Anladım... Maja Swartling hakkında konuşuyorsun. Değil mi? Neden bilmiyorum benden nefret ediyor, heyeti de etkilemiş durumda ve-"

"Erik," diye araya girdi Simone. "Son bir şans veriyorum. Başka bir kadınla yattın mı?"

"Hayır."

"Beni aldatmadın. Yemin eder misin?" Gözleriyaşla dolmuştu.

"Yemin ederim," diye fısıldadım.

Simone mavi bir zarf açtı ve içinden birkaç fotoğraf çıkardı: Önce Maja Svvartling'in evinde çekilmiş kendi fotoğrafımı gördüm, sonra üzerinde yalnızca yeşil külotla çekilmiş bir seri Maja fotoğrafı. Siyah saçları geniş, beyaz göğsüne dökülmüştü. Yüzü işiyor, mutlu görünüyordu. Birkaç tane de silik, yakın çekim göğüs fotoğrafı vardı. Bir fotoğrafta bacaklarını iyice açıp uzanmıştı.

"Sixan, izin ver ani..."

"Senin yalanlarına dayanamıyorum artık," diye sözümü kesti. "En azından şimdi dinleyemem."

Uzaktan kumandayla televizyonu açıp haber kanalına geçti. Hipnoz skandalıyla ilgili haberlerin ortasına düştü. Karolinska Hastanesi'nin yöneticisi Annika Lorentzon sürmekte olan bir soruşturma hakkında yorum yapmak istemiyordu. Ama dersine iyi çalışmış olan muhabir, hastane heyetinin söz konusu hipnozcuya kısa süre önce hatırı sayılır bir ödenek ayırdığını söyleyince, Annika açıklama yapmak zorunda kaldı.

"Bir hataydı," dedi alçak sesle.

"Hata olan neydi?"

"Erik Mana Bark'ayeni bir karara kadar işten el çektirildi."

"Sadece yeni bir karara kadar mı?"

"Karolinska Üniversite Hastanesi'nde bir daha hipnoz uygulayamayacak," dedi Annika.

Sonra ekranda kendi yüzümü gördüm, televizyon stüdyosunda oturuyordum, bakışlanmda korku vardı.

"Başka hastanelerde hipnoz yapmaya devam edecek misiniz?"

Sanki soruyu anlamamış gibi şaşkın bir ifadeyle muhabir kıza baktıktan sonra başımı belli belirsiz iki yana salladım.

"Erik Mana Bark, hipnozun iyi bir tedavi yöntemi olduğuna hâlâ inanıyor musunuz?"

"Bilemiyorum."

"Hipnoz yapmaya devam edecek misiniz?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

"Bir daha hiç kimseyi hipnotize etmeyeceğim."

"Bir söz mü bu?"

"Evet."

16 Aralık Çarşamba, Sabah

Araba birden durunca Erik'in kahve bardağını tutan eli sarsıldı, ceketi ve gömleğinin koluna kahve döküldü.

Joona tek kelime etmeden arabanın ön panelinde duran kutudan kâğıt mendil çıkartıp uzattı.

Erik arabanın camından büyük, san renkli ahşap eve, bahçeye, çimlere ve yüzüne köpek dişleri çizilmiş devasa oyuncak ayıcığa baktı.

"Saldırgan mı?" diye sordu Joona.

"Kim?"

"Eva Blau."

"Olabüir. Yani şiddete eğilimli bir yanı var."

Joona motoru kapattı, arabadan indiler.

"Fazlaumutlanma," dedi melankolik Finlandiya aksanıyla. "Liselott Blau'nun Eva'yla hiç alakası olmayabilir."

"Tamam," dedi Erik dalgın bir ifadeyle.

Koyu gri renkli kayrak taşlar döşeli düz bir patikadan geçtiler. Gökyüzünden dönerek inen yuvarlak, küçük kar taneleri, kocaman evin önünü beyaz bir şal gibi perdeliyordu.

"Dikkati elden bırakmayalım," dedi Joona. "Çünkü asıl perili ev burası olabilir." Yüzü belli belirsiz bir gülümsemeyle aydınlandı.

Erik yolun ortasında durdu.

"Perili ev eski Yugoslavya'da bir ev," dedi. "Aynı zamanda Jakobsberg'de bir apartman dairesi, Stocksund'da bir spor salonu, Dorotea'da pastel yeşili bir ev ve daha bir sürü sayabiliriz."

Erik, Joona'nm şaşkın bakışlarıyla karşılaşınca kendini tutamayıp güldü. "Perili ev diye öyle özel bir yer yok, yalnızca bir terim," diye izah etti. "Grup üyelerinden biri, travma geçirdiği mekâna perili ev deyiverdi. Ondan sonra da bütün grup tarafından benimsenip tacize uğradıkları mekân anlamında kullanılmaya başladı."

"Sanırım anladım," dedi Joona. "Eva Blau'nun perili evi neredeydi peki?"

"Mesele de bu ya. Kendi perili evini bulamayan tek kişi oydu. Gruptaki diğer kişilerin aksine o, bir yer tarif etmedi hiç."

"Pekâlâ, bakarsın burasıdır," dedi Joona başıyla evi işaret ederek.

Hızlı adımlarla eve doğru yürüdüler. Erik üzerine papağan ve yerli resmi işlenmiş kutuyu arandı cebinde. Kendini iyi hissetmiyordu, yaşadığı şeylerin baskısıyla bilinci yan kapalı gibiydi. Alnını sertçe kaşıdı, bir hap almak istiyordu, hatta hap için yanıp tutuşuyordu. Öte yandan, kafasının ayık kalması gerektiğinin de farkındaydı. Geç olmadan Benjamin'i bulması gerekiyordu, şu hap işinden vazgeçmeliydi, bu şekilde devam edemezdi, daha fazla saklayamazdı kendini.

Erik, kapı ziline bastı, masif ahşap kapının ardından gelen boğuk zil sesini işitti. İçinden, kapıyı tekmeleyip içeri girmek, Benjamin diye bağırmak gelse de durup bekledi. Joona bir elini ceketinin cebine sokmuştu. Kapının açılması uzun sürmedi. Karşılannda her iki yanağında bir yığın küçük çizikler olan, gözlüklü ve kızfi saçlı bir genç kadın vardı.

"Liselott Blau'yu anyoruz," dedi Joona.

"Benim," dedi kadın çekingen bir ifadeyle.

Joona, Erik'e baktı, Erik kafasını hafifçe iki yana salladı. Bu Eva değildi.

"Biz aslında Eva'yı anyonız," dedi Joona.

"Eva mı? Ben Eva diye birini tanımıyorum. Konu neydi acaba?" diye sordu kadın.

Joona ona polis kimliğini gösterip içeride konuşabilir miyiz diye sordu. Kadın bunayanaşmadı. Bunun üzerine Joona üzerine bir şey alıp, kısa bir süre dışarı çıkmasını rica etti kadından. Birkaç dakika sonra buz tutmuş çimenlerin üzerinde ağızlarından buhar saçarak konuşmaya başladılar.

"Ben yalnız yaşıyorum," dedi kadın.

"Büyük bir ev," dedi Joona, başıyla evi işaret ederek.

Kadın hafifçe gülümsedi.

"Şanslı sayılırım."

"Eva Blau akrabanız mı?"

"Size söyledim ya, Eva Blau adında birini tanımıyorum."

Joona kadına Eva'nın video kayıtlarından alınmış üç resmini gösterdi. Ama kızıl saçlı kadın başını iki yana salladı.

"Biraz daha dikkatli bakın," dedi Joona ciddi bir sesle.

"Bana ne yapacağımı söylemeyin," diye sertçe çıkıştı kadın.

"Yalnızca rica ediyorum..."

"Maaşınızı ben ödüyorum," diye sözcüklerin üzerine basarak devam etti kadın. "Maaşınız benden alman vergilerle ödeniyor."

"Resimlere bir daha bakın lütfen."

"Onu daha önce hiç görmedim."

"Bakın, bu önemli bir şey," dedi Erik.

"Sizin için öyle olabüir ama benim için değil."

"Kendini Eva Blau diye tanıtıyor," dedi Joona. "Blau İsveç'te çok sık rastlanan bir soyadı değil."

Erik birden evin üst katında bir perdenin dalgalandığını gördü. Ve hemen eve doğru koşmaya başladı, Joona ile kadının arkasından bağırdıklarını duydu. Hole girdiğinde etrafı hızla gözden geçirdikten soma yukarı kata çıkan merdiveni, basamakları ikişer ikişer atlayarak, hızla tırmandı.

Merdivenlerin başında durup, "Benjamin!" diye bağırdı.

Koridorun iki tarafında da kapılar vardı. Biryerden döşeme gıcırtısı geldi. Erik kısa bir süre perdesi kımıldayan pencerenin hangi tarafta olduğunu kestirmeye çalıştıktan sonra hızla sağ tarafa, koridorun sonundaki odaya yöneldi. Kapı kolunu zorladı ama kapı kilitliydi.

"Benjamin?" diye usulca seslendi.

Eğilip kapı deliğinden içeri baktı. Anahtar kilidin üstündeydi. İçeride bir hareket hissetti.

"Aç kapıyı," diye bağırdı.

Merdivenleri tırmanmaya başlayan kadın, "Evime giremezsiniz!" diye bağırıyordu.

Erik bir adım gerileyip tekme atarak kapıyı açtı. Odada kimse yoktu: Pembe çarşaflı, toplanmamış geniş bir yatak, soluk pembe bir halı ve her iki kapısı da aynalı bir gardırop, bir de tripod üzerine yerleştirilmiş, yatağa çevrili bir kamera vardı. Erik gardırobun içini, ağır perdelerin arkasına kontrol etti. Sonra eğilip yatağın altına baktı, kıvrılıp yatmış biri vardı: Ürkek, korku dolu gözlerle bakan, dar kalçalı, ayaklan çıplak bir çocuktu bu.

"Çık oradan," dedi Erik keskin bir sesle.

Elini uzatıp büeğinden yakaladığı çıplak çocuğu yatağın altından dışan çekti. Çocuk telaşla ve sözcükleri biri biri ardına hızla sırala-

yarak Erik'e bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Erik çocuğun Arapça konuştuğunu tahmin etti. Çocuk pantolonunu giyerken, yatağın altında bir hareketlenme oldu ve başka bir çocuk daha çıktı. Sert bir ifadeyle bir şeyler söyleyerek diğer çocuğu susturdu. Kızıl saçlı kadın kapının eşiğinde durmuş, titreyen bir sesle arkadaşlannı rahat bırakmalarını söyleyip duruyordu.

"Arkadaş mı? Bunların yaşlan kaç?" diye sordu Erik.

"Defolun evimden," diye öfkeyle bağırdı kadın.

İkinci çocuk yorgana sarıldı. Yatağın yanındaki komodinin üzerinden bir sigara alıp yaktı ve gülümseyerek Erik'e bakmaya başladı.

"Dışan!" diye bağırdı Liselott Blau.

Erik koridoru geçip merdivenlerden inerken, ardından gelen kadın, bağırarak lanetieryağdırdı. Erik evden çıktığında, Joona silahını çekip arkasına gizlemiş bekliyordu. Kadın dış kapının eşiğinde durdu.

"Böyle bir şey yapamazsınız," diye bağırdı. "Bu yaptığınız suç. Hiçbir polis mahkeme karan olmadan evime giremez."

"Ben polis değilim," dedi Erik kadına dönerek.

"Ama... Sizi şikâyet edeceğim!"

"Hadi şikâyet et o zaman," dedi Joona. "Ben polisim, şikâyetini alabilirim."

16 Aralık Çarşamba, Öğleden Sonra

NorrtaTje yoluna çıkmadan önce Joona, yolun kenarına yanaşıp durdu. Cebinden bir kâğıt çıkartıp baktı, "Stockholm civarında soyadı Blau olan beş kişi daha var. Vâsterâs'taüç, Eskilstuna'da iki, Umeâ'da da bir kişi."

Kâğıdı katlayıp cebine koyarken, umut vaat eden bir gülümsemeyle Erik'e baktı.

"Charlotte," dedi Erik alçak sesle.

"Listede Charlotte yok," diye karşılık verdi Joona. Ve dikiz aynasındaki bir lekeyi temizlemeye girişti.

"Charlotte Cederskiöld. Eva'ya karşı nazikti. Sanırım Eva onun evinde kalıyordu."

"Nerede oturuyor şu Charlotte?"

"On sene önce Stocksund'da oturuyordu ama..."

Joona, Anja'yı aradı.

"Charlotte Cederskiöld adındaki kişinin telefon numarasına ve adresine ihtiyacım var. Yani hemen şimdi lazım. Stocksund'da yaşıyor, en azından eskiden oradayaşıyormuş. Evet, teşekkürler. Tamam, bir dakika." Joona bir kalem çıkartıp bir alışveriş fişinin arkasına söylenenleri not etti. "Çok teşekkürler."

Ve yola çıktı.

"Hâlâ orada mı oturuyormuş?" diye sordu Erik.

"Hayır ama gene de şanslıyız. Rimbo yalanlarında bir yerdeymiş."

Birden endişeye kapılan Erik'in karnına bir sancı saplandı. Charlotte'un Stocksund'dantaşmdığmı duyunca neden endişelendiğine anlam veremedi, oysa belki sevinmesi bile gerekirdi.

"Husby civannda oturuyormuş," diyen Joona, CD çalara bir CD koydu. CD çaların sesini açarken Erik'e dönüp, "Bu annemin şarkısı da," dedi özür diler gibi. "Saija Varjus."

Arabaya dokunaklı bir müzik yayıldı. Şarkı bitince bir süre hiç konuşmadılar. Sonra Joona birden, şaşırmış bir ses tonuyla, "Artık Fin müziği sevmiyorum," dedi. Boğazım temizler gibi iki defa öksürdü.

"Benim hoşuma gitti," dedi Erik.

Joona gözucuyla bakarak gülümsedi.

"Seinâjokitango kraliçesi seçildiğinde annem oradaymış," dedi.

Norrtâlje yolundaki ağır trafiği bırakıp Sâtuna yoluna girdiklerinde yoğun bir sulu sepken yağıyordu. Doğu yönünde gökyüzü kararıyor ve yanlarından geçtikleri çiftlikler gittikçe daha çok karanlığa gömülüyordu.

Joona arabanın ön panelinde bir düğmeye bastı. Hafifbirvmıltıyla hava menfezlerinden içeri ılık bir hava dolmaya başladı. Erik bu tuhaf sıcaklıkla ayaklarının nemlendiğini hissetti.

Joona küçük yerleşim yerinin içinden geçip donmuş tarlaların arasında uzanan dar yola girdiğinde, "Bakalım burada ne bulacağız," dedi kendi kendine. İleride yüksek bir çitin arkasında büyük, beyaz bir ev vardı. Açık bahçe kapısının yanmapark edip kalanbirkaç metreyi yürüdüler. Deri ceketli genç bir kadın elindeki bir tırmıkla çakıl döşeli patikayı düzeltiyordu. İki adamın kendine doğru yaklaştığını görünce sanki biraz korkmuştu. Kadının etrafında Golden Retriever cinsi bir av köpeği koşturuyordu.

"Charlotte," diye seslendi kadın. "Charlotte!"

Devasa evin yan tarafından bir kadın çıktı, arkasından **kocam&r]** siyah bir çöp torbasını sürüklüyordu. Üzerinde pembe uzun biryelek, kalın gri bir kazak, yıpranmış birjean ve lastik çizmeler vardı.

Charlotte, diye düşündü Erik. Bu gerçekten de Charlotte.

0 şık kıyafetler giyinen, kısa saçlı, incecik, soylu bir ifade taşıyan kadından eser yoktu. Onlara doğru gelen kadın o eski Charlotte olamazdı. Uzun örgülü saçları bütünüyle kırlaşmıştı. Kırışık yüzü makyajsızdı. Eskisinden daha da güzel diye düşündü Erik. Erik'i fark'edince yüzü kıpkırmızı oldu. Şaşkınlığı geçtikten sonra, koca bir gülümseme yayıldı yüzüne.

"Erik!" dedi. Sesi değişmemişti, eskisi gibi derin, berrak ve sıcaktı.

Çöp torbasını bırakıp Erik'in elini sıktı.

"Gerçekten sen misin? Seni tekrar görmek harika."

Joona'yı da selamladıktan soma bir süre durup ikisine de inceledi. Kapıya çıkan iri yapılı bir kadın onlara bakmaya başladı. Boynunda dövmesi vardı, siyah kapüşonlu kaba bir keşiş hırka giymişti.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendi.

"Hayır, arkadaşlarım," diyen Charlotte, ona eliyle içeri gitmesini işaret etti.

İri yapılı kadın kapıyı kapatırken gülümseyerek baktı Charlotte.

"Ben... bu eski malikâneyi kadın sığınma evine çevirdim. Yığınla odası var, bir şeylerden uzaklaşmak isteyen ya da herhangi bir şekilde ihtiyaç duyan kadınlara açtım kapılan. Kendilerini kendi başlanna bir şey yapmaya hazır hissedene kadar kalıyorlar... Birlikte yemek yapıyor, birlikte yiyor, her şeyi birlikte yapıyoruz. Yani karmaşık olmayan çok basit bir ilişki."

"Charlotte, harika bir şey bu!" dedi Erik.

Charlotte başını salladı ve kapıyı göstererek onlan içeri davet etti.

"Charlotte, bizim Eva Blau'yu bulmamız gerek," dedi Erik. "Hatırlıyor musun onu?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Burada misafir ettiğim ilk kişi oydu. Boş odalardan birin..."

Bir an aklına bir şey gelmiş gibi sustu.

"Dur bakalım, bir hafta kadar önce aradı beni."

"Ne dedi peki?"

"Öfkeliydi."

"Evet," dedi Erik iç geçirerek.

"Neye öfkelenmişti?" diye sordu Joona.

Charlotte derin bir nefes aldı. Ağaçların çıplak dallarında uğuldayan rüzgârı dinledi Erik. Bahçede duran tuhaf şeye baktı. Belli ki birileri, yağan az miktardaki karla, kardan adam yapmaya çalışmış, şekilsiz bir şey çıkmıştı ortaya.

"Erik'e öfkelenmişti."

Eva Blau'nun keskin hatlı yüzünü, saldırgan sesini, delici bakışlarını ve ucu kesümiş burnunu düşününce tüyleri diken diken oldu Erik'in.

"Birkaç defa bir daha asla hipnoz yapmayacağını söyledin ama sonra birdenbire yeniden hipnoz yapmaya başladın. Gazeteler ve televizyonda haber oldun. Sanırım bu birçok insanı kızdırmış."

"Ama mecbur kaldım, özel bir vaka söz konusuydu."

Charlotte, Erik'in elini avuçlarının arasına aldı.

"Sen bana yardım ettin," diye fısıldadı. "Şeyi... Gördüğüm günü hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum elbette," dedi Erik usulca.

Charlotte ona bakıp gülümsedi.

"Artık canıma tak demişti. Perili evden içeri girmiş ve kafamı kaldırıp beni inciten kişiyi görmüştüm."

"Biliyorum."

"Sen olmasan, bunu asla başaramazdım Erik."

"Evet, ama..."

"İçimde parçalanmış bir şey tekrar birleşti," dedi kalbine dokunarak.

"Eva şimdi nerede peki?" diye sordu Joona.

Charlotte'un alnı hafifçe kırıştı.

"Taburcu olduğunda Âkersberga'da bir apartman dairesine taşındı ve Yehova Şahitleri'ne katıldı. Önceleri bir temasımız vardı. Parayardımı yapıyordum ama sonra ilişkimiz koptu. İzlendiğini düşünüyor, peşindeki kötülükten korunmak için sürekli saklanmaktan bahsediyordu."

Charlotte, Erik'in önüne dikildi.

"Niçin bu kadar üzgünsün?" dedi.

"Oğlum kayıp ve elimizdeki tek ipucu Eva."

Charlotte'un yüzünde bir endişe belirdi.

"Çok üzüldüm, Erik. Umarım onu bulursunuz."

"Adı ne, biliyor musunuz?" diye sordu Joona.

"Gerçek adım mı demek istiyorsunuz? Bunukimseye söylemedi. Belki kendisi bile bilmiyordu."

"Hm."

"Ama beni aradığında, telefona çıkanlara adının Veronica olduğunu söylüyordu."

"Veronica mı?"

"Veronica'nm eşarbıyla' ilgili efsaneden esinlenmiş."

7 Efsaneye göre Hz. İsa sırtında haçla Golgota tepesine çıkarken, Veronica adlı bir kadın kalabalığın arasından İsa'nın yoluna çıkıp diz çökerek terini ve kanını temizlemesi için eşarbını uzatmış. Hz. İsa eşarbı geri verdiğinde, eşarbın üzerinde kandan sureti varmış. Bu eşarbı saklayan Veronica kısa bir süre sonra eşarbın mucizevi etkisini fark etmiş, ölüleri diriltiyor, körlerin gözlerini açıyormuş, (ç. n.)

Charlotte ile Erik kısaca sarılıp vedalaşuktan sonra Erik ve Joona aceleyle arabaya döndü. Güneye, Stockholm'e doğru giderlerken Joona, Anja'yı arayıp Âkersberga'da oturan Veronica adlı kişiler ile Yehova Şahitleri'nin merkezi ya da Krallık Salonları'ndan[1] birinin adresini istedi. Joona'nm konuşmasını yarım yamalak dinliyordu. Kafasının içi anıların saldırısına uğramıştı, gözleri kapanmak üzereydi.

"Evet, Anja, yazıyorum," dediğini duydu Joona'nm. "Vâstra Banvâgen... bir dakika, Stationsvâgen 5, tamamdır. Sağ ol."

Bir golf sahasının yanındaki bayırdan aşağı inerlerken Erik uyandı.

"Neredeyse geldik," dedi Joona.

"İçim geçmiş," dedi Erik kendi kendine.

"Eva Blau, Charlotte'u adının bütün gazetelerde afişe edildiği gün aramış," dedi Joona düşünceli bir edayla.

"Benjamin de ertesi gün kaçırıldı," dedi Erik.

"Çünkü birinin aniden gözüne çarptın."

"Belki de bir daha hipnoz yapmayacağım sözümü bozduğum için."

"Demek ki benim yüzümden oldu," dedi Joona.

Erik sustu, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Üzgünüm," dedi Joona.

Camlan kmlmış bir indirim mağazasının önünden geçtiler. Başı örtülü bir kadın kaldmmdaki cam kmklanm süpürüyordu.

"Eva'ya 11c oldu bilmiyorum," dedi Erik. "Kendini yaraladı ve tam bir paranoyak oldu. Başına gelen her bela için beni ve hipnozu suçluyor. Onu hipnoz grubuna hiç almamalıydım, aslında hipnoz işine hiç girmemeliydim."

"Ama Charlotte'ayardımcı olmuşsun," dedi Joona.

8 **Yehova Şahitleri'nin çoğunlukla kendi inşa ettikleri toplantı salonları, (ç. n.)**

"Öyle görünüyor," dedi Erik sessizce.

Bir kavşağı dönüp demiryolundan geçtiler, sonra bir futbol sahasının yanından sola saptılar ve bir dereyi geçip büyük, gri bir apartmanın önünde durdular.

Joona, Erik'e torpido gözünü işaret ederek, "Silahımı verebil ilmisin?" dedi.

Erik torpido gözünü açıp silahı Joona'ya uzattı. Onun eline ağır gelmişti. Joona namluya mermi sürülüp sürülmediğini ve emniyet mandalını kontrol ettikten sonra süahı cebine koydu.

Otoparktan hızla geçip salıncak, kum havuzu ve tırmanma merdiveni olan bir bahçeye girdiler.

Önünde durdukları apartmanın neredeyse bütün balkonlarında yanıp sönen ışıklı Noel süsleri ve çanak antenler vardı.

Ana giriş kapısının ardında, merdiven sahanlığında yürütecine tutunmuş yaşlı bir kadın duruyordu. Joona kapının camını tıklattı ve neşeli bir ifadeyle kapıyı açmasını işaret etti. Kadın onlara bakıp kafasını ikiyana salladı. Joona'nın polis kimliğini göstermesi de fayda etmedi. Erik ceplerini karıştırıp bir zarf çıkarttı. İçinde muhasebeye bırakacağı fatura vardı. Kapıya doğru yürüdü zarfı göstererek camı tıklattı. Bunun üzerine kadın kapı otomatına basıp kapıyı açü.

"Posta mı?" dedi kadın titreyerek.

"Acele posta," dedi Erik.

"Burada çok fazla hıçkırık ve çığlık var," diye fısıldadı kadın başını duvara çevirerek.

"Ne dedin?" dedi Joona.

Erik kapının yanındaki isim listesine baktı. İkinci katta Veronica Andersson adında biri vardı. Dar merdiven basamaklarına kırmızı sprey boyayla yazılar yazılmıştı. Berbat bir çöp kokusu vardı. Tavandaki floresan lambanın ışığı titriyordu. Veronica Andersson'un dairesinin

kapısında durdular. Joona zili çaldı. Merdivenlerde çamurlu çocuk botu izleri vardı.

İçeriden bir karşılık gelmedi.

"Bir daha çal," dedi Erik.

Joona kapıdaki mektup deliğinin kapağını açtı ve iadeli taahhütlü mektup diye bağırdı. Sanki bir basınç dalgasıyla karşılaşmış gibi birden başını geriye attı Joona.

"Ne oldu?"

"Bilmiyorum ama sen çıkıp dışarıda bekle," dedi Joona. Gergin bir hali vardı.

"Olmaz," dedi Erik.

"Ben içeri yalnız gireceğim."

Alt dairelerden birinden bir cam kırılma sesi geldi. Joona bir kılıfın içinden iki ince çelik çubuk çıkarttı, birinin ucu kıvrık, diğeri minik bir anahtara benziyordu. Joona sanki Erik'in düşüncelerini okumuş gibi, mahkeme karan olmadan bir eve girmekle ilgili bir şeyler mınldandı. Yeni yasaya göre çok güçlü nedenler olması durumunda herhalde yapabilirdi.

Joona çelik çubuklardan birini kapı kilidine sokmuştu ki Erik kapı kolunu kontrol etti. Kapı kilitli değildi. Kapıyı açmasıyla keskin bir koku dalgası çarptı yüzüne. Joona silahını çıkanp kararlı bir ifadeyle olduğu yerde kalmasını işaret etti Erik'e.

Erik'in kalbi hızla çarpmaya başlamış, kulaklan uğulduyordu. İçeride uğursuz bir sessizlik vardı. Merdiven sahanlığının ışıklan büsbütün söndü, etraflarını karanlık sardı.

"Sanınm senin de içeri gelmen gerek, Erik," dedi Joona.

Birlikte içeri girdiler. Joona koridorun ışığını yaktı. Banyo kapısı ardına kadar açıktı. Dayanılmaz bir çürük kokusu vardı. Boş, yıp-

ranmış banyo teknesinin içinde uzanıyordu Eva Blau. Yüzü şişmişti, dudaklarının kenarlarında sinekler uçuşuyordu. Üzerindeki mavi bluz göğsüne kadar sıyrılmıştı, karnı şişmiş, yeşil mavi bir renge bürünmüştü. İki kolunda da boylamasına, uzun, derin, kararmış kesik yarası vardı. San saçlannın uçları kurumuş kanla bluzuna yapışmıştı. Cildi soluk griydi, bütün damarlar kahverengi bir ağ gibi açığa çıkmıştı. Gözlerinin kenarlarında ve burun deliklerinde küçük san sinek yumurtalan vardı. Tahliye deliğinden taşan kanın bir kısmı küçük banyo halısına bulaşmıştı. Cesedin yanı başında üzerindeki kanlann kuruduğu bir mutfak bıçağı vardı.

"Bu o mu?" diye sordu Joona.

"Evet, bu Eva."

"En az bir hafta önce ölmüş olmalı. Karnı epeyce şişmiş."

"Öyle görünüyor," dedi Erik.

"Demek Benjamin'i o kaçırmadı," dedi Joona.

"Biraz kafamı toparlamalıyım," dedi Erik. "Ben sanıyordum ki..."

Bakışlan pencereden dışan kaydı. Tren raylarının karşı tarafında alçak bir tuğla bina vardı. Eva, penceresinden Yehova Şahitleri'nin Krallık Salonu'nu görebiliyordu yani. Belki de böyle, kendini daha güvenli hissediyordu diye düşündü Erik.

17 Aralık Perşembe, Sabah

Simone'nin ağzına kan tadı geldi. Farkında olmadan altdudağmı ısırmıştı. Bütün enerjisini düşüncelerini kontrol edebilmeye veriyordu. Babasına bir araba çarpmış, birkaç gündür St. Göran Hastanesi'nin loş bir odasında yatıyordu. Doktorlar, durumu hakkında hâlâ kesin bir şey söyleyemiyorlardı. Başının arka tararını çelik bir bilye gibi dolaşan tarifsiz bir baş ağrısı vardı. Erik'i kaybetmişti, belki Benjamin'i de kaybetmişti ve şimdi bir de babasını kaybetme ihtimaliyle karşı karşıyaydı.

Bunu şimdiye kadar kaç kere yaptığım hatırlamıyordu ama cep telefonunu çıkartıp çalışıp çalışmadığını bir kez daha kontrol etti sonra çaldığında hemen açabilsin diye çantasının dış cebine koydu.

Eğilip babasının üstündeki battaniyeyi düzeltti. Babası sessizce uyuyordu. Bu oldum olası Simone'nin tuhafına giderdi: Belki de bu dünyada hiç ses çıkarmadan uyuyan tek erkek Kennet Strâng'di.

Kafası bembeyaz bir bandaja sarılıydı, bandajın altından bir yanağına mor bir leke yayılıyordu. Bütün o morartılan, soluk benzi, şişmiş burnu, bir kenara sarkan ağzıyla korkunç görünüyordu babası.

En azından yaşıyor, diye düşündü Simone. Yaşıyor, yaşayacak. Hem Benjamin de yaşıyordu. Bunu biliyordu, yaşamak zorundaydı.

Kalkıp odada ileri geri dolaşmaya başladı. Geçenlerde, Sim Shulman'm dairesinden eve döndüğünde babasıyla yaptığı telefon

konuşmasını düşündü. Kazadan hemen önceydi. Babası VVaüord'u bulduğunu ve "deniz" denilen bir yere gideceğini söylemişti. Loudden'in dışında bir yerdi.

Durup babasına baktı. Hâlâ derin uykudaydı.

"Baba?"

Seslenir seslenmez pişman oldu. Babası uyanmadı ama yüzünden acı dolu bir ifade geçti. Simone ihtiyatla altdudağmdaki yaraya dokundu. Pencere kenarındaki Noel mumlarına göz attı. Bu sene de Noel gelmişti işte. Mavi plastik galoşların içinde duran ayakkabılarına baktı. Birden aklına, annesi küçük, yeşil Fiat arabasına binip el sallayarak uzaklaşırken Kennetle birlikte arkasından nasıl baktıkları geldi. İçi ürperdi. Hırkasına iyice sarındı. Şakakları acıyla zonkluyordu.

Kennet hafifçe inledi.

"Baba," dedi Simone küçük çocuk sesiyle.

Kennet gözlerini açtı. Bakışlan bulanıktı. Gözlerinden birine kan oturmuştu.

"Baba, benim," dedi Simone. "Nasılsın?"

Kennet'in gözleri Simone'yi arar gibiydi. Birden babasmın kör olmasından korktu Simone.

"Sixan?"

"Benim, baba."

Yanına oturdu ve usulca elini tuttu babasının. Kennet'in gözleri yine kapandı, kaşlan sanki acı çekiyormuş gibi çatıldı.

"Baba," dedi tekrar Simone, "çok mu acın var?"

Babası Simone'nin elini sıvazlamaya çalıştıysa da pek beceremedi. "Yakında ayağa kalkanm," dedi hınltıyla. "Sen beni merak etme."

Odaya bir sessizlik çöktü. Simone kafasında uçuşan düşünceleri toparlamaya, ansızın kapıldığı endişeden kurtulmaya çalışıyordu.

Babasını böyle bir durumda yormaması gerekirdi ama içindeki **te** dirginlik onu rahat bırakmadı.

"Baba?" dedi alçak sesle. "Kazadan hemen önce seninle ne konuşmuştuk, hatırlıyor musun?"

Babası gözlerini aralayıp başını iki yana salladı.

"Wailord'un yerini bulduğunu söylemiştin. Bir de denizden bahsetmiştin, hatırlıyor musun? Denize gideceğini söylemiştin."

Kennet'in gözleri parladı. Doğrulmaya çalıştı ama inleyerek geri düştü.

"Baba, bana söyle, şu Wailord kim? Nerede bulabilirim?"

Babası ağzını açtı ve çenesi titreyerek fısıldadı, "O... o... bir... çocuk..."

"Ne diyorsun?"

Kennet gözlerini kapattı. Artık onu duymuyor gibiydi. Simone pencereye gidip dışarı bakmaya başladı. Biraz esinti geliyordu. Camda uzunlamasına bir leke vardı. Lekenin üstüne nefesini üfledi, camdaki buğuda bir an başkasının yüzünü görür gibi oldu.

Caddenin karşı tarafındaki kilisenin ışıklan sönüktü, kemerli karanlık pencerelerine sokak lambalannın ışığı vuruyordu. Benjamin'in Aida'ya yazdığı mesajı düşündü; Nicke'nin denize gitmesine izin vermemesini söylüyordu.

"Aida," dedi kendi kendine. "Gidip Aida'yı görmem gerek. Bu defa bana her şeyi anlatacak."

Simone zili çaldığında kapıyı Nicke açtı. Onu gördüğüne şaşırmıştı.

"Merhaba, Nicke," dedi Simone.

"Elimde yeni kartlar var," dedi Nicke hevesle.

"Bak bu çok harika," dedi Simone.

"Bir kısmı kız kartı ama çoğu çok güçlü."

"Ablan evde mi?" diye sordu Simone, Nicke'nin koluna hafifçe vurarak.

"Aida! Aida!" Nicke karanlık koridorda koşarak gözden kayboldu.

Simone kapıda beklemeye başladı. Bir süre sonra sanki bir şey pompalanıyormuş gibi tuhaf bir ses duydu, ardından zayıf bir şangırtı işitildi. Ve zayıf, kambur bir kadının geldiğini gördü Simone. Kadın tepesine oksijen tüpü asılmış küçük, tekerlekli bir arabayı çekerek geliyordu. Oksijen tüpünden çıkan ince, şeffaf bir hortum, burun deliklerinden içeri oksijen pompalıyordu kadının.

Kadın elini yumruk yapıp hafifçe göğsüne vurdu. "Am... fizem," diye hırıldadı. Kırışık yüzü bir öksürük nöbetiyle gerildi.

Öksürüğü nihayet durduğunda, Simone'ye içeri girmesini işaret etti. Birlikte uzun, karanlık koridordan geçip ağır mobilyalarla dolu bir oturma odasına girdiler. Nicke yerde, cam kapaklı stereo sistemi ile alçak televizyon sehpasının arasmda oturmuş, Pokemon kartlarıyla oynuyordu. Aida da odadaydı. İki büyük palmiye saksının arasına sığdırılmış kahverengi kanepede oturuyordu.

Simone onu tanımakta zorlandı. Hiç makyaj yapmamıştı. Bu haliyle sevimli ve olduğundan genç görünüyordu. Saçları düzgünce taranıp atkuyruğu yapılmıştı.

Simone odaya girdiğinde bir sigara alıp elleri titreyerek yaktı.

"Selam, Aida," dedi Simone. "Nasılsın?"

Aida omuzlarını silkti. Sanki kısa bir süre önce ağlamış gibiydi. Sigarasından bir nefes çekti ve mobilyalann üstüne kül dökmekten çekiniyormuş gibi yeşil çay tabağını sigaranın ucuna doğru kaldırdı.

"Otur... sana," dedi kadın hırıltılı bir sesle Simone'ye. Bunun üzerine Simone kanepe, masa ve palmiye saksılarının yanına sıkıştırılmış iki geniş koltuktan birine tünedi.

Aida sigarasının külünü yeşil tabağa silkeledi.

"Şimdi hastaneden geliyorum," dedi Simone. "Babamabiraraba çarptı. Deniz'e, Wailord'u bulmaya gidiyordu."

Nicke birdenbire ayağa fırladı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu," Wailord kızgın, çok ama çok kızgın."

Simone, Aida'ya döndü. Aida yutkunarak gözlerini kapadı.

"Bunlar ne demek oluyor?" diye sordu Simone. "Wailord kim? Sorun ne?"

Aida sigarasını söndürdü.

"Onlar kayboldular," dedi titrek bir sesle.

"Kimler?"

"Bizi taciz eden bir çete. Nicke ile beni. Çok kötülerdi, yüzüme işaret yapacaklardı, şey işareti..."

Susup hırıldayan annesine baktı.

"Çıra gibi yakacaklardı... annemi," diye alçak sesle ekledi Aida.

"Boklar... pislikler..." diye oturduğu koltuktan tısladı annesi.

"Pokemonlann adlarını kullanıyorlar. Azelf, Magmortarve Lucario... Bazen adlarım değiştiriyorlar. Ne yaptıklarını anlayamıyorsunuz."

"Kaç kişiler peki?"

"Bilemiyorum, belki sadece beş kişi," dedi Aida. "Hepsi çocuk, en büyükleri benim yaşımda sayılır, en küçükleri bence altıdan fazla değü. Ama burada oturan herkes onlara bir şey vermek zorundaymış, böyle karar almışlar." Başını kaldırıp ilk kez Simone'nin gözünün içine baktı. Kehribar rengi gözleri berrak ve güzeldi ama bakışları korku doluydu.

"Küçük çocukları şeker veya kalem vermeye zorluyorlardı," diye devam etti. Sesi incecikti. "Çocuklar da dayak yememek için kumbaralanndaki paraları bile boşaltıp onlara verdiler. Bir kısmı da cep

telefonu, Nintendo oyunları gibi şeylerini verdiler. Benden ceketimi aldılar, arada bir de sigara verdim. Nicke'i dövüp elinde ne varsa alıyorlardı. Ona karşı çok zalimdiler."

Aida'nın sesi giderek kısıldı ve gözlerinden yaşlar gelmeye başladı.

"Benjamin'i onlar mı götürdü?"

Aida'nın annesi elini salladı.

"O... çocuk... iyi... değil..."

"Cevap ver bana, Aida," dedi Simone keskin bir sesle. "Bana şimdi cevap vereceksin!"

"Kızıma... bağırma," diye tısladı Aida'nın annesi.

Simone kadına aldırmadı. Bu defa daha sert bir sesle, "Bana ne biliyorsan anlatacaksın, duydun mu?" dedi.

Aida yutkundu.

"Fazla bir şey bilmiyorum," dedi sonunda. "Benjamin araya girdi, bir daha bu çocuklara bir şey vermeyin dedi. Wailord bunu duyunca deliye döndü; bunun bir savaş ilanı olduğunu söyledi ve bizden bir sürü para talep etti."

Yeni bir sigara yaktı, titreyerek bir nefes aldı, külünü dikkatle yeşil çay tabağına döküp devam etti, "Wailord, Benjamin'in hastalığını öğrenince, ona batırsmlar diye diğerlerine iğneler dağıttı..."

Susup omuzlarını silkti.

"Sonra ne oldu?" dedi Simone sabırsız bir ifadeyle.

Aida dudaklarını ısırdı, dilinin ucuna yapışan bir tütün parçasını aldı.

"Sonra ne oldu?"

"Wailord geri çekildi," diye fısıldadı Aida. "Birden ortadan kayboldu. Diğer çocukları hâlâ görüyorum; daha geçen gün Nicke'nin peşine düşmüşlerdi. Şimdi de kendine Ariados diyen bir çocuğu lider

bellemişler. Ama eskisi gibi değiller. VVailord ortadan kaybolduğundan beri ne yapacaklarını şaşırdılar."

"Bu ne zaman oldu? Yani VVailord ne zaman kayboldu?"

Aida biraz düşündükten sonra, "Sanırım geçen çarşamba. Yani Benjamin kaybolmadan üç gün önce," dedi.

Birden dudakları titremeye başladı.

"Onu VVaüord kaçırdı," diye fısıldadı. "VVailord ona korkunç bir şey yaptı. Ve bu yüzden ortaya çıkmaya korkuyor..."

Hıçkmp katılarak ağlamaya başladı Aida. Annesi güç bela ayağa kalktı, kızının elindeki sigarayı alıp yavaşça yeşil çay tabağına bastırarak söndürdü.

"Tanrının... belası... canavar," diye hırladı. Simone, annenin kimi kastettiğini anlayamadı.

"Şu VVailord kim? Gerçek ismi ne? Bana kim olduğunu söylemek zorundasınız."

"Bilmiyorum," diye bağırdı Aida. "Bilmiyorum!"

Simone bir fotoğraf çıkarıp Aida'ya uzattı. Çimenlik bir yer vardı fotoğrafta, çalılar ve geride kahverengi tahta bir çit.

"Bunu Benjamin'in bilgisayarında buldum," dedi sertçe.

Aida, Simone'nin uzattığı fotoğrafa boş gözlerle baktı.

"Burası neresi?" diye sordu Simone.

Aida omuz silkti ve annesine kısa bir bakış attı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi kuru bir sesle.

"Ama bunu ona sen göndermişsin," dedi Simone öfkeyle. "Bu fotoğraf senden gelmiş, Aida."

Aida'nın gözleri tekrar annesine kaydı. Kadın tekrar oturmuştu.

Simone bilgisayar çıktısını Aida'nm suratına doğru salladı.

"Şuna bak, Aida. Bir daha bak. Bunu oğlumanedengönderdin?"

Fısıldayarak, "Şaka olsun diye," dedi Aida.

"Şaka mı?"

Aida başını salladı, "Burada yaşamak ister misin gibi bildik bir şaka," dedi cılız bir sesle.

"Sanainanmıyorum," dedi Simone inatla. "Banadoğruyu söyleyeceksin!"

Aida'nın annesi yine binbir zahmetle ayağa kalktı ve işaret parmağını sallayarak, Simone'ye, "Seni cadı...defol evimden..."

"Neden yalan söylüyorsun?" diye sordu Simone, Aida'nın gözlerinin içine bakarak.

Kız tarifsiz acı çeker gibiydi.

"Üzgünüm," dedi kısık bir sesle. "Çok üzgünüm."

Simone dışarı çıkarken Nicke'le karşılaştı. Karanlık holde öylece durmuş, gözlerini ovuşturuyordu.

"Hiç gücüm yok. Beş para etmez bir Pokemon'um ben."

"Olur mu öyle? Elbette gücün var," dedi Simone.

41

17 Aralık Perşembe, Öğleden Sonra

Simone, hastaneye döndüğünde Kennet doğrulmuş yatakta oturuyordu. Yüzüne az da olsa renk gelmişti. Sanki Simone'nin tam o anda içeri gireceğini tahmin etmiş gibiydi.

Yatağa doğru giden Simone, eğilip yanağını babasının yanağına dayadı.

"Rüyamda ne gördüm, biliyor musun Sixan?" dedi Kennet.

"Ne gördün?" dedi Simone gülümseyerek.

"Babamı gördüm."

"Büyükbabamı mı?"

Kennet hafifçe güldü.

"Düşünebiliyor musun? Atölyesindeydi, terli, mutlu. *'Oğlum,'* dedi yalnızca, *'oğlum'.* Burnumdahâlâmazotkokusuvar..."

Simone yutkundu. Boğazı düğümlenmişti.

"Baba," diye fısıldadı Simone. "Kazadan hemen önce bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Kennet'in yüzüne birden bir ciddiyet çöktü, sanki içinde bir yerlerde bir kor alevlenmiş gibi gözleri parladı. Yataktan kalkmaya davrandı ama gücü yetmedi.

"Bana yardım et Simone," dedi heyecanla. "Acele etmeliyiz, burada böyle bekleyemem."

"Neler olduğunu hatırlıyor musun baba?"

"Her şeyi hatırlıyorum."

Bir eliyle gözlerini sildi, boğazını temizledi ve kollarını ileri doğru uzattı.

"Beni kaldır," dedi. Sesi bu defa emreder gibiydi. Simone'nin yardımıyla doğrulduktan sonra bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtmayı başardı. Bir süre durup nefeslendi.

"Elbiselerimi giydir."

Simone gardıroptan aceleyle babasının kıyafetlerini çıkardı. Diz çökmüş çoraplarını giymesine yardım ediyordu ki genç bir doktor içeri girdi.

"Benim mutlaka dışarı çıkmam gerek," dedi Kennet sinirli bir sesle doktorun itiraz etmesini engellemek için.

Simone ayağa kalktı.

"Merhaba," dedi genç doktorla tokalaşarak. "Ben Simone Bark."

"Ola Tuvefjâll," dedi doktor. Pantolonunun düğmelerini üiklemekle meşgul olan Kennet'e bakarken tedirgin görünüyordu.

"Bakın," dedi Kennet gömleğini pantolonunun içine sokarken. "Kalamadığım için üzgünüm ama bu acil bir durum."

"Sizi burada kalmaya zorlayamam," dedi doktor sakin bir sesle, "ama başınıza çok ağır bir darbe aldığınızı hesaba katarak, bu davranışınızın ne kadar vahim sonuçlara yol açacağını kendiniz takdir edersiniz sanırım. Belki şimdi kendinizi iyi hissediyorsunuz ama bir dakika sonra ne olacağının garantisi yok. Belki bir saat ya dayarın sabah çok ciddi sorunlar yaşayabilirsiniz."

Kennet lavaboya gidip yüzüne soğuk su çarptıktan sonra doğrulup, "Dediğim gibi, üzgünüm ama denize gitmem gerek," dedi.

Kennet ve kızı koridorda uzaklaşırken doktor meraklı gözlerle arkalarından baktı.

Asansör beklerlerken Simone aceleyle Aida'y a yaptığı ziyaretten bahsetti. Kennet ayakta durabilmek için duvardan destek alıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Simone. Kennet direksiyona kızmın geçmesine bu defa ses çıkarmadı. Yan koltuğa oturup emniyet kemerini bağladı. "Baba, nereye gideceğimizi söyleyecek misin?" diye tekrarladı Simone. "O dediğin yere nasıl gideceğiz?"

Kennet tuhaf bir ifadeyle baktı kızına.

"Denize gitmek için... bir düşüneyim."

Sırtını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı.

Babasının haline bakan Simone, onu hastayatağından kaldırmakla hata ettiğini düşünmeye başladı. Babasının durumu iyi değildi, onu tekrar hastaneye götürmeliydi. O bunları düşünürken Kennet birden gözlerini açtı ve ayrıntılı bir yol tarifine girişti.

"Sankt Eriksgatan'a doğru sür, köprüden sonra sağa, Odengatan yönüne dön, hiçbir yere sapmadan Östra Station'a kadar git, sonra Valhallavâgen üzerinden doğuya doğru ilerle, İsveç Film Enstitüsü binasına geldiğinde Lindarângsvâgen'e dön. Oradan da direkt Umana sür."

"Sen varken GPS'e ne gerek var?" dedi Simone trafiğe karışırken.

"Merak ediyorum..." dedi Kennet düşünceli bir edayla ve sustu.

"Neyi merak ediyorsun?"

"Acaba anne babalan o çocuklann ne y aptıklanm biliyorlar mı?"

Simone gözucuyla baktı babasına. Gustav Vasa Kilisesi'nin yanından geçiyorlardı. Kilisenin kapısında cübbeler giymiş, ellerinde mumlarla bir çocuk kafilesi vardı.

"Baskı, gasp, şiddet, tehdit," dedi Simone bitkin bir sesle. "Anne babalannm minik yavrulan."

Tensta'ya, o dövme salonuna gittiği günü hatırladı. Çocuklar küçük bir kızı korkuluktan sarkıtmışlardı. Gözleri kararmıştı, kızı

tehdit edip duruyorlardı. Sonra Benjamin'in metro istasyonunda aynı kızın bir oğlanla karşılaşmasını nasıl engellediğini hatırladı. O çocuk da bunlardan biri olmalıydı. Şu Pokemon adı kullananlardan.

"Bu insanların nesi var böyle?" dedi Simone.

"Ben kaza falan geçirmedim, Sixan. Bir arabanın önüne itildim," dedi Kennetbirden öfkeli bir sesle. "Üstelikbeni iteni de gördüm."

"Seni arabanın altına mı ittiler? Kim.. ?"

"Onlardan biriydi. Bir çocuk, küçük bir kız."

Film Enstitüsü binasının karanlık pencerelerinde Noel süslemeleri yanıp sönüyordu. Yoldaki karlar gevşeyip sulu bir şeye dönmüştü. Gârdet semtinin üzerinde ağır bulutlar vardı. Görünüşe göre sıkı bir yağmur yağacaktı.

Loudden, Stockholm Limanı'nın hemen doğusunda kalan bir burundu. 1920'liyılların sonundaburayayaklaşıkyüztankkapasiteli bir petrol havuzu inşa edilmişti. Bölgede alçak endüstriyel yapıların yanında, bir su arıtma tesisi, bir konteyner limanı, yeraltı depolama alanları ve antrepolar vardı.

Kennet çocuğun cüzdanında bulduğu kırışıp buruşmuş oyun kartını çıkardı.

"Louddsvâgen, 18 numara," diyerek Simone'ye arabayı durdurmasını işaret etti. Simone, arabayı yüksek metal çitlerle çevrili, asfalt kaplı bir alana çekti.

"Yolun geri kalanını yürüyerek gidelim," dedi Kennet emniyet kemerini çözerken.

Etraflarını dar merdivenlerin kuşattığı, silindir şeklindeki devasa tankların arasından geçtiler. Korkuluklar, merdiven basamakları, eğilip bükülmüş metal plakalar pas içindeydi.

Soğuk bir yağmur atıştırmaya başlamıştı. Metala çarpan damlalardan sert, uğursuz sesler çıkıyordu. Hava çok geçmeden kararacak,

hiçbir şey göremeyeceklerdi. Görünürde hiç sokak lambası yoktu. Üst üste dizilmiş san, kırmızı, mavi konteynerler, aralannda dar yollar bırakılarak karşılıklı sıralanmışlardı. Tanklann, yük limanlannm ve küçük yazıhanelerin önünden geçtiler. Denize yakın yerdeki ana binanın önünde vinçler, rampalar, mavnalar ve gemilerin kızağa çekildiği kuru havuz vardı.

Büyük deponun bir köşesinde, oluklu alüminyumdan yapılma alçak bir baraka vardı, önüne kirli bir Ford pikap park edilmişti. Barakanın karanlık penceresinde, yapıştırma harflerle "Deniz" yazıyordu. Harflerin bir kısmı sökülmeye başlamıştı. Bunun altındaki daha küçük harflerle yazılanlar artık iyice sökülmüştü ama yine de ne yazdığı okunabiliyordu: Dalış Kulübü. Kapının yan tarafında ağır bir demir kol vardı.

Kennetbir süre durup içeriyi dinledikten sonra kapıyı dikkatle açtı. Küçük yazıhane karanlıktı. Bir masa, plastik oturaklı birkaç katlanır sandalye ve paslı iki oksijen tüpünden başka bir şey yoktu. Duvarda, zümrüt yeşili bir suda yüzen egzotik balıklann olduğu, buruşuk bir poster vardı. Artık burasının bir dalış kulübü olmadığı ortadaydı.

Bir fan çalıştı ve içeriden bir kapıdan bir klik sesi geldi. Kennet bir parmağını dudaklanna götürdü. Yaklaşan ayak sesleri vardı. Kennet ilerleyip kapıyı açınca karşılanna devasa bir depo çıktı. Karanlıkta koşan biri vardı. Simone bir şey görmeye çalıştı. Çelik bir merdivenden inip ayak seslerinin ardından karanlığa dalan Kennet, birden bir çığlık attı.

"Baba?" diye bağırdı Simone.

Babasını göremiyor ama sesini duyabiliyordu. Kendi kendine küfredip bağıran Kennet, Simone'ye dikkatli olmasını söylüyordu.

"Dikenli tel germişler."

Beton zemine metalikbir şey sürtündü. Kennet tekrar koşmaya başladı. Simone de onun peşine takıldı, dikenli telin üzerinden dikkatle

geçti. Hava soğuk ve nemliydi. Heryer karanlıktı, Simoneyönünü tayin etmek için durdu. Uzaktan gelen aceleci ayak seslerini duydu.

Kirli bir pencereden bir konteyner vincinin projektörünün ışığı süzülüyordu. Simoneistifmakinesininhemenyanındabirkarartı seçti. Bu, yüzüne kumaş yahut kartondan gri bir maske takmış, bir oğlan çocuğuydu. Elinde demir bir boru vardı, biraz öne eğilmişti, huzursuz ve telaşlı gibiydi.

Kennet metal rafların arasından hızla ona doğru gidiyordu.

"İstif makinesinin arkasında," diye bağırdı Simone.

Maskeli çocuk olduğu yerden fırlayıp elindeki boruyu hızla Kennet'e fırlattı. Dönerek giden boru Kennet'in kafasının hemen üstünden geçip gitti.

"Dur, yalnızca konuşmak istiyoruz," diye bağırdı Kennet.

Çocuk metal bir kapıyı açıp dışarı fırladı.

"Kaçıyor elimizden," diye tısladı Kennet kapıya doğru koşarken.

Kennet'in peşinden koşarak dışarı çıkan Simone'nin ayağı kayıp yere yuvarlandı. Burnuna çöp kokuları geldi. Ayağa dikildiğinde babasının iskelenin kenarından koştuğunu gördü. Eriyen karlardan yerler iyice kaygan laşmıştı. Babasımn ardından koşmaya devam eden Simone neredeyse iskeleden aşağı kayıyordu. Karanlık, yan donmuş sularda buz parçaları yüzüyordu. Bu suya yuvarlanması halinde kurtulma şansı sıfırdı. Kaim paltosu ve ağır botlanyla bir taş gibi batardı.

Kız arkadaşıyla birlikte öldürülen gazeteci geldi aklına. Rıhtımdan aşağı itilen arabalan suyun dibini boylayarakyumuşak dip çamurunun içine gömülmüştü. Gazetecinin adını da hatırlayabildi: Cats Faik.

Kennet çocuğun izini kaybetmişti. İki büklüm, Simone'yi bekliyordu. Kafasındaki bandaj gevşemiş, burnundan kan damlıyor, nefes alırken zorlanıyordu. Yerde kartondan bir maske vardı. Yağmurla

ıslanıp gevşemişti. Birden esen kuvvetli bir rüzgâr nhtımdan alıp karanlık sulara attı.

"Lanet olası," diye küfretti Kennet.

Etraflarındaki karanlık daha da koyulaşınca iskeleden uzaklaştılar. Yağmur hafiflerken kuvvetli bir rüzgâr başlamış, devasa metal binaların arasında uğulduyordu. Uzun bir kuru havuzun üstünden geçtiler. Havuzun kenarlarında paslı zincirlerle, tampon niyetine, traktör lastikleri asılmıştı. Simone aşağıdaki kocaman boşluğa baktı. Susuz, etrafı pürüzlü kayalarla çevrili devasa bir havuz, kayaların önlerinde çelikle beslenmiş kocaman beton dayanaklar ve elli metre kadar aşağıda büyük kaidelerin olduğu beton bir zemin vardı.

Rüzgârda bir branda dalgalandı. Vinçlerden birinin titrek ışığı boş havuzun duvarlarını aydınlatıyordu. Simone birden, beton kaidelerden birinin arkasında gizlenen birini gördü.

Kızının durduğunu fark eden Kennet ona döndüğünde, Simone hiçbir şey demeden kuru havuzu işaret etti.

Biri eğilerek ışıktan uzaklaşmaya çalışıyordu.

Kennet ile Simone, hiç vakit kaybetmeden havuzun duvarından aşağı inen dar merdivenlere yöneldiler. Aşağıdaki kişi kapı benzeri bir şeye doğru koşmaya başladı. Kennet tırabzanlara tutunarak adımlanm sıklaştırdı, bir ara kaydı ama çabuk toparlandı. Metal, pas ve yağmur karışımı keskin bir koku vardı havada. Kuru havuzun derinliklerinde ayak sesleri yankılanıyordu.

Aşağısı birkaç santim suyla kaplıydı, Simone botlarından ayaklarına soğuk suların sızdığını hissetti, üşüyordu.

"Nereye gitti?" diye bağırarak sordu babasına.

Havuzun sulan boşaltıldığındageminin üzerinde durduğu devasa beton kaidelerin arasına dalan Kennet, eliyle o kişinin kaybolduğu yeri işaret etti. Kapı sandıklan yer bir çeşit hava menfeziydi. Kennet

menfezin içine baktı ama bir şey göremedi. Soluklandı, alnından ve boynundan terini sildi.

"Yeter artık," dedi. "Hadi çık dışarı."

Menfezin içinden sanki bir şey kazmıyormuş gibi ritmik bir ses duyuldu. Kennet menfezin içine girip emeklemeye başladı.

"Dikkatli ol, baba."

Bir çatırtı duyuldu, ardından bent kapağı gıcırdamaya başladı. Birdenbire ürkütücü bir tıslama sesi yükseldi. Simone neler olduğunu ancak o zaman anladı.

"Suyu açıyor," diye bağırdı Simone.

"Buradabir merdiven var," dedi Kennetbağırarak.

Dahabir parça aralanan bent kapaklarından korkunç bir tazyikle buz gibi sular fışkırmaya başladı. Kapaklar metalik gıcırtılarla biraz daha aralandığında fışkıran suların yerini çağıltılar aldı. Simone merdivenlere doğru koşarken hızla yükselen sular Simone'nin dizlerine kadar çıkıyordu. Vinç projektörünün ışığı, sulardan yansıyıp havuzun duvarlarında kanat çırpmaya başlamıştı. Şiddetli akıntı Simone'yi geriye doğru itiyordu. Büyük metal bir çıkıntıya yaslandı, ayaklan soğuk ve acıdan uyuşmaya başlamıştı. Karanlık sular ürkütücü bir gürültüyle boşalıyordu havuza. Simone, binbir gayretle dar merdivenlere ulaşıp basamaklan tırmanmaya başladığında ağlamak üzereydi. Birkaç basamak tırmandıktan sonra dönüp aşağı baktı. Babasını göremiyordu. Sular duvardaki hava menfezine kadar yükselmişti. Simone titreyerek tırmanmaya devam etti. Nefesi ciğerlerini yakıyordu. Suyun gürlemesi azalmayabaşlamıştı. Ve en sonunda bent kapaklan kapandı ve havuza akan sularkesüdi. Metal tırabzana tutunan ellerini artık hissetmiyordu Simone. Giysileri ağırlaşıp bedenine yapışmıştı.

Yukan çıktığında kuru havuzun öteki tarafında babasını gördü. Kolundan tuttuğu bir çocuğu geldikleri yöne doğru götürüyordu. Simone'ye el salladı Kennet.

Simone sırılsıklam olmuştu, soğuktan el ve ayaklarını hissel miyordu. Babası, yanında çocukla arabanın yanında bekliyordu onu. Babasının bakışlarında tuhaf bir uzaklık vardı. Çocuk boynunu bükmüş, arkası Simone'ye dönük öylece dikiliyordu.

"Benjamin nerede?" diye bağırdı Simone onlara yaklaşırken.

Çocuk cevap vermedi. Simone onu omuzlarından tutup döndürdü, çocuğun yüzünü görünce irkilerek geri çekildi.

Çocuğun burnu kesilmişti.

Dikişleri felaket durumdaydı, tıpla alakasız biri alelacele atmış gibiydi. Çocuk ifadesiz gözlerle bakıyordu. Arabaya bindiler, Simone motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtı. Pencereler kısa sürede buğulandı. Bir çikolata bulup çocuğa uzattı. Çikolatayı alan çocuk hızla çiğneyip yuttu.

"Benjamin nerede?" diye sordu Kennet.

Çocuk başını eğip dizlerine bakmaya başladı.

"Şimdi bildiğin her şeyi anlatacaksın, duydun mu? Çocuklara eziyet ediyor musunuz?" dedi Simone.

"Ben artık yokum," diye fısıldadı çocuk. "Ben bu işleri bıraktım."

"Çocuklara niçin eziyet ediyorsunuz?" diye sordu Kennet.

"Oldu işte yani biz..."

"Oldu işte ha? Diğerleri nerede?"

"Ben nereden bileyim? Belki yeni çetelere katılmışlardır," dedi çocuk. "Jerker'in öyle yaptığını duydum."

"VVailord sen misin?"

Çocuğun dudakları titredi.

"Ben bıraktım," dedi, belli belirsiz bir sesle. "Yemin ederim bıraktım."

"Benjamin nerede?" Simone boğuk bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi çocuk çabucak. "Bir daha ona bulaşmayacağım, söz."

"Bana bak," dedi Simone. "Ben onun annesiyim, onun nerede olduğunu söyle bana."

Çocuk ileri geri sallanarak dokunaklı bir şekilde ağlamaya başladı. Durmadan aynı şeyi tekrar ediyordu.

"Yemin ederim... yemin ederim... yemin... yemin..."

Kennet, Simone'nin kolunu sıktı.

"Onu hastaneye götürmeliyiz," dedi mecalsiz bir sesle. "Yardıma ihtiyacı var."

17 Aralık Perşembe, Akşam

Odengatan kavşağında Simone'yi bırakan Kennet, çocuğu Astrid Lindgren Çocuk Hastanesi'ne götürdü. Çocuğu muayene eden doktor bakım altında tutulmasına karar verdi. Sıvı kaybı ve yetersiz beslenmeden muzdaripti, bedenindeki iltihaplanmış yaraların yanı sıra, el ve ayak parmaklarında hafif donma tespit edilmişti. Kendine VVailord diyen çocuğun asıl adı Birk Jansson'du. Kayıtlı adrese göre Husb/de, koruyucu bir ailenin yanında yaşıyordu. Sosyal İşler Müdürlüğü aranarak çocukla ilgüenen görevliyle temasa geçildi.

Kennet tam ayrılmak üzereyken ağlamaya başlayan Birk, yalnız kalmak istemediğini söyledi. Elini kesilmiş burnuna götürerek, "Gitme, lütfen," diye fısıldadı.

Kennet nabzının nasıl bir hızla attığını hissedebiliyordu, bedenini çok zorlamıştı. Burnu hâlâ kanıyordu. Kapıda durdu.

"Burada seninle kalırım Birk ama bir şartla," dedi.

Çocuğun yam başındaki yeşil sandalyeye oturdu.

"Bana Benjamin'in kaybolmasıyla ilgili bildiğin her şeyi anlatacaksın."

Kennet sosyal görevli gelene kadar, artan bir baş dönmesiyle, yaklaşık iki saat çocukla oturdu. Bütün bu süre boyunca çocuğu bildiklerini anlatmaya teşvik etti. Ama yalnızca bir şey öğrenebildi: Birisi, Birk'in gözünü öylesine korkutmuştu ki Benjamin'e eziyet etmeye hemen son vermişti. Benjamin'in kaybolduğunu büe bilmiyor gibiydi.

Kennet, hastaneden ayrılırken sosyal görevli ve psikologun çocuğu yetiştirme yurduna yerleştirmekten bahsettiklerini duydu.

Arabaya binince sağ salim eve döndü mü diye Simone'yi aradı. Simone bir süre uyumuştu, şimdi de biraz grappa içmeyi düşünüyordu.

"Ben Aida'yla konuşmaya gideceğim," dedi Kennet.

"Ona o çitlerin ve çimenlerin olduğu resmi sor. Bana gerçeği söylemediğinden eminim."

Kennet, Sundyberg'e vardığında arabasını, önceden park ettiği yere, sandviç büfesinin yakınına park etti. Hava soğuktu, arabanın kapısını açınca içeriye birkaç kar tanesi girdi. Aida ile Nicke, evlerinin arkasında, Ulvsunda Gölü'ne doğru inen patikanın kenarındaki bir banka oturmuşlardı. Aida, Nicke'nin ona gösterdiği bir şeye bakıyordu Nicke o şey neyse yere düşürdü, sonra eğilip aldı. Kennet durup bir süre onları izledi. Çocukların birbirlerine sığınma hallerinde dokunaklı bir şey vardı, bir yalnızlık, terk edilmişlik. Aida'da Kennet'in sempatisini uyandıran sabırlı bir hava vardı. Bir süre durup onlan izledi. Saat neredeyse akşamın artışıydı, karanlık gölün üzerine uzaktaki evlerin ışıklan yansıyordu.

Kennet'in baş dönmesi bir süre görüşünü bulanıklaştırdı. Kaygan yoldan dikkatle geçip kırağı kaplı çimlerin üzerinden göle doğru ilerledi.

"Merhaba, çocuklar," dedi.

Nicke başını kaldmp baktı.

"Vay be, sen!" diye bağırarak koşup Kennet'e sarıldı. "Aida," dedi heyecanla. "Aida, bu o, çok yaşlı adam!"

Kızın yüzünde cansız, endişeli bir tebessüm belirdi. Burnunun ucu soğuktan kıpkırmızı olmuştu.

"Benjamin?" dedi. "Onu buldunuz mu?"

"Hayır, henüz değil," dedi Kennet. Nicke gülüyor, etrafında dönerek sanlıp duruyordu.

"Aida," diye bağırdı Nicke, "o kadar yaşlı ki, tabancasını almışlar!"

Kennet banka, Aida'nın yanma oturdu. Etraflarında çıplak ağaçlarla kaplı sık ve karanlık korular vardı.

"Size VVaüord'un hastaneye y aünldığını haber vermeye geldim."

Aida yüzünde şüpheci bir ifadeyle dönüp Kennet'e baktı.

"Diğerlerinin de kimliği tespit edildi," dedi Kennet. "Beş Pokemon karakteriydi, değil mi? Birk Jansson, yani VVaüord denilen çocuk her şeyi itiraf etti ama Benjamin'in kaybolmasıyla hiç bağlantısı yok."

Nicke durmuş, ağzı açık Kennet'e bakıyordu. "Sen VVailord'u yendin mi yani?" dedi.

"Evet," dedi Kennet sertçe. "Artık işi bitti."

Nicke hoplayıp zıplayarak dönmeye başladı. O iri cüsseli bedeninden soğuk havaya buharlar yayılıyordu. Aniden durup Kennet'e dikti gözlerini.

"Sen en güçlü Pokemonsun. Pikaçu'sun sen. Pikaçu!"

Sevinçle Kennet'e sarıldı. Aida yüzünde şaşkın bir yüzle güldü.

"Peki Benjamin nerede?" diye sordu.

"Bilmiyoruz, Aida. Bir sürü aptalca şey yapmış olabilirler ama Benjamin'i o çocuklar kaçırmamış."

"Yok mutlaka onların işi, mutlaka!"

"Hiç sanmıyorum," dedi Kennet.

"Ama..."

Kennet, Aida'nın Benjamin'e gönderdiği, bilgisayardan alınmış resmi çıkardı.

"Aida, bana bu resimdeki yerin nerede olduğunu söyle şimdi," dedi nazik ama kararlı bir ses tonuyla.

Yüzü sararan Aida kafasını iki yana salladı.

" Söz verdim, "dedi sessizce.

"Eğer birinin hayatı söz konusuysa hiçbir sözün geçerliliği kalmaz, dinliyor musun beni?"

Aida dudaklarını birbirine basünp başını yana çevirdi.

Kennet'in yanına gelip resme bakan Nicke, "Bu resmi onun annesi verdi," dedi neşeyle.

"Nicke!" Aida kardeşine öfkeyle baktı.

"Ama öyle," dedi Nicke küskün bir ifadeyle.

"Çeneni kapatmayı ne zaman öğreneceksin?" dedi Aida.

Kennet susmalarını işaret etti.

"Bir dakika. Bu fotoğrafı Benjamin'e Simone mi verdi? Ne demek istiyorsun, Nicke?"

Nicke cevap için izin vermesini bekler gibi kaygılı gözlerle Aida'ya baktı. Aida kafasını iki yana salladı. Kennet'in başı zonklamayabaşlamıştı.

"Bana cevap ver, Aida," dedi sükûnetini korumaya çalışarak. "Yemin ederim ki bu durumda susman çok yanlış."

"Ama resmin bu olanlarla hiç alakası yok," dedi Aida keyifsizce. "Ne olduğunu tek kişiye dahi söylemeyeceğime dair Benjamin'e söz verdim."

"Bu fotoğrafın ne anlama geldiğini hemen şimdi söyleyeceksin!"

Kennet'in sesi binaların arasında yankılandı. Nicke korkmuş ve yüzü asılmıştı. Aida dudaklarını daha bir inatla sıktı. Öfkesini güç bela bastıran Kennet durumun ciddiyetini anlatmaya çalıştı, "Aida, beni dikkatle dinle. Eğer Benjamin'i hemen bulamazsak, yanında üacı olmadığı için ölecek. O benim tek torunum. Beni ona götürecek ipucunu boş veremem."

Bir süre hiç ses çıkartmayan Aida, nihayet ısrarından vazgeçti.

"Nicke'nin dediği gibi," dedi ağlamaklı bir sesle ve yutkunarak ekledi, "fotoğrafı ona annesi verdi."

"Bu ne demek şimdi?" diyen Kennet, Nicke'ye bakü. Nicke başını aceleyle sallayarak Aida'yı onayladı.

"Simone değil," dediAida. "Gerçek annesi."

Kennet'in içinde boğazına doğru bir bulantı yükseldi. Göğsüne bir acı saplandı, birkaç defa derin nefes almaya çalıştı, kalp atışları hızlanmıştı. Hayır, şimdi değil, dedi içinden. Şimdi ölemezsin. Tam kalp krizi geçirdiğini düşünmeye başlamışken, ağrı birden hafifledi.

"Gerçek annesi mi?"

"Evet."

Aida sırt çantasından bir sigara paketi çıkardı ama daha içinden sigara almaya fırsat bulamadan Kennet paketi yavaşça elinden aldı.

"Senin sigara içmemen gerekir," dedi.

"Nedenmiş o?"

"On sekiz yaşından küçüksün de ondan."

Aida omuz silkti.

"Tamam, öyle olsun bakalım," dedi.

"Güzel," dedi Kennet. Kafasının anlaşılmaz bir şekilde çok yavaş çalıştığını hissediyordu.

Hafızasını yoklayarak, Benjamin'in doğumuyla ilgili anılan hatırlamaya çalıştı. Kafasında birtakım resimler uçuştu: Simone'nin düşükyaptıktan sonra ağlamaktan şişmiş yüzünü hatırladı. Sonra kızının yaz ortası şenliklerindeki hali geldi gözlerinin önüne, çiçek desenli bol bir elbiseli giymişti, karnı burnunda, neşesi yerindeydi. Doğum kliniğinde onlan ziyaret etmiş, kızı bebeği göstermiş, işte minik adamımız demiş ve titreyen dudaklanyla gülümsemişti. "Adı Benjamin olacak, mutluluğun oğlu."

Kennet gözlerini sertçe ovuşturdu ve bandajının altından kafasını kaşıdı. "Peki... gerçek annesinin adı ne?"

Aida bakışlannı göle çevirdi.

"Bilmiyorum," dedi monoton bir sesle. "Gerçekten bilmiyorum. Ama Benjamin'e gerçek adının ne olduğunu söyledi. Kasper diye hitap etti hep. Çok iyi bir insandı. Okul dağılırken onu hep kapıda bekledi, ödevlerine yardımcı oldu. Sanırım para da veriyordu. Onu bırakmak zorunda kaldığı için gerçekten çok üzülüyordu."

Kennet fotoğrafı kaldırdı.

"Peki ya bu? Bu ne?"

Aida çıkü kâğıdmdaki fotoğrafa baktı.

"Bu aile mezarlığı; Benjamin'in gerçek aüesine ait olan mezarlık. Akrabaları oraya gömülü."

17 Aralık Perşembe, Akşam

Kışlan hükmü yalnızca birkaç saat süren aydınlık çekilmiş, şehrin üstüne gece karanlığı çökmüştü. Neredeyse her pencerede advent yıldızlan asılıydı. Oturma odasındaki sehpanın üstünde duran grappa bardağından yoğun bir üzüm kokusu geliyordu. Simone odanın ortasında, parke döşeli yere oturmuş bazı eskizlere bakıyordu. Eve döndükten sonra ıslak kıyafetlerini çıkarmış, bir battaniyeye sannıp kanepeye yatmış ve Kennetne durumda olduğunu sormak için ara-yana kadaruyumuştu. SonraSim Shulman gelmişti.

Şimdi, üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla oturmuş, midesini ısıtmak için grappa içerek, önüne sıraladığı eskizlere bakıyordu: Tensta Sanat Galerisi'nde yapılacak sergi taslağının olduğu dört sayfalık eskizlerdi bunlar.

Shulman, elinde cep telefonu, odada dolaşarak galerinin müdürüyle konuşuyordu. Ayaklannın altında gıcırdayan parke döşemenin sesi birden kesildi. Simone, Shulman'm bacaklarının arasını görebilecek konumda durduğunu fark etti. Açıkça hissetti bunu. Yerdeki taslaklan topladı, bardağını aldı ve Shulman'a aldırmadan içkisinden bir yudum içti. Bacaklarını hafifçe araladı ve Shulman'm yakıcı bakışlarının bacak arasına nasıl dalmaya çalıştığını hayal etti. Sesi alçalan Shulman'm, telefon konuşmasını hemen kesmek istediği belli oluyordu. Simone sırtüstü yatıp gözlerini kapattı. Shulman'ı bekledi. Bacaklarının ara

smdan bütün bedenine kıpır kıpır bir sıcaklık yayılmaya başladığını hissetti, kanın akışını, o usul kayganlığı. Bir şeyler hissetmeye ihtiyacı vardı ve bunun ne olduğu önemli değildi. Kafasındaki düşüncelerin sesini boğmalı, duyduğu korkuyu yatıştırmalıydı. Shulman telefonu kapatıp ona doğru yaklaştı. Simone, gözlerini açmadan bacaklarını biraz daha araladı. Fermuar sesini duydu. Birden Shulmanin ellerini kalçasında hissetti. Simone'yi yüzüstü çevirdi, belinden tutup çekerek dizüstüne getirdi, külotunu sıyırdı ve arkasından içine girdi. Simone buna hazır değildi. Yere dayanan ellerine baktı, iyice gerilip meşe parkenin üzerine dağılan parmaklarına, tırnaklarına, elinin üstündeki damarlara baktı. Öne yıkılmamak için sağlam durması gerekiyordu. Grappanın ağır kokusundan içi bulandı. Shulman'a durmasını söylemek istiyordu, bu böyle olmamalıydı, yatak odasına gidip baştan başlamalılardı, hissederek, yakınlıkla. Ama Shulman derin bir iç çekerek boşaldı, içinden çıktı ve banyoya gitti. Simone külotunu çekip yere yığıldı. Onu hep tuhaf bir zayıflık ele geçiriyor, düşüncelerini, umutlarım, neşesini söndürüyordu. Uzun zamandır, Benjamin'in dışında, hiçbir şeye aldırmıyordu.

Shulman duşunu bitirip belinde bir havluyla banyodan çıktığında ayağa kaktı Simone. Dizleri acıyordu. Zoraki bir gülümsemeyle Shulmanin yanından geçip banyoya girdi ve kapısını kilitledi. Duşa girdiğinde bacaklarının arasında bir sızı hissetti. Sıcak suyla birlikte korkunç bir yalnızlık duygusu boşaldı üzerine, saçlarından aşağı boynuna, omuzlarına, sırtına yayıldı. Sabunlandı, vücudunu ovarak yıkadı, yüzünü ılık suya çevirip uzun süre duşta kaldı.

Kulaklarında uğuldayan su sesine boğuk sesler karıştı, banyo kapısına vuruluyordu.

"Simone," diye seslendi Shulman. "Telefonun çalıyor."

"Ne?"

"Telefon."

"Sen baksana," dedi Simone suyu kapattıktan sonra.

"Şimdi kapı zili de çalıyor," dedi Shulman.

"Tanrım. Geliyorum."

Yerde duran iç çamaşırlarını ayağıyla kenara bir kenara itti ve banyo dolabından temiz bir havlu alıp kurulandı. Buhar kaplı aynadaki görüntüsüne baktı, ifadesiz bir yüzle gri bir hayalete benziyordu, çamurdan yapılma bir şey. Banyonun havalandırmasından tuhaf bir vızıltı geliyordu. Bütün duyularının sanki ciddi bir tehlikeyle karşı karşıyaymış gibi niçin gerildiğine anlam veremiyordu, niçin bu kadar dikkatli davrandığını, banyonun kapısını niçin sessizce aralayıp dışarı baktığım bilmiyordu. Dairede korkutucu bir sessizlik vardı. Bu normal değildi. Acaba Shulman gitmiş miydi, seslenmeye cesaret edemedi.

Simone birden fısıltılar duydu. Galiba ses mutfaktan geliyordu. Sim kiminle konuşuyor olabilirdi ki? Kapıldığı korkudan loırtulmaya çalıştı ama başaramadı. Döşeme gıcırdadı, Simone, koridordan, banyonun hemen önünden aceleyle birinin geçtiğini gördü. Shulman değildi bu. Ufak tefek biriydi, bol eşofmanlar giymiş bir kadın. Kadın birden geri döndü ve gözü banyo kapısına takıldı, Simone geri çekilmeye fırsat bulamadan o küçük kapı aralığında göz göze geldiler. Kadın donup kaldı, gözleri büyüdü. Simone'ye kafasını salladıktan sonra koridordan geçip mutfağa girdi. Simone korku dolu bir paniğe kapıldı, kalp atışları hızlandı ve evi hemen terk etmesi gerektiğini anladı. Banyo kapısını açtığında yerde kanlı ayak izleri vardı, dehşet duygusu arttı, koridordan hole doğru ayak parmaklarının ucuna basarak yürüdü. Ses çıkartmamaya çalışıyordu ama ayağının altındaki zemin gıcırdıyordu.

Birisi kendi kendine söylenerek çekmecelerin altını üstüne getiriyor, çatal bıçak sesleri birbirine karışıyordu.

Holde tuhaf bir şey vardı, karanlıktan dolayı ilk başta bunun ne olduğunu seçemedi Simone. Ama anlaması fazla sürmedi. Bu

Shulman'dı. Dış kapının önünde sırtüstü yatıyordu. Boğazmdaki kesikten oluk oluk kan akıyordu. Etrafında bir kan gölü oluşmuştu. Shulman'm gözleri tavana dikiliydi, gözkapakları titriyordu. Ağzı açıktı. Sağ elinin yanında, ayakkabıların arasmda Simone'nin telefonu duruyordu. Simone o telefonu almayı, koşarak evden çıkıp polis ve ambulans çağırmayı düşündü. Shulman'ı bu halde gördüğünde niçin çığlık atmadığına şaşıyordu. Belki şimdi ona bir şey demeliydi. Birden arkasından yaklaşan ayak sesleri duydu. Parmağını dudaklarına götürmüş, sus işareti yaparak kadın geliyordu. Bütün vücudu titriyor, dudaklarını ısırıyor, sakin olmaya çalışıyordu.

"Oradan çıkamayız, kapı kilitli," diye fısıldadı kadın Simone'ye.

"Kim kilitledi..."

"Küçük erkek kardeşim."

"Ama neden..."

"Hipnozcuyu öldürdüğünü sanıyor. Onu daha önce görmediği için öldürdüğü kişinin..."

Mutfakta büyük bir gürültüyle yere bir şey düştü.

"Evelyn? Orada ne yapıyorsun?" diye bağırdı JosefEk. "Çabuk buraya gel!"

"Saklan," diye fısıldadı kadın Simone'ye.

"Anahtarlar nerede?"

"Mutfağa götürdü," dedi Evelyn ve aceleyle erkek kardeşinin yanma döndü.

Simone ayak parmaklarının üzerine basarak Benjamin'in odasına gitti. Uzun koridoru nefes nefese geçmiş, ağzını kapatmaya çalıştığında nefes almakta zorlanmış, ayaklarının altında döşeme gıcırdamış ama mutfakta durmadan bağırarak bir şeyler söyleyen JosefEk bu gıcırtıları herhalde duymamıştı. Simone, Benjamin'in bilgisayarının

açma düğmesine bastı, aceleyle banyoya geri dönerken, uğultu ve çıtırtılardan sonra bilgisayarın açılış melodisini işitti.

Koridordan Benjamin'in odasına giden ayak sesleri duydu. Kalbi deli gibi çarparak birkaç saniye bekledikten sonra banyodan çıktı, koridor boştu, aceleyle mutfağa geçti. Yerlerde çatal, bıçak, kaşık ve kanlı ayak izleri vardı. İki kardeşin Benjamin'in odasında dolandığını duyabiliyordu. Josef Ek küfürler ediyor, eline geçen her şeyi yere atıyordu.

"Yatağın altına bak!" diye bağırdı Evelyn korku dolu bir sesle.

Yere ağır bir şey düştü. Bu Benjamin'in Manga kitaplarını koyduğu kutu olmalıydı. Josef tıslayarak yatağın altında kimsenin olmadığını söyledi. "Yardım et," dedi.

"Dolaba baksana," dedi Evelyn aceleyle.

"Neler dönüyor?" diye bağırdı Josef.

Simone tahta masanın üzerinde duran kapı anahtannı alıp sessizce hole koştu.

Evelyn'in, "Dur bir dakika Josef," diye bağırdığını duydu. "Belki diğer dolaptadır."

Bir cam kırılması sesi geldi ve koridordan gümbürdeyen ayak sesleri geldi.

Simone, Shulman'm üstünden atladı. Parmaklan bütün gücünü kaybetmiş gibiydi. Uzun anahtan güvenlik kilide soktu. Eli deli gibi titriyordu.

"Josef," diye can havliyle bağırdı Evelyn. "Yatak odasına bak! Sanırım yatak odasında!"

Simone anahtan çevirip klik sesini duyduğunda, Josef Ek hole gelmişti, hmltıyla nefes alıyordu, elinde bir et bıçağı vardı. Bir an tereddüt ettikten sonra Simone'ye doğru atıldı. Elleri yaprak gibi titreyen Simone kapı kolunu bir türlü indiremiyordu. Hızla hole gelen

Evelyn, atlayıp Josef in bacaklarına sarıldı, bir yandan da bağırarak durmasını söylüyordu. Josef hiç bakmadan kadının kafasına bıçak darbesi indirdi, kadın inleyerek Josef in bacaklarını bıraktı. Simone kapıyı açmayı başarıp merdiven sahanlığına çıkmıştı, tökezledi ve havlusu üstünden sıyrıldı. Josef bir an durup Simone'nin çıplak bedenine baktı. Simone, Josefin arkasında duran Evelyn'in elini Shulmaninkanmabatırdıktan sonra aceleyleyüzüne, boynuna sürdüğünü ve dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü.

"Josef, kanıyorum," diye bağırdı. "Ah tatlım... Beni yaraladın!"

Evelyn öksürdü, sesi kesildi ve sırtüstü yere yuvarlandı.

"Evelyn?" diye korku dolu bir sesle bağırdı Josef.

Josef koridora dönüp ablasının üstüne eğildi, Evelyn'in elindeki bıçağı ancak o zaman gördü Simone. Bıçağın ilkel bir tuzak gibi nasıl havaya kalktığını ve Josefin iki kaburgasının arasına nasıl girdiğini izledi. Josef bir an katılıp kaldıktan sonra yana devrildi.

18 Aralık Cuma, Sabahın Erken Vakti

Kennet, Danderyd Hastanesi'nin koridorlarından birinde, fısıldaşarak koyu bir sohbete dalan iki kadın polisin yanlarından geçerek açık bir kapının önünde durdu. Odada bir sandalyeye oturmuş, öylece boşluğa bakan bir kız vardı. Yüzü kana bulanmış, kanla birbirine yapışmış saçları, öbek öbek beyaz boynuna, göğsüne dökülüyordu. Otururken ayaklarını çocuk gibi içe doğru bükmüştü. Kennet, bu kızın seri katil Josef Ek'in ablası Evelyn Ek olduğunu tahmin etti. Kennet'in içinden ismini geçirdiğini hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı kız. Gözlerinde acı, şok, pişmanlık ve gurur karışımı tuhaf bir ifade vardı. Kennet sanki birinin çok özel, dokunulmaması gereken dünyasına bakıyormuş gibi içgüdüsel olarak başını çevirdi. Ürperdi. Emekliye ayrıldığı, bir sandalye çekip karşısına oturarak Evelyn Ek'i sorgulaması gerekmediği için şanslı olduğunu düşündü. Josef Ek'le birlikte büyümenin ne demek olduğu hakkında anlatacaklarını kaldıramazdı.

Simone'nin kaldığı odanın kapısı kapalıydı. Önünde kır saçlı, ince uzun yüzlü bir polis memuru nöbet tutuyordu. Kennet bu adamı kendi çalıştığı zamanlardan tanıyordu ama adını hatırlayamadı.

"Kennet," dedi adam. "Her şey yolunda mı?"

"Dep."

"Anlıyorum."

Kennet adamın adını birden hatırladı, Reine, karısı çocuğunu doğurduktan hemen sonra beklenmedik bir şekilde ölmüştü.

"Reine," dedi Kennet. "Josef, ablasının evine nasıl girmiş?"

"Görünüşe göre onu kız içeri almış."

"Kendi rızasıyla mı?"

"Pek sayılmaz."

Evelyn gecenin bir yansı uyanmış, dış kapıya gidip kapı dürbününden, nöbet tutan polis memuru, Ola Jacobsson'a, bakmış. Uyuyormuş. Nöbet değişimi sırasında meslektaşıyla konuşan Ola'nm küçük bir çocuğu olduğunu duyduğundan, onu uyandırmak istememiş Evelyn. Gidip kanepeye oturmuş ve Josefin onun posta kutusuna bıraktığı fotoğraf albümüne bir kez daha bakmaya başlamış. Fotoğraflar, anlaşılmaz bir şekilde çok uzun yıllar önce kaybolan bir hayatın ışıklanm taşıyormuş. Albümü kutusuna geri koyarken ismini değiştirip başka bir ülkeye taşınmanın mümkün olup olmayacağını düşünmüş. Bir ara pencereye gidipjaluziyi aralayarak dışan bakmış, kaldmmda birini görür gibi olmuş. İrkilerek geri çekilmiş ve bir süre bekledikten sonra bir kez daha bakmış. Yoğun kar yağıyormuş ve kimseyi görememiş. Binalann arasına asılı sokak lambalan şiddetli bir rüzgârla sallanıyormuş. Birden Evelyn'in içi ürpermiş, ses çıkartmadan kapıya gitmiş, kulağını dayayıp dışanyı dinlemiş. Kapının hemen arkasında birinin durduğunu hissetmiş. Josefin özel bir kokusu varmış. Öfkenin kokusu. İşte Evelyn o kokuyu almış. Belki hayal görüyorum diye düşünmüş. Kapının yanından ayrılmamış ama kapı dürbününden bakmaya da cesaret edememiş.

Bir süre sonra, "Josef?" diye fısıldamış.

Önce dışandan bir ses gelmemiş. Tam kapıdan aynlmak üzereyken bir fısıltı duymuş.

"Hadi aç şu kapıyı."

Ağlamamak için kendini zor tutarak, "Tamam," demiş.

"Benden kaçabileceğini mi sandın?"

"Hayır," diye fısıldamış Evelyn.

"Sana ne diyorsam onu yap."

"Yapamam..."

"Kapı deliğinden bak," diye emretmiş Josef.

"İstemiyorum."

"Bak yine de."

Evelyn titreyerek kapı dürbününe doğru eğilip bakmış. Polis memurunun oturduğu sandalyenin altında bir kan gölü varmış. Gözleri kapalıymış ama hâlâ nefes alıyormuş. Josef hızla kapı dürbününün görüş alanından çıkmış. Sonra birden elini pat diye deliğe koymuş. Evelyn irkilerek geri çekilirken, holdeki ayakkabılara takılıp sendelemiş.

"Aç kapıyı," demiş Josef, "yoksa polisi öldürürüm. Komşulara kapılarını açtırıp onları da öldürürüm. Hemen yandaki daireden başlanm işe."

Artık tahammül gücü kalmayan Evelyn o an kaderine boyun eğmiş. Josef ten asla kaçamayacağını anlayarak bütün umutlan sönmüş. Elleri titreyerek kapımn kilidini açıp küçük kardeşini içeri almış. Tek düşüncesi, onun başka birini daha öldürmesini engellemekmiş, kendisi ölse daha iyiymiş.

"Kapısındaki nöbetçi polis kurtulacak," dedi Reine. "Evelyn kardeşine boyun eğerek o polisin hayatını kurtarmış."

Kennet kafasını ikiyana salladı. "İnsanlara ne oldu böyle?" diye mmldandı.

"Kızının hayatını da o kurtardı," dedi Reine.

Kennet, Simone'nin yattığı odanın kapısını yavaşça çaldıktan sonra biraz araladı. İçerisi karanlıktı. Gözlerini kısarak karanlığa alıştıran Kennet bir kanepede kızına benzer bir karaltı gördü.

"Sixan," dedi usulca.

"Buradayım, baba."

Ses kanepeden geliyordu.

"Işığı açayım mı yoksa?"

"Dayanamıyorum, baba," diye fısıldadı Simone. "Dayanamıyorum artık."

Kennet sessizce kanepeye gidip kızına sarıldı. Simone sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

"Bir keresinde," diye fısıldadı Kennet kızının sırtım sıvazlayarak, "devriye arabamla senin gittiğin çocuk yuvasının önünden geçiyordum, seni bahçede gördüm. Yüzünü çite dayamış öylece ağlıyordun. Burnundan sümükler akıyordu, yüzün ıslak ve kirli. Personel seni teselli edecek hiçbir şey yapmıyordu. Öylece dikilmiş laklak ediyorlardı, sana karşı bütünüyle lakayıttılar."

"Sen ne yaptın peki?" diye fısıldadı Simone.

"Hemen arabadan inip yanma koştum."

Kennet kendi kendine gülümsedi.

"Beni görür görmez ağlaman durdu, elimden mttun ve eve gittik."

Kennet bir süre sustu.

"Şimdi de seni elinden tutup eve götürdüğümü düşün."

Başını babasının omzuna yaslayan Simone, "Sim'le ilgili bir şey duydun mu?" diye sordu.

Kennet gerçeği söyleyip söylememe konusunda bir süre tereddüt ederek kızının yanağını okşadı. Doktor, Shulman'm çok kan kaybettiğini söylemişti. Beyninde ciddi hasar vardı. Komadaydı ve kurtulma şansı yoktu.

"Ne olacağım henüzbüemiyorlar," dedi Kennet ihtiyatla. "Ama..." iç çekip devam etti, "durumu iyi değil gibi, tatlım."

Simone, tekrar hıçkırdı.

"Dayanamıyorum, dayanamıyorum..."

"Tamam canım... tamam. Erik'i aradım. Yolda, buraya geliyor."

"Sağol, baba."

Kennet kızının sırtını sıvazladı.

"Gerçekten dayanma gücüm kalmadı, baba," diye nsıldadı Simone.

"Biliyorum, canım."

Simone'nin hıçkırıkları daha da şiddetlenirken, kapı açılıp Erik içeri girdi. Lambayı yaktı, Simone'nin diğer yanma oturdu.

"Tann'ya şükür ki iyisin."

Simone yüzünü Erik'in göğsüne bastırdı.

"Erik," dedi boğuk bir sesle.

Erik başını okşadı. Çok yorgun görünüyordu ama bakışları keskin ve berraktı. Simone onun ev gibi koktuğunu, ailesi gibi koktuğunu düşündü.

"Erik," dedi Kennet ciddi bir ifadeyle. "Bilmen gereken önemli bir şey var. Tabii senin de, Simone. Aida'yla konuştum."

"Bir şey söyledi mi?" dedi Simone.

"VVailord'u ve diğerleriniy akaladığımızı anlattım," dedi Kennet. "Korkmadan rahatça dolaşabilsinler diye."

Erik merakla Kennet'e bakıyordu.

"Neyse, şu VVailord işi uzun hikâye, vaktimiz olduğunda anlatırım ama..." Derin bir nefes alan Kennet yorgun, buruk bir sesle, "Kaçırılmasından birkaç gün önce birisi Benjamin'le temas kurmuş. Gerçek, biyolojik annesi olduğunu söylemiş."

Simone birden doğrulup Kennet'e baktı. Kolunun yeniyle burnunu sildi ve onca ağıtlayıkanmış, kırılgan bir sesle, *"Gerçek* annesi mi?" dedi.

Kennet başını salladı.

"Aida'nın anlattığına göre bu kadın Benjamin'e para veriyor, ödevlerini yapmasına yardımcı oluyormuş."

"Ama bu çok saçma," diye fısıldadı Simone.

"Kadın ona farklı bir ad bile koymuş."

Erik önce Simone'ye baktı, ardından Kennet'e dönüp devam etmesini rica etti.

"Kadın Benjamin'in gerçek isminin Kasper olduğunu söylemiş."

Simone, Erik'in yüzünün korkuyla kasıldığını gördü. Kapıldığı korkunç endişe Simone'yi iyice kendine getirdi.

"Neler oluyor, Erik?"

"Kasper mi?" diye sordu Erik. "Ona Kasper mi diyormuş?"

"Evet," dedi Kennet. "Aida önce anlatmaya yanaşmadı. Anlatmayacağına dair Benjamin'e söz vermiş..."

Kennet birden durdu. Erik'in yüzü bembeyaz olmuştu, bayılacak gibiydi. Ayağa kalktı, geriye doğru iki adım artı, neredeyse bir sehpanın üzerinden yuvarlanıyordu, bir koltuğun kenarına çarptı ve hızla odadan çıktı.

18 Aralık Cuma, Sabah

Erik merdivenlerden koşarak hastanenin lobisine indi, ellerinde çiçekler olan kalabalık bir grup gencin arasından güçlükle sıyrıldı, tekerlekli sandalyede oturanyaşlı bir adamın yanından geçip dışarı çıktı. Basamaklarındabiriken sulara aldırmadan taş birmerdivenden indi, bir otobüsün önünden koşarak caddenin öteki tarafına geçti. Alçak çalıların üzerinden atlayıp hastanenin misafir parkına girdi. Arabaların arasından koşarak kendi arabasına doğru giderken anahtarını eline almıştı. Arabaya biner binmez motoru çalıştırdı, geri vitese takıp hızla çıkarken yandaki arabanın tamponunu çizdi.

Danderyd yolundan batıya doğru yöneldiğinde hâlâ nefesini toplayamamıştı. Edsberg okuluna varana kadar son sürat sürdü arabayı, okula yaklaşırken iyice yavaşladı ve cep telefonunu çıkartıp Joona'yı aradı.

"Lydia Evers," dedi bağırarak.

"Kim?"

"Benjamin'i Lydia kaçırdı! Sana ondan bahsetmiştim. Beni şikayet eden kadın."

"Tamam, biryoklayalım," dedi Joona.

"Ben yoldayım."

"Bana adresi ver."

"Rotebro'da Tennisvâgen Sokağı'nda, evin numarasını hatırlamıyorum ama kırmızı, kocaman bir ev."

"Beni şeyde bekleşene..."

"Ben direkt oraya gidiyorum."

"Bir aptallık yapma şimdi."

"Benjamin ilacını almazsa ölecek."

"Benim gelmemi bekle..."

Erik telefonu kapattı, uzun dar göl boyunca giderken hızını artırdı, maya fabrikasının yanından geçerken dikkatsiz bir sollama yaptı, karşıdan gelen arabaya çarpmaktan kıl payı kurtuldu. Coop mağazasının yanından dönerken, hâlâ şakakları zonkluyordu.

Semtte fazla bir değişiklik yoktu. Pizzacının yerine suşi bar açılmıştı. Evlerin bahçelerinde son yıllarda çok popüler olan trambolinler vardı. Villaların olduğu bölgeye girdi ve on yıl önce, sosyal işler memuruyla Lydia'yı ziyaret etmeye geldiğinde arabasını park ettiği yere, bir evin yüksek çalı çitlerinin yanma park etti arabasını.

Arabanın içinden evi gözlerken on yıl öncesine gitti. Evde çocuk olduğuna dair en küçük bir işaret, bahçede çocuğu çağrıştıracak bir oyuncak ya da başka bir şey görememişti, Lydia'mn bir anne olduğuna dair en ufak bir işaret de yoktu. Gerçi evi öyle ayrıntılı dolaşmamışlardı. Sadece merdivenlerden evin bodrumuna inip tekrar yukarı çıkmışlardı. Arkasından Lydia, elinde bir bıçakla Erik'i evin içinde kovalamıştı. Lydia'mn gözlerini gözlerinden ayırmadan bıçağı kendi boğazına nasıl çaldığını hatırladı.

Anahtarı kontakta bıraktı, arabanın kapısını bile kapatmadan hızla yokuşu tırmanmaya başladı. Bahçe kapısından içeri girdi. Uzun san otların arasında yer yer kar vardı. Kırık yağmur oluğunun altında buz saçakları parlıyordu.

Erik kapıyı yokladı, kilitliydi. Paspasın altına baktı, anahtar yoktu. Paspasın altından çıkan birkaç teşbih böceği, ıslak zeminden aceleyle merdivenlere doğru gitti. El yordamıyla, ahşap merdiven korkuluğunun altını yokladı. Orada da bulamadı anahtarı. Evin etrafını dolanarak arka tarafa geçti çiçek tarhının kenar taşlarından birim alıp verandanın kapısının camına attı. Taş gerisin geri çimenlere sıçrarken cam çatladı. Erik taşı alıp bu defa daha sert atarak camı olduğu gibi indirdi. Hemen koşup kapıyı açtı ve duvarlarına melek ve Hindistanlı guru Sai Baha'nın tabloları asıh yatak odasına girdi.

"Benjamin," diye bağırdı. "Benjamin!"

Oğluna sesleniyordu ama evin terk edildiğini hemen anlamıştı. Karanlık ve sessizdi, eski kumaş ve toz kokuyordu. Erik hızla hole gitti. Bodrum katındaki sohbet odasına inen merdivenin başındaki kapıyı açınca kül, kömür ve yanmış lastik karışımı ağır bir kokuyla karşılaştı. Süratle merdivenlerden aşağı inerken tökezledi omzunu duvara çarptı ama dengesini sağlayabildi. Odanın ışıklan yanmıyordu, ama tavana yakın yerdeki pencereden dökülen ışıkta, odanın yangın yerine döndüğü anlaşılıyordu. Ayaklannı bastığı yerden çıtırtılar geliyordu. Her taraf simsiyahtı ama bazı eşyalar hâlâ sağlam gibiydi. Üstü fayansh sehpa yalnızca isle kaplanmıştı. Tepside duran kokulu mumlar iyice erimişti. Erik öteki odaya açılan kapıyı buldu. Kapının menteşeleri gevşemiş, odanın içindeki her şey kömüre dönmüş gibiydi.

"Benjamin," dedi korku dolu bir sesle.

Külden sızlayan gözlerini kırpıştırarak odaya baktı. Odanın ortasında, içine bir insan sığabilecek büyüklükte, kafes benzeri bir şeyin kalmtılan vardı.

"Erik," diye seslendi yukandan bir ses.

Erik durup dinledi. Duvarlar gıcırdıyordu. Tavandan yanmış sıva parçalan döküldü. Erik usulca merdivenlere yöneldi. Uzaktan bir köpeğin havladığını duydu.

"Erik!"

Bu Joona'nın sesiydi, evin içinden geliyordu. Erik hemen yukarı çıktı. Joona endişeli bir yüzle ona baktı.

"Ne oldu?"

"Bodrum katındaki odalarda yangın çıkmış," dedi Erik.

"Dikkat çeken bir şey var mı?"

Erik merdivenlere doğru bakarak, belirsiz bir jest yaptı.

"Bir kafesin artıkları."

"Bir köpekle geldim."

Joona koridordan geçip hole gitti ve dış kapıyı açtı. Üniformalı, siyah saçları örgülü bir kadın, yanında bir labradorla birlikte içeri girdi. Erik'e başıyla selam verdikten sonra, dışarıda beklemelerini rica etti ve köpeğin karşısında çömelip bir şeyler söyledi. Joona, Erik'i de alıp dışarı çıkmak istedi ama Erik direnince vazgeçti.

Parlak siyah tüylü labrador sağı solu koklayarak, hevesle evin içinde dolaşmaya başladı. Her odayı özenle araştıran köpek, nefes alıp verirken karnı alçalıp yükseliyordu. Kendini birden kusacak gibi hisseden Erik evden çıktı. Polis minibüsünün yanında iki polis memuru laflıyordu. Erik bahçe kapısından çıkıp arabasına doğru yürürken birden durdu, cebini yoklayıp üstünde papağan ve yerli resmi olan kutuyu çıkardı. Kutu elinde, bir süre durduktan sonra kanalizasyon kuyusuna gidip kutunun içindekileri boşaltı. Alnında soğuk terler birikmişti, sanki uzun bir sessizlikten sonra bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını ıslattı, sonra kutuyu da suya attı.

Bahçeye geri döndüğünde, Joona evin dışında duruyordu. Erikle göz göze gelince kafasını iki yana salladı. Erik içeri girdi. Köpek terbiyecisi kadın diz çökmüş, labradorun boynunu, kulaklarının arkasını okşuyordu.

"Bodrumabaktınız mı?" diye sordu Erik.

"Elbette," dedi kadın başını kaldırmadan.

"Ya iç odayı?"

"Evet."

"Köpek külden dolayı iyi koku alamıyor olamaz mı?"

"Rocky, suyun altmış metre altındaki bir cesedin bile kokusunu alır," dedi kadın.

"Pekiya canlılar?"

"Eğer bu evde biri olsaydı, Rocky onu mutlaka bulurdu."

"Ama dışarıyı henüz aramadınız," dedi, Erik'in arkasında duran Joona.

"Dışarıyı arayacağımızı bilmiyordum," dedi kadın.

"Arayacaksınız," dedi Joona kısaca.

Kadın omuzlarını silkerek ayağa kalktı.

"Hadi bakalım," dedi labradora bulanık bir sesle. "Hadi ama. Dışarı çıkıp bakalım mı? Hadi!"

Erik peşlerinden dışarı çıktı. Siyah köpek bakımsız kalmış bahçenin, boy atmış otlarının arasında üeri geri dolaşmaya başladı, üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplı su varilinin etrafını kokladı, yaşlı meyve ağaçlarının etrafında döndü. Karanlık, kararsız bir hava vardı. Komşu bahçede bir ağaca renkli Noel ışıklan asılmıştı. Hava soğuktu. Polisler ekip minibüsüne girmişlerdi. Joona köpeğe nezaret eden kadım izliyor, arada bir, bir yerleri işaret ediyordu. Erik onlann peşinden evin arkasına gitti. Birden bahçenin bir köşesinde bir tümsek fark etti. Burayı daha önce de gördüm, dedi içinden. Aida'nın, Benjamin'e gönderdiği resimdeki yerdi bu. Erik derin bir nefes aldı. Köpek organik gübre çukurunun etrafını kokladıktan sonra tümseğe doğru gitti. Etrafını kokladı, durup soluklandı, etrafında bir tur daha attı, küçük çalılann arasını kokladı, kahverengi çitin öteki tarafına geçti, geri döndü, bir hasır sepetin etrafından dolaştıktan sonra, baharat ekili

küçük bir tarlayayöneldi. Üstüne tohum paketleri tutturulmuş tahta çubuklarda hangi sırada neyin ekili olduğu yazılıydı. Siyah labrador endişeyle sızlanarak, ıslak ve gevşek toprağın üzerine uzandı. Bedeni heyecanla titriyordu. Ama onu okşayıp kutlayan rehberinin yüzüne acı bir ifade oturmuştu. Joona birden döndü, koşarak gidip Erik'in önüne diküerek, baharat ekili yere gitmesini engelledi. Erik onun niçin böyle yaptığını anlayamamıştı ama Joona'yla birlikte bahçeden çıktı.

"Neler oluyor bana anlatsana," dedi Erik titreyen bir sesle.

Joona başını salladı. "Köpek toprağın altında bir ceset tespit etti," dedi zor duyulur bir sesle.

Erik kaldırıma külçe gibi çöktü, bacakları, ayaklan, bütün bedeni yok olmuş gibiydi. Ellerinde küreklerle minibüsten inen polisleri gördü ve gözlerini kapattı.

Erik Maria Bark, Joona Linna'nın arabasında tek başına oturmuş, ön camdan dışarı bakıyordu. Sokak lambalannın ışıklanna sannan ağaçlann çıplak dallan kasvetli gökyüzüne doğru uzanıyordu. Erik'in ağzı kurumuş, başı ağnyordu. Kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra arabadan indi, polisin olay yerinin etrafına gerdiği güvenlik kordonunun üstünden atlayıp otlann arasından evin arkasma doğru yürüdü. Joona ellerinde küreklerle çalışan üniformalı polisleri seyrediyordu. Sebatkâr bir sessizlikle, adeta mekanik hareketlerle çalışıyorlardı. Küçük tarlanın tamamı kazılmış, geriye dikdörtgen bir çukur kalmıştı. Çukurun yanındaki plastik örtünün üstüne çamurlu kumaş parçalan ve kemikler konmuştu. Kürek sesleri bir süre daha duyuldu, sonra kazı işlemine son verildi ve polisler doğruldu. Erik ağır ve isteksiz adımlarla oraya doğru yürüdü. Joona geriye dönüp baktı, o yorgun suratında koca bir gülümseme vardı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Erik.

Joona ona doğru gitti, gözlerinin içine bakarak, "Benjamin değil," dedi.

"Peki kim?"

"Ceset en az on yıllık."

"Çocuk cesedi mi?"

"Beş yaş civarlarında," diyen Joona'mn sırtından bir ürperti geçti.

"Yani Lydia'nm bir oğlu varmış," dedi Erik dişlerinin arasından.

19 Aralık Cumartesi, Sabah

Yoğun bir kar yağıyordu. Emniyet Müdürlüğü'nün yanındaki parkta bir köpek heyecanla koşuşturuyor, kar tanelerinin arasında neşeyle hoplayıp zıplıyor, ağzıyla kar tanesi yakalamaya çalışıyor ve üzerine yapışan kar tanelerinden kurtulmak için arada bir silkeleniyordu. Köpeğe bakan Erik'in içi burkuldu. Öylece var olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğunu düşündü. Sürekli Benjamin'i düşünmeden yaşamanın ne olduğunu unutmuştu.

Kendini kötü hissediyordu, elleri titriyordu. Yaklaşık yirmi dört saattir tek bir hap bile almamış, geçen gece de hiç uyumamıştı.

Ana kapıya doğru yürürken, kadınların açtığı bir el işi sergisinde Simone'nin gösterdiği eski el örgüleri desenlerini düşündü. Sanki bugüne benzer günlerin gökyüzleri örülmüştü: bulutlu, yoğun, gri, kabarık.

Simone koridorda, sorgu odasının önünde bekliyordu. Erik'i görünce, ona doğru gidip ellerini tuttu. Onun bu jesti Erik'i her nedense memnun etti. Simone solgun ama toparlanmıştı.

"Gelmek zorunda değildin," diye fısıldadı.

"Kennet gelmemi istediğini söyledi."

Simone başını hafifçe salladı.

"Benyalnızca..." durdu, boğazım temizledi. "Sanaçokkızgmdım," dedi sakince. Gözleri nemlendi.

"Biliyorum, Simone."

"Hiç değilse senin hapların var," dedi dokunaklı bir tonda.

"Evet," dedi Erik.

Simone başını çevirip pencereden dışarıya bakarken, Erik bakışlarını ona yöneltti. İncecik bir beden, kendi bedenini sıkıca saran kollar. Soğuktan derisi pütürleşmişti, pencerenin altındaki havalandırmadan soğuk bir esinti geliyordu.

Sorgu odasının kapısı açıldı, üniformalı, tıknaz bir kadın onlara seslendi.

"Buyrun lütfen,"

Parlak pembe dudaklarıyla nazikçe gülümsedi.

"Adım Anja Larsson," dedi. "İfadenizi ben alacağım."

Bakımlı, yuvarlak elini uzattı. Uzun tırnakları parlak kırmızı ojeliydi.

"Güzel," dedi Simone dalgın bir ifadeyle.

Joona Linna da odadaydı. Ceketini sandalyenin arkasına asmıştı. San saçlan kirli ve dağınıktı. Tıraş olmamıştı. Erik ile Simone masaya, onun karşısına otururken, Erik'e ciddi ve düşünceli bir bakış attı.

Simone yavaşça boğazını temizledi ve önünde duran bir bardak sudan bir yudum aldı. Hafifçe Erik'in elini okşadı. Göz göze geldiler. Erik onun dudaklarında sessiz bir "özür dilerim" in şekillendiğini gördü.

Anja Larsson, masaya bir dijital ses kayıt cihazı koyup kayıt düğmesine bastı, üzerindeki kırmızı ışığın yanıp yanmadığım kontrol ettikten sonra tarihi, saati ve odada bulunanlann isimlerini sıraladı. Bir süre sustuktan sonra başını yana eğip berrak, dostça bir sesle, "Pekâlâ Simone," dedi. "Geçen akşam Luntmakargatan Sokağı'ndaki dairende neler yaşandığını bize anlatabilir misin?"

Simone başını salladı, Erik'e baktı ve gözlerini yere indirdi.

"Ben... ben evdeydim..." dedi.

Sustu.

"Yalnız mıydınız?" diye sordu Anja Larsson.

Simone başını iki yana salladı.

"Sim Shulman dabenimleydi," dedi renksiz bir sesle.

Joona bloknotuna bir şeyler yazdı.

"Josefve Evelyn Ek'in eve nasıl girdiğini bize anlatır mısınız?" dedi Anja Larsson.

"Gerçekten bilmiyorum çünkü banyodaydım," dedi Simone yavaşça. Kısa bir an bütün yüzünü istila eden kızıllık, yanaklarına iz bırakarak çekildi.

"Ben duştaydım, Sim bana seslenip kapı zilinin çaldığım söyledi... Yo, bir dakika, cep telefonumun çaldığını söyledi."

"Duştaydınız ve Sim Shulmanin, 'Telefonun çalıyor,' diye seslendiğini duydunuz," diye tekrar etti Anja Larsson.

"Evet," diye fısıldadı Simone. "Ona telefona bakmasını söyledim."

"Arayan kimdi?"

"Bilmiyorum."

"Peki Shulman telefona baktı mı?"

"Sanırım evet. Yani baktığından hemen hemen eminim."

"Saat kaçtı?" dedi Joona birden.

Simone sanki onun varlığını yeni fark etmiş gibi irkildi. Yüzünü ona döndü, kendini savunur gibi bir ifadeyle, "Bilemiyorum," dedi.

"Tahminen," diyerek ısrar etti Joona.

Simone omuzlarım silkti. Biraz tereddüt ettikten sonra, "Beş," dedi.

"Dört değil yani?" dedi Joona.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sadece bilmek istiyorum," dedi Joona.

"Ama bunu zaten biliyorsunuz," dedi Simone, Anja'ya dönerek.

"Demek beş," diyen Joona, bunu bloknotuna kaydetti.

"Banyoya girmeden önce ne yaptın?" diye sordu Anja. "Günü nasıl geçirdiğinizi saat saat hatırlarsanız daha faydalı olur."

Simone kafasını salladı, yorgun ve bitkin bir hali vardı. Erik'e bakmıyordu. Sessizce oturan Erik'in kalp atışları hızlanmıştı.

"Bilmiyordum," dedi birden Erik, sonra sustu.

Simone hızlı bir bakış fırlattı Erik'e.

"Shulman'la ikinizin..."

Simone başını salladı.

"Oldu işte, Erik."

Erik önce Simone'ye sonra polis memuru kadına, ardından da Joona'ya baktı.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye kekeledi.

Anja, anlayış dolu bir ifadeyle Simone'ye döndü, "Evet, Sim Slıulınan bağırarak telefonun çaldığım söyledi... Devam edin lütfen."

"Sonra hole gitti ve..." Simone bir an duraksadıktan sonra söylediğini bir kez daha düzeltti. "Yo, hayır, öyle olmadı. Sim'in 'Kapı zili de çalıyor,' diye seslendiğini duydum ya da buna yalan bir şey söyledi işte. Duştan çıktım, kurulandım, kapıyı dikkatle aralayıp..."

"Neden dikkatle?" diye sordu Joona.

"Efendim?"

"Kapıyı neden her zamanki gibi değil de, dikkatle açtınız?"

"Bilemiyorum. İçime bir kurt düştü, havada asılı bir şeyler vardı, tehditkâr bir şey... Açıklayamıyorum..."

"Herhangi bir şey duydunuz mu?"

"Hayır, sanmıyorum."

Simone gözlerini boşluğa dikmişti.

"Devam edin," dedi Anja.

"Kapı aralığından birini gördüm. Koridorda genç bir laz durmuş bana bakıyordu. Korkuyor gibiydi, bana saklanmamı işaret etti."

Simone kaşlarını çattı.

"Hole gittim. Sim'i gördüm... Yere yığılmıştı... O kadar çok kan akmıştı ki... Hâlâ akıyordu... Gözkapaklan titriyor, elini oynatmaya çalışıyordu..."

Simone'nin sesi bulanmıştı. Erik, ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anladı. Karısını teselli etmek, desteklemek, elini tutmak ya da ona sarılmak istiyordu ama nasıl tepki vereceğini büemediğinden çekiniyordu.

"Biraz ara verelim mi?" dedi Anja yumuşak bir sesle.

"Ben... ben..."

Simone sustu, elleri titreyerek su bardağını alıp dudaklarına götürdü. Suyu zorla yuttu, gözlerini ovuşturdu.

"Dış kapı kilitliydi, güvenlik kilidi," dedi. Sesi düzelmişti. "Kız o oğlanın anahtarlan mutfağa götürdüğünü söyledi. Bunun üzerine ben de sessizce Benjamin'in odasına gidip bilgisayarı açtım."

"Bunu neden yaptınız peki?" diye sordu Anja.

"Benim o odada olduğumu düşünsün istedim, bilgisayardan çıkan sesi duyup oraya gidecekti."

"Gidecek olan kimdi?"

"Josef."

"JosefEk mi?"

"Evet."

"İçeridekinin o olduğunu nereden biliyordunuz?"

"O anda bilmiyordum."

"Anlıyorum," dedi Anja. "Devam edin."

"Bilgisayarı açum ve tekrar dönüp banyoya saklandım. Benjamin'in odasına gittiğini duyunca, hemen mutfağa gidip anahtarı aldım. Kız onu sürekli şuraya bak, buraya bak diye oyalamaya çalışıyordu. Konuşmalarını duyabiliyordum. Sanırım holde bir şeye çarpıp ses çıkarttım, Josefbirden arkamda bitti. Kız bacaklarına sarılarak onu durdurmaya çalıştı ama..."

Simone yutkundu.

"Büemiyorum işte, bir şeküde kızdan kurtuldu. Sonra kız, yüzüne gözüne Sim'in kanını sürdü, sanki bir yerleri kesümiş de kan ondan akıyormuş gibi yaptı, kendini yere atıp ölü numarasına yattı."

Simone bir an sustu. Nefes almakta güçlük çekiyormuş gibiydi.

"Devam et, Simone," dedi Anj a.

"Josef onun yanma gitti, üzerine eğildiğinde kız bıçağı sapladı."

"Peki Sim Shulmani kimin bıçakladığını gördünüz mü?"

"Josefti."

"Bıçaklarken gördün mü?"

"Hayır."

Odaya bir sessizlik çöktü.

"Evelyn Ek benim hayatımı kurtardı," diye fısıldadı Simone.

"Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır."

"O halde, yardımınız için teşekkür ederiz. Sorgu bitmiştir," diyen Anja kapatmak için kayıt düğmesine uzandı.

"Bir dakika," dedi Joona elini kaldırarak. "Sizi arayan kimdi?"

Simone sanki Joona'mn odada olduğunu unutmuş gibi şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Cep telefonunuzdan arayan kimdi?"

Simone başını iki yana sallayarak, "Bilmiyorum," dedi. "Cep telefonum nereye gitti, onu bile bilmiyorum..."

"Neyse, sorun değil," dedi Joona sakince. "Biz buluruz."

Anja Larsson bir süre bekledikten sonra kayıt cihazını kapattı.

Simone kimseye bakmadan kalktı ve ağır adımlarla odadan çıktı. Joona'yabakıp hoşçakal der gibi aceleyle başını sallayan Erik, Simone'nin peşinden gitti.

"Bekle," dedi Simone'ye.

Simone durup ona döndü.

"Bir dakika. Ben yalnızca..."

Sustu, Simone'nin çıplak, kırılgan yüzüne, solgun çillerine, geniş ağzına ve açık yeşil gözlerine baktı. Tek kelime etmeden, bitkin ve üzgün, birbirlerine sarıldılar.

"Hepsi geçecek," dedi Erik. "Hepsi geçecek."

Kızıl san kıvırcık saçlanm öptü.

"Artık hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldadı Simone.

"Dinlenebüeceğinbir odalan var mı diye sorabilirim."

Simone usulca geri çekildi, başını iki yana salladı.

"Gidip cep telefonumu arayacağım," dedi ciddiyetle. "Shulman bana seslendiğinde kimin aradığına bakmam gerek."

Joona, ceketi omzunda sorgu odasından çıktı.

"Simone'nin telefonu burada mı?" diye sordu Erik.

Joona koridorun sonundaki asansörlere doğru yürüyen Anja Larsson'u işaret etti.

"Anja'ya sorun," dedi.

Erik tam Anja'nm peşinden gidecekken, Joona bir el işaretiyle onu durdurdu. Cep telefonunu çıkartıp kısa bir numara tuşladı.

Anja durdu, telefonuna baktı.

"Birkaç kâğıda ihtiyacımız var, elmasım," dedi Joona alaycı bir sesle. Anja somurtkan bir ifadeyle arkasım dönüp yanına gelmelerini bekledi.

Anja'ya doğru yürürlerken Joona onun duyabileceği bir sesle, "Anja burada işe başladığında gerçek bir atletti," dedi. "İyi bir yüzücü, kelebek, olimpiyatlarda sekizinci..."

"Ne kâğıdı istiyorsun," diye onun sözünü kesti Anja. "Tuvalet kâğıdı mı?"

"Asma şimdi şu surat..."

"Çok saçmalıyorsun."

"Yalnızca seni övüyorum."

"Ne demezsin," diye gülümsedi Anja.

"Laboratuvara gönderilen eşyaların tutanağı var mı sende?"

"Liste henüz tamamlanmadı. Aşağıya inip bak."

Birlikte asansöre bindiler ve asansör gıcırtıyla aşağıya inmeye başladı. İkinci katta inen Anja, asansörün kapısı kapanırken onlara el salladı.

Zemin kattaki danışma bürosunda uzun, ince bir adam oturuyordu. Erik bir akrabasına benzetti adamı. Aceleyle bol kapılı, duvarlarında tablo ve plastik cam kutulann içinde yangın tüpleri asılı bir koridordan geçtiler. Laboratuvar bölümü çok aydınlıktı. Çalışanların çoğu beyaz önlükler giymişti. Joona kendini Eriksson diye tanıtan hayli şişman bir adamla tokalaştı. Adam onları bir odaya götürdü. Odada üzerine bir yığın eşya sıralanmış çelik bir masa vardı. Erik eşyaları hemen tanıdı. Havlu, holdeki küçük kilim, birkaç ayakkabı. Üzerinde siyah lekeler olan iki mutfak bıçağı ayrı ayrı metal kutuya konulmuştu. Simone'nin cep telefonu plastik bir torbanın içindeydi. Joona telefonu işaret etti.

"Şuna bir bakmak istiyoruz," dedi. "Tabu işiniz bittiyse."

Şişman adam eşyalarını yanında duran listeyi aldı. Şöyle bir göz gezdirirken, "Sanırım," dedi duraklayarak, "evet... En azından dışıyla işimiz kalmamış."

Joona telefonu plastik torbadan çıkartıp bir kâğıt mendille sildi ve Simone'ye uzattı. Simone gelen aramalar listesine girdi, dikkatle inceledi, bir şeyler geveledi, sonra elini ağzına götürerek çığlığını bastırmaya çalıştı.

"Be... Benjamin," diye kekeledi. "Son arama ondan."

Hepsi telefonun ekranına eğildi. Cep telefonunun şarjı bitmeden önce Benjamin'in adı birkaç defayanıp söndü.

"Shulman, Benjamin'le konuştu mu?" dedi Erik.

"Bilmiyorum," dedi Simone cılız bir sesle.

"Ama telefona cevap vermiş, öyle değil mi? Sadece merak ediyorum."

"Ben duştaydım. Sanınm cevap verdi..."

"Ama cevap verildiği ya da verilmediği anlaşılıyordur herhalde..."

"Cevap verilmişti," diye sözünü kesti Simone. "Ama Sim, Josefe kapıyı açmadan önce onunla konuşma fırsatı buldu mu bilmiyorum."

"Öfkelenmeye gerek yok," dedi Erik kendine hâkim olmaya çalışarak. "Benjamin bir şey demiş mi öğrenmek açısından soruyorum."

Simone, Joona'ya döndü, "Artık bütün cep telefonu konuşmalarının kaydı tutulmuyor mu?" diye sordu.

"Evet ama bu kaydı çıkartmaları haftalar alabilir."

"Ama..."

Erik, Simone'nin kolunu tuttu. "Shulmanla konuşmak zorundayız."

"İmkânsız, o komada," dedi Simone sinirli bir ifadeyle. "Sana onun komada olduğunu söylemiştim."

"Benimle gel," dedi Erik, Simone'ye. Birlikte odadan çıktılar.

19 Aralık Cumartesi, Öğleden Sonra

Erik'in yanında oturan Simone, arada bir gözucuyla Erik'e bakarak dışarıyı seyrediyordu. Ortasında kirli kahverengi bir çizgi oluşan yol altlarından akıp gidiyordu. Düzenli sıralanmış sokak lambalarının ışıklarına girip çıkıyorlardı. Simone arabanın arkasındaki ve ayaklarının etrafındaki çer çöp hakkında hiç yorum yapmamıştı: boş su şişeleri, meyve suyu kutuları, pizza kumlan, gazeteler, kâğıt bardaklar, mısır gevreği paketleri, şeker ambalajlan.

Erik, Sim Shulmanin komada yattığı Darderyd Hastanesi'ne doğru sürüyordu arabayı ama oraya vardığında ne yapacağını bilemiyordu. Simone'ye kısa bir bakış attı, zayıflamış, ağzının kenarlan aşağı sarkmıştı, mutsuz ve endişeli bir hali vardı.

Buna karşılık Erik kendini fazlasıyla dikkatli buluyordu. Son günlerde yaşanan hadiseler kafasında bir açıklığa kavuşmuştu. Kendisi ve ailesinin etrafında gelişen bütün bu hadiseleri anladığını düşünüyordu. Bunlan Simone'yle paylaşmak arzusuna kapıldı.

"Benjamin'i kaçıranın Josef olamayacağını anladığımızda Joona, belleğimi bir kez daha yoklamamı istemişti," dedi ve dinlediğinden emin olmak için gözucuyla Simone'ye baktı. "Ben de geçmiş günlere dönerek, kim benden intikam almak ister diye araştırdım."

"Bir şey buldun mu bari?" diye sordu Simone.

Simone başım Erik'e çevirerek dinlemeye hazır olduğunu gösterdi.

"Hipnoz grubu geldi aklıma... On yıl önce bıraktığım. Aklımdan çıkıp gitmişlerdi, benim için sona ermiş bir hikâyeydi. Ama onları hatırlamaya çalışırken, aslında hiç yok olmadıklarını gördüm, sanki bir kenara çekilip beklemişlerdi."

Simone başım salladı. Erik hipnoz grubuyla ilgili teorilerini, kişiler arasında yaşanan gerginlikleri, kendisinin aralarındaki dengeyi nasıl korumaya çalıştığını ve güven duygusunun nasıl yok olduğunu anlattı.

"Baktım başarılı olamıyorum, bir dahakimseyi hipnotize etmeyeceğime yemin ettim."

"Ee?"

"Ama sonra yeminimden döndüm, Joona beni, Evelyn Ek'in hayatını kurtarmanın tek yolunun bu olduğuna ikna etmişti."

"Sence bütün bunlar Josefi hipnotize ettiğin için mi başımıza geldi?"

"Bilemiyorum..."

Erik bir süre sustuktan sonra uyuyan bir nefreti harekete geçirmiş olabileceğini söyledi, bir dahahipnotizmayapmayacağınayemin etmesiyle dizginlenen bir nefreti.

"Eva Blau'yu hatırlıyor musun?" diye devam etti Erik. "Psikolojik durumu çok dengesizdi. Biliyorsun ya bana tehditler savurup duruyor, hayatımı mahvedeceğini söylüyordu."

"Bunu neden yaptığını hiç anlayamadım," dedi Simone sessizce.

"Korktuğu biri vardı. Önce paranoya diye düşünüyordum ama şimdi, Lydia'nın onu tehdit ettiğinden neredeyse eminim."

"Paranoyak insanlar da tacize uğrayabilirler," dedi Simone.

Erik mavi binaları geniş bir alana yayılmış olan Danderyd Hastanesi yönüne döndü.

"Belki Eva'nm yüzünü de Lydia kesmiştir," diye mırıldandı.

"Eva'nınyüzü mü kesilmişti?" dedi Simone ürpererek.

"Bunu kendi yapmıştır diye düşünmüştüm, bu tür şeyler olur," dedi Erik. "Ona çok acı veren bir şeyden, yerine başka bir acıyı koyarak kurtulmak için burnunun ucunu kestiğini..."

"Dur bir dakika," diye huzursuz bir ifadeyle araya girdi Simone. "Burnu mu kesilmişti?"

"Burnunun ucu."

"Erik, babamla bulduğumuz çocuğun da burnunun ucu kesilmişti. Babam sana anlattı mı? Benjamin'i taciz ettiği için biri çocuğu tehdit edip, korkutmuş."

"Lydia."

"Benjamin'i kaçıran o mu?"

"Evet."

"Peki ama ne istiyor?"

Erik ciddi bir ifadeyle Simone'ye baktı.

"Aslında bunu kısmen biliyorsun," dedi Erik. "Lydia hipnoz altındayken oğlu Kasper'i bodrumda bir kafese kapattığını ve kokuşmuş yiyecekler yemeye zorladığını itiraf etmişti."

"Kasper mi?"

"Kennet, Aida'nm bahsettiği kadın Benjamin'e Kasper diyormuş dediğinde, işin içinde Lydia'nm olduğunu hemen anladım. Sizin yanınızdan ayrılır ayrılmaz kadının Rotebro'daki evine gittim, balkon kapısını kırıp içeri girdim. Ama ev terk edilmişti."

Erik park yerindeki arabaların arasından hızla geçerek boş bir yer aradı ama her yer doluydu. Bunun üzerine park yerinden çıkıp hastanenin ana kapısına yöneldi.

"Bodrum katında yangın çıkmış ve görünüşe göre kendiliğinden sönmüş," diye devam etti. "Sanırım bu yangın kasıtlı çıkartılmış, büyük bir kafesten geriye kalanlara rastladım."

"Ama hani kafes yoktu," dedi Simone. "Onun hiç çocuğu olmadığı ispat edildi."

"Joona yanında eğitimli bir köpek getirmişti. O köpek bahçede, on yıl önce gömülmüş bir çocuk cesedi buldu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Simone.

"Evet."

"Yani o zaman..."

"Sanırım ne haltlar karıştırdığı açığa çıkınca çocuğu öldürdü," dedi Erik.

"Yani sen haklıydın."

"Öyle gibi."

"Benjamin'i de mi öldürmek istiyor?"

"Bilemiyorum... Muhtemelen bütün bunlar için beni suçluyordur. Eğer onu hipnotize etmeseydim, çocuğa yaptığı eziyet açığa çıkmayacak, o da çocuğu öldürmeyecekti."

Erik sustu. Benjamin'in onu aradığında söyledikleri aklına geldi. Korkusunu nasıl saklamaya çalıştığını, nasıl perili evden bahsettiğini hatırladı. Bahsettiği ev Lydia'nm evi olmalıydı. Lydia o evde doğup büyümüş, büyük ihtimal o evde eziyet görmüş ve kendi çocuğuna da o evde eziyet etmişti.

Erik hastanenin ana giriş kapısında arabadan indi. Ne arabanın kapısını kilitledi ne de park bileti aldı. İçi kar dolu fıskiyeli bir havuzun, üzerlerinde sabahlıklanyla titreyerek sigara içen birkaç hastanın yanından geçip koşarak hastaneye girdiler, asansöre binip Sim Shulman'ın yattığı kata çıktılar.

Odada ağır bir çiçek kokusu vardı. Pencerenin kenarına buket dolu vazolar sıralanmıştı. Masanın üzerine Shulman'ın arkadaş ve meslektaşlarından gelen kart ve mektuplar yığılmıştı.

Erik yataktaki adama, çökmüş yanaklarına, burnuna, gözkapaklanna baktı. Karnının hareketi solunum cihazının ritmiyle uyum içindeydi. Kalıcı bitkisel hayattaydı, onu hayatta tutan tek şey bağlı olduğu aletti, o aletsiz yaşaması imkânsızdı. Solunum cihazından, boğazının yan tarafı delinerek soluk borusuna uzatılan ince bir boruyla nefes alıyor. Midesine giden başka bir boruyla besleniyordu.

"Simone, uyandığında onunla konuşmalı ve..."

"O hiç uyanmayacak," dedi Simone, Erik'in sözünü öfkeyle keserek. "Komada, Erik, aşın kan kaybından dolayı beyni hasar görmüş ve bir daha asla kendine gelmeyecek, bir daha asla konuşamayacak."

Yanaklanndan aşağı süzülen yaşlan sildi.

"Benjamin'in ne dediğini öğrenmek zorundayız."

"Yeter artık!" diye bağıran Simone hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bir hemşire kapıdan içeri baktı, bedeni sarsılarak ağlayan Simone'yi ve ona sanlmış Erik'i görünce kendi hallerine bıraktı.

"Ona bir Zolpidem iğnesi yapacağım," diye fısıldadı Erik. "İnsanlan komadan çıkartabilen çok güçlü bir uyku ilacı."

Erik, Simone'nin başım nasıl iki yana salladığım hissedebiliyordu. "Sen ne diyorsun?" dedi Simone.

"Yalnızca çok kısa bir süre etki ediyor."

"Sana inanmıyorum," dedi Simone kuşku dolu bir sesle.

"Uyku ilacı beyinde komaya neden olan süreçleri yavaşlatır."

"Uyanacak öyle mi? Sen ciddi misin?"

"O bir daha asla iyileşmeyecek, Sixan, beyni ağır hasar görmüş. Ama bu uyku ilacı onu birkaç saniyeliğine uyandırabilir."

"Ben ne yapacağım peki?"

"Bu ilacın verildiği hastalar bazen birkaç söz söyleyebüir, bazen de yalnızca bakabilirler."

"Bunu yapmak yasak, değil mi?"

"İzin almak gibi bir niyetim yok. Yapacağım işte. Ama uyandığında onunla sen konuşmak zorundasın."

"Acele et o zaman," dedi Simone.

Erik aceleyle ihtiyaç duyduğu malzemeleri almaya gitti. Simone, yatağının başına dikilip elini tutarak Shulman'a bakmaya başladı. Shulmanin yüzüne bir sükûnet çökmüştü. O güçlü, sert yüz ifadesinin yerini ferah bir ifade almıştı. Dudaklanndaki o alaycı, şehvet dolu ifade yoktu artık. Kara kaşlarının ortasındaki, ona ciddiyet kazandıran derin çizgide kaybolmuştu. Shulmanin alnını hafifçe okşadı Simone. Onun resimlerini sergilemeye devam edecekti, iyi sanatçılar asla ölmezdi.

Erik döndü. Tek kelime etmeden yatağın yanma gitti. Kapıya arkasını döndü, alışkın hareketlerle Shulmanin üzerindeki hastane önlüğünün kolunu sıvadı.

"Hazır mısın?" diye sordu Simone'ye.

"Evet," dedi Simone. "Hazırım."

Erik şırıngayı çıkarıp damar içi sondasına taktı ve sarımsı sıvıyı yavaşça enjekte etti. Yağlı san sıvı, önce damlalığın içindeki berrak sıvıya, oradan da Shulmanin kolundaki iğneye giden hortumdan geçerek kanma karıştı. Erik şırıngayı cebine koydu, ceketinin düğmelerini çözdü, Shulmanin göğsündeki elektrotları alıp kendi göğsüne ve parmağindaki mandalı da kendi parmağına takıp dikkatle yüzünü incelemeye koyuldu.

Hiçbir kıpırtı yoktu. Shulmanin karnı solunum cihazının yardımıyla düzenli ve mekanik olarak inip kalkmaya devam ediyordu.

Erik'in ağzı kurumuş, içi üşümeye başlamıştı.

"Artık gidelim mi?" dedi Simone bir süre sonra.

"Bekle," diye fısıldadı Erik.

Erik'in kol saatinin tik taklan duyuluyordu. Pencere kenarındaki çiçeklerden birinin yaprağı düştü. Camlara birkaç yağmur damlası vurdu. Uzak odalardan birinden bir kadının kahkaha sesleri geldi.

Shulman'ın bedeninden, sanki hafif aralık bir pencereden rüzgâr sızarmış gibi, tuhaf bir tıslama sesi duyuldu.

Simone, koltukaltlanndan terler boşaldığını hissetti. Klostrofobiye kapılmış gibiydi. Hemen odadan çıkmak istiyor ama gözlerini Shulman'ın boğazından ayıramıyordu. Belki hayal görüyordu ama sanki Shulman'ın şahdaman daha hızlı atmaya başlamıştı. Erik derin bir nefes aldı. Shulman'ın üstüne doğru eğildi, gergin bir hali vardı, altdudağını ısınp saatine baktı. Solunum cihazı aynı ritimde tıslayıp duruyordu. Odanın kapısının önünden biri geçti, bir sedyenin tekerlek gıcırtılan duyuldu, sonra oda eski sessizliğine döndü. Tek ses kaynağı ritmik bir şekilde çalışan solunum cihazıydı.

Birden zayıf bir tırmalama sesi duyuldu. Simone sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken, Erik birkaç adım yana çekildi. Ses hâlâ duyuluyordu. Simone sesin Shulman'dan geldiğini anladı. Yatağa doğru yaklaştığında Shulman'ın işaret parmağının gergin çarşafa sürtündüğünü gördü. Nabzı da hızlanmıştı tam bunu söylemek için Erik'e dönecekti ki Shulman gözlerini açtı. Tuhaf bir ifadeyle Simone'ye bakıyordu. Dudaklan sanki korkuyormuş gibi açıldı. Dilini yavaşça hareket ettirirken, çenesinden aşağı salya aktı.

"Benim Sim. Benim," dedi Simone, Shulman'ın elini ellerinin arasına alarak. "Sormam gereken çok önemli şeyler var."

Shulman'ın parmaklan titredi. Simone'ye bakan gözleri birden geriye kaydı, dudaklan gerildi ve şakaklan atmaya başladı.

"Benjamin aradığında cep telefonuma sen bakmıştın, hatırlıyor musun?"

Shulman'm elektrotlarını kendi göğsüne takan Erik, monitörden kalp atışlarının hızlandığını gördü. Shulman'm ayaklan titremeye başlamıştı.

"Sim, beni duyabiliyor musun?" dedi Simone. "Benim, Simone. Beni duyuyor musun, Sim?"

Shulman'm gözbebekleri yerine gelir gibi olduysa da, tekrar yanlara kaydı. Koridorda telaşlı ayak sesleri duyuldu, bir kadın bağırarak bir şey söyledi.

"Cep telefonuma sen bakmıştın," diye tekrarladı Simone.

Shulman belli belirsiz başını salladı.

"Arayan oğlumdu," diye devam etti Simone. "Arayan Benjamin'di..."

Shulman'm ayaklan yeniden titremeye başladı, gözbebekleri geriye kaydı.

"Benjaminne dedi, Sim?"

Shulman yutkundu, çenesi hafifçe kıpırdadı, gözkapaklan kapandı.

"Sim? Benjamin ne dedi?"

Shulman başını iki yana salladı.

"Bir şey dedi mi?"

"Hayır..." diye hırladı Shulman.

"Evet Sim?"

"Benjamin... değil..." dedi Shulman, zor duyulur bir sesle.

"Bir şey demedi mi?"

"O değil," dedi Shulman daha anlaşılır, korku dolu bir sesle.

"Ne?"

"Ussi..."

"Anlamadım," dedi Simone.

"Jussi aradı...".

Shulmanin dudakları titredi.

Simone şaşkın gözlerle Erik'e baktı.

"Nereden?" dedi Erik. "Jussi neredeymiş onu sor."

"Nereden arıyormuş?" diye sordu Simone. "Jussi nereden aradığını söyledi mi?"

"Evden," dedi Shulman.

"Benjamin de orada mıymış?"

Shulmanin kafası yana devrildi, ağzı gevşedi ve çenesi düştü. Simone endişeli gözlerle Erik'e baktı, ne yapacağını bilemiyordu.

"Lydia da orada mıydı?" diye sordu Erik.

Shulman gözlerini açtı ama gözbebekleri hemen kaydı.

"Lydia oradamıydı?" diye Erik'in sorusunu tekrarladı Simone.

Shulman başını salladı.

"Jussi, Benjaminie ilgili bir şey söy..."

Shulman inleyince Simone sustu. Usulca yanağını okşadı Shulmanin ve Shulman birden onun gözlerinin içine baktı.

"Ne oldu?" dedi berrak bir sesle. Sonra tekrar komaya girdi.

19 Aralık Cumartesi, Üğleden Sonra

Joona Linna'nm odasına giren Anja, hiç konuşmadan kahverengi bir dosya ile bir bardak sıcak şarap uzattı. Joona kafasını kaldırıp Anja'nın yuvarlak, pembe suratına baktı. Onu ilk defa böyle ciddi görüyordu.

"Çocuğun kimlik teşhisi yapılmış," diye dosyayı işaret etti Anja.

"Teşekkürler."

Joona kahverengi dosyaya bakarken hayatta nefret ettiği iki şey olduğunu düşündü. Birincisi bir vaka çözülmeden teslim bayrağı çekmek zorunda kalmaktı: kimliği teşhis edilmemiş cesetler, faili bulunmamış tecavüzler, soygun, yaralama ve cinayetler. İkincisi ise -ilkinden bambaşka nedenlerle- bu çözümsüz vakaların birdenbire çözüme ulaşmasıydı, çünkü eski sorular nadiren arzu edilen şekilde cevaplanırdı.

Joona dosyayı okumaya başladı. Lydia Eversin evinde bulunan ceset bir erkek çocuğuna aitti. Çocuk öldürüldüğünde beş yaşındaydı. Ölüm sebebi başına aldığı darbeydi. Ağır bir nesneyle vurularak kafatası kırılmıştı. Çocuğun iskeletinde rastlanılan izlerden sürekli eziyet gördüğü anlaşılıyordu. Adli tıp uzmanı bir soru işaretiyle "dayak" yazmıştı. Çocuğun kemiklerinde kırık ve çatlaklar vardı. Bilhassa sırtı ve kollanna ağır bir nesneyle vurulmuştu. Ayrıca, iskeletteki bazı bulgular çocuğun aç bırakıldığını gösteriyordu.

Joona kısa bir süre pencereden dışarı baktı. Buna bir türlü alışamıyordu. Alıştığı gün polislikten istifa edeceğine dair kendi km

dine söz vermişti. Parmaklarını tarak yapıp gür saçlarının arasından geçirdi, yutkunarak dosyaya geri döndü.

Çocuğun kimliği teşhis edilmişti. Adı Johan Samuelsson'du. On üç yıl önce kaybolduğu rapor edilmişti. Çocuğun annesi Isabella'nın ifadesine göre, çocuğuyla birlikte bahçede oynarlarken ev telefonu çalmıştı. Kadın, çocuğunu bahçede bırakıp telefona bakmaya gitmişti, telefonu açmış ama karşı taraftan bir ses gelmeyince kapatıp tekrar bahçeye dönmüş ve çocuğunu bulamamıştı. Bütün bunlar yirmi, otuz saniye içinde olup bitmişti.

Johan ikiyaşındaykenkaçırılmış.

Beş yaşında öldürülmüştü.

Demek ki cesedi on senedir Lydia Evers'ın bahçesinde gömülüydü.

Sıcak şarabın kokusundan birdenbire tiksinen Joona, kalkıp pencereyi araladı. Emniyet Müdürlüğü'nün iç avlusuna, ağaçların gökyüzüne uzanan dallarına ve ıslak asfalta baktı bir süre.

Lydia çocuğu üç yıl tutmuş, diye düşündü. Üç yıl gizleyebilmiş. Üç yıl eziyet etmiş, aç bırakmış ve korkuyla yaşatmış.

"İyi misin, Joona?" diye sordu kafasını kapıdan içeri uzatan Anja.

"Gidip çocuğun anne babasıyla konuşacağım," dedi Joona.

"Bunu Niklasson yapabilir."

"Olmaz."

"Geer?"

"Bubenim davam," dedi Joona. "Bengideceğim..."

"Anlıyorum."

"Bu arada, birkaç adresi araştırabilir misin?"

"Tamam moruk," dedi Anja gülümseyerek. "Emrin olur."

"Lydia Evers'ın son on üç yıldır yaşadığı her yerin adresini bilmek istiyorum."

"Lydia Evers," diye tekrar etti Anja.

İçi sıkılarak kürk başlığını ve paltosunu giyen Joona, Isabella ve Joakim Samuelsson'a oğullannın cesedini bulduklarını söylemek için yola çıktı.

Şehirden çıkmak üzereyken Anja'dan telefon geldi.

"Bu ne hız!" dedi Joona zoraki bir neşeyle.

"Benim işim bu, hayatım," diye cıvıldadı Anja.

Karla kaplı tarladan siyah bir kuş sürüsü havalandı, Joona'mn gözleri yaşarmıştı. Johanin dosyasındaki fotografían düşündüğünde içinden bağıra bağıra küfretmek geliyordu. Fotoğraflann birinde polis üniforması giydirilmiş gülen bir çocuk vardı, diğerinde metal bir masanın üzerine yayılmış, numaralanmış kemik kalmtılan.

"İçine ettiğimin," diye mmldandı.

Derin bir nefes alan Anja, "Hop babalık!" dedi.

"Kusura bakma Anja, önüme bir araba çıktı..."

"Tamam, tamam. Ama bilesin ki küfürden hiç hoşlanmam."

"Biliyorum," dedi Joona yorgun bir sesle.

Joona'mn şaka yapacak durumda olmadığını anlayan Anja, konuya girdi, "Bahçesinde Johan Samuelsson'un cesedini bulduğunuz ev Lydia Eversin baba evi. Orada doğup büyümüş ve kayıtlı tek adresi orası," dedi.

"Ailesinden kimse yok mu? Annesi, babası, kardeşi falan?"

"Bir dakika, şimdi ona bakıyorum... Görünüşe göre kimsesi yok. Babası bilinmiyor, annesi ölmüş. Lydia'ya öyle uzun bir süre bakmamış. "

"Kardeşi falan yok mu?" diye tekrarladı Joona.

Önce yok diyen Anja. Önündeki kâğıtları bir süre karıştırdıktan sonra, "Aa, bir dakika," diye bağırdı. "Küçük bir erkek kardeşi varmış ama erken yaşta ölmüş."

"Peki kardeşi öldüğünde... Lydia kaç yaşındaymış?"

"On."

"Yani hep o evde yaşamış, öyle mi?"

"Yo, hayır, ben öyle demedim," dedi Anja aceleyle. "Başka bir yerde de kalmış, birkaç defa."

"Nerede kalmış?" diye sabırla sordu Joona.

"Ullerâker, Ullerâker, Ullerâker..."

"Akıl hastanesi mi?"

"Ona psikiyatri kliniği deniliyor."

"Üç kere orada yatmış, ha?"

"Öyle yazıyor."

Joona, Johan Samuelsson'un anne babasının oturduğu, Saltsjö-baden'deki küçük sokağa döndü. 1700'lü yıllardan kalma kiremit kırmızısı, beşik çatılı evi hiç zorlanmadan buldu. Bahçede epeyce yıpranmış bir oyun evi vardı. Engebeli bahçenin gerisinde Baltık Denizinin karanlık, ağır sulan görülüyordu.

Joona arabadan inmeden önce elleriyle yüzünü sıvazladı. Bu işten nefret ediyordu. Özenle tırmıklanıp etrafına beyaz taşlar döşenmiş çakıl bir yoldan evin kapısına gitti ve zilini çaldı, biraz bekleyip bir daha çaldı. Nihayet içeriden bir ses geldi.

"Açıyorum!"

Kilitte bir anahtar döndü ve kapıyı genç bir kız açtı. Gözlerinin etrafına siyah sürme çekmiş, saçını mora boyamıştı.

"Merhaba," deyip merakla Joona'ya baktı.

"Adım Joona Linna, polis komiseriyim. Anne baban evde mi?"

Kız başını salladı ve seslenmek için döndü. Orta yaşlı bir kadın holün girişinde durmuş Joona'ya bakıyordu.

"Amanda," dedi kadın ürkek sesle, "bir sor... sor bakalım ne istiyormuş."

"Söyleyeceklerimi kapı önünde söylemek istemem," dedi Joona. "İçeri girebilir miyim lütfen?"

"Buyrun," dedi kadın fısıldar gibi.

Joona içeri girip arkasından kapıyı kapattı. Ona kapıyı açan kızın altdudağı titremeye başlamıştı. Başını Isabella Samuelsson'a çevirdi Joona. Kadın ellerini göğsüne bastırmış, yüzü bembeyaz olmuştu.

Derin bir nefes alan Joona, çok kısık sesle, "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben, çok ama çok üzgünüm. Johanin cesedini bulduk," dedi.

Anne yumruğunu ağzına dayayarak inledi. Duvara yaslanmaya çalışırken, kayıp yere düştü.

"Baba!" diye bağırdı Amanda. "Baba!"

Merdivenlerden aşağı koşarak bir adam geldi. Karısını yerde ağlarken görünce yavaşladı. Adamın yüzünde renk diye bir şey kalmadı. Karısına, kızma, sonra da Joona'ya baktı.

"Johanmı?" diyebildi yalnızca.

"Cesedine ulaştık," dedi Joona cılız bir sesle.

Oturma odasına geçtiler. Kız, sürekli ağlayan annesine sarılmıştı. Baba hâlâ tuhaf denilebilecek kadar sakindi. Joona bu gibi durumlarla daha önce de karşılaşmıştı. Bazen erkekler -çok sık olmasa da, bazen de kadınlar- aşın tepkiler göstermez, bir tür özel, ifadesiz bir ses tonuyla sorular sorarak ayrıntıları öğrenmeye çalışırlardı.

Joona bunun lakaytlıktan kaynaklanmadığını bilirdi. Bu bir savaştı. Acının istilasını geciktirmeye çalışan umutsuz bir çaba.

"Onu nasıl buldunuz?" diye fısıldadı anne, hıçkırıklarının arasında. "Nerede buldunuz?"

"Bir çocuğu kaçırdığından şüphelendiğimiz birinin evinde," dedi Joona. "Köpeğimiz koku aldı... Bahçede yerini gösterdi bize. O... Johan, Adli Tıp uzmanlarına göre on yıl önce ölmüş."

Joakim Samuelsson gözlerini Joona'ya dikti.

"On yıl önce mi?" diyerek kafasını iki yana salladı. "O bizden koparmalı on üç yıl oldu."

Joona derin bir üzüntüyle açıklamaya girişti, "Çocuğunuzu kaçıran kişinin, onu üç yıl esir ettiğine dair kuvvetli kanıtlar var..."

Joona sustu, gözlerini dizlerine dikip sakinleştikten soma, tekrar başını kaldırdı.

"Johan üç yıl tutsak kalmış. Öldüğünde beş yaşındaymış."

Babanın yüzü işte tam o anda dağıldı. Sakin olmak için gösterdiği demir gibi çaba sanki incecik cam bir tabaka gibi tuzla buz oldu. Ona bakarken insanın içi parçalanıyordu. Yüzü buruştu, yanaklarından aşağı gözyaşları boşaldı, keskin hıçkırıklar döküldü dudaklarından.

Joona duvarlarına asılmış çerçeveli fotoğraflara baktı. İki yaşındaki Johan'ın dosyada yer alan polis üniformalı fotoğrafım tanıdı. Birbaşka fotoğrafta anne baba, gülerekyeni doğmuş bebeği tutuyorlardı. Joona yutkunarak bekledi. Bu işten gerçekten nefret ediyordu. Söyleyecekleri henüz bitmemişti.

"Size sormam gereken bir şey var," dedi ve onlar kendilerini toparlayana kadar bekledi. "Lydia Evers adını duydunuz mu?"

Anne şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. Gözlerini birkaç kez kırpıştıran baba.

"Hiç duymadım," dedi.

"Abimi kaçıran... o mu?" diye fısıldadı Amanda.

Joona ciddi bir ifadeyle kıza baktı.

"Öyle olduğunu sanıyoruz."

Joona ayağa kalktığında avuçlarına kadar terlemişti.

"Başınız sağ olsun," dedi bir kez daha. "Gerçekten çoküzgünüm." Önlerindeki sehpaya kendi kartının yanı sıra, bir sosyal danışmanla, bir destek grubunun telefon numaralarını koydu.

"Aklınıza bir şey gelir yahut herhangi bir şey konuşmak isterseniz beni arayın."

Dışarı çıkmaya hazırlanan Joona, gözucuyla babanın yerinden kalktığını gördü.

"Bir dakika... Bir şey sormam gerek," dedi acılı adam. "Kadını yakaladınız mı? Yakaladınız mı onu?"

Joona dişlerini sıktı, geriye dönüp ellerini iki yana açarak, "Hayır, henüz yakalayamadık," dedi. "Ama peşindeyiz. Yakalanması an meselesi. Yakalanacak."

Arabaya biner binmez Anja'yı aradı. Anja telefonu hiç bekletmeden açtı. "Nasıl geçti?"

"Nasıl geçsin ki?" dedi Joona öfke dolu bir sesle.

Bir süre sustular.

"Yapmamı istediğin bir şey var mı?" diye tereddütle sordu Anja.

"Evet," dedi Joona.

"Biliyorsun bugün cumartesi."

"Babayalan söylüyor," dedi Joona, Anja'yı duymamış gibi. "Lydia'yı tanıyor. Adım hiç duymadığını söyledi ama yalan söylüyor."

"Bu kanıya nereden vardın?"

"Gözlerinden, kadının adını duyduğunda gözlerindeki ifadeden. Yalan söylediğinden eminim."

"Sana inanıyorum. Her zaman haklısın, öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

"Eğer şimdi sana inanmazsam, daha sonra *ben dememiş miydim ?* demene katlanmak zorunda kalırım."

Joona kendi kendine gülümsedi.

"Beni iyi tanıyorsun, Anja."

"Haklı olman dışında bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Evet, Ullerâker'e gidiyorum."

"Şimdi mi? Ama biliyorsun, bu akşam Noel yemeği var."

"Bu akşam mı?"

"Joona," dedi Anja kınama dolu bir sesle. "Personel partisi, Skansen'de Noel yemeği... Unuttun mu?"

"Ben gelmek zorunda mıyım?" diye sordu Joona.

"Evet, gelmek zorundasın," dedi Anja kararlı bir sesle. "Hem yemekte de benim yanıma oturacaksın, tamam mı?"

"Bir iki kadehten sonra sapıtmayacaksan olur."

"Katlanacaksın."

"Eğer şimdi melek kanatlarını takıp Ullerâker'i arar, Lydia hakkında konuşabileceğim biri var mı diye sorarsan, istediğin her şeyi yaparım," dedi Joona.

"Aman Tanrım, hemen arıyorum," dedi Anna neşeyle ve telefonu kapattı.

19 Aralık Cumartesi, Öğleden Sonra

Joona Linna E4 üzerinden Uppsala yönüne son sürat giderken midesine oturan ağırlık hafiflemişti.

Ullerâker Psikiyatri Kliniği, 1990'h yıllarda psikiyatrik bakım alanında reform adı altında yapılan devasa kesintilerden sonra faal durumda kalabilen sayılı klinikten biriydi. Uzun yıllarını bakımevinde geçiren hastaların kendi kendilerini idare edebilecekleri varsayımıyla birçok bakımevi kapatılmıştı. Ama ruhsal sorunlu bu insanların yalnızca faturalarını ödemekten aciz kalmayıp ocaklarını ve kapılarını da açık bırakmalanyla bu varsayım boşa çıkmıştı. Kapatılan bütün o bakımevleri evsiz sayısını artırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Ardından patlayan ekonomik krizle birlikte gelişen yeni liberal politikaların sonucu, belediyelerin bütün bu insanlan sokaktan toplama gücü kalmamıştı.

Anja her zamanki gibi yine iyi iş çıkarmıştı. Joona ana kapıdan girer girmez, danışmadaki kızın bakışlarından beklendiğini anlamıştı.

"Joona Linna mı?"

Joona başını sallayarak kimliğini gösterdi.

"Doktor Langfeldt sizi bekliyor. Bir kat yukarıda, koridorun sağındaki ilk oda."

Joona teşekkür edip geniş taş merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Uzaktan bir yerlerden gürültü ve çığlıklar geliyordu. İçerisi sigara kokuyordu. Pencerelere demir parmaklıklar takılmıştı. Dışarıda

kararmış çalılar, çürümeye yüz tutmuş sarmaşık kafesleri ve yabani otların boy attığı mezarlık benzeri bir bahçe vardı. Ne kasvetli bir yer diye düşündü Joona, böylesi bir yerde insan nasıl iyileşirdi. Merdiven sahanlığına çıktığında durup etrafına bakındı. Solda, cambirkapmın ardında uzun, dar bir koridor vardı. Bu koridoru daha önce ne zaman gördüğünü merak ederken, Kronaberg Tutuklu Evi'nin koridorlarının tıpatıp kopyası olduğunu çıkarttı. Demir kollu sıra sıra kapılar vardı. Kilitli kapılar. Bu kapılardan birinden uzun elbiseli, yaşlı bir kadın çıktı. Cam kapının ardından merak dolu gözlerle Joona'ya baktı. Joona onu başıyla selamlayıp sağdaki koridora açılan kapıdan içeri girdi. Koridorda ağır bir deterjan ve keskin bir klor kokusu vardı.

Doktor Langfeldt odasının kapısına çıkmış, Joona'yı bekliyordu.

"Polis mi?" diye sordu kocaman, dolgun elini uzatırken. Ve bu elden beklenilmeyecek kadar yumuşak sıktı Joona'nın elini, belki de biri Joona'nın elini ilk defa bu kadar yumuşak sıkıyordu. Buyrun odama girelim diyen doktorun yüzünde en küçük bir ifade yoktu.

Odası şaşırtıcı ölçüde büyüktü. Bir duvarı boydan boya kaplayan kitaplığın rafları birbirinin aynısı klasörlerle doluydu. Odada en ufak süs eşyası, tablo ya da fotoğraf yoktu. Odadaki tek resim kapının arkasında asılıydı. Bir çocuğun elinden çıkmışa benziyordu. Yeşil mavi tebeşirle çizilmiş bir baştan bacak. Bu tür insan resimlerini genellikle üç yaşındaki çocuklar yapardı. Kol ve bacakları, göz, burun ve ağzın olduğu bir kafadan çıkartırlardı. Kafadan bacakları bedeni olmayan insan, ya da kafası beden insan gibi görebilirdiniz.

Doktor Langfeldt üzeri kâğıt ve dosya dolu masaya gitti. Masanın önündeki sandalyede duran eski model telefonu kaldırıp belli belirsiz Joona'ya baktı, Joona bunu "buyrun oturun" diye yorumladı.

Düşünceli bir ifadeyle Joona'ya bakan doktorun yüzü, kaba, çizgili sanki felç geçirmiş gibi hareketsizdi.

"Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim," diye söze başladı Joona. "Tatil günü olduğunu bil..."

"Ne hakkında görüşmek istediğinizi biliyorum," diye sözünü kesti doktor. "Hastam Lydia Evers hakkında bilgi almak istiyorsunuz."

Doktor elini kaldırıp bir şey demeye hazırlanan Joona'yı susturarak devam etti, "Hastalar ve hastalıkları konusunda bilgi veremeyeceğimizi bildiğinizi varsayıyorum, ayrıca..."

"Yasaları biliyorum," diye bu defa Joona onun sözünü kesti. "Eğer iki yıldan daha fazla ceza gerektiren bir suç varsa..."

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi Langfeldt.

"...sizi sorguya çağırabilirim," diye yumuş ak bir sesle devam etti Joona. "Savcı şu anda Lydia Evers için bir tutuklama emri çıkarıyor. Nihayetinde hasta dosyasını da isteyeceğiz."

Langfeldt parmaklarını birbirine vurup dudaklarını yalayarak, "Ben yalnızca..." dedi. "Yani yalnızca..."

Bir süre sustu.

"Yalnızca bir garanti istiyorum."

"Garantimi?"

Langfeldt başını salladı.

"Adımın bu olayın dışında tutulmasını istiyorum."

Joona, Langfeldt'le göz göze geldi ve o cansız yüz ifadesinin altında bastırılmış korkudan başka bir şey olmadığını fark etti.

"Böyle bir söz veremem," dedi Joona sertçe.

"Peki sizden istirham etsem?"

"Ben inatçı bir adamım," dedi Joona.

Doktor arkasına yaslandı. Dudaklarının kenarları hafifçe seğirdi. Joona'yla karşılaştığı andan beri, yüzünde ilk defa böyle bir canlılık belirtisi görülüyordu. "Ne bümek istiyorsunuz?" diye sordu.

Joona öne eğildi.

"Her şeyi," dedi. "Her şeyi bilmek istiyorum."

Joona Linna doktorun odasından bir saat sonra ayrıldı. Taş merdivenlerden inerken havanın karardığını fark etti. Danışmadaki kız belli ki mesaisini bitirip gitmişti. Bina sessizliğe gömülmüştü ama Joona içeride yüz hasta olduğunu biliyordu.

Arabasına binip park yerinden çıkarken Joona'nın içi ürperdi. Onu rahatsız eden, bilemediği bir şey vardı. Bu hisse ne zaman kapıldığını hatırlamaya çalıştı.

Doktor o birbirine benzeyen klasörlerden birini almış, bir kenarına hafifçe vurarak, "İşte Lydia," demişti.

Dosyada Lydia'nın bir fotoğrafı vardı. Güzel bir kadına benziyordu. Orta boyluydu, saçları kına kırmızısıydı. Bakışlarında tuhaf bir gülümseme vardı; bu gülümsemenin altında bir öfke seli akıyor gibiydi.

Lydia ilk defa on yaşındayken, küçük kardeşi Kasper Evers'ı öldürdüğü için, bakım altına alınmıştı. Kardeşinin kafasını bir pazar günü tahta bir sopayla kırmıştı. Bunu annesi kendini kardeşine bakmaya zorladığı için yaptığını söylemişti. Annesi çalışırya da uyurken Kasper'den Lydia sorumluymuş, onu disipline etmek onun göreviymiş.

Lydia klinikte bakıma alınırken, annesi çocuğa eziyet ettiği için hapis cezasına çarptırılmış. Öldürüldüğünde Kasper Evers üç yaşındaymış.

Kendi kendine, "Lydia ailesini kaybetmiş," diye fısıldayan Joona, karşıdan gelen bir otobüs, arabasının camını ıslatınca silecekleri çalıştırdı.

Doktor Langfeldt, Lydia'yı, yalnızca güçlü psikotropik ilaçlar vererek tedavi etmeye çalışmış, terapiye hiç başvurmamıştı. Lydia'nın

cinayeti annesinin yoğun baskısı neticesinde işlediğine kararvermişti. Onun verdiği rapora bakılarak Lydia çocuk suçluların kaldığı açık bir kuruma gönderilmişti. On sekiz yaşma bastığında kurumda tanıştığı bir çocukla birlikte eski evine taşınmıştı. Beş yıl sonra adı tekrar suç kayıtlarında belirmiş, bir çocuk parkında bir çocuğa eziyet ettiği için kapalı psikiyatrik bakım altına alınmıştı.

Doktor sert, mesafeli bir sesle, Lydia'nm bir çocuk parkına gittiğini, beş yaşında bir oğlan çocuğu seçtiğini, diğerlerinden uzaklaştırıp dövdüğünü anlatmıştı. Üstelik yakayı ele vermeden önce bunu birkaç defa tekrarlamıştı. Son defasında çocuğa öylesine eziyet etmişti ki, çocuk hayati tehlike atlatmıştı.

Böylece Doktor Langfeldt onunla ikinci kez karşılaşmıştı. Bu defa Lydia onun yönettiği kurumda hastasıydı.

"Lydia, Ullerâker'de altı sene kaldı ve bütün bu süre boyunca tedavi gördü," demişti Langfeldt neşesiz bir gülümsemeyle. "Örnek bir hastaydı. Tek sorun, diğer hastalarla sürekli ittifaklar yapmasıydı. Kendi etrafında gruplar oluşturuyordu ve her bir üyesinden kesin bir sadakat bekliyordu."

Aile kuruyormuş, diye düşündü Joona. Fridhemsplan yoluna saparken, aklına birden Skansen'deki personel partisi geldi. Önce hepten unutmuşum ayaklarına yatsam mı diye düşündü ama daha sonra Anja'ya verdiği söz aklına geldi.

Langfeldt gözlerini kapamış, şakaklarına masaj yaparak devam etmişti. "Olaysız geçen altı yıldan sonra Lydia dışarı izni almaya başladı."

"Hiç mi olay olmadı?"

Langfeldt düşündükten sonra, "Asımda bir şey oldu ama Lydia'nın yaptığı ispatlanamadı," demişti.

"Nasıl bir olay?"

"Bir hastanınyüzü yaralanmıştı. Hasta yüzünü kendisinin kestiğini söylüyordu ama dedikodulara göre Lydia Evers yapmıştı. Dediğim gibi yalnızca bir dedikodu, ciddi bir şey değil."

Langfeldt'in bir kaşını kaldırarak daha fazla açıklama yapmaya heveslendiğini gören Joona, "Devam edin," demişti.

"Aile evine geri döndü. Tabii tedavisi devam ediyordu. Kendine bakıyordu, iyileşmek istediğine ilişkin beyanlarından şüphe duymamızı gerektirecek hiçbir neden yoktu. İki sene sonra tedaviye son verme zamanı gelmişti. O zamanlar moda olan bir terapi formunu seçti. Bir hipnoz grubuna katıldı, başında şeyin..."

"Erik Maria Barkin olduğu," diye tamamlamıştı Joona.

"Görünüşe göre, hipnoz Lydia'ya o kadar da iyi gelmemişti," demişti kibirli bir ifadeyle. "Lydia intihara kalkıştı ve yolu üçüncü kez bana düştü..."

Joona sözünü kesmişti.

"Size geçirdiği sinir krizinden bahsetti mi?"

"Anladığım kadarıyla, bütün hata şu hipnozcudaydı."

"Peki, Erik Maria Bark'a bir çocuğu öldürdüğünü itiraf ettiğini biliyor muydunuz?" demişti Joona sertçe.

Langfeldt omuzlarını silkmişti, "Bunu duymuştum ama bir hipnozcu insanlara canının istediği her şeyi itiraf ettirebilir, sanırım."

"Yani Lydia'nm itirafını da ciddiye almadınız?"

Langfeldt belli belirsiz gülümsemeyle, "Lydia tam bir enkazdı," demişti. "Onunla doğru düzgün konuşmak bile imkânsızdı. Elektroşok tedavisi uygulamak ve nöroleptik ilaçlar vermek zorunda kaldım. Onu tekrar toplamak büyük bir işti."

"Yaptığı itirafın aslı olup olmadığını araştırmaya bile gerek duymadınız öyle mi?"

"Küçük kardeşini öldürmenin yol açtığı suçluluk duygusuyla ilgili diye düşündüm," demişti doktor katı bir ifadeyle.

"Onu ne zaman dışarı salıverdin peki?"

"İki ay oluyor. Tamamen iyileşmişti."

Joona ayağa kalkmış, doktorun odasındaki tek resme, kapıdaki kafadan bacağa gözlerini dikmişti. Yürüyen bir kafa, diye düşünmüştü birdenbire. Yalnızca kafa, kalp yok.

"Bu sensin," diye resmi işaret etmişti doktora. "Öyle değil mi?"

Doktor Langfeldt şaşkın bir ifadeyle bakakalmıştı ardından.

Saat öğleden sonra beşti ve güneş batalı iki saat oluyordu. Kapkaranlık, soğuk bir hava vardı. Sokak lambalannın etrafında sisli bir ışık asılıydı. Skansen'den bakıldığında şehir dumanlı ışık lekelerine benziyordu. Açık hava müzesinin atölyelerinde çalışan cam üfleyici ve gümüş işçileri iş basındaydılar. Joona, Noel için kurulan pazar yerinden geçti. Ateşler yanıyor, atlar homurdanıyor, kestaneler pişiriliyordu. Çocukların bir kısmı taştan bir labirentin içinde koşturuyor, bir kısmı da sıcak çikolata içerek onları seyrediyordu. Her yerden müzik sesleri geliyordu, uzun bir çam ağacının etrafına kurulmuş dans pistinde dans ediliyordu. Joona çakıllı bir patikadan Soliden restoranına doğru yürürken, arkadan çocukların kahkahalarını duydu ve ürperdi.

Cep telefonu çaldığında Joona sosis ve ren geyiği eti satan bir pazar tezgâhının önündeydi.

"Ben Erik Maria Bark."

"Merhaba."

"Sanırım Lydia, Benjamin'i Jussi'nin perili evine götürmüş. Lapland'da, Dorotea civarında bir yer."

"Sanırım mı?"

"Neredeyse eminim," dedi Erik kararlı bir sesle. "Bugün hiç uçak yok. Sen gelmek zorunda değilsin ama yarın sabah için üç bilet ayırttım."

"İyi yapmışın," dedi Joona. "Bana şu Jussi'yle ilgili bütün bildiklerini sms'le gönder, ben o bölgedeki emniyetle irtibata geçerim."

Sarıya boyalı restoran, renkli ampullerin olduğu ışık şeritleri ve köknar dallarıyla süslenmişti. Upuzun dört masa Noel yemekleriyle donatılmıştı. Joona içeri girer girmez mesai arkadaşlarını gördü. Eğlence parkı Gröna Lund'u, Vasa Müzesi'ni ve Nybroviken'in deniz manzarasını sunan devasa bir pencerenin yanma oturmuşlardı.

"Buradayız," diye ayağa kalkıp el salladı Anja.

Anja'mnbu coşkusu Joona'nm neşesini yerine getirdi. Ullerâker'deki doktorla konuştuktan sonra tuhaf, rahatsız edici bir duygu sarmıştı bedenini. Herkese bir merhaba deyip Anja'mn yanına oturdu.

Karşısında oturan Carlos Eliasson başına bir Noel takkesi geçirmişti. Joona'yı neşeyle selamladı.

"Sen gelmeden kadeh kaldırdık," diye itirafta bulunurken, san solgun yüzü sağlıkla ışıldadı.

Anja, Joona'nın beline sanlmaya çalıştı ama Joona aniden ayağa kalkıp açık büfeden yiyecek bir şeyler alacağını söyledi.

Joona sohbet edip yemek yiyen insanlarla dolu masaların arasından geçerken, hâletiruhiyesinin Noel masasına pek uygun olmadığını düşündü. Sanki bir yanı hâlâ Samuelsson ailesinin oturma odasındaydı. Diğer bir yanı da Ullerâker Psikiyatri Kliniği'nin taş merdivenlerinden, cezaevi hücresi kapılan gibi yan yana sıralanmış kilitli kapılann olduğu koridorun başına çıkıyordu.

Kendine bir tabak alıp değişik ringa balığı çeşitlerinin bulunduğu masanın önünde sıraya girdi ve uzaktan mesai arkadaşlanna baktı. Anja yuvarlak, şişman bedenini kırmızı bir angora elbisenin içine

sıkıştırmıştı. Ayağında kışlık çizmeleri vardı. Carlos'a hararetle bir şeyler anlatan Peter'in yeni kazıttığı terli kafası ampul gibi parlıyordu.

Joona tabağına değişik şekillerde hazırlanmış üç çeşit ringa balığı aldı. Diğer yiyeceklerden de almayı beklerken bir kadını izlemeye başladı. Kadın üzerine tam oturan açık gri bir elbise giymişti, ellerinden tuttuğu güzel saçlı iki kız çocuğunu şekerleme masasına götürüyordu. Gri-kahverengi takımlı bir adam da kırmızı elbiseli küçük bir kız çocuğuyla arkalarından koşturuyordu.

Yemek masasındaki kapta patates kalmamıştı. Garson kız yeni kızarmış patates getirip kaba koyana kadar bekledi Joona. En sevdiği yemek, Fin usulü fırında şalgamı aradı gözleri ama göremedi. Açık büfe masasını dördüncü kez ziyaret eden polislerin arasından, tabağını dengede tutmaya çalışarak, arkadaşlarının olduğu masaya yöneldi Joona. Bir masada oturan beş cinayet masası teknisyeni, küçük, dar kadehlerini kaldırmış *Helan gar* adlı geleneksel içki şarkısını söylüyordu. Yerine dönen Joona, oturur oturmaz Anja'nın elini bacağında hissetti. Anja ona bakarak gülümsedi.

"Herhalde canım istediği zaman seni mıncıklayabileceğimi söylediğini hatırlıyörsündür," dedi şakacı bir ifadeyle. Sonra kulağına eğilip, "Bu gece seninle tango yapmak istiyorum," diye yüksek sesle fısıldadı.

"Tangoyu sen ve ben yapacağız, Anja Larsson!" diye atıldı Carlos.

"Ben Joona'yla dans edeceğim," dedi Anja tatlı sert.

Carlos kafasını yana eğerek, "Ben de bilet alıp sıraya girerim o zaman," diye sızlandı.

Anja dudaklarını ileri çıkartıp birasından bir yudum aldı.

"Ullerâker nasıldı?" dedi.

Joona yüzünü buruşturdu. Öyle aman aman hasta olmayan bir kadının, sırf personelin kolayına geldiğinden Ullerâker'de, ağır ilaçlarla nasıl uyuşturulduğunu anlattı Anja.

Başım sallayan Joona çatalım ağzına götürürken durdu. Langfeldt'in yatımdayken aklına takılan önemli şeyin ne olduğunu şimdi çıkartabilmişti.

"Anja," dedi. "Bir polis raporuna ihtiyacım var."

Anja kıkırdadı.

"Hemen şimdi mi?"

"Yarın sabah ama olabildiğince erken."

"Ne raporu bu?"

"Bir dayak olayı. Lydia Evers çocuk parkında bir çocuğa eziyet ettiği için tutuklanmış."

Anja bir kalem çıkartıp önündeki peçetenin arkasına not aldı.

"Yarın pazar," dedi hoşnutsuz bir ifadeyle. "Yani öğlene kadar uyku günüm."

"Artık uykuyu unutacaksın."

"Peki bunun için dans edecek misin benimle?"

"Kesinlikle," dedi Joona.

Carlos vestiyerin yanındaki bir sandalyeye oturup sızdı. Peter ve arkadaşı, eğlenmeye devam etmek için şehre indi. Joona ile Anja da Carlos'u sağ salim evine götüreceklerine söz vermişlerdi. Taksi beklerlerken, fırsatı değerlendirip soğuk havaya çıktılar. Elinden tuttuğu Anja'yı açık alandaki dans pistine götürürken, tahta pistin üzerini kaplayan ince buz tabakasında kaymaması için uyardı.

Dans ederlerken Joona mırıldanarak şarkı söylüyordu, "Milloin, milloin, milloin...."

"Evlen benimle," diye fısıldadı Anja.

Joona cevap vermedi, Disa'yı, onun hüzünlü yüzünü düşünüyordu. Yularca süren dostluklarını, onu hayal kırıklığına uğratmak zorunda kaldığı günleri. Anja, ayak parmaklarının üzerine kalkıp kulağını yalamaya çalışırken, Joona başını nazikçe uzaklaştırdı.

"Joona," dedi Anja. "Çok güzel dans ediyorsun."

"Büiyorum," diye fısıldayan Joona onu kendi etrafında döndürdü.

Havada odun ateşi ve sıcak şarap kokusu vardı. Anja bedenini, Joona'nın bedenine gittikçe daha çok yaslarken, Carlos'u ta taksi durağına kadar indirmenin epeyce zahmetli olacağını düşündü Joona.

Birden cep telefonu çaldı. Joona telefonu cebinden çıkartıp cevaplamak için bir kenara çekilirken, Anja hayal kınklığıyla inledi.

"Merhaba," dedi gergin bir ses. "Ben Joakim Samuelsson. Bu öğleden sonra bize gelmiştiniz..."

"Evet, buyrun," dedi Joona.

Lydia Eversi sorduğunda, Joakim Samuelsson'ın gözbebeUerinin nasıl büyüdüğünü hatırladı.

"Görüşebilir miyiz diye soracaktım?" dedi Joakim Samuelsson. "Size anlatmak istediğim bir şey var."

Joona saatine baktı, dokuz buçuktu.

"Şimdi buluşabilir miyiz?" diye sordu Joakim. Ardından da, hiçbir neden yokken, eşi ile kızının, eşinin ailesini ziyarete gittiklerini ekledi.

"Peki, tamam," dedi Joona. "Kırk beş dakika içinde Emniyet Müdürlüğü'ne gelebilir misiniz?"

"Evet," dedi Joakim bitkin bir sesle.

"Üzgünüm, güzelim," dedi Joona dans pistinin ortasında onu bekleyen Anja'ya. "Ama bu gece daha fazla tango yapamayacağız."

"Sen kaybedersin," dedi Anja küskün bir sesle.

Koluna girdikleri Carlos'la birlikte, çıkış kapısına inen yürüyen merdivenlere doğru giderlerken, "Ben içkiye dayanamıyorum," diye iç çekti Carlos.

"Sakın kusma," dedi Anja keskin bir sesle, "eğer kusarsan maaşıma zam talep ederim."

"Anja, Anja," dedi Carlos sitemle.

Joakim, beyaz Mercedes'ini Emniyet Genel Müdürlüğü'nün önündeki sokağın karşısına park etmişti. Arabanın iç lambasındanyayılan kasvetli ışık, yüzündeki yorgunluk ve kederi daha da artırıyordu. Joona ön camı tıklattığında, irkilerek kendine geldi Joakim.

"Merhaba," dedi, kapıyı açarak. "Buyrun oturun."

Joona arabaya bindi. Arabanın içinde hafif bir köpek kokusu vardı. Arka koltuğun üstüne tüylü bir battaniye örtülmüştü.

"Biliyor musun," diye söze başladı Joakim. "Eski halimi, Johan doğduğunda nasıl biri olduğumu, düşündüğümde sanki tamamen yabancı birini düşünür gibi oluyorum. Çocukluk ve ilk gençlik yıllarım epeyce çetrefilliydi, ıslahevinde kaldım, koruyucu aile falan... Ama Isabella'yla tanışınca, kendime çekidüzen verdim, adam gibi ders çalışmaya başladım. Johan'm doğduğu yıl mühendislik diplomamı aldım. Tatile çıktık, daha önce tatil nedir bilmezdim, Yunanistan'a gitmiştik. Johan yürümeyi daha yeni öğrenmişti..."

Joakim Samuelsson gözlerini kapatıp başını iki yana salladı.

"Çok uzun zaman önceydi. Bana o kadar benziyordu ki... aynı..."

Sustu. İçleri çöp dolu çalıların önünden sallanarak gri, ıslak bir fare geçti.

"Bana söylemek istediğiniz şey ne?" diye sordu Joona bir süre sonra.

Joakim gözlerini ovuşturdu.

"Bunu Lydia Evers'm yaptığından emin misiniz?" dedi zayıf bir sesle.

Joona başını salladı. "Kesinlikle eminim.

"Pekâlâ," diye fısıldayan Joakim Samuelsson, yorgun, derin çizgiler belirmiş yüzünü Joona'ya döndü. "Onu tanıyorum," dedi. "Hem de çok iyi tanıyorum. Islahevinde birlikte kaldık."

"Peki bu işi niçin yapmış olacağına dair bir fikrin var mı?"

"Sanırım," diye yutkundu Joakim Samuelsson. "Hamile olduğunu fark ettiklerinde on dört yaşındaydı. Ödleri koptu tabu, kürtaj olmaya zorladılar. İş hasıraltı edilecekti ama... Her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırdılar. Bir sürü komplikasyon baş gösterdi, rahmindeki iltihap yumurtalıklarına yayıldı, penisilinle tedavi ettiler, iyileşti..."

Joakim'in direksiyona koyduğu elleri titriyordu.

"Islahevinden ayrılınca onun Rotebro'daki evinde birlikte yaşamaya başladık ve bebek sahibi olmaya çalıştık, bebek fikri onda bir saplantıydı. Ama bebek falan olmadı. Birjinekologa gitti. Doktordan döndükten sonraki halini hiç unutamam. Kürtaja bağlı nedenlerle bir daha çocuğunun olmayacağını söylemişler."

"Daha önce senden mi hamile kalmıştı?" diye sordu Joona.

"Evet."

"Yani ona bir çocuk borçluydunuz," dedi Joona kendi kendine mırıldanır gibi.

20 Aralık Pazar, Sabah

Çok yoğun bir kar yağıyordu. Arlanda Havaalanı terminal binalarının üzerleri karla kaplanmıştı. Uçak pistleri sürekli temizleniyordu. Erik kafeteryadaki dev pencerenin kenarında dikilmiş, döner banttan kocaman renkli bir uçağa akan bagajları seyrediyordu.

Simone elinde bir tepsiyle geldi. İki fincan kahve, çörek ve tarçınh kurabiye almıştı. Tepsiyi Erik'in önüne koydu, soma havaalanını gözlemeye başladılar. Bir grup hostes bir uçağa doğru yürüyorlardı. Hepsi de kırmızı Noel Baba başlıkları takmıştı. Erimiş karın yürümelerini zorlaştırdığı kesindi ama onlar da bu durumu biraz abartır gibiydiler.

Kafeteryanın penceresinin kenarında, ritmik bir şekilde kalçasını sallayan mekanik bir Noel Baba oyuncağı vardı. Giderek kasılır gibi hareket ettiğine bakılırsa pili bitmek üzereydi. Bir süre kaşlarını kaldırıp alaycı bir ifadeyle oyuncağa bakan Simone, tepsideki çörek ve kurabiyeleri işaret ederek, "Çörekler müessesenin ikramı," dedi. Ve sonra sanki birden bir şey hatırlamış gibi gözlerini boşluğa dikti. "Dördüncü advent, bugün dördüncü advent."

Göz göze geldiler. Ne diyeceklerini bilemiyor gibiydiler. Simone birden irkildi, yüzüne bir acı çöktü.

"Ne oldu?" diye sordu Erik.

"Preparasyon," dedi boğuk sesle. "Almayı unuttuk... Eğer oradaysa, hâlâ yaşıyorsa..."

"Simone, ben..." dedi Erik.

"Uzun zaman geçti... Ayağa kalkamaz..."

"Simone, ben aldım, yanımda."

Simone kızarmış gözleriyle ona baktı.

"Gerçekten mi?"

"Kennet hastaneden arayıp hatırlattı."

Simone babasını eve nasıl götürdüğünü, onun arabadan indiğini ve karlann üzerine nasıl yüzüstü kapaklandığını düşündü. Simone ayağı takıldığı için düştüğünü sanmış, kalkmasına yardım etmek için yanma koştuğunda halinin çok berbat olduğunu görmüştü. Hastaneye götürdüğünde, bir sedyeyle içeri taşımışlardı. Refleksleri zayıflamış ve gözbebekleri yavaş tepki veriyordu. Doktor bunun beyin sarsıntısının artçı etkileri olabileceğini söylemişti, kendini aşın zorlaması da cabasıydı.

"Kennet nasıl?" diye sordu Erik.

"Dün uğradığımda uyuyordu. Doktor öyle büyük bir sorun yokmuş gibi davranıyor."

"Güzel," dedi Erik. Mekanik Noel Baba oyuncağını bir süre seyrettikten sonra, kırmızı Noel peçetesini alıp üzerine kapattı.

Peçete ritmik bir şekilde, bir hayalet gibi ileri geri sallandı. Birden gülmeye başlayan Simone'nin ağzından, Erik'in ceketine kurabiye kırıntıları püskürdü.

"Kusura bakma ya," dedi Simone. "Seks manyağı bir Noel Baba..."

Yeni bir gülme kriziyle masanın üstüne kapandı. Sonra ağlamaya başladı. Bir süre sonra sustu, burnunu sildi, gözlerini kuruladı ve kahvesini içmeye devam etti. Dudaklarının kenarları titremeye başlamıştı ki, Joona Linna geldi.

"Umeâ polisi şimdi oraya gidiyor," dedi hiç girizgâh yapmadan.

"Onlarla telsiz bağlantın var mı?" diye sordu Erik.

"Benimle değil, telsiz bağl..."

Joona birdenbire durdu, üzerinde kırmızı bir peçeteyle dans eden Noel Baba oyuncağına gözü ilişmişti. Peçetenin altından bir çift kahverengi bot görünüyordu. Simone başını çevirdi, bedeni sarsılmaya başladı, gülüyor mu, ağlıyor mu yoksa her ikisi birden mi, belirsizdi. Sanki boğulacak gibiydi. Erik çabucak yerinden kalktı ve onu oradan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bırak beni," dedi Simone kasılmaların arasından.

"Tamam, sakin ol, Simone. Hadi biraz dışarı çıkalım."

Balkona açılan bir kapıdan soğuk havaya çıktılar.

"Şimdi daha iyiyim, sağ ol," diye fısıldadı Simone.

Erik balkon korkuluğunun üzerindeki kan silip Simone'nin bir bileğini soğuk metalin üstüne dayadı.

"Şimdi daha iyi," diye tekrarladı Simone. "Şimdi... daha iyi."

Gözlerini kapattı ve sendeledi. Erik onu tuttu.

"Simone, ne oldu?" diye fısıldadı Erik.

Simone gözlerini kısarak baktı.

"Öyle yorgunum ki," dedi. "İnanılır gibi değil."

"Ben de yorgunum, ben sana inanıyorum."

"Ama sen hap da alıyorsun, değil mi?"

"Evet," diye karşılık verdi Erik, kendini savunmayı aklından geçirmeden.

Simone yüzünü buruştu ve Erik birden yanaklarından aşağı sıcak yaşlar süzüldüğünü fark etti. Belki de hap almayı bıraktığından, duyguları çıplak, korumasız kaldığmdandı.

"Bütün bu süre boyunca," dedi dudaklan titreyerek. "Tek bir şey düşündüm: O ölemez."

Birbirlerine sıkıca sarıldılar. Üstlerine kocaman kar taneleri yağıyordu. Gürleyerek bir uçak havalandı. Joona kapının camını tıklatınca ikisi de irkildi. Erik kapıyı açtı, Joona balkona çıktı. Boğazını temizledi, "Lydia'nın evinin bahçesinde bulduğumuz cesedi teşhis ettiğimizi söylemek istedim," dedi.

"Kimmiş?"

"Lydia'nın çocuğu değil... On üç sene önce kaçırılmış bir çocuk."

Erik başını sallayarak, Joona'nm devamını getirmesini bekledi.

"Adli tıp uzmanlarına göre..."

Derin bir iç çekti Joona.

"...çocuk öldürülmeden önce uzun bir süre alıkonulmuş, büyük ihtimal üç yıl."

Joona sustu.

"Başka bir deyişle Erik... Lydia'nın kafeste tuttuğu ve kendi çocuğu diye hayal ettiği bir çocuk vardı."

"Evet," dedi Erik fısıldar gibi.

"Hipnoz altındayken neler söylediğini, bu söylediklerinin sonuçlarını fark edince çocuğu öldürdü."

"Aslında ben yanıldığımı düşünmüştüm. Yani kendimi bu fikre alıştırmıştım," dedi Erik boğuk bir sesle.

"Hipnozu bu yüzden mi bıraktın?" diye sordu Joona.

"Evet."

Simone titreyen elini alnına götürdü.

"Lydia sözünden döndüğünü işitti. Ve seni cezalandırmak için Benjamin'i kaçırdı," dedi sessizce.

"Hayır, bizi hep takip etmiş olmalı," diye fısıldadı Erik.

"Lydia Ullerâker'den iki ay önce çıkmış," dediJoona. "BenjaminV dikkatle yaklaşıp bir çeşit ilişki kurarak, senin sözünü tutup tutmadığını gözlemiştir."

Joona'nın düşüncesi şuydu: Lydia, bir daha çocuk sahibi olma şansını elinden alan kürtajdan dolayı Joakim Samuelsson'u suçlamış, oğlunu bu yüzden kaçırmıştı. Aynı mantıktan hareketle, Johani öldürmek zorunda kaldığından dolayı Erik'i suçluyordu. Erik tekrar hipnoza başlayınca Benjamin'i kaçırmıştı.

Erik'in yüzüne çok ciddi bir ifade oturmuştu, sert ve kapalı bir ifade. Sözünden dönerek Evelyn'in hayatını kurtardığını söylemeye hazırlanırken yanlarına bir polis memuru geldi.

"Artık gitmemiz gerek," dedi. "Uçak on dakika içinde kalkıyor."

"Dorotea polisiyle bağlantıya geçtin mi?" diye sordu Joona.

"Eve giden devriyeden haber alamıyorlarmış," dedi polis memuru.

"Sebep?"

"Bilmiyorum. Elli dakikadır haber alamadıklarını söylediler."

"Nasıl yani? Hemen destek ekibi göndersinler o zaman," dedi Joona.

"Ben de öyle söyledim ama bekleyip görmek istediUerini söylediler."

Laplandin güneyindeki Vilhelmina Havaalanı'na giden uçağa doğru yürümeye başladılar. Erik birden içinde tuhaf bir rahatlama hissetti: Başından beri haklıymış.

Yüzünü gökyüzüne çevirdi. Dönerek yere düşen kar taneleri aynı anda hem ağır hem de hafifti. Simone dönüp onun elini tuttu.

17 Aralık Perşembe, Akşam

Benjamin yere uzanmış, sallanan sandalyenin, plastik döşemenin parlak yüzeyinde çıkarttığı yapışkan gıcırtıyı dinliyordu. Eklemleri fena halde ağrıyordu. Teneke çatıda rüzgâr uğulduyordu. Birden, dış kapının paslı menteşelerinden çıkan metalik sesi duydu. Holden ağır ayak sesleri geldi. Sanki biri yere vurarak ayakkabılarındaki kan temizliyordu. Benjamin kimin geldiğini görmek için kafasını kaldırmaya çalışırken, boynundaki köpek tasması boğazını sıktı.

"Yat," diye tısladı Lydia.

Benjamin kafasını yere indirdi, üzerinde uzandığı kilimin uzun, kaba saçaklan yanağına battı ve o kuru toz kokusunu aldı yeniden.

"Üç gün sonra dördüncü Advent," dedi Jussi. "Tarçınlı kurabiye yapmalıyız."

"Pazar günleri disiplin günü, başka bir şey değil," dedi Lydia sallanmaya devam ederek.

Marek hemen sustu. Bilinmez bir şeylere bakarak sınttı.

"Gülbakalım," dedi Lydia.

"Ben gülmedim ki."

"Gül, gül," dedi Lydia bastınlmış bir sesle. "Aüemin mutlu olmasını istiyorum."

"Zaten öyleyiz," dedi Marek.

Yerler soğuktu ve duvarlardan soğuk bir esinti geliyordu. Televizyonun arkasındaki kabloların arasında tozlar uçuşuyordu. Benjamin'in üstünde yalnızca pijamaları vardı. Jussi'nin perili evine geldikleri günü düşündü. Yerlerde kar vardı, sonra da hep yağmıştı, çözülmüş, tekrar buz tutmuştu. Marek onu eve getirirken, bir araba hurdalığından, karagömülmüş eski otobüsler ve pres yapılıp üst üste yığılmış arabaların arasından geçmişlerdi. Benjamin'in çıplak ayaklan karaher bastığında alev alevyanmıştı. Evin önündeki araziye yığılmış, karla kaplı araba hurdalarının arasından geçerken, sanki bir kale hendeğinden geçiyorlarmış gibi gelmişti ona. Evde ışık yanıyordu. Kolunda bir av tüfeğiyle verandaya çıkan Jussi, Lydia'yı görür görmez sanki bedeninden bütün gücü çekilmişti. Lydia'yı beklemediği ve istemediği çok açıktı. Ama itiraz edecek değildi, tıpkı bir koyun gibi onun isteklerine boyun eğiyordu. Marek ona doğru gidip kolundaki tüfeği aldığında sadece başım sallamıştı. Ayak seslerini duyan Annbritt de verandaya çıkmıştı. Jussi geveleyerek Annbritt'in kız arkadaşı olduğunu açıklamış, gitmesine müsaade etmelerini istemişti. Annbritt, Benjamin'i öyle boynunda köpek tasmasıyla görünce yüzünün rengi atmış, hemen içeri girip kapıyı kapatmaya çalışmıştı. Marek tüfeğin namlusunu hızla kapının arasına sokmuş, gülümseyerek içeri girebilir miyiz diye sormuştu.

"Noel yemeğinde ne yapacağımızı konuşalım mı?" dedi Annbritt çekinerek.

"En önemlisi ringa balığı ve domuz salamı," dedi Jussi.

Lydia öfkeyle iç çekti. Benjamin tavanda asılı altın şansı vantilatöre baktı, beyaz boyalı duvara düşen gölgesi çiçeğe benziyordu.

"Çocuk herhalde köfte ister," dedi Jussi.

"Bakanz," dedi Lydia.

Bir çiçek saksısına tüküren Marek, gözünü dışardaki karanlığa dikerek, "İnsan acıkıyor," dedi.

"Buzlukta bir sürü geyik eti var," dedi Jussi.

Marek masaya gitti, ekmek sepetinden bir parça peksimet alıp ağzına attı.

Benjamin kafasını kaldırınca, Lydia tasmasının ipini çekiverdi. Benjamin öksürerek kafasını indirdi. Aç ve yorgundu.

"Yakında ilacımı almam gerekecek," dedi.

"Bir şey olmaz," dedi Lydia.

"Haftada bir kez iğne oluyorum, şimdi bir haftayı geç..."

"Kes sesini."

"Yoksa ölürüm..."

Lydia tasmasının ipini öyle bir çekti ki, Benjamin acıyla kıvrandı. Ağlamaya başlayınca, Lydia ipi tekrar çekti.

Marek televizyonun düğmesine bastı, cızırdadı, uzak bir ses duyuldu, sporhaberleri gibi bir şey vardı. Kanallar arasında dolaşan Marek, bir görüntü yakalayamadan televizyonu geri kapattı.

"Diğer evdeki televizyonu getirmeliydim," dedi.

"Burada kablolu TV yok da ondan böyle," dedi Jussi.

"Seni gerizekâlı," dedi Lydia.

"Anten neden çalışmıyor ki?" dedi Marek.

"Bümiyorum," dedi Jussi. "Dışarıda rüzgâr var. Belki eğilmiştir."

"Git düzelt o zaman," dedi Marek.

"Sen düzelt!"

"Bırakın şu didişmeyi," dedi Lydia.

"Televizyonda çöpten başka ne var," diye mırıldandı Jussi.

"Ben *Let's Dance'* programını seviyorum," dedi Marek.

"Tuvalete gidebüir miyim?" diye kısık sesle sordu Benjamin.

9 **(Ing-) Haydi Dans Edelim, (ç. n.)**

"Dışarıda işeyeceksin," dedi Lydia.

"Olur," dedi Benjamin.

"Şunu dışarı çıkar, Marek," dedi Lydia.

"Jussi çıkarsın," dedi Marek.

"Neden kendisi gitmiyor ki?" dedi Jussi. "Kaçacak hali yok ya, dışarıda hava eksi beş derece ve yol oka..."

"Gevezeliği bırak da çıkar şunu," diye sözünü kesti Lydia. "Bu arada ben de Annbritt ne yapıyor ona bakacağım."

Jussi, Lydia'nm elinden tasmanın ipini aldı. Doğrulurken Benjamin'in başı döndü. Dizleri kaskatı kesilmişti, yürümeye başladığında kalçalarına doğru sanki bir acı saplandı. Her adımda dayanılmaz bir acı duyuyordu ama dişlerini sıkıp sustu. Lydia'yı kızdırmak istemiyordu.

Duvarlarında diplomaların asılı olduğu koridor, pirinç çerçeveli bir duvar lambasıyla aydınlanıyordu. Açık kahverengi plastik kaplı yerde üzerinde *kalite, saygı, hizmet* yazan bir alışveriş torbası duruyordu.

"Benim de tuvaletim geldi," dedi Jussi tasmanın ipini bırakarak. "İşin bitince beni antrede bekle."

Jussi karnını tutup puflayarak tuvalete koştu, içeri girip kapısını kilitledi. Benjamin kapı aralığından Annbritt'in güçlü yuvarlak sırtını görebiliyordu. Marek ona pizzayla ilgili bir şeyler anlatıyordu.

Lydia'nın koyu yeşil montu, bir çiviye asılıydı. Benjamin aceleyle montun ceplerini karıştırdı, evin anahtarlarının yanı sıra, altın şansı bir cüzdan ile kendi cep telefonunu buldu. Telefonun şaıjı çok azalmıştı ama en azından bir arama yapmaya yetecek kadar vardı. Kalp atışlan hızlandı. Kendi kendine kapanan kapıdan geçerek antreye, oradan da dışanya çıktı. Telefon iyi çekmiyordu. Odunluğa giden, karlan temizlenmiş yolda biraz ilerledi, ayaklan çıplaktı. Karanlıktı ama eski otobüs ve araba hurdalannın üzerlerine nasıl kar yığıldı-

ğını görebiliyordu. Elleri soğuktan titremeye başlamıştı. İlk numara Simone'nin cep telefonunundu. Arama tuşuna bastı ve telefonu titreyerek kulağına götürdü. Hışırtılı arama sesini duyduğunda evin kapısı açıldı. Jussi'ydi. Birbirlerine baktılar. Benjamin'in aklına telefonu saklamak gelmedi. Belki de kaçması gerekiyordu ama nereye gideceğini bilmiyordu. Jussi geniş adımlarla ona doğru geldi, yüzü sararmış ve gergindi.

"İşini bitirdin mi?" dedi yüksek sesle.

Gözlerini Benjamin'in gözlerine dikti. Bu bir çeşit anlaşmaydı, telefonu Benjamin'in elinden alıp odunluğa doğru gitti, tam o anda Lydia dışarı çıktı.

"Siz ikiniz ne halt karıştırıyorsunuz?" diye sordu.

"Biraz odun alacağım," diye bağırdı Jussi, telefonu cebine saklayarak.

"Ben tuvaletimi yaptım," dedi Benjamin.

Lydia kapıda durup Benjamin'in eve girmesini bekledi.

Odunluğa varır varmaz Jussi telefonu çıkarttı, içerisi zifiri karanlıktı ama telefon ekranının mavi ışığında *anne* yazdığını gördü. Telefonu kulağına götürdü:

"Alo?" dedi bir erkek sesi. "Alo?"

"Erik'le mi görüşüyorum?" diye sordu Jussi.

"Hayır, ben..."

"Benim adım Jussi. Erik'e bir mesaj iletebilir misiniz? Çok önemli, biz şimdi yukarıda, benim evdeyiz. Ben, Lydia, Marek ve..."

Birden karşıdaki kişi sanki boğazlanıyormuş gibi çığlık artı. Gürültü patırtılar geldi, birisi öksürdü, bir kadın inleyerek ağlamaya başladı, soma bir sessizlik oldu. Bağlantı kesildi. Jussi telefona hayretle bakakaldı. Tam başka birini aramayı akıl edip numaralar arasında

gezinirken telefonun şarjı bitti. Aynı anda odunluğun kapısı açıldı ve Lydia içeri girdi.

"Kapıdaki çatlaklardan başındaki haleyi gördüm. Masmaviydi," dedi.

Jussi telefonu cebine atıp önündeki sepete odun doldurmaya başladı.

"Sen içeri git," dedi Lydia. "Bunu ben yaparım."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Jussi kulübeden aynhrken.

Eve dönerken pencereden süzülen ışıkta parlayan buz kristallerini gördü. Botlarının altından gevrek sesler çıkıyordu. Arkasından sürünür gibi yaklaşan ayak sesleriyle birlikte, soluma ve iç çekme sesi duydu. Jussi'nin aklına köpeği Castro geldi. Yavruykenki hali geldi gözlerinin önüne, ince kar tabakasının altında nasıl fare yakalamaya çalıştığı. Kendi kendine gülerken kafasının arkasına inen bir darbeyle ileri doğru sendeledi. Eğer kafasına saplanan balta onu geriye doğru çekmese yüzüstü yıkılacaktı. Kollan iki yana sarkarak bir an öyle kaldı. Lydia eğip bükerek baltayı çekebüdi. Jussi boynundan sırtına akan kanlan hissetti. Dizlerinin üstüne çöktü, sonra öne yıkıldı, yüzü kara gömüldü. Çırpınarak sırtüstü döndü, doğrulmaya çalıştı. Gözleri bulandı, bilinci kapanmadan önce son gördüğü şey Lydia'nm baltayı bir kez daha havaya kaldırdığıydı.

52

20 Aralık Pazar, Dördüncü Advent, Sabah

Benjarnin televizyonun arkasında, duvarın dibine kıvrılmış yatıyordu. Başı korkunç dönüyor, bakışlarını bir yere sabitlemekte zorlanıyordu. Ama en kötüsü susuzluktu. Daha önce hiç bu kadar susamıştı. Açlık duygusu hafiflemiş ama yok olmamıştı, bağırsaklarından yukarıya boğuk, tanımsız bir ağrı yükseliyordu ama bütün bunlar susuzluğun gölgesinde kalıyordu, susuzluğun ve eklemlerindeki ağrıların. Sanki bütün boğazı yaralarla kaplıydı. Yutkunurken çok zorlanıyordu, ağzında tükürük kalmamıştı. Yattığı yerden bu evde geçen günleri aklından geçirdi. Lydia, Marek ve Annbritt'le birlikte evin mobilyalı tek odasında öylece oturmuşlardı.

Küçük, sert kar tanelerinin çatıdan gelen tıkırtılarını dinleyen Benjarnin, Lydia'nm hayatına nasıl girdiğini düşündü, bir gün okuldan eve dönerken koşarak peşinden gelmişti.

"Bunu unuttun," diye başlığını sallayarak seslenmişti.

Benjarnin durmuş, teşekkür ederek başlığını almıştı. Bir süre tuhaf bir şekilde Benjamin'i süzen Lydia, "Sen Benjamin'sin, değil mi?" demişti.

Benjarnin adını nereden bildiğini sorduğunda, saçını okşayan Lydia, "Seni ben doğurdum," demişti. "SanaKasper adım vermiştim. Sana şimdi de Kasper demek istiyorum."

Arkasından çantasından tığ işi bir tulum çıkartmış, "Henüz sen benim karnımdayken bunu senin için dokumuştum," diye fısıldamıştı.

Benjamin nazik ve sakin bir ifadeyle,üzgünüm ama sanırım beni biriyle karıştırıyorsunuz, benim adım Benjamin Peter Bark diye karşılık vermişti. Onu tebessümle dinleyen Lydia hüzünlü bir ifadeyle başını sallamış, "Annenle babana sor," demişti. "Öz çocukları olup olmadığım sor. Ama tabii gerçeği söylemeyeceklerdir... Onların çocuğu olmuyordu. Yalan söylediklerini fark edeceksin. Seni kaybetmekten korktukları için yalan söyleyeceklerdir. Sen onların öz çocuğu değilsin. Sana gerçeği ben anlatabilirim. Sen benimsin. Gerçek bu işte. Birbirimize ne kadar benzediğimizi görmüyor musun? Seni evlatlık vermeye zorladılar beni."

"Ama ben evlatlık değilim."

"Biliyordum... Sana anlatmayacaklarını biliyordum," demişti Lydia.

Biraz düşünen Benjamin, birden kadının doğru söylüyor olabileceği fikrine varmıştı, uzun bir süredir kendini farklı hissediyordu.

Lydia gülümseyerek bakmış, "Bunu sanakanıtlayamam," demişti. "Kendi hislerine güvenmelisin, kendi duygulanna başvur, o zaman gerçeği kendin bulacaksın."

O gün ayrılmışlar ama ertesi gün yine buluşmuşlar, bir pastaneye gidip uzunca bir süre konuşmuşlardı. Lydia, Benjamin'i nasıl evlatlık vermek zorunda bırakıldığım amahiç unutmadığım, doğumdan hemen sonra, kendisinden koparttıkları günden beri onu düşünmeden geçen tek bir gününün dahi olmadığını anlatmıştı. Hayatının her dakikası Benjamin'i özleyerek geçmişti.

Benjamin de Aida'ya her şeyi anlatmış ve ortak bir karara varmışlardı: İyice düşünüp taşınmadan önce Simone ve Erik'e kesinlikle bir şey söylemeyecekti. Benjamin önce Lydia'yı tanımak, anlattıklarının doğru olup olmadığından emin olmak istiyordu. Benjaminie

Aida'nın eposta adresi üzerinden temas kuran Lydia, aile mezarlığının fotoğrafım göndermişti.

"Senin kim olduğunu bilmeni istiyorum," diye yazmıştı. "Akrabaların burada yatıyor, Kasper. Bir gün oraya birlikte gideceğiz, sen ve ben."

Benjamin neredeyse ona inanmaya başlamıştı. İnanmak istiyordu. Onu heyecanlandırıyordu Lydia. Bu kadar özlenmek, bu kadar sevilmek tuhafbir duyguydu. Lydia, Benjamin'e para, çocukluğundan kalma küçük hatıralar, kitaplar, bir fotoğraf makinesi, Benjamin de Lydia'ya kendi çizdiği resimlerden ve çocukken topladığı eşyalardan vermişti.

Lydia onu VVailord belasından da kurtarmıştı. Bir gün Benjamin'e Waüord'un yazıp imzaladığı bir kâğıt vermişti. VVailord, Benjamin ve arkadaşlarına bir daha bulaşmama sözü veriyordu. Anne ve babası böyle bir şeyi asla başaramazdı. Benjamin hayatı boyunca güvendiği iki insanın -anne babasının- yalan söylediklerine gittikçe daha çok inanıyordu. Kendisiyle hiç konuşmamaları, onlar için ne ifade ettiğini hiç göstermemeleri Benjamin'i kızdırıyordu.

Böylesi bir aptallığı nasıl yapabilmişti?

Lydia onu evde ziyaret etmekten, onun yanında bulunmaktan bahsetmeye başlamış, anahtarlarını istemişti. Anahtarlarını neden istediğini bir türlü anlayamayan Benjamin, zili çalarsa kapıyı açacağını söylemiş, bunun üzerine Lydia sinirlenmiş söz dinlemezse haddini bildirmekle tehdit etmişti. Benjamin ne kadar şaşırdığını hatırlıyordu. Sen daha küçük bir çocukken, üvey anne babana, seni iyi terbiye etmelerini beklediğimi göstermek için bir sopa verdim demişti Lydia. Sonra da Benjaminin sırt çantasından anahtarlarını almış, kendi çocuğunu ne zaman ziyaret edeceğine kendisinin karar vereceğini söylemişti.

Lydia'nm akıl sağlığının yerinde olmadığını işte o zaman anlamıştı Benjamin.

Ertesi gün kendisini bekleyen Lydia'nın yanma gidip sakin bir ifadeyle anahtarlarını istemiş ve bir daha görüşmek istemediğini söylemişti.

"Tabii, Kasper," demişti Lydia. "Anahtarlarını tabii ki alacaksın."

Anahtarları vermiş, sonra da Benjamin'in peşine takılmıştı. Bunun üzerine Benjamin durup seninle görüşmek istemiyorum, anlamadın mı diye sormuştu.

Benjamin bacaklarına baktı. Dizlerinde kocaman morluklar vardı. Eğer annem beni bu halde görse aklını kaybederdi, diye düşündü.

Marek her zaman yaptığı gibi pencerenin önüne dikilmiş dışarıya bakıyordu. Sümüğünü çekip dışarıda karların üzerinde yatan Jussi'nin cesedine doğru tükürdü. Balgamlı tükürüğü pencerenin kenarına yapıştı. Annbritt masanın başında büzülmüş oturuyordu. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu, yutkunuyor, boğazını temizliyor ve hıçkmyordu. Dışarı çıkıp da Lydia'nın Jussi'yi öldürdüğünü görünce, Marek tüfeğin namlusunu ona çevirip derhal susmazsan gebertirim diye tehdit edene kadar, avazı çıktığı kadar bağırmıştı.

Lydia ortalarda görünmüyordu. Yattığı yerden bin bir zahmetle doğrulup oturan Benjamin, "Marek, bilmen gereken bir şey var..." dedi boğuk bir sesle.

Marek karabiber siyahı gözlerini Benjamin'e çevirdi. Arkasından da yere uzanıp sınav çekmeye başladı.

"Neyi bilmem gerekiyormuş bakalım, pislik?"dedi.

Benjamin yutkundu, boğazı fena halde ağrıyordu.

"Jussi bana Lydia'nın seni de öldüreceğini söylemişti," diye yalan söyledi. "Önce onu, sonraAnnbritt'i, sonrada seni öldüreceğini."

Marek bir süre daha sınav çektikten sonra, iç çekerek doğruldu.

"Sen ne komik bir boksun," dedi.

"Jussi böyle dedi," diye devam etti Benjamin. "Lydia yalnızca beni istiyormuş. Benimle yalnız kalmak istiyormuş."

"Yalan söylemiyorsun değil mi?"

"Yemin ederim doğru söylüyorum. Ne yapacağını Jussi'ye anlatmış. Önce seni öldüreceğim demiş ve şimdi o..."

"Kapa çeneni."

"Orada öylece oturup sıranın sana gelmesini mi bekleyeceksin?" diye sordu Benjamin. "Sen onun umurunda bile değilsin. Onun kafasındaki aile yalnızca ikimizden ibaret, o ve ben."

"Jussi, Lydia'nın beni öldüreceğini mi söyledi sahiden?" diye sordu Marek.

"Yemin ederim ki, o seni..."

Marek kahkahalar atarak gülerken Benjamin sustu.

"İnsanların acıdan kurtulmak için söyleyebilecekleri her şeyi duydum," dedi sıntarak. "Her tür yemini, her türlü numarayı, her türlü pazarlığı ve hileyi gördüm."

Arkasından da aldırmazbir ifadeyle pencereye döndü. Benjamin iç çekti. Lydia içeri girerken söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı. Lydia dudaklarını sımsıkı kapatmış, yüzü iyice sararmıştı. Arkasında bir şey saklıyordu.

"İşte bir hafta daha geçti ve yine pazarı bulduk," dedi ciddi bir ifadeyle ve gözlerini yumdu.

"Dördüncü Advent," diye fısıldadı Annbritt.

"Yalnızca rahatlamamızı ve geçen haftayı düşünmenizi istiyorum," dedi Lydia usulca. "Jussi üç gün önce aramızdan ayrıldı, artık yaşayanların arasında değil, ruhu göğün yedi katından birinde yolculuğa çıktı. İhanetinden dolayı binlerce parçaya ayrılacak ve her bir parçası hayvan ve böcek olarak dünyaya gelecek."

Bir süre susan Lydia, "Düşündünüz mü?" diye sordu.

Başlannı salladılar. Lydia memnun gülümsedi.

"Kasper, buraya gel," dedi kısık sesle.

Benjamin ayağa kalkmaya çalıştı. Çektiği acının yüzüne yansımaması için çok çabaladı ama Lydia yine de, "Bana yüzünü mü buruşturuyorsun?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadı Benjamin.

"Biz bir aileyiz ve birbirimize saygı gösteririz."

"Evet," dedi Benjamin boğazı düğümlenerek.

Lydia, gülümseyerek arkasında sakladığı şeyi çıkarttı. Makastı, geniş ağızlı, kocaman bir terzi makası.

"Öyleyse cezanı çekmeye itiraz etmezsin," dedi Lydia sakin bir sesle ve makası masaya koydu. Yüzü bütünüyle ifadesizdi.

"Ben sadece bir çocuğum," dedi Benjamin durduğu yerde sallanarak.

"Kıpırdama," diye kükredi Lydia. "Ne yapsam olmuyor, değil mi? Bu aileyi korumak için canımı dişime takarak didiniyorum. Bütün ve temiz kalalım diye. Tek düşündüğüm ailenin saadeti. Ama sen bunu hiç ama hiç anlayamayacaksın."

Benjamin başını yere çevirmiş hıçkırarak ağlıyordu.

"Biz bir aüe değil miyiz, ha? Değil miyiz?"

"Öyleyiz," dedi Benjamin. "Elbette bir aileyiz."

"Öyleyse neden böyle davranıyorsun? Arkamızdan dolaplar çeviriyor, bize ihanet ediyor, aldatmaya kalkıyor, bir şeyler çalıyor, arkamızdan konuşuyor ve yıkıcılık yap... Bunu bana niçin yapıyorsun? Her şeye burnunu sokuyor ve dedikodu yapıyorsun?"

"Bilemiyorum," diye fısıldadı Benjamin. "Özür dilerim."

Lydia makası aldı. Soluğu ağırlaşmış, yüzü terlemiş, yanaklarını, boynunu ateş basmıştı.

"Cezam çek ki, bunları geride bırakabüelim," dedi kuru bir ifadeyle.

Bakışlarını Annbritt ile Marek arasında dolaştırdı.

"Annbritt, buraya gel."

Ayakta dikilmiş duvara bakan Annbritt, çekinerek Lydia'nm yanına gitti. Ürkek bakışları oradan oraya konuyor, küçücük çenesi titriyordu.

"Kes şunun burnunun ucunu," dedi Lydia.

Annbritt'in yüzü pancar gibi kızardı. Önce Lydia'ya, ardından Benjamin'e bakıp kafasını iki yana salladı.

Annbritt'in yanağına sert bir tokat atan Lydia, kolundan tutup Benjamin'e doğru sürükledi.

"Kasper burnunu boka soktu ve şimdi o burundan kurtulacak."

Annbritt uzak bir ifadeyle yanağını ovduktan sonra makası aldı. Onlara doğru giden Marek, Benj amin'in kafasını sıkıca tutup yüzünü Annbritt'e çevirdi. Makasın parlak ağzının gerisindeki tedirgin yüze baktı Benjamin, Annbritt'in gözlerinin ve dudaklarının kenarları seğiriyordu.

"Hadi, kes artık!" diye bağırdı Lydia.

Annbritt ağlamaya başladı.

"Bende kan hastalığı var," diye inledi Benjamin. "Keserseniz, kanım durmaz ölürüm! Bende kan hastalığı var!"

Annbritt'in eli titredi, makası yere düşürdü.

"Yapamam," dedi hıçkırarak. "Yapamam işte... Makas elimi acıtıyor, tutamıyorum."

"Bu bir aile," dedi Lydia sert ve bıkkın bir sesle. Güçlükle eğilerek makası aldı. "Bana saygı duyacak ve itaat edeceksin, duydun mu?"

"Elimi acıtıyor dedim ya! O makas çok büyük..."

"Kapa çeneni!" diye sözünü kesti Lydiave makasın sapıyla ağzına vurdu. Annbritt inleyerek yalpaladı, duvara yaslanıp elini kanayan dudaklarına götürdü.

"Pazarları ceza günü," diye soludu Lydia.

"İstemiyorum," diye itiraz etti Annbritt. "Yalvanran... yapamam."

"Yeter ama," dedi Lydia sabırsızlıkla.

Başını iki yana sallayan Annbritt bir şey mırıldandı.

"Ne dedin sen? Bana amcık mı dedin?" dedi Lydia makası yüzüne sallayarak.

"Yo, hayır," diye hıçkıran Annbritt, korunmak için ellerini uzattı. "Tamam, yapacağım. Burnunu keseceğim. Sana yardim edeceğim. Acımayacak, hemen bitecek."

Yüzüne memnun bir ifade yerleşen Lydia, makası Annbritt'e uzattı. Annbritt, Benjamin'e doğru gitti, başım okşarken hızla fısıldadı, "Korkma. Yalnızca acele et, çabucak dışarı çık."

Şaşıran Benjamin, ürkek bakışları ve titreyen dudaklarını okuyarak Annbrittin ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Makası havaya kaldıran Annbritt, birden geriye dönüp Lydia'ya salladı. Lydia, Annbrittin atağını savuştururken, Marek, Annbrittin bileğine yapıştı, hızla bükerek kolunu kırdı. Annbritt acı dolu bir çığlık attı. Lydia makası alıp sırtüstü yere yıkılan Annbrittin göğsüne oturdu. Annbritt başını sağa sola sallayarak kurtulmaya çalıştı.

Benjamin bu ara hole çıkmıştı, holden dışarıdaki yakıcı soğuğa adım atarken, Annbrittin çığlıklarını duydu.

Lydia yanağmdaki kanı süip Benjamin'e bakındı.

Benjamin karları temizlenmiş yoldan hızlıca kaçıyordu. Marek duvara asılı av tüfeğini aldı, Lydia onu durdurdu.

"Bırak da dersini alsın," dedi. "Ayaklan çıplak, üstünde de pijamadan başka bir şey yok. Üşüyünce tıpış tıpış anneye dönecektir."

"Dönmezse ölür," diye ekledi Marek.

Benjamin araba hurdalarının arasından koşarken acıya aldırmıyordu. Düşüyor ama tekrar ayağa kalkıp koşmaya devam ediyordu. Bir süre sonra ayaklarını hissetmez oldu. Susuzluğunu gidermek için kar yedi. Marek arkasından bağırarak bir şeyler söylüyordu. Benjamin ondan kaçamayacağını büiyordu, küçük ve zayıftı. En iyisi karanlıkta saklanmaktı, ortalık yatışınca göle inerdi. Jussi gölün bir hafta önce buzla kaplandığını söylemişti, şansı yaver giderse, buzda delik açıp avlanmaya çalışan amatör bir balıkçıya rastlayabilirdi.

Durdu, paslı bir pikaba yaslanıp dinlenirken, ayak sesleri geliyor mu diye dinledi. Bir süre ormanın karanlık kıyısına baktıktan sonra yürümeye devam etti. Gücü tükenmeye başlamıştı. Acı ve soğuktan bedeninin her tarafı yanıyordu. Ayağı bir şeylere takılarak düştü. Emekleyerek, bir traktörün üstüne serili sert muşambanın altına girdi, buz tutmuş çayırların üzerinden sürünerek ilerledi, bir arabanın altından geçip ayağa kalktı, kendini iki otobüsün arasında buldu. İki elini yanlara açıp otobüslerden destek alarak yürürken, otobüslerden birinin bir penceresinin açık olduğunu fark etti. Binbir güçlükle tırmanıp pencereden içeri girdi. Karanlıkta el yordamıyla üerlerken bir koltuğun üstünde eski kilimler bulup onlara sarındı.

20 Aralık Pazar

Vilhelmina'daki kırmızı boyalı havaalanı, karla kaplı geniş arazinin ortasında terk edilmiş gibiydi. Saat sabahın onuydu ama hâlâ alacakaranlıktı. Beton pist projektörlerle aydınlatılıyordu. Bir buçuk saatlik bir uçuştan sonra havaalanına inmişlerdi.

Bekleme salonu şaşırtacak kadar rahat ve sıcaktı. Hoparlörlerden Noel müziği yayılıyor, gazete bayii, danışma ve kafeterya karışımı bir butikten kahve kokusu geliyordu. Butiğin önünde sıra sıra Sami elişi ürünleri asılıydı: tereyağı bıçaklan, ahşap kepçeler, huş ağacı kabuğundan yapılma sepetler. Simone bir rafta duran Sami başlıklanna boş gözlerle baktı. Bu kadim avcı kültürünün eğlence meraklısı turistlere, kırmızı püsküllü rengârenk başlıklar formunda sunulması içini burktu. Samilerin şamanizmi zamanın rüzgârıyla savrulup gitmişti, *meavrresgâri* dedikleri tören davullan süs niyetine duvarlara asılıyordu artık. Ren geyiği çobanlığı bile turistler için bir tür gösteriye dönüşme yolundaydı.

Telefonunu çıkartıp bir numarayı tuşlayan Joona, Erik'e çıkış kapısının önünde bekleyen taksiyi işaret etti. Joona telefonda gittikçe artan bir öfkeyle konuşuyordu. Erik ile Simone, karşıdan gelen uğultulu sesi duyabiliyorlardı. Joona telefonu kapattığındayüzü iyice asılmış, soğuk ışıltılı gözleri ciddiyetle kısılmıştı.

"Ne oldu?" dedi Erik.

Joona gerinerek pencereden dışarı baktı.

"Eve giden polislerden hâlâ haber alamamışlar," dedi öfkeli, alaycı bir sesle.

"Bu hiç iyi bir haber değil," dedi Erik sessizce.

"Karakolu arayacağım."

Simone kolundan tutup Erik'i çekti.

"Öylece oturup onları bekleyecek değiliz herhalde."

"Beklemeyeceğiz," dedi Joona. "Bir araba göndereceklerdi, çoktan gelmiş olmalı."

"Tanrım," diye iç çekti Simone. "Her şey inanılmaz zaman alıyor."

"Buralarda mesafeler geldiğimiz yerlerden farklı," dedi Joona keskinbirbakışla.

Simone omuzlarını silkti. Kapıdan dışarı çıktıklarında değişik, kuru bir soğuk çarptı yüzlerine.

Önlerinde koyu mavi iki araba durdu. Dağ kurtarma ekiplerinin ateş şansı üniformalannı giymiş iki adam çıktı arabalardan.

"Joona Linna?" dedi adamlardan biri.

Joona hafifçe başını salladı.

"Size bir araba teslim etmemiz söylendi."

"Arama Kurtarmamı?" diye sordu Erik telaşla. "Polis nerede?"

Adamlardan biri şöyle bir gerindikten sonra izah etti, "Burada ikisi arasında büyük bir fark yok. Polis, Gümrük ve Arama Kurtarma, gerektikçe birlikte çalışmz."

"Bu aralar personel sıkıntımız var, malum Noel arifesi..." diye lafa girdi diğer adam.

Bir an bir sessizlik oldu. Erik umutsuzluğa kapılmış gibiydi. Bir şey söyleyecekken, Joona ondan önce davrandı.

"Kulübeye giden devriyeden haber alamadınız mı?" diye sordu.

"Sabah saat yediden beri bir haber yok," dedi adamlardan biri.

"Oraya gitmemiz ne kadar sürer?"

"Hm, eğer Sutme'ye kadar gidecekseniz, bir iki saatinizi alır."

"İki buçuk saat," dedi diğer adam. "Mevsimi hesaba katarsak."

"Hangi arabayı alıyoruz?" diye sabırsızca soran Joona, arabalardan birine yöneldi.

"Şey, büemiyorum," dedi adamlardan biri.

"Deposu dolu olanı verin," dedi Joona.

"Bende otuz yedi litre var."

"Benim arabada kırk yedi litre var," dedi diğer adam.

Joona anahtarları aldı ve Erik'ten, GPS cihazına gidecekleri yerin adresini girmesini rica etti.

"Bir dakika," diye seslendi Joona diğer arabaya doğru giden iki adama.

Adamlar durdu.

"Bu sabah kulübeye giden devriye... Onlar da mı Arama Kurtarma'dandı?"

"Evet, öyleydi."

Brânnbâck bölgesini bulabilmek için Volg Gölü kıyısı boyunca kuzeybatıya yöneldiler. Birkaç kilometre sonra 45 numaralı yola çıktılar. Baüya doğru on kilometre kadar gittikten sonra KUmpfjâlTin güneyi ve Daimadalen'e doğru kıvrılarak giden seksen küometrelik bol virajlı bir yola girdiler.

Hiç konuşmuyorlardı. Vilhelmina'yı geride bırakıp Sutme yoluna döndüklerinde sanki gökyüzü aydınlanır gibi olmuştu. Tuhaf, yumuşak bir ışık manzarayı aydınlatmaya başlamış, dağların ve göllerin çizgileri belirginleşmişti.

"Bakın," dedi Erik. "Hava aydınlanıyor."

"Birkaç hafta daha aydınlanmayacak," diye karşılık verdi Simone.

"Kar, bulutlardan yansıyan ışığı tutuyor," dedi Joona.

Simone başını arabanın camına dayadı. Kar kaplı ormanların, karanlık bataklıkların ve ovaya yayılmış göllerin arasından geçtiler. Bir ara muhteşem bir gölle karşılaştılar, dik kıyılarla çevrili gölün buz kaplı yüzeyinden boğuk bir ışık yansıyordu. Tabelaya göre adı Mevattnet'ti.

Bazen kuzeye, bazen de batıya saparak bir buçuk saat gittikten sonrayol gittikçe daralmaya başladı. Dorotea sınırlarına girmişlerdi, Norveç sınırına yaklaşırlarken, önlerine dorukları keskin, sarp dağlar çıktı. Karşıdan gelen bir araba uzunlarını yakıp söndürerek sinyal verdi. Arabayı yolun kenarına çekip durdular.

Diğer arabanın da kendilerininkinin aynısı olduğunu gören Joona, "Arama Kurtarma," dedi kuru bir sesle.

Joona arabanın camını açtığında buz gibi bir hava içerideki sıcak havayı bir çırpıda emdi.

"Stockholm'den gelen grup siz misiniz?" dedi adamlardan biri ağır Fin aksanıyla.

"Biziz," diye Fince karşılık verdi Joona. "O sıfır sekizler[10] biziz." Adamlar gülerken, Joona İsveççe devam etti.

"Kulübeye gidenler siz miydiniz? Size ulaşamıyorlar."

"Telsiz çekmiyor," diye karşılık verdi adam. "Ama boşuna benzin tüketmiş olduk. Çünkü orada hiçbir şey yok."

"Yok mu? Evin etrafında iz falan da mı yok?"

Adam başını iki yana salladı.

"Kar tabakalarının altına bile baktık."

"Nasıl yani?" dedi Erik.

10 08, Stockholm'ün telefon kodudur, (ç. n.)

"Saat on ikiden beri beş kez kar yağdı. Biz de beş kar katmanında iz aradık."

"Aferin," dedi Joona.

"Bu yüzden geç kaldık."

"Hiç kimse mi yoktu orada?" diye sordu Simone.

Adam başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, on ikiden beri öyle."

"Kahretsin," dedi Joona sessizce.

"Bizimle dönüyor musunuz?" diye sordu adam.

"Stockholm'den buralara kadar geldik, bari sonunu getirelim," dedi Joona.

"Siz bilirsiniz," dedi adam omuzlarını silkerek. El sallayıp doğuya doğru kayboldular.

"Telsiz çekmiyormuş," diye mırıldandı Simone. "Ama Jussi o kulübeden aramış."

Simone de diğerleriyle aynı şeyi düşünüyordu: Bu yolculuk feci bir hata olabilirdi, belki yanlış yöne sürüklenmişlerdi, onlar karlarla buzların kristal dünyasıyla, bataklıkların karanlığında ilerlerken çaresiz ve ilaçsız kalan Benjamin belki de bambaşka bir yerdeydi. Belki de artık hayatta değildi.

Daha gün ortasıydı ama yılın bu aylarında kuzeyde, Vasterbotten ormanlarının derinliğinde gündüz ile gece arasında pek bir fark yoktu. Aralıktan ocağa kadar, ışık sızdırmayı reddeden sınırsız bir gece hâkim olurdu bu bölgelere.

Yoğun, ağır bir karanlığın içinden geçerek Jussi'nin evine ulaştılar. Hava buz gibi, durgun ve kırılgandı. Joona silahını çekti. Böylesi gerçek bir kan görmeyeli ve burun kıllannı donduran böyle bir soğuğu yaşamayah uzun zaman olmuştu.

Birbirlerine bakan U şeklinde dizilmiş üç küçük kulübe vardı. Çatılan karla kaplıydı, rüzgâr pencere kenarlanna kadar kar yığmıştı.

Erik arabadan inip etrafa bakındı. Arama Kurtarma ekibinin arabasının tekerlek izleri ve bir sürü ayak izi vardı.

Simone, "Aman Tanrım," diye arabadan dışarı fırladı.

"Dur," dedi Joona.

"Burada kimse yok. Evler boş, bizyanlış..."

"Kimse yok gibi," diye sözünü kesti Joona. "Ama bir bakalım."

Joona kulübelere doğru ilerlerken, Simone durup titreyerek onu izledi. Küçük pencerelerden birinin önünde duran Joona, yüzünü cama yaklaştırıp içeri baktı. İlk gözüne çarpanlar ahşap bir sandık ile çaputlardan dokunmuş birkaç kilimdi. Yemek masasının üzerine sandalyeler ters çevrilip konulmuştu, kapısı açık buzdolabı boştu.

Erik'in birdenbire tuhaf davranmaya başladığını gördü Simone. Karların üzerinde ileri geri dolaşıyor, dudaklarını ovuyor, birden durup etrafına bakıyordu. Simone tam ne oluyor diye soracakken, "Burada değil," dedi Erik.

"Burada kimse yok," dedi Joona yorgun bir sesle.

"Demek istediğim," dedi Erik tiz bir sesle, "demek istediğim, perili ev burası değil."

"Nasıl yani?"

"Yanlış kulübeye geldik. Jussi'nin perili evi pastel yeşili, nasıl tarif ettiğini biliyorum, önünde çatısı teneke kaplı bir çıkma, etrafında araba hurdalığı olacak, bir sürü traktör, otobüs..."

Joona ellerini iki yana açtı.

"Ama adresi burası. Buraya kayıtlı."

"Ama yanlış yer."

Erik, tekrar eve doğru birkaç adım attı, sonra geri dönüp son derece ciddi ve kesin bir ifadeyle, "Perili ev burası değil," dedi.

Joona küfrederek telefonunu çıkardı ama çekmediği aklına gelince küfrün dozunu artırdı.

"Şimdi soracak birilerini de bulamayız," dedi. "Telefonun çektiği bir yere kadar geri döneceğiz."

Tam avludan çıkmış yola dönerlerken, ağaçlann arasında bir insan silueti gördü Simone. Kollarını yanlarına sarkıtmış, hiç kımıldamadan onlara bakan biri vardı.

"Durun!" diye bağırdı Simone. "Orada biri var!"

Yolun karşı tarafındaki orman sık ve karanlıktı. Ağaçlann gövdeleri kara gömülmüş, dallan kardan eğilmişti. Bekle diye bağıran Joona'ya aldırmayan Simone, daha araba durmadan inip dikkatle ağaçlann arasına bakmaya başladı. Erik'de peşinden geldi.

"Birini gördüm," diye fısıldadı Simone.

Joona arabayı durdurup indi, tabancasını çekip peşlerinden gitti. Simone hızlı adımlarla ormanın kenarına yürüdü. Simone adamı yine gördü, bu defa daha içerlerdeydi.

"Hey, dur!" diye bağırdı Simone.

Adama doğru koşarken göz göze gelince durdu. Yaşlı bir adamdı, kmş kmş yüzü sakindi. Boyu çok kısaydı, en fazla Simone'nin göğsüne gelirdi, kalın, sert bir anorak vejean giymişti. Elindeki buz yeşili telefonu kapatıp cebine koydu.

"Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın," dedi Simone.

Adam Simone'nin anlamadığı bir şey söyledikten sonra mınldanarak bakışlannı yere indirdi. Erik ile Joona temkinli adımlarla adamayaklaştılar. Joona tabancasını paltosunun cebine sokmuştu.

"Sanınm Fince konuşuyor," dedi Simone.

Erik, Joona'nm kendini tanıttığını, Jussi'nin ismini zikrettiğini duydu. Joona, sakin bir sesle Fince konuşuyordu. Yavaşçabaşını sallayan ihtiyar adam, cebindenbir sigara paketi çıkarttı. Sonra sanki

bir şey gözlüyormuş gibi yüzünü yukarı çevirerek dinlemeye başladı. Paketi sallayarak bir sigara aldı, bir süre sigaraya baktıktan sonra sakin, melodik bir sesle Joona'ya bir şey sordu, Joona'nın verdiği cevap karşısında üzgünüm der gibi başını iki yana salladı. Simone ile Erik'e acı dolu biryüzle baktı. Sigara paketini uzattı. Erik bir tane aldı, teşekkür etti, adamın çakmağıyla yaktı, çakmağın bir tarafında Betty Boop'un resmi vardı.

Adam filtresini koparttığı sigarayı dudaklarına yerleştirip yaktı. Joona'ya uzun uzun bir şeyler anlattı. İnce bir ağaç dalı koparıp karın üstüne bir harita çizdi. Joona eğilip adamın kara çizdiği haritaya baktı, bir şeyler sordu. İç cebinden küçük bir not defteri çıkanp haritayı kopyaladı. Arabaya doğru yürürlerken, "Teşekkürler," diye fısıldadı Simone. Yaşlı adam, ormanı işaret etti ve dar bir patikadan yürüyerek ağaçların arasında kayboldu.

Arabanın kapılarını açık bıraktıklarından koltuklar buz gibi olmuştu. Oturduklarında soğuktan sırt ve bacakları uyuştu.

Joona yol haritasını çizdiği kâğıdı Erik'e uzattı.

"Tuhaf bir Ume Sami aksanıyla konuşuyordu, dediği her şeyi anlayamadım. Kroik bölgesinde bir aileden bahsetti."

"Jussi'yi tanıyor muymuş?"

"Evet. Eğer doğru anladıysam, Jussi'nin başka bir evi daha varmış, ormanın içinde bir avcı kulübesi. İleride sol tarafta bir göl olması lazım. Samilerin yazlan orada geçirmelerinin anısına dikilmiş üç büyük kayanın olduğu bir yere kadar gideceğiz. Yolun oradan sonraki bölümünün karlan temizlenmemiş, bu yüzden karşımıza eski bir karavan çıkana kadar kardan kuzeye doğru yürümemiz gerekecek."

Erik ve Simone'ye muzip bir ifadeyle bakan Joona, "İhtiyara göre," dedi. "Djuptjârnen Gölü'nü kaplayan buz tabakasının içine düşersek fazla gitmişiz demekmiş."

Kırk dakika kadar yol gittikten sonra üç kayanın önünde durdular. Arabanın farları her şeyi griye boyayıp gölgelendirdi. Kayalar birkaç saniye parlayıp sonra karanlığa karıştı.

Arabayı ormanın kenarına park eden Joona, arabayı kamufle etsek iyi olur deyip birkaç dal kesmeye girişti ama sonra buna vakit olmadığına karar vererek vazgeçti. Bir süre yıldızlı gökyüzüne baktıktan sonra aceleyle yola koyuldu. Diğerleri onu izlediler. Gözenekli, derin karın üzerini ağır, çelik bir levha gibi bir buz tabakası kaplamıştı. Mümkün mertebe sessiz ilerliyorlardı. İhtiyar adamınyol tarifi doğruydu: Yarım kilometre kadar sonra, kara gömülmüş, paslı bir karavan gördüler. Karavanın yanından bir patikaya saptılar, buradan daha önce başkalarının geçtiği fark ediliyordu. Yolun aşağısında etrafı karla çevrili bir ev vardı. Bacasından duman çıkıyordu. Pencereden sızan ışıktan görebildikleri kadarıyla duvarları nane yeşiliydi.

Jussi'nin evi bu, diye düşündü Erik. *Perili ev bu işte.*

Evin önündeki kocaman avluda, birtakım karaltılar seçiliyordu. Karla kaplı araba hurdalarından bir labirent vardı.

Eve doğru sessizce ilerlemeye çalışıyorlar ama ayaklarının altında karlar gıcırdıyordu. Üst üste yığılmış, karla kaplı araba hurdaları, eski otobüsler, biçerdöverler, sabanlar, mobiletlerin arasından geçtiler.

Kulübenin pencerelerinden birinde aceleyle hareket eden bir siluet gördüler, çok hızlı hareket ettiğine bakılırsa, içeride bir şeyler oluyordu. Erik kendini daha fazla tutamayıp eve doğru koşmaya başladı. Benjamin'i kurtarsın da ne olursa olsundu. Simone de soluk soluğa onun peşine takıldı. Kulübenin kapısına giden yolun karları temizlenmişti. Duvarına bir kürek, bir de kızak dayalıydı. İçeriden boğuk bir çığlık geldi. Sonra sanki biri yerde çırpınıyormuş gibi bir ses duyuldu. Biri pencereden dışarı baktı. Ormanın kenarında bir dalçıtırdadı. Odunluğun kapısı çarptı. Simone nefes nefese kalmıştı. Kulübeye iyice yaklaştılar. Pencerede gördükleri kişi kayboldu.

Ağaçların tepesini bir rüzgâr yaladı. İnce buz tabakasının üzerindeki karlar savruldu. Birden kapı açıldı, dışarı bir ışık demeti fişkırdı. Biri onlara doğru güçlü bir el lambası tutuyordu. Ellerini kıstıkları gözlerine siper edip baktılar.

"Benjamin?" diye bağırdı Erik.

El fenerinin ışığı yere çevrilince Erik, karşısında duranın Lydia olduğunu gördü. Elinde kocaman bir makas vardı. El fenerinin ışığı yerde yatan birini aydınlatıyordu. BuJussi'ydi. Buz tutmuş yüzü mavi gri bir renge bürünmüştü, gözleri kapalıydı, göğsüne bir balta saplanmıştı, etrafı donmuş kanla çevriliydi. Yanına gelip sessizce dikilen Simone'nin sık ve kesik kesik soluduğunu duyan Erik, cesedi onun da gördüğünü anlamıştı. Bir de Joona'nm yanlarında olmadığını. Belki kulübeye başka bir yoldan yaklaşıyor diye düşündü Erik. Lydia'yı yeterince oyalayabilirse, Joona arkasından yaklaşabilirdi.

"Lydia," dedi. "Seni tekrar görmek güzel."

Kılını kıpırdatmadan onlara bakan Lydia, tek kelime etmedi. Elinde sallanan makas parlıyordu.

"Benjamin'i almaya geldik," dedi Erik sakin bir sesle.

"Benjamin," dedi Lydia. "Benjamin de kim?"

"Benim oğlum," dedi Simone boğuk bir sesle.

Erik, susmasını işaret etti Simone'ye. Simone bir adım gerileyerek nefesini toplamaya çalıştı.

"Burada kendi çocuğumdan başka çocuk görmedim," dedi Lydia yavaşça.

"Lydia, beni dinle," dedi Erik. "Bırak Benjamin'i alıp gidelim ve her şeyi unutalım. Sana söz, bir daha hiç kimseyi hipnotize etmeyeceğ..."

"Ama ben onu görmedim ki," dedi Lydia elindeki makasa bakarak. "Buradayalnızca ben ve benim Kasper'im var."

"Lütfen izin ver, izin ver de ilacını verelim," diye yalvardı Erik. Sesi titremeye başlamıştı.

Lydia'nm pozisyonu tam da Erik'in istediği gibiydi. Sırrı kulübeye dönüktü. Joona, arkasından sessizce yaklaşıp onu etkisiz hale getirebilirdi

"Çekin gidin buradan," dedi Lydia sert bir sesle.

Evin çaprazındaki hurda yığınlarının arasından birinin hareket ettiğini görür gibi oldu Erik. Bu onu rahatlattı. Ama Lydia da dikkat kesilmişti, el fenerini odunluğa ve kar yığınlarının üzerine çevirdi.

"Kasper'in ilacını alması gerek," dedi Erik.

Lydia el fenerini tekrar yere indirdi. Soğuk ve sert bir sesle, "Onun annesi benim," dedi. "Neye ihtiyacı olduğunu ben bilirim."

"Haklısın tabii," dedi Erik aceleyle. "Ama Kasper'e biraz ilaç vermemize müsaade edersen... Onu terbiye edebilirsin, doğruyu yanlışı gösterirsin, bugün Pazarya..."

Evin arkasından bir karartının yaklaştığını gören Erik, bir an, elinde olmadan sustu.

"Pazar günleri," diye devam etti, "sen genellikle..."

Evin kenanndan iki kişi göründü. Önde Joona, arkasında da, elindeki av tüfeğinin namlusunu Joona'mn sırtına dayamış olan Marek vardı.

Lydia gülümseyerek yandaki kar yığının üzerine çıktı.

"Vur şunları," dedi. Başıyla Simone'yi işaret ederek ekledi, "Önce şu kadından başla."

"Ama yalnızca iki fişeğim var," dedi Marek.

"Vur da, nasıl istiyorsan öyle vur," dedi Lydia.

"Marek," dedi Erik. "Beni işten attılar. Oysa sanayardım etmeyi çok is..."

"Kapa çeneni!" dedi Marek.

"Zenica-Doboj'daki büyük evde neler olduğunu anlatmaya başlamıştın."

"Neler yaşandığım gösterebilirim," dedi Marek gözlerini Simone'ye dikerek.

"Haydi göster," dedi Lydia iç çekerek. Sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Yereyat," dedi Marek, Simone'ye. "Ve pantolonunu çıkar."

Simone kıpırdamadı. Marek tüfeği ona doğrultu, Simone geriledi. Erik bir adım ilerleyince, Marek tüfeğin namlusunu hızla ona yöneltti.

"Erik'i karnından vuracağım," dedi Marek. "Böylece biz eğlenirken seyredebilir."

"Hadi vur artık," dedi Lydia.

"Dur," diyen Simone, pantolonunun fermuarını açtı.

Kara tüküren Marek, Simone'ye doğru bir adım attı. Ne yapacağım büemiyor gibi bir hali vardı. Erik'e bakarak tüfeğin namlusunu salladı. Simone, Marek'le göz göze gelmekten kaçınıyordu. Marek tüfeğin namlusunu Simone'ye çevirip önce kafasına, sonra da karnına dayadı.

"Yapma," dedi Erik.

Tüfeğini namlusunu indiren Marek, Simone'ye yaklaştı. Lydia birkaç adım geriledi. Simone pantolonunu indirdi.

"Tüfeği sen al," dedi Marek, Lydia'ya.

Lydia, Marek'e doğru giderken, karla kaplı hurdaların arasından bir gıcırtı duyuldu. Birkaç kez tekrar eden metalik bir ses. Joona öksürdü. Aynı ses birkaç kez daha duyuldu ve arkasından bir gürleme yükseldi. Bir motor çalışıyordu. Keskin bir ışık her tarafı aydınlattı. Karların arasından, tepesine branda gerili eski bir belediye otobüsü çıkıp üzerlerine doğru gelmeye başladı.

Marek başını otobüse çevirdiğinde, şaşırtıcı bir hızla ona doğru atilan Joona tüfeğin namlusuna sarıldı. Tüfeğe sımsıkı sarılan Marek

öne doğru sendelerken, göğsüne sıkı bir yumruk indiren Joona, bir yandan da bacaklarını tekmeledi ama Marek sağlam durdu. Tüfeği Joona'nm elinden kurtarmaya çalıştı. Tüfeğin dipçiği Joona'nm kafasına çarparak şakağından kayarken, soğuktan artık elleri tutmaz olan Marek tüfeği elinden kaçırdı. Havada şöyle bir dönen tüfek Lydia'nm önüne düştü. Simone hızla tüfeğe doğru atıldı ama Marek saçlarından tutup çekerek engel oldu.

Otobüs bir köknar ağacına çarpıp durmuştu, motoru hâlâ çalışıyor, patinaj yapan tekerleklerinden karlar, egzozundan dumanlar savruluyor, ön kapısı tıslayarak açılıp kapanıyordu. Sarsılan otobüsün ön camından Benjamin'in yüzü göründü. Şaşkın ve darmadağınıktı. Burnundan kan geliyordu.

"Benjamin!" diye çığlık attı Simone. "Benjamin!"

Lydia, elinde tüfek otobüse doğru koştu. Erik peşinden fırladı. Lydia otobüse bindi, bağırarak Benjamin'e bir şeyler söyleyip tüfeğin dipçiğiyle vurduktan sonra şoför koltuğundan itip direksiyonun başına geçti. Geri geri çıkan otobüs, keskin bir dönüş yapıp sarsılarak yokuştan aşağı, göle doğru inmeye başladı. Erik, otobüsün arkasından bağırarak koşmaya başladı.

Simone çığlıklar atarak saçlarını Marek'in elinden kurtarmaya çalışıyordu. Joona hızla yana kaydı. Gerinerek aşağıdan yukarı doğru, Marek'in koltukaltma sıkı bir yumruk salladı. Marek'in kolu sanki yerinden çıkmış gibi sallanmaya başladı. Marek'in elinden kurtulan Simone, gözlerini karların üzerinde duran kocaman makasa dikti. Marek sağlam eliyle Joona'ya yumruk savurdu, geri çekilerek yumruğu savuşturan Joona, vücudunun bütün ağırlığını sağ dirseğine vererek Marek'in omzuna indirdi. Köprücük kemiği çatırdayan Marek, acı bir çığlık atarak yere yığıldı. Simone makasa doğru atıldı ama karnına bir tekme atıp Simone'yi durduran Marek kaptı makası. Sağlam kolunu kaldırarak, geriye doğru geniş bir yay çizdi. Simone bir çığlık attı. Sağ

baldırına makas saplanan Joona'nın yüzü kasıldı. Karların üzerine kan fışkırırken, Joona eline aldığı kelepçeyi Marek'in sol kulağının üstüne, kafatasına indirdi. Çok sert bir darbeydi. Marek bir an olduğu gibi kaldı, şaşkın gözlerle önüne bakarken, bir şeyler söylemeye çalıştı. Kulağından ve burnundan kan akmaya başladı. Joona soluk soluğa eğilip kelepçeyi Marek'in bileklerine geçirdi.

Otobüsün peşinden koşan Erik'in ciğerleri parçalanır gibiydi. Kırmızı stop lambalarını izliyordu. Otobüsün farlarından yayılan solgun ışık, ağaçların üzerlerinde kanat çırpıyordu. Keskin bir çatırtı duyuldu, dikiz aynalarından biri bir ağaca çarpmıştı.

Erik soğuğun oğlunu koruyacağını umut ediyordu. Sıfırın altındaki soğuklarda vücut ısısı yüzde on düşer, kan akışı yavaşlardı. Belki bu nedenle, yaralanmasına rağmen kurtulabilirdi Benjamin.

Karların altında bir sürü ağaç kökü ve tümsek vardı. Erik arada bir tökezleyip düşüyor ama hemen ayağa kalkıyordu. Otobüs uzakta bir gölgeye, etrafı süik bir ışıkla çevrili bir siluete dönüşmüştü.

Erik, herhalde Lydia gölün etrafından dolaşıp eski orman yoluna girmek istiyor diye düşünürken, birden fren yapan otobüs buz tutmuş göle yöneldi.

Arkasından sürüklenen halat iskeleye takıldı ve otobüsün tepesindeki branda yırtıldı.

Erik göle yaklaştığında havada ağır bir mazot kokusu vardı. Otobüs gölün üzerindeki buzda yirmi metre kadar ilerlemişti ki birden durdu. Stop lambalarının, sanki yavaşça yükselen bir çift göz gibi havaya kalktığını gören Erik korkunç bir paniğe kapılarak boğulur gibi oldu.

Buzdan tuhaf bir çatırtı ve uğultular geldi. Gölün kıyısında duran Erik dikkatle bakmaya başladı. Buz üzerindeki ağırlığa dayanamayıp kırılmış, otobüsün ön tarafı içine çökmüştü. Arka tekerler hâlâ dönüyor ama kınlan buzu genişletmekten başka bir işe yaramıyordu.

Kalbi deli gibi çarpan Erik iskelenin yanındaki direkten bir can kurtaran simidi alıp buzun üzerinden otobüse doğru koşmaya başladı. Batmakta olan otobüs, içinde yanan ışıklarla buzlu camdan bir fanusa benziyordu. Birden havaya sular fışkırdı ve ağır bir buz tabakası karanlık suyun içinde dönmeye başladı.

Erik otobüsün arkasında çalkalanan suyun içinde beyaz bir yüz görür gibi oldu.

"Benjamin!" diye bağırdı.

Üzerinde durduğu buz tabaksmın üzerini minik dalgalar kaplarken, ipini aceleyle beline doladığı can simidini otobüse doğru fırlattı Erik. Otobüsün motoru gürleyerek hâlâ çalışıyor, buz parçalan ve karlann üzerine stop lambalannm kırmızı ışığı dökülüyordu.

Otobüsün ön tarafı tepesine kadar sulara gömülmüş, farlann ışığı kaybolmuştu. Motorun sesi de kesilmişti. Buzlann çatırtısı ve suyun köpürmesinin dışında bir şey duyulmaz olmuştu artık. Erik birden Lydia ile Benjamin'in hâlâ otobüsün içinde olduklanm gördü. Arka tarafa doğru geliyorlardı. Benjamin otobüsün içindeki bir direğe tutundu. Erik aceleyle buzda açılan deliğe doğru gitti ve otobüsün üstüne atladı. Koca otobüs ayaklannm altında sallandı. Simone gölün kenanna gelmiş, bağırarak bir şeyler söylüyordu. Erik emekleyerek otobüsün tavan penceresine gitti, ayağa kalkıp topuğuyla vurarak camını kırdı. Düşündüğü tek şey, Benjamin'i batmakta olan otobüsten çıkarmaktı. Tavan penceresinden aşağı sarktı, koltuklardan birinin arkalığına basarak otobüsün içine indi. Benjamin dehşete düşmüştü, üzerinde yalnızca pijaması vardı. Burnu ve yanağı kanıyordu.

"Baba," diye fısıldadı.

Benjamin'in baktığı yöne dönen Erik, Lydia'yı gördü. Otobüsün arka kapısının yanında duruyordu. Ağzı kanıyordu. Tüfek elindeydi.

Şoför koltuğu iyice sulara gömülmüştü. Otobüs öne doğru gittikçe daha çok batıyor, orta kapının kauçuk şeritlerinin arasından içeri durmadan sular akıyordu.

"Otobüsten hemen çıkmamız gerek!" diye bağırdı Erik.

Lydia kafasını ağır ağır salladı.

"Benjamin," dedi Erik, Lydia'dan gözlerini ayırmadan, "omzuma tırmanıp tavan penceresinden dışan çık."

Benjamin hiçbir şey demeden, Erik'in dediğini yapmaya girişti. Sendeleyerek Erik'in yanma gitti, önce bir koltuğun üzerine, sonra Erik'in omzuna çıktı. Tavan penceresinin kenarına tutunduğunda, Lydia tüfeğin namlusunu onlara doğrultup tetiğe basü. Acı hissetmedi Erik, yalnızca omzunda güçlü bir darbe hissederek yere yıkıldı. Acıyı ve omzundan aşağı süzülen ılık kanı ancak ayağa kalkınca hissetti. Tavan penceresinin kenarlarını bırakmamış, asılıp kalmıştı. Lydia'nın tüfeğin namlusunu bir kez daha üzerine çevirmesine aldırmayan Erik, sağlam koluyla Benjamin'e yardım etti. İkinci mermi ateşlendiğinde Benjamin otobüsün üzerindeydi artık. Lydia bu defa ıskalamıştı. Mermi Erik'in kalçasını yalayarak geçmiş, yanındaki camı parçalamıştı. İçeri daha hızlı su dolmaya başladı. Tavan penceresine tutunmaya çabalayan Erik, otobüsün yan yatmaya başlamasıyla kendini suların içinde buldu.

Dondurucu suyun şokuyla birkaç saniye bilincini yitiren Erik, panik halinde tekmeler savurarak suyun üstüne çıkıp ciğerlerini havayla doldurdu. Çatırdayıp sarsılan otobüs, ağır ağır karanlık sulara gömülürken, iyice yanyattı. Başına bir darbe alan Erik, kendini tekrar suyun altında buldu. Kulakları zonkluyor, inanılmaz bir soğukla kuşatılıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Başı ve yüzünde müthiş bir baskı hissediyordu. Lydia'yı gördü, sırtını en arkadaki koltuğa yaslamış, bir direğe sıkıca tutunmuştu. Erik, otobüsten hemen çıkması gerektiğini biliyordu ama kollarım hareket ettiremiyordu. Bacaklarını

hissetmiyordu, sanki bütün ağırlığını yitirmiş gibiydi. Yüzmeye çalıştı ama hareketlerini senkronize etmekte zorlanıyordu.

Omzundan akan kan, etrafını bir bulut gibi sarmaya başlamıştı.

Birden Lydia'yla göz göze geldi, usulca gözlerinin içine bakıyordu Lydia. Dondurucu suyun içinde asılmış birbirlerini inceliyorlardı.

Lydia'nm saçlan dalgalanıyor, burnundan inci tanesi gibi küçük hava baloncukları çıkıyordu.

Erik'in acilen nefes alması gerekiyor ama ciğerlerinin oksijen isteğine karşı koyuyordu. Şakakları zonkluyor ve kafasının içinde beyaz bir ışık yanıp sönüyordu.

Vücut ısısı iyice düşmüş, bilincini kaybetmenin eşiğine gelmişti. Kulaklanndaki çınlama dalgalanarak artıyordu.

Simone'yi ve Benjamin'in hayatta kalacağını düşündü. Buzlu suyun içinde özgürce hareket etmek düş gibi bir şeydi. Tuhafbir açıklıkla içinde bulunduğu anın, ölüm anı olduğunu hissetti ve midesi endişeyle kasıldı.

Yön duygusunu kaybetmiş, bedenini, karanlığı ve aydınlığı algılayamaz olmuştu. Su artık sıcak, hatta kaynar gibiydi. Birazdan ağzını açmak zorunda kalacağını, pes edeceğini, ciğerlerinin suyla dolacağını biliyordu. Kafasında, başka tuhaf düşünceler gezinmeye başlamışken bir şey oldu. Belindeki ipin gerildiğini hissetti. Can simidinin ipini beline dolayıp sıkı bir ilmik attığını unutmuştu. Belli ki bir şeye takılmıştı can simidi. Yana doğru sertçe çekiliyordu. Karşı koyacak gücü de kalmamıştı. Ağırlığını kaybetmiş olan bedeni, kendisini çeken kuvvete teslim olarak otobüsün tavanındaki pencereden dışarı çıktı. Başı bir şeye çarptı, ayakkabısının teki ayağından çıktı, şimdi karanlık sulardaydı. Yukarı doğru çekilirken, otobüsün derinlere doğru indiğini gördü. İçinde Lydia'nm olduğu ışıklı kafes, sessizce gölün dibine gömülüyordu.

24 Aralık Perşembe, Öğleden Sonra

Simone, Erik ve Benjamin çoktandır kararmış gökyüzünün altındaki gri Stockholm'e döndüler. Havada yağmur ağırlığı vardı, mor bir sis kuşatmıştı şehri. Noel camlan ve balkon korkuluklan etraflanna minik ampullerin olduğu ışık zincirleri sanlarak aydınlatılmıştı. Pencerelerden Noel yıldızlan sarkıyordu. Vitrinlere parlak süslerin arasında Noel Baba oyuncaklan konulmuştu.

Bindikleri taksinin şoförü de başına Noel Baba şapkası takmıştı. Birger Jarl Oteli'nin önünde indiklerinde, taksinin üzerine de ışıklı bir Noel Baba monte edildiğini fark ettiler.

Otelin lobisi ve ışıklan sönmüş restoranının pencerelerine bakan Simone, "Evden böyle yalnızca iki yüz metre uzaktayken, otelde kalmak belki çok tuhaf ama o eve gerçekten girmek istemiyorum," dedi.

"Haklısın," diye ona destek verdi Erik.

"O eve asla giremeyeceğim."

"Ben de," dedi Benjamin.

"Peki şimdi ne yapalım?" dedi Erik. "Sinemaya gitmeye ne dersiniz?"

"Ben acıktım," dedi Benjamin yavaşça.

Helikopter Umeâ Hastanesi'nin bahçesine indiğinde Erik neredeyse donmak üzereydi. Kurşun yarası fazla ağır değildi, kemiğe zarar vermemişti. Ameliyattan sonra, ilaç tedavisi ve sıvı kaybınm giderilmesi için hastaneye yatırılan Benjamin'le aynı odada kaldılar. Çabuk toparlanan Benjamin, daha ilk günden eve gidelim diye tutturmuştu. Doktorlar, yaşadığı travmadan dolayı profesyonel destek alması için ve hastalığı nedeniyle bir süre gözlem altında tutmak istiyorlardı.

Benjamin'in durumunu değerlendirmek için gelen psikolog Kerstin Bengtsson, Benjamin'in maruz kaldığı tehlikenin boyutunu kavramışabenzemiyordu. Benjamin'le kırk beş dakika konuştuktan sonra Simone ile Erik'e, yaşadıkları göz önüne alınırsa Benjamin'in iyi durumda olduğunu söyledi; biraz dikkat edip biraz da zaman tanımalıydılar.

Erik ile Simone bunu herhalde kadın bizi teskin etmeye çalışıyor diye yorumladılar, onlara göre Benjamin'in yardıma ihtiyacı vardı. Daha şimdiden anılarının arasında dolaşıyor, bir kısmım yok saymaya karar vermiş gibi davranıyordu. Onu kendi haline bırakmaları halinde, bir fosili sarmalayan kaya gibi, bütün bu olup bitenlere bağlanacağını düşünüyordu anne babası.

"Tanıdığım çok iyi iki psikolog var," dedi Erik. "Stockholm'e gider gitmez onlarla konuşurum."

"İyi," dedi Simone.

"Peki sen nasılsın?" dedi Erik.

"Benim de tanıdığım bir hipnozcu var ki..." dedi Simone.

"Aman uzak dur."

"Tamam," diye gülümsedi Simone.

"Şaka bir yana," dedi Erik. "Bütün bunlan atlatabilmek için hepimizin yardıma ihtiyacı var."

Simone başım salladı. Bakışları giderek daha düşünceli bir hal aldı.

"Minik Benjamin," dedi usulca.

Erik gidip Benjamin'in yanındaki yatağına uzandı. Simone de aralarındaki sandalyeye oturdu. Oğullarına bakmaya başladılar, solgun ve zayıftı. Doğduğunda yaptıkları gibi, hiç yorulmadan uzun süre baktılar oğullarının yüzüne.

"Kendini nasıl hissediyorsun, küçük adam?" dedi Erik usulca.

Benjamin başım pencereye çevirip dışarı baktı. Karanlık, rüzgârın baskısıyla titreyen camı ayna gibi yapmıştı.

Benjamin ikinci kurşunun ateşlendiğini, Erik'in yardımıyla otobüsün üzerine çıktığında duymuştu. Ayağı kaymış, suya düşecek gibi olmuştu. Tam o anda Simone'yi görmüştü. Buzun üzerinde açılan kocaman deliğin kenarında duruyordu. "Otobüs batıyor, hemen buzun üzerine çık," diye bağırmıştı Benjamin'e. Otobüsün arkasında dalgalanan karanlık suyun üzerinde gördüğü can simidinin üzerine atlamıştı Benjamin. Can simidini tutup başından beline geçirmiş, deliğin kenanna kadar yüzmüştü. Buzun üzerine yatıp deliğin kenarına kadar sürünen Simone, elinden tutup buzun üzerine çekmişti Benjamin'i. Montunu çıkanp Benjamin'e sarmış, kucaklamış ve bir helikopterin yolda olduğunu söylemişti.

"Babam hâlâ orada!" diye hıçkırarak ağlamıştı Benjamin.

Otobüs hızla batmış, çatırdayarak yok olmuş, gerisinde öfkeyle çırpman küçük dalgalar ve su kabarcıkları bırakarak, karanlığa gömülmüştü.

Ayağa kalkıp çalkalanan karanlık sulara bakan Simone, sular durulduğunda dizlerinin üzerine çöküp sıkıca Benjamin'e sarılmıştı. Benjamin'in bedeni birdenbire sarsılmış, annesinin kollarından kopmuş, ayağa kalkmaya çalışırken, kayıp düşmüştü. Can simidinin, buz tabakasının üzerinden geçip karanlık sularda kaybolan ipi Benjamin'i buzdaki deliğe doğru çekiyordu. Benjamin direniyor ama kaymasına

engel olamayıp çığlıklar atıyordu. Oğluna sarılan Simone, onunla birlikte deliğe doğru kayıyordu.

"Bu babam!" diye bağırmıştı Benjamin. "İpi beline bağlamıştı!"

Bunu duyan Simone'nin yüzüne kararlı bir ifade yerleşmiş, kollarını can simidinin içinden geçirip sıkıca sarılmış, topuklarını buza dayamıştı. Deliğe doğru gittikçe dahaçokyaklaşırlarken, acıyla yüzünü buruşturmuştu Benjamin. İp öyle gergindi ki buzun kenarına sürtünürken boğuk bir ses yükseliyordu. İpin birden bir parça gevşediğini hissettiler, ucunda hâlâ bir ağırlık vardı ama buzun üzerindeki delikten uzaklaşabiliyorlardı artık. İpin ucundaki direnç giderek iyice zayıfladı. Otobüsün tavanmdaki pencereden çıkartmayı başardıkları Erik, şimdi suyun yüzündeydi. Simone birkaç saniyede onu buzun üstüne çekti. Yüzükoyun uzanan Erik, kesik kesik nefes alıyor ve öksürüyordu. Etrafına kırmızı bir leke yayılmaya başlamıştı.

Polis ve sağlık ekibi Jussi'nin evine ulaştığında, Joona, bacağına bastırdığı bir bezle, karın üzerinde yarıyordu. Yanı başında da bağırıp çağıran Marek vardı. Kulübenin merdivenlerinin önünde uzanan Jussi'nin cesedi iyice donmuştu. Polis, Jussi'nin sevgilisi Annbritt'i yatak odasındaki gardıropta buldu. Oraya saklanarak canını kurtarabilmişti. Kan içindeydi, elbiselerin arkasına tıpkı bir çocuk gibi lavnlmışü. Onu sedyeyle, dışarıda bekleyen helikoptere taşıyan sağlık ekibi, hastaneye doğru uçarlarken, gerekli acil müdahaleyi yaptı.

İki gün sonra, Lydia'nın cesedini çıkartmaları için göle bir dalgıç ekibi gönderildi. Otobüs, altmış dört metre derinlikte, altı tekerinin üzerindeydi. Sanki yolcu almak için bir durakta durmuş gibiydi. Bir dalgıç ön kapıdan otobüsün içine girip el fenerini boş koltuklarda gezdirdi. Tüfek arka kapının yanında duruyordu. El fenerini yukarı tuttuğunda dalgıç Lydia'yı gördü. Sırtı otobüsün tavanına dayalı, elleri ve boynu aşağı doğru sarkmıştı. Yüzünün derisi gevşeyip sarkmaya

başlamıştı. Kızıl saçlan suya kanşmış, ağır ağır dalgalanıyordu. Dudaklannda bir rahatlık vardı, gözleri uykudaymış gibi kapalıydı.

Kaçınldıktan sonra, birkaç gün nereye getirildiğini bilememişti Benjamin. Lydia kendi evine ya da Marek'in evine götürmüş olabilirdi. Lydia'nm koluna enjekte ettiği uyuşturucunun etkisiyle ne olduğunu bile anlayamamıştı. Belki ilk yaptığı uyuşturucunun etkisi geçmeye başlarken, yeniden uyuşturucu enjekte etmişti Lydia. Çünkü o ilk günler belleğinde hâlâ karanlıktı.

Kendine geldiğinde, kuzeye doğru ilerleyen bir arabanın bagajındaydı. Onu gece kaçırdıklan için cep telefonunun olacağım tahmin etmemişlerdi. O da pijamasının cebine koyduğu telefonunu çıkartıp Erik'i aramıştı. Sesi arabanın içinden duyulmuş olmalı ki yakalanmıştı.

Ardından acı dolu günler başlamıştı. Erik ile Simone, o günlere dair çok az bilgi alabümişlerdi Benjamin'in ağzından, o da binbir zahmetle. Boynuna bir köpek tasması geçirilip Jussi'nin evinde yerde yatmaya zorlandığının dışında pek bir şey öğrenememişlerdi. Hastaneye getirildiği günkü durumuna bakılırsa, günlerce aç ve susuz bırakılmıştı. Bir ayağı kısmen donmuş ama iyileşebilmişti. Jussi ile Annbritt'in yardımıyla kaçmayı başarabildiğini anlattıktan sonra bir süre susmuş, arkasından evi aramaya çalışırken Jussi'nin onu yakalanmaktan nasıl kurtardığını, kann üzerinde nasıl koştuğunu, Lydia burnunu keserken Annbritt'in nasıl çığlıklar attığını anlatmıştı. Eski arabayığınlannın aralannda emekleyerek dolaşmış, karla kaplı otobüslerden birinin penceresinden girerek saklanmıştı. Otobüsün içinde bulduğu birkaç kilim ve bir battaniye sayesinde donmaktan lmrtulmuştu. Kilimlere ve battaniyeye sannarak, şoför koltuğuna kıvrılıp yatmıştı. Birkaç saat sonra, annesi ile babasmın sesine uyanmıştı.

"Hayatta olduğumun farkında değüdim," diye fısıldadı Benjamin.

Sonra Marek'in onları tehdit ettiğini duymuştu. Birden gözüne otobüsün kontak anahtan çarpmış, hiç düşünmeden anahtarı çevirmişti. Otobüsün farları yanmış, motoru öksürerek çalışmış ve Benjamin, Marek'in durduğunu düşündüğü yere doğru öfkeyle sürmüştü.

Benjamin susmuş, yanağından birkaç damla gözyaşı süzülmüştü.

Umeâ Hastanesi'nde geçirdiği iki günden sonra, yürüyebilecek kadar toparlanmıştı Benjamin, Erik ve Simone'yle birlikte ameliyat sonrası bakım bölümünde yatan Joona Linna'yı ziyarete gitti. Marek'in sapladığı makastan dolayı baldın epeyce hasar görmüştü ama üç haftalık bir istirahattan sonra eski haline dönebilecekti. İçeri girdiklerinde, bir kadın Joona'nın yanına oturmuş yüksek sesle kitap okuyordu. Yumuşak, san saçlannı örgü yapıp omzundan sarkıtmıştı, güzel bir kadındı. Kadın ayağa kalkarak gelenlerle selamlaştı, adı Disa'ydı, Joona'yla eski arkadaşlardı.

"Bir okumagrubumuz var, Joona'nın dakatılmasını istiyorum," dedi Fin aksanıyla.

Virginia Woolfun *Deniz Feneri* adlı romanı vardı elinde.

"Arama Kurtarma bana küçük bir daire kiraladı," dedi Disa gülümseyerek.

"Arlanda Havaalanı'ndan itibaren size polis eşlik edecek," dedi Joona.

Simone ile Erik bu teklife karşı koydular. Polisle daha fazla haşır neşir olmadan çocuklanyla yalnız kalmak istiyorlardı. Benjamin, doktorlann dördüncü gün yaptıklan rutin ziyarette taburcu edildiğinde, Simone hemen Stockholm'e uçak bileti ayırtıp arkasından da kahve almaya gitti. Ama hastane kafeteryası ilk kez kapalıydı. Dinlenme odasmdaysa bir sürahi elma suyuyla birkaç galetanın dışında bir şey yoktu. Açık bir kafe bulmak için dış an çıktı ama her taraf kapalıydı. Koca şehir huzur dolu bir sessizliğe gömülmüştü. Bir demiryolu hattının önünde durup gözleriyle uzayıp giden parlak raylan izledi,

toprak set ve traverslerin üzerleri karla kaplıydı. Uzakta bir yerlerde, beyaz buzlan ve karardık, ışıltılı sulanyla geniş Ume Nehri'nin aktığını hissedebiliyordu.

İşte ilk defa orada, içinin rahatladığını hissetti Simone. Bütün dertleri geride bırakmışlar, Benjamin'i geri almışlardı.

Arlanda Havaalanı'na indiklerinde, onlan Joona Linna'nm ayarladığı polisler ve mikrofon ve kameralarıyla onlarca gazeteci bekliyordu. Birbirleriyle sessizce anlaşıp başka bir çıkışa yöneldiler. O kalabalığın arkasından dolaşıp bir taksiye bindiler.

Şimdi Birger Jarl Oteli'nin dış kapısında kararsız bir şekilde dikilmiş, ne yapacaklanm düşünüyorlardı. En sonunda yürümeye karar verip Sveavâgen Caddesi'ne geldiklerinde durup etraflanna baktılar. Benjamin'in üstünde polisin kayıp eşya bürosundan aldık-lan bir eşofman, Simone'nin havaalanındaki tezgâhtan aldığı -turist versiyonu- Sami beresi ile bir çift ona biraz küçük gelen Lovvika eldiveni vardı. Ortada in cin top oynuyordu. Her yer kapalı gibiydi, metro istasyonlan, otobüs duraklan, restoranlar sanki dinlenmeye çekilmişlerdi.

Erik saatinebaktı. Öğleden sonra dörttü. Aceleyle giden bir kadın gördüler, elinde kocaman bir kâğıt torba vardı.

"Noel," dedi Simone birden. "Bugün Noel arifesi."

Benjamin şaşkın gözlerle annesine baktı.

"Demek bu yüzden önümüze gelen herkes mutlu yıllar diyor," dedi Erik gülümseyerek.

"Peki biz ne yapacağız?" diye sordu Benjamin.

"Orada açık bir yer var," dedi Erik.

"Noel yemeğimizi McDonald's'da mı yiyeceğiz?" dedi Simone.

Yuvarlak kütüphane binasının alt tarafındaki restorana doğru acele adımlarla giderlerken, inceden bir yağmur yağmaya başladı. Hardal rengi kütüphaneyi çevreleyen duvara dayanmış çirkin bir restorandı. Tezgâhın arkasında altmış yaşlarında bir kadın vardı. Hiç müşteri yoktu.

"Keşke bir kadeh şarap olsaydı," dedi Simone. "Ama sanırım, burada imkânı yok."

"Milkshake'e ne dersin?" dedi Erik.

"Vanilyalı mı, çilekli mi, çikolatalı mı?" diye sordu kadın somurtarak.

Simone içinden bir kahkaha tufanının yükseldiğini hissetti ama kendini tuttu, ciddi bir ifade takınarak, "Çilekli," dedi. "Tabii ki çilekli."

"Ben de," diye atıldı Benjamin.

Siparişlerini somurtkan bir ifadeyle kasaya yazan kadın, "Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Sen her şeyden bir parça al işte," dedi Simone, Erik'e. "Biz gidip oturalım."

Benjamin'le birlikte boş masalara yöneldiler.

"Pencere kenarına oturalım," diye fısıldadı Simone, Benjamin'e gülümseyerek.

Oğlunun yanma oturup sarılınca yanaklarından aşağıya yaşlar süzüldüğünü fark etti. Dışarıda, uzun bir havuz vardı. Her zaman olduğu gibi boş ve kirliydi. Yalnız bir kaykaycı, gürültülü bir şekilde buz parçalarının arasında kayıyordu. Yüksek Ticaret Okulu'nun arkasında, çocuklar için yapılmış tekerden salıncağın yanındaki bankta, yalnız başına bir kadın oturuyordu. Önünde boş bir alışveriş arabası vardı. Salıncak tekeri rüzgârda salmıyordu.

"Üşüyor musun?" diye sordu Simone.

Benjamin cevap vermedi, yalnızca yüzünü annesinin göğsüne dayadı. Defalarca başını öptü annesi.

Erik masaya sessizce bir tepsi koyduktan sonra gidip tezgâhta duran diğer tepsiyi de getirdi. Oturup tepsideki yiyecek paketlerini açmaya başladı.

"Harika," diye oturduğu yerde doğruldu Benjamin.

Yiyeceklerin yanında eşantiyon verilen oyuncağı oğluna uzatan Erik, "Mutlu Noeller," dedi.

"Teşekkürler baba," dedi Benjamin oyuncağın plastik paketine bakarak.

Simone oğlunu inceliyordu. İnanılmaz zayıflamıştı. Başka bir şey daha var, diye düşündü. Sanki üzerinde hâlâ bir ağırlık var gibiydi; aklını kurcalayan, ona eziyet eden, ezen bir şey. Sanki hep uzaklarda biryerlerdeydi. Kendi içine bakar gibi, diye düşündü Simone. Sanki karanlık bir pencerede kendi aksine bakar gibi.

Erik'in elini uzatıp oğlunun yanağını okşadığını görünce yine ağlamaya başladı. Fısıldayarak özür dileyip başını cama doğru çevirdi, rüzgâr çöp kutusundan havalandırdığı naylon bir torbayı cama yapıştırmıştı.

"Biraz bir şeyler yesek," dedi Erik.

Benjamin kocaman bir hamburgeri yemeye hazırlanırken, Erik'in telefonu çaldı. Erik açmadan önce numaraya baktı. Joona'ydı.

"Mutlu Noeller, Joona," dedi.

"Erik," dedi Joona. "Stockholm'e döndünüz mü?"

"Noel yemeğimizi yiyoruz."

"Sana oğlunu bulacağımızı söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Ama arada bir kuşkuya kapıldığın oldu..."

"Evet, oldu," dedi Erik.

"Ama ben başaracağımızı biliyordum," diye söze devam etti Joona. Sesinde ciddi bir Fin aksanı vardı.

"Ben emin değildim."

"Biliyorum, fark ettim," dedi Joona. "İşte bu yüzden sana söylemem gereken bir şey var."

"Evet?"

"Ben dememiş miydim?" dedi Joona.

"Nasıl yani?"

"Haklıymışım, değil mi?"

"Evet, haklıymışsın," dedi Erik.

"Mutlu Noeller," diyen Joona telefonu kapattı.

Erik, şaşkın gözlerle bir süre önüne baktıktan sonra, bakışlarını Simone'ye çevirdi. Şeffaftenine ve geniş ağzına baktı. Son günlerde yaşadıklarından dolayı gözlerinin etrafında derin çizgiler belirmişti. Simone gülümsedi ve ikisi birlikte dönüp Benjamin'e baktılar.

Erik uzun bir süre oğlunu seyretti. Ağlama isteğini bastırmaktan boğazına bir ağrı saplanmıştı. Benjamin ciddi bir ifadeyle patates kızartması yiyordu. Düşüncelere dalmıştı. Gözlerinde bir boşluk vardı, anılarına gömülmüş gibiydi, anılarının arasındaki boşluğa. Erik sağlam elini uzaüp oğlunun parmaklarını tutarak yüzüne bakmasını sağladı.

"Mutlu Noeller, baba," dedi Benjamin gülümseyerek. "Al sana biraz patates hediye edeyim."

"YiyeceMerimizi alıp büyükbabaya gitmeye ne dersiniz?" dedi Erik.

"Sen ciddi misin?" dedi Simone.

"Noel'de hastanede yatmak kim bilir ne zevklidir."

Gülümseyerek Erik'e bakan Simone, cep telefonunu çıkartıp bir taksi çağırdı. Benjamin kasada duran kadının yanına gidip yiyecekleri koymak için bir torba istedi.

Taksi, ağır ağır ilerlerken, oğlu ve karısının taksinin camında yansıyan görüntülerine baktı Erik. Odenplan Meydanında, süslenmiş, devasa bir Noel çamı vardı. Etrafını sarmalayıp tepesindeki parlak yıldıza doğru uzanan ışıl ışıl binlerce ampulle uzun ve genişçe dikiliyordu meydanda. Sanki el ele tutuşup dans edermiş gibi geçtiler ağacın yanından.